

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K

KRONPRINSESSEGADE 28
1306 KØBENHAVN K
TLF. 33 96 97 98

DATO: 21. januar 2021
SAGSNR.: 2021 - 32
ID NR.: 712560

jdl@kum.dk

Høring - over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.)

Ved e-mail af 18. december 2020 har Kulturministeriet anmodet om Advokatrådets bemærkninger til ovennævnte udkast til lovforslag.

Advokatrådet bemærker i den forbindelse, at lovudkastets §§ 52 c-52 e, der implementerer de centrale bestemmelser i art. 15 og 17 i DSM-direktivet, indebærer en direktivnær implementering, hvilket findes positivt og hensigtsmæssigt, ikke mindst i lyset af den grænseoverskridende karakter, som genstanden for reguleringen har.

Hvad angår forslagene om og i tilknytning til ophavsretslovens § 35, hilser Advokatrådet det velkomment, at Kulturministeriets regulering opfylder det grundlæggende ønske om teknologineutralitet, således at der sikres ens vilkår (level playing field) for konkurrenter på de forskellige platforme. Den teknologiske udvikling de senere år på det audiovisuelle område har været præget af konvergens mellem traditionel tv-udsendelsesvirksomhed (flow-tv) og nye streaming- eller onlinetjenester med film, tv og andet programindhold. Denne udvikling taler for reguleringsmæssigt at sidestille on demand-tjenester med flow-tv. Advokatrådet ser positivt på lovudkastets tekst og bemærkninger, der indebærer en sådan sidestilling og teknologineutralitet.

Med venlig hilsen

Andrew Hjuler Crichton
Generalsekretær

Brussels, 20 January 2020

Subject: Opinion on the Forslag til Lov om ændring af lov om ophavsret (Implementering af dele af direktiv om ophavsret og beslægtede rettigheder på det digitale indre marked samt direktiv om regler for udøvelse af ophavsretten og beslægtede rettigheder, der gælder for visse af TV og radioselskabernes onlinetransmissioner samt retransmissioner af TV- og radioprogrammer m.v.), published by the Ministry of Culture on 18th of December 2020

Dear Sir or Madam,

The following document provides COMMUNIA's comments on the Forslag til Lov om ændring af lov om ophavsret published by the Ministry of Culture. We apologize for submitting our comments in English but hope that they will nevertheless be useful for the further deliberation of the implementation proposal. We thank you for the opportunity to provide our feedback at this stage. We will focus our feedback on the implementation of Articles 15 and 17 of the Directive on Copyright and Related Rights in the Digital Single Market through the proposed Act amending the Copyright Act.

Article 15

Article 15 attempts to improve the downward-sliding financial outlook of press publishers in the online environment by introducing a new exclusive right, which protects press publications even if they do not fulfil the originality threshold required to attract copyright protection. By creating a new layer of exclusive rights on top of copyright, the provision has the potential to negatively affect access to information within the EU. It is therefore important to make sure that:

- **All existing copyright exceptions and limitations apply to the new right:** Article 15 creates a new layer of exclusive rights on top of copyright. These new rights protect non-original content, so they should be subject, at least, to the same exceptions and limitations that apply to original content.
- **Use of mere facts are not affected by the new right:** Recital 57 clarifies that the new right "should also not extend to mere facts reported in press publications". Mere facts are outside the scope of protection of copyright and the EU lawmaker makes it clear that will also be left outside the scope of protection of the new press publisher's right. This clarification is important, to allow users to continue sharing facts reported in press publications, and should therefore be included in §52c.

- **Websites such as blogs are excluded from the scope of protection of this new right:** Recital 56 clarifies that the new right shall not apply to “websites, such as blogs, that provide information as part of an activity that is not carried out under the initiative, editorial responsibility and control of a service provider, such as a news publisher.” We believe that including this clarification in §52c will help strike a balance between protection and freedom of expression.

Article 17

As we have made clear via our contributions to the European Commission's stakeholder dialogue, we consider finding a balance between the rights of users of online platforms (both in their capacity as creators who upload works and as consumers who access works shared by others) the most crucial element of implementing Article 17 of the Directive.

In our opinion, the literal implementation of Article 17 proposed in §52e fails to achieve that balance. In order to arrive at a final version of the proposed §52e that adequately protects users' rights, the following issues will need to be addressed:

1. Target the definition of service providers in §52e

The definition of online content-sharing service providers (OCSSP) should be as targeted as possible to cover only those platforms regulated by the Directive, while preventing unnecessary regulatory burdens and legal uncertainty for platforms that have never been the intended targets of Article 17.

We recall that the aim of the Directive is to target ad-supported engagement-driven service providers that play an important role in the online content market by competing with other services for the same audiences.

The broad definition of OCSSPs in the proposed §52e should therefore be narrowed down. The elements of Recitals 62 and 63 should be transposed into the definition, including the 'playing an important role on the online content market by competing with other online content services for the same audiences' criterion. Furthermore, §52e should contain a non-exhaustive list of the types of services that are considered excluded from the definition, including at least those listed in Article 2(6) second paragraph of the Directive.

2. Facilitate the granting of authorizations in §52e(2)

The current proposal does not contain any mechanism to facilitate the granting of authorizations to OCSSPs. Taking into account that users rights will be at greater risk if the platforms rely on filters than if they obtain authorization to communicate their users' uploads, the national lawmaker should fully explore legal mechanisms for granting those authorizations and limit, to

the extent possible, the application of filtering technologies. Such mechanisms include, inter alia, (a) restricting the nature of the right in §52e(2) by (partially) transforming it into a compensated or remunerated exception or limitation, eventually as a fallback authorization mechanism in the absence of contractual authorization or (b) imposing mandatory collective management for certain types of materials.

3. Introduce *ex-ante* user rights safeguards in §52e(9)

The provisions in Article 17(4)(b) of the Directive are subject to the obligation imposed on the national lawmaker, in Article 17(7), to ensure that legitimate uses of third party works are not automatically blocked. However, a literal implementation of the text of the Directive, as it is currently being proposed in §52e(9), which requires OCSSPs to block content and to respect user rights, without providing a mechanism that gives practical meaning to such abstract requirements, is not enough to comply with such obligation.

The national lawmaker has the obligation to reconcile the conflicting requirements to filter infringing content (17(4)) and to ensure that legal uploads are not filtered out (17(7)). When doing this balance exercise, the national lawmaker needs to take into account that the Commission has made it clear, in its targeted consultation on the Article 17 guidance, “that it is not enough [...] to only restore legitimate content *ex post*” and that, in the CJEU hearing in Case C-401/19, both the Commission and the Council have argued that the requirement not to prevent the availability of legitimate uploads takes precedence over the requirement to make best efforts to prevent the availability of works that rightsholders want to keep off a platform.

Ensuring that legitimate uploads stay up until a human review has been concluded is of central importance for protecting users' freedom of speech and freedom to impart information. Therefore, platforms should only be allowed to deploy automated content recognition technologies as long as their use does not lead to the removal of legitimate content. This requires platforms to consider legitimate uses at the upload of content and to give users, in cases other than obvious infringement, the ability to override all automated actions before the blocking/removal takes effect. In this context, the proposal made by 51 leading European copyright scholars, named “[Safeguarding User Freedoms in Implementing Article 17 of the Copyright in the Digital Single Market Directive](#)”, could serve as an initial example.

We further observe that, to protect uses of openly licensed and public domain works from wrongful or malicious third party ownership claims, it must be possible for users to identify (pre-flag) the use of such works prior to uploading. Since the legality of the use of openly licensed works and works in the public domain derives from their status (and not from the specific circumstances of their use) there must be a way for uploaders to ensure that uploads containing known openly licensed works or works in the public domain cannot be automatically blocked.

4. Extend the caricature, parody and pastiche exceptions in §52e(10) to other online uses

Article 17(7) second paragraph only makes it mandatory for Member States to implement the quotation, criticism, review, caricature, parody and pastiche exceptions and limitations with regards to online uses in the platforms covered by Article 17. However, as pointed out by 51 leading European copyright scholars, in the statement “[Safeguarding User Freedoms in Implementing Article 17 of the Copyright in the Digital Single Market Directive](#)”, “a rational national lawmaker implementing the E&Ls in Article 17(7) (...) should take this opportunity to fully harmonize the respective national E&Ls beyond uses concerning OCSSPs”.

We recall that the EU lawmaker gives a reinforced protection to these copyright exceptions due to their fundamental rights basis. Recital 70 clarifies that to allow users to rely on these exceptions “is particularly important for the purposes of striking a balance between the fundamental rights laid down in the Charter of Fundamental Rights of the European Union (“the Charter”), in particular the freedom of expression and the freedom of the arts, and the right to property, including intellectual property”.

The current proposal in §52e(10) to apply these copyright exceptions and limitations only to uses made in OCSSPs does not sound reasonable. There is no justification to offer a lesser treatment of freedom of speech and other legitimate uses of third party works on the basis that they take place in platforms that are not covered by §52e. The national lawmaker should take this opportunity to implement and/or extend these copyright exceptions and limitations to all types of online use, including without limitation those taking place in not-for-profit online platforms (such as Wikipedia) and in not-for-profit scientific or educational repositories.

5. Protect user rights during takedown and staydown procedures in §52e(4)(c)

OCSSPs should only be required to take down user uploads subsequent to a notice and take down request under §52e(4)(c) if said request is sufficiently substantiated and the infringing nature of the use is manifest.

A sufficiently substantiated notice under §52e(4)(c) should contain at a minimum: identity and contact information of the notifier; itemisation and location details of the notified content, including (a) specific URL(s); evidence that the notifier is a legitimate rightholder of the notified content or a representative thereof; reasons for which, in the notifier’s opinion, the service provider should disable access/remove the notified content, including, when relevant, why in the notifier’s opinion the use of the notified content is not covered by exceptions, limitations and other defense rationales available to the uploader under the applicable law; consent of the rightholder to the processing of his personal data to the extent required by the notification procedure and the complaint and redress mechanism; declaration of good faith.

Service providers must notify the uploader of any takedown made under §52e(4)(c) and that notification must include the reasons provided by the rightholder in the notice. The notification should also contain instructions on how the uploader can contest the takedown via the in-platform complaint and redress mechanism.

In relation to the staydown mechanism introduced by the second part of §52e(4)(c), this obligation should only apply to the same specific uses of the notified content that has triggered the initial takedown. Subsequent uses of the notified content in different contexts (including uses of different parts of the notified content) need to be assessed anew, and must not be blocked under the staydown obligation.

6. Other safeguards to be considered

We further suggest the national lawmaker to consider including the following additional requirements and obligations:

- **Require OCSSPs to publish transparency reports on their practices.** Platforms should be required to publicly report on the functioning of their practices with regard to §52e(4) via regular transparency reports, containing the following information: (a) the technical parameters used in order to differentiate between infringing and legitimate uploads, (b) the number of uploads that have been blocked as the result of being identified as “infringing”, (c) the number of blocked uploads where the uploaders have challenged the block and the outcome of the reviews; (d) the number of these disputes that have been forwarded to the out-of-court complaint and redress mechanism and the outcome of these procedures; (e) the number of uploads, where (part of) the upload matches with the information provided by the rightholders, that have been identified as “likely legitimate”; (f) the number of “likely legitimate” uploads where uploaders have contested the infringing nature of the upload and the outcome of the reviews; (g) the number of these disputes that have been forwarded to the out-of-court complaint and redress mechanism and the outcome of these procedures; (h) the number of take down requests received in the context of §52e(4)(c) (absolute and as a proportion of all uploads) and the number of take down requests honored; (i) the number of successful take down requests contested by the uploaders and the outcome of the reviews; (j) the number of disputes that have been forwarded to the out-of-court complaint and redress mechanism and the outcome of these procedures.
- **Allow user organizations to challenge technical parameters.** The proposal should provide users and user organizations with the ability to act against platforms that repeatedly remove or block legitimate content, and should give judicial authorities the power to mandate changes to the parameters that result in structural overblocking.
- **Require ownership claims to be made through a centralized database.** The proposal should require that all ownership claims made in the context of the measures required by §52e must be made fully transparent to allow public scrutiny (ideally in a

centralized database), to facilitate the verification of these ownership claims, and prevent unjustified removals or blocking by rightholders claiming ownership of works that they do not own. Platforms should be required to check the necessary and relevant information that they receive against the contents of this whitelist before taking measures to comply with their obligations under Article §52e(4)(b).

- **Sanction Abuse.** To create an incentive against abuse of the cooperation established by §52e(4), the proposal should include sanctions targeting bad-faith and negligent repeat offenders, and abusive provision of false ownership claims. In this context, §19 of the discussion proposal by the German Ministry of Justice could serve as an example.

On behalf of the COMMUNIA association for the public domain

Teresa Nobre, Vice-President

Copydan Arkivs høringssvar

Copydan Arkiv takker for muligheden for at kommentere Kulturministeriets høringsudkast om ændring af ophavsretsloven. Kommentarerne har fokus på forslaget til § 87 a, som implementerer art. 3 i NetCab-direktivet.

Det bør fremgå meget klart af lovtekst og lovbemærkninger, at forslaget til § 87 a – i lighed med direktivets art. 3 – ikke er nogen ny lovvalgsregel, men en legal fiction om, hvor udøvelsen af visse rettigheder anses at finde sted. Dette sidste antydes i sidste afsnit i lovbemærkningerne til § 87 a, men det er af så stor og grundlæggende betydning, at det bør anføres klart og utvetydigt. I direktivteksten står der udtrykkeligt "med henblik på udøvelsen af ophavsretten og beslægtede rettigheder"; dette udtrykkelige forbehold skal også fremgå af lovteksten i § 87 a. Samtidig bør det forklares i lovbemærkningerne, at lovvalget ved on demand og andre udnyttelser på internettet ifølge EU-Domstolens faste praksis er modtagerlandet, dvs. der hvor modtageren (brugeren) befinder sig. Det bør samtidig anføres, at direktivets legal fiction om alligevel at anse udøvelsen af rettighederne at have fundet sted i oprindelses- eller afsenderlandet er en helt særlig undtagelse, som ikke kan eller skal præcedens på andre områder; undtagelsen er alene begrundet i, at der er tale om onlinetjenester, der er tilknyttet broadcasts, og at onlinetjenesten har et klart og underordnet forhold til denne broadcastvirksomhed.

I lovteksten står der "via en tilknyttet onlinetjeneste eller under radio- eller fjernsynsforetagendets kontrol og ansvar". Dette stemmer ikke overens med direktivteksten, hvor det er et absolut krav, at der skal være tale om en "tilknyttet onlinetjeneste". I direktivteksten står der, at udbuddet af denne onlinetjeneste kan foretages af broadcasteren selv eller under dennes kontrol og ansvar. Samme formuleringer bør anvendes i den danske lovtekst.

Betingelsen om, at udbuddet af den tilknyttede onlinetjeneste skal ske "samtidig med eller i en defineret tidsperiode efter tv- eller radioselskabets udsendelse af disse tv- eller radioprogrammer", jf. direktivets art. 2, nr. 1, skal fremgå af lovteksten, jf. udtrykket "defineret".

I direktivets betragtning 8 understreges det flere gange, at de tilknyttede onlinetjenester skal have "et klart og underordnet forhold" til broadcasterens udsendelser. Denne betingelse er så central, at den må fremgå af lovteksten, ikke blot af lovbemærkningerne.

I direktivets art. 3(2) er der udførlige bestemmelser om fastsættelse af vederlag til rettighedshaverne. Dette forhold begrundes nærmere i betragtning 12. Her anføres det bl.a., at når bestemmelsen indebærer, at anvendelsen af en onlinetjeneste anses at finde sted i et andet land end der, hvor publikum befinder sig (altså i afsenderlandet i stedet for i modtagerlandene), skal der ved vederlagsfastsættelsen tages højde herfor. Betragtningen bruger formuleringen, at det er "nødvendigt at sikre, at parterne ved fastsættelse af størrelsen af vederlaget for de omhandlede rettigheder tager højde for alle aspekter af den tilknyttede onlinetjeneste såsom tjenestens karakteristika, herunder [...] publikum i den medlemsstat, hvor selskabet har sit hovedsæde, og i andre medlemsstater, hvor den tilknyttede onlinetjeneste tilgås og anvendes, samt de tilgængelige sprogudgaver". Når en medlemsstat som Danmark i direktivet er forpligtet til at "sikre" disse forhold om vederlæggelsen, er det ikke tilstrækkeligt at optage en generel og intetsigende bestemmelse herom i § 87 a, stk. 3. I stedet bør teksten fra begge afsnit af direktivets art. 3(2) gengives ordret i § 87 a, stk. 3, suppleret af formuleringen i betragtning 12 om publikum i andre medlemsstater, hvor den tilknyttede onlinetjeneste kan tilgås og anvendes. I lovbemærkningerne bør det anføres, at dette forhold kan få betydning for størrelsen af vederlaget til rettighedshaverne.

22.01.21

Kulturministeriet

Att.: Jesper Diernisse Langsted (fremsendt til jd@kum.dk)**Høringssvar vedrørende forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.):**

Kulturministeriet har den 18. december 2020 sendt forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.) i høring. Lovforslaget har til hovedformål at gennemføre artikel 15 og 17 i DSM-direktivet, hele SatCabII-direktivet i lov om ophavsret samt et forslag om udvidelse af lovens § 35, stk. 5.

Copydan Tekst & Node takker for muligheden for at afgive bemærkninger.

Generelt om Copydan Tekst & Node

Copydan Tekst & Node er en kollektiv forvaltningsorganisation for rettighedshavere, som skriver og udgiver litterære værker, musikværker og dramatiske værker. Copydan Tekst & Node har eksisteret som kollektiv forvaltningsorganisation siden 1980 og omfatter i dag ni autororganisationer og seks udgiverorganisationer.

Bemærkninger til konkrete bestemmelser

På baggrund af en gennemgang af det fremsendte udkast til lovforslag, ønsker Copydan Tekst & Node at knytte følgende bemærkninger til konkrete bestemmelser:

Forslag til § 52d (om indførelse af en ny specifik aftalelicens for pressepublikationer):

Copydan Tekst & Node ser det som en spændende udvidelse af aftalelicenssystemet i ophavsretsloven, at høringsudkastet i §52d indeholder en ny specifik aftalelicens for pressepublikationer. Dette forslag skal ses i lyset af direktivets bestemmelse om en ny særlig ret for udgivere af pressepublikationer (se lovudkastets § 52c).

Copydan Tekst & Node hilser det velkommen, at der gives mulighed for at anvende en aftalelicensløsning. Aftalelicensløsninger er der gode erfaringer med i Danmark og i de øvrige nordiske lande. Det er glædeligt, at man i EU også har fået øjnene op for fordelene ved ordningerne. Copydan Tekst og Node står til disposition i forhold til eventuelle videre drøftelser om udmøntning af den foreslåede aftalelicensløsning.

Forslag til § 52 e (onlineplatforme):

Forslaget til implementering af art. 17 om onlineplatforme, jf. § 52 e, er direktivnær. Dette er naturligt, eftersom det vedrører internettjenester, som ofte er grænseoverskridende, hvorfor

nogenlunde fælles regler inden for EU er mest hensigtsmæssig. Det er Copydan Tekst & Nodes opfattelse, at tech-giganter som Google i høringsfasen over for Europa-Kommissionen og medlemsstaterne har forsøgt at udvande de nye ansvarsregler. Vi kan konstatere, at dette undergravende lobbyarbejde ikke er lykkedes i forhold til Kulturministeriet. Vi har da også noteret os kulturministerens meget positive og opløftende bemærkninger til pressen i så henseende. Det er ganske enkelt centralt for rettighedshaverne på Copydan Tekst & Nodes område, at tjenester som YouTube kan gøres ophavsretsansvarlige og betalingspligtige over for rettighedshaverne for deres platforme på linje med andre tjenester.

Et punkt, som Kulturministeriet ikke synes at berøre i implementeringsforslaget er, i hvilke tilfælde den danske regulering i § 52 e skal finde anvendelse på grænseoverskridende platforme. Efter Copydan Tekst & Nodes opfattelse bør der i overensstemmelse med EU-Domstolens praksis om lovvalget ved internettransmissioner være dansk lovvalg både i forhold til upload af materiale foretaget af brugere, der befinder sig i Danmark (oprindelseslandet), og i forhold til besøg på platformen foretaget af slutbrugere, der befinder sig i Danmark (modtagerlandet); § 52 e, stk. 6, skal naturligvis kun gælde brugere, der fra dansk territorium uploader materiale, når dette bliver blokeret af tjenesten.”

Copydan Tekst & Node har i øvrigt bemærket, at der i forslaget til § 52e ikke er en henvisning til forslaget til §52e (om pressepublikationer).

Copydan Tekst & Node står til disposition, såfremt ministeriet skulle ønsker yderligere oplysninger.

Med venlig hilsen

Anders Rasch
Direktør
Copydan Tekst & Node

Copydan Verdens TV's hørings svar

Copydan Verdens TV's bemærkninger til Kulturministeriets høringsudkast fokuserer på implementering af Sat/CabII-direktivet (også kaldet NetCab-direktivet).

Generelt

Copydan Verdens TV observerer, at kulturministeren med dette lovudkast lever op til udtalelser om, at de internationale tech-virksomheder skal respektere danske regler og danske systemer, og at aftalelicens er et godt og velfungerende system til at sikre både brugernes adgang til at benytte beskyttet indhold og rettighedshavernes berettigede krav på et rimeligt vederlag. Alt for længe har tech-virksomheder som Google kunne undgå at indordne sig under danske retsprincipper.

Et gennemgående tema i høringsudkastet er teknologineutralitet. Det bør ikke været sådan, at bare fordi nogle aktører bruger en anden teknik end andre, så får de en anden retsposition eller et andet kommercielt resultat.

Formålet med moderniseringen er ikke at lave nye regler for de nye teknologier, men tværtimod at integrere teknologien ind i lovgivningen; sådanne tilpasninger er ofte affødt af et grundlæggende ønske om teknologineutralitet, altså at sikre ens vilkår (level playing field) for konkurrenter på de forskellige platforme. Dette mål synes Kulturministeriet at leve op til i høringsudkastet.

Ligestillingen gavner ikke blot de rettighedshavere, som Copydan Verdens TV repræsenterer. Den teknologineutrale indstilling gavner generelt danske aktører på markedet, herunder ikke mindst public service-foretagenderne DR og TV 2.

Angående aftalelicens

Aftalelicens er en nem og ubureaukratisk måde at klarere udestående rettigheder på. Som kulturministeren nævner i sit svar den 27. november 2020 på spørgsmål nr. 67 (KUU Alm. del), skaber aftalelicenssystemet "forsyningssikkerhed for brugerne, herunder kabel-tv-distributører". I folketingssamlingen 2015/16 vedtog et enigt Folketing en entydig opbakning til aftalelicens og frivillige aftaleløsninger (vedtagelse V 37).¹

Copydan Verdens TV kan bekræfte lovbemærkningerne om, at der i aftalelicenssystemet ikke sondres mellem vederlagsrettigheder og enerettigheder.

Copydan Verdens TV skal samtidig opfordre til, at der gennemføres en opdateret repræsentationsregel, som bl.a. sikrer, at det til stadighed er den mest repræsentative rettighedshaverorganisation, som kan indgå aftaler med aftalelicensvirkning.

Angående § 35, stk. 1 og 3

Forslaget til § 35, stk. 1 og 3, synes at være en korrekt og dækkende implementering af direktivets art. 4-7. Dog bør det præciseres i bemærkningerne, at art. 7 om retransmission af nationale kanaler allerede er og forbliver implementeret i dansk ophavsret, idet dette har været retstilstanden herhjemme siden 1985.

Online-retransmission er allerede omfattet af aftalelicensen i § 35, men det flyttes fra stk. 4 til stk. 1, med den konsekvens, at der ikke er nogen opt out-mulighed (dvs. at rettighedshavere ikke kan nedlægge forbud mod

¹ I sit svar den 14. december 2020 på spørgsmål nr. 116 (KUU Alm. del) refererer kulturministeren til V 37 og bekræfter, at den aktuelle direktivimplementering vil have fokus på aftalelicenslicens og frivillige aftaleløsninger.

udnyttelsen), og at Ophavsretslicensnævnet kan gennemtvinge vilkårene om vederlag osv. for udnyttelsen, jf. lovens § 48, stk. 1. Dette findes naturligt og acceptabelt.

I lovtæksten til § 35, stk. 3, benyttes udtrykkene "internettjeneste" og "internetadgangstjeneste", Copydan Verdens TV vil foreslå, at man benytter samme udtryk, nemlig "internettjeneste".

Copydan Verdens TV er enig i, at § 66, stk. 3, og § 67, stk. 3, ophæves. Der findes ikke nogen logisk forklaring på, at musikproducenter og film- og tv-producenter ikke i lighed med andre grupper af rettighedshavere skal have selvstændige rettigheder til retransmission. Copydan Verdens TV bifalder de angivne bemærkninger om fordelingen.

Angående § 35, stk. 5

Siden 2008 har det været muligt at benytte aftalelicens til at håndtere rettigheder i forbindelse med tv-distribution, der går ud over de klassiske former for retransmission, gennem den generelle aftalelicens, og grundlaget for fremtidens digitale tv-produkt blev skabt i samarbejde mellem markedets aktører. På grund af den tiltagende samfundsmæssige betydning af dette og på baggrund af den generelle aftalelicens' karakter af at være en opsamlingsbestemmelse, besluttede Folketinget i 2014 at understøtte og kodificere denne udvikling som en del af den specifikke aftalelicensordning i ophavsretslovens § 35. Formålet var ifølge lovbemærkningerne at give disse nye udnyttelser den samme lovgivningsmæssige opbakning som traditionel viderespredning og på baggrund af den mere omfattende regulering, der knytter sig til de specifikke aftalelicenser, fx nævnskompetence, at der vil blive skabt en større retlig sikkerhed for tv-distributører mv., ligesom en specifik bestemmelse skaber større gennemsigtighed for både rettighedshavere og brugere. Konkret betød 2014-moderniseringen, at Folketinget skabte et grundlag for den teknologiske og markedsmæssige udvikling, der er sket siden, og som ligger bag de mange digitale udnyttelser, der er blevet en helt normal del af danskernes tv-forbrug, fx streaming af ens tv-kanaler i app mv. hjemme og på farten, start forfra af igangværende programmer, mulighed for at "catche up" på tv-programmer sendt i går, i sidste uge eller tidligere samt muligheden for at optage indhold i "skyen" (NPVR). Alle disse udnyttelser er ophavsretligt udtryk for "gengivelser".

Ingen af disse tjenester findes på samme niveau eller nyder samme udbredelse nogen andre steder i EU, og lovændringen i 2014 betød således, at danske tv-distributører har en international førerposition, når det gælder at kunne tilbyde deres kunder et moderne tv-produkt. Dette ses også tydeligt af den nye EU-regulering, hvor der fortsat mangler specifik regulering af produkter som digitale tjenester, idet EU-Kommissionen dog i det også vedtagne DSM-direktivs artikel 12 efter dansk forbillede har indført en aftalelicens i stil med den danske opsamlingsbestemmelse fra 2008.

Ud over at sikre licensering af digitale tjenester på baggrund af tv-udsendelser, understøttede 2014-moderniseringen også mulighed for, at tv-distributører indarbejder streamingtjenester i deres tv-produkter, når disse tjenester er ejede af et "radio- eller fjernsynsforetagende". Dette gav mening på daværende tidspunkt, da alle væsentlige tjenester med danske indhold, og hvor der forelå et klareringsbehov, var drevet og ejet af tv-stationer. Da reglerne blev indført, var denne type distribution i sin spæde start, og streamingtjenesterne havde for tv-stationerne karakter af blot at være supplerende til den normale udsendelsesvirksomhed.

De senere år er der sket en udvikling på dette område. For det første er det blevet helt standard for tv-kunderne, at der indgår streamingtjenester i deres tv-pakker, og at der, både indledningsvist og løbende, kan sammensættes individuelle pakker, hvor tv-kanaler og streamingtjenester substituerer hinanden. For det andet har streamingtjenesterne for de omfattede tv-stationer fået en helt anden fylde og betydning, bl.a. illustreret af DRs omlægning af tv-kanalerne DR K, DR 3 og DR Ultra til rene streaminguniverser. Denne udvikling går mod, at i hvert fald nogle tv-stationer i fremtiden givetvis helt vil ophøre med traditionel tv-udsendelse. Endelig er antallet af streamingtjenester på markedet steget betydeligt og for så vidt angår de tjenester, der ikke ejes af tv-stationer, er

det ikke længere sådan, at der primært kun er tale om kataloger med gamle amerikanske spillefilm, men at der i stedet indgår dansk produceret indhold ofte støttet af offentlige midler.

Udviklingen indebærer, at det i praksis hverken juridisk eller markeds-mæssigt giver mening at forskelsbehandle streamingtjenester på baggrund af, om de drives i tilknytning til traditionel fjernsynsudsendelse.

Der kan siges at være en logisk brist i den nuværende afgrænsning i § 35, stk. 5. Et radio/tv-foretagende (en broadcaster) kan i ophavsretssammenhæng defineres som et foretagende, der foretager udsendelse i radio/tv. Hvis det samme foretagende også har en on demand-streamingtjeneste, er det ikke i egenskab af broadcaster, men i egenskab af onlinetjenesteudbyder.

Ud fra disse betragtninger er den foreslåede ændring, som Kulturministeriet angiver det i lovbemærkningerne, "naturlig", og reglerne vil som det angives øge mulighederne for aftaleløsninger på området, hvilket er til fordel for såvel brugere som rettighedshavere.

Yderligere taler den teknologiske udvikling for at sidestille streamingtjenester med flow tv ud fra det generelle hensyn til teknologineutralitet.

En udvidelse af § 35, stk. 5, vil betyde, at der i forhold til alle streamingtjenester, både danske og udenlandske, kan benyttes de samme aftalelicensstrukturer som bl.a. nationale broadcastere, dvs. at streamingtjenesterne sidestilles med broadcasterne.

Som det er gjort klart i lovbemærkningerne, vil systemet fortsat være båret af de bagvedliggende kontrakter og overenskomster mv., og hverken broadcastere eller onlinetjenesteudbydere vil være omfattet af aftalelicensen for så vidt angår egne eller erhvervede rettigheder, dvs. at de bevarer deres fulde eneret.

I forbindelse med at formuleringen i stk. 5 ændres fra "tilrådighedsstillelse" til "gengivelse", for at skabe samme aftalemæssige muligheder som efter § 35, stk. 4, er vi opmærksomme på, at der fra DRs side er ønske om en bekræftelse i lovbemærkningerne af, at det ikke er hensigten, at der ændres ved, at der som udgangspunkt ved tilrådighedsstillelse af on demand-udbud vil være tale om spejling af det samlede udbud, og at en eventuel delvis tilrådighedsstillelse kun kan ske, såfremt en onlinetjenesteudbyder giver tilladelse hertil. Dette følger naturligt af § 35, stk. 6, men det kan være hensigtsmæssigt at præcisere dette i lovbemærkningerne.

Den ovenfor beskrevne udvikling på indholdsmarkedet har været på vej gennem flere år og blev også allerede i 2017 identificeret af "Udvalget om finansiering af dansk digital indholdsproduktion", der bestod af en omfattende kreds af førende eksperter med omfattende viden om både tv-distribution, ophavsret og finansiering af dansk film og tv-indhold. På den baggrund stillede udvalget i sin omfattende rapport et tilsvarende forslag til det, kulturministeren nu foreslår i lovforslagets nr. 5. Dette bør anføres i lovbemærkningerne. I lighed med forslaget fra dette udvalg bør ordene "i samme tidsrum" udgå af stk. 5, så der opnås fuld ligestilling med stk. 4.

For så vidt angår den lovtekniske udformning af § 35, stk. 5, bør den sidste sætning i den nuværende § 35, stk. 5, slettes. I forbindelse med ændringen fra det ophavsretlige begreb tilrådighedsstillelse (der ikke omfatter forbundet eksemplar fremstilling) til "gengivelse" (der omfatter forbundet eksemplar fremstilling), er der ikke længere behov for en selvstændig hjemmel til eksemplar fremstilling. Såfremt sætningen ikke slettes, vil der mangle konsekvens i lovtæksten, fx i forhold til § 35, stk. 4, hvilket kan skabe unødigt forvirring.

Med disse bemærkninger kan Copydan Verdens TV støtte Kulturministeriets forslag til ændring af § 35, stk. 5.

Angående direct injection-princippet

Den foreslåede ligebehandling af streamingtjenester i § 35, stk. 5, er ikke det eneste område, der påkalder sig teknologineutralitet. Det samme er tilfældet vedrørende såkaldt direct injection.

Sat/CabII-direktivet regulerer spørgsmålet om direct injection i art. 2, stk. 2, litra a, hvorefter begrebet retransmission omfatter enhver retransmission af udsendte værker uanset teknik i direktivets art. 2, stk. 4, der definerer signalleverance via direct injection, og art. 8 om transmission af programmer via direct injection samt betragtning 20 og 21. Direktivets bestemmelser om direct injection reflekterer det forhold, at der i europæisk retspraksis var opstået usikkerhed om den ophavsretlige regulering ved i øvrigt tilsvarende indholdsdistribution til traditionel retransmission ved brug af direct injection-teknikken, der gav sig udslag i konflikter, der bl.a. gik hele vejen til EU-Domstolen. En typisk konflikt angik, hvorvidt betalinger for broadcasteres tv-udsendelse også kunne dække distribution gennem en tv-distributør, og hvorvidt broadcasteren eller distributøren var ansvarlig for udestående rettigheder, såfremt dette ikke var tilfældet. Udfaldet af konflikterne har varieret væsentligt, men har i mange tilfælde medført den tilsigtede regulering på området fra både medlemsstaternes og EU's side blev sat helt ud af spil. Samtidig har konflikterne i disse stået i vejen for den helt grundlæggende teknologiske udvikling på tv-markedet. Dette var uholdbart, og nu er der skabt juridisk klarhed for hele EU, en juridisk klarhed, der bekræfter gældende dansk ret.

De nævnte direktivbestemmelser opstiller to scenarier:

- Det ene er, at broadcastere ud over direct injection (dvs. en direkte teknisk signaloverføring) til en tv-distributør "transmitterer deres programbærende signaler direkte til almenheden og derved foretager en første transmissionshandling", jf. betragtning 21. Her foreligger der helt almindelig retransmission. Det svarer til gældende dansk ret, der bygger på Bernerkonventionen.²
- Det andet er, at broadcastere ikke selv transmitterer deres signaler til almenheden, men at der udelukkende sker transmission fx til tv-distributører via direct injection.

Her gør NetCab-direktivets art. 8, stk. 1, og betragtning 20 det klart, at der er tale om en enkelt overføringshandling, men at både broadcasteren og distributøren deltager i handlingen, og begge skal indhente tilladelse hos rettighedshaverne for deres respektive del i udnyttelsen af værkerne. De har ifølge betragtning 20 begge et ansvar. Begge har en økonomisk interesse i udnyttelsen. Den endelige regulering af direct injection i direktivet er i overensstemmelse med de danske synspunkter under direktivforhandlingerne, hvor Danmark aktivt støttede art. 8.

Det er efter art. 8, stk. 2, valgfrit for medlemsstaterne, om man vil underlægge udøvelsen af rettigheder i forhold til tv-distributørernes handlinger efter art. 8, stk. 1 obligatorisk kollektiv forvaltning, således at individuelle rettighedshavere ikke kan rette krav direkte mod tv-distributøren eller nedlægge forbud. Det er hensigtsmæssigt, at distributører også i disse tilfælde har den samme licenseringssikkerhed som ved andre former for retransmission via ordningen med obligatorisk kollektiv forvaltning. I lovbemærkningerne til implementeringslovforslaget anfører Kulturministeriet, at lovens § 35, stk. 1, vil kunne anvendes i relation til udestående rettigheder, der omfattes af art. 8-situationen.

Ingen af disse direct injection-elementer indebærer nogen ændring i gældende dansk ret. Princippet i art. 8, stk. 1, udtrykker et generelt princip i ophavsretten. Uanset om art. 8, stk. 1, gennemføres i lovbemærkninger eller i en

² Det fremgår således af 1996b-lovmotiverne (s. 1933, sp. 1): "Det er i øvrigt uden betydning, på hvilken måde det signal, der anvendes til videreudsendelse, modtages. I de fleste tilfælde modtages signalet trådløst, men også videreudsendelse af udsendelser i radio og fjernsyn, som sker på basis af en lukket langdistancefremføring, fx via langdistancekabel eller radiokæde, vil være omfattet af aftalelicensen, forudsat de pågældende udsendelser samtidig udsendes trådløst til almenheden her i landet eller andetsteds."

lovtekst, er der ikke grundlag for at fastslå, at princippet er noget særligt her, dvs. at der ikke skal kunne sluttes modsætningsvis til andre områder.

Den danske rettighedsmodel går ud på, at virksomheder, der laver forretning på ophavsretligt beskyttet indhold, hvilket navnlig kommer til udtryk ved, at der er et kundeforhold, skal klarere og betale vederlag til rettighedsgaverne. Tankerne om frikøb dækkende alle udnyttelsessituationer harmonerer ikke med den danske model.

Derfor og ud fra hensynet til teknologineutralitet skal princippet om direct injection i direktivets art. 8 finde anvendelse for hele § 35-området, dvs. både i forhold til flow tv-kanaler og onlinetjenester. De hensyn, der gør sig gældende for flow tv-kanaler, gør sig gældende i helt samme omfang i relation til onlinetjenester. Der bør gælde samme princip, uanset at direktivets ordlyd alene vedrører broadcasteres transmissioner.

At princippet gælder for hele § 35 vil betyde, at man i alle tilfælde må se på forretningsmodellerne, de indgåede kontrakter og forholdene i øvrigt, mens den anvendte teknik ikke vil have selvstændig betydning for bedømmelsen. Dette skaber en "level playing field". Et forhold i denne forbindelse er, at hvis det ikke sikres, at den anvendte teknik ikke har selvstændig betydning for, om der skal betales vederlag til rettighedshaverne, vil der være en risiko for, at tech-virksomheder vil indrette sig på måder, der underminerer aftalelicensen i § 35, hvilket vil indebære urimelig konkurrence med de eksisterende danske distributører og til skade for rettighedshaverne og finansieringen af dansk indhold. Dette ville i særlig grad være urimeligt i lyset af den hastige konvergens mellem tv-kanaler og onlinetjenester. Det vil ikke give mening at have ét princip gældende for kabel-distributørers distribution af flow tv og et andet princip for de samme distributørers distribution af streamingtjenester eller andre typer af brug af ophavsretligt beskyttet indhold.

Som det følger af direktivet og beskrivelsen ovenfor, er direct injection-princippet i relation til flow tv relevant i flere forskellige situationer, fordi de tekniske forhold mellem tv-stationen og distributøren kan og vil være forskellige. Dette er også tilfældet i relation til streamingtjenester. Gennemførelsen af princippet vil dog betyde, at eventuel usikkerhed løses gennem en samlet vurdering af de forskellige parter involvering, frem for fx at en tv-station eller udbyderen af en onlinetjeneste risikerer at blive gjort ansvarlig for eller vil være eneste mål for krav vedrørende en forretningsmæssig udnyttelse foranstaltet af andre, der går ud over tv-stationens eller udbyderen af en onlinetjenestes egen tilsigtede forretningsmæssige udnyttelse.

Direct injection-princippet respekterer den grundlæggende aftalefrihed. § 35 finder således ikke anvendelse i forhold til broadcasterens/udbyderen af en onlinetjenestes egen primære aktivitet. Princippet vil således ikke indebære, at disse vil skulle indgå nye aftaler. § 35 finder heller ikke i denne relation anvendelse i forhold til en tv-stations eller en onlinetjenesteudbyders egne eller erhvervede rettigheder. Det er derfor fortsat muligt i de enkelte kontrakter og overenskomster at aftale, at den indledende betaling også omfatter tredjemandshandlinger, der ellers kunne have været klareret gennem § 35. Princippet har ikke betydning, såfremt der ikke udestår nogen rettigheder.

Det er i praksis sådan, at de nuværende aktører på markedet har et velfungerende samarbejde og i størst muligt omfang tilsigter teknologineutralitet og ligebehandling. Allerede i dag er det derfor således, at der ved licensering ikke skeles til ejerforholdene bag en streamingtjeneste (når blot der udestår klarering), ligesom håndteringen er ens, uanset hvilket teknisk set-up den enkelte distributørs forretningsmæssige, tekniske eller ressourcemæssige forhold tilsiger. Det kan derfor bekræftes, at den foreslåede implementering af direct injection ikke kan formodes at indebære ændringer i det nuværende vederlagsniveau for de eksisterende aktører på markedet. På samme måde som i 2014 vil moderniseringen dog give en helt afgørende lovgivningsmæssig opbakning til den licensering, der allerede sker og give den gennemsigtighed og sikkerhed for både rettighedshavere og brugere, som en specifik aftalelicensbestemmelse skaber, særligt i forhold til eventuelle nye aktører, der ikke har været med til at udvikle og samarbejde om den velfungerende danske model.

På denne baggrund støtter Copydan Verdens TV Kulturministeriet lovbemærkninger om direct injection-princippet, herunder bemærkningerne i det reviderede høringsudkast udsendt den 14. januar 2021.

Der bør dog ske en præcisering i lovbemærkningerne, så det klargøres, at der skal indgås to aftaler, hvis dette er understøttet af de bagvedliggende kontraktsforhold.

Angående § 87 a

Det bør fremgå klart af lovtekst og lovbemærkninger, at forslaget til § 87 a – i lighed med direktivets art. 3 – ikke er nogen ny lovvalgsregel, men en legal fiction om, hvor udøvelsen af visse rettigheder anses at finde sted. Dette sidste antydes i sidste afsnit i lovbemærkningerne til § 87 a, men det er af så stor og grundlæggende betydning, at det bør anføres klart og utvetydigt. I direktivteksten står der udtrykkeligt "med henblik på udøvelsen af ophavsretten og beslægtede rettigheder"; dette udtrykkelige forbehold skal også fremgå af lovteksten i § 87 a.

I lovteksten står der "via en tilknyttet onlinetjeneste eller under radio- eller fjernsynsforetagendets kontrol og ansvar". Dette stemmer ikke overens med direktivteksten, hvor det er et absolut krav, at der skal være tale om en "tilknyttet onlinetjeneste". I direktivteksten står der, at udbuddet af denne onlinetjeneste kan foretages af broadcasteren selv eller under dennes kontrol og ansvar. Samme formuleringer bør anvendes i den danske lovtekst.

I henhold til den generelle betænkelighed ved brugen af sådan "legal fiction" bør omfanget af reglen i øvrigt gøres mindst mulig. På denne baggrund bør implementeringen i højere grad afspejle alle de begrænsende faktorer, der følger af direktivet, herunder at en onlinetjeneste skal have et "klart og underordnet forhold", jf. betragtning 8, og at der, jf. art. 2, stk. 1, skal defineres en afgrænset tidsperiode efter udsendelsen

Fra: [Jens Skov Thomsen](#)
Til: [Jesper Diernisse Langsted](#)
Emne: Høring over lovforslag – ændring af lov om ophavsret
Dato: 22. januar 2021 16:20:24
Vedhæftede filer: [image001.png](#)
[CopydanVerdensTV_horingssvar.pdf](#)
[2021-01-23 Samrådet Høringssvar- ændring af ophavsretsloven - dele af DSM og SatCabII.pdf](#)

Kære Jesper,

Tak for høringsbrev af 18. december 2020. Jeg skal meddele, at Dansk Artist Forbund tilslutter sig høringssvarene fra såvel Samrådet For Ophavsret og Copydan Verdens TV.

Mvh. Jens

Med venlig hilsen

Jens Skov Thomsen

	<p>Jens Skov Thomsen <i>Juridisk Konsulent</i></p> <p>DANSK ARTIST FORBUND Dronningensgade 68, 4. DK-1420 København K Tel. + 45 3332 6677 www.artisten.dk</p>
---	---

Kulturministeriet
Att.: Jesper Diernisse Langsted
jdl@kum.dk

Den 22. januar 2021

Høringssvar vedr. forslag til lov om ændring af lov om ophavsret

Dansk Erhverv har modtaget høring over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.) af Kulturministeriet den 18. december 2020 og efterfølgende yderligere materiale den 14. januar 2021 med høringsfrist den 22. januar 2021.

Dansk Erhverv har følgende bemærkninger til høringen vedr. DSM-direktivets artikel 17:

Det er vigtigt for Dansk Erhverv, at der er fair og lige konkurrence for erhvervslivet, også på de markeder hvor onlineindholdsdelingstjenester spiller en central rolle. Samtidig er det vigtigt, at både forbrugere, erhvervsliv og samfundet høster gevinsterne ved digitalisering og digitale tjenester. I takt med den digitale udvikling opstår der løbende behov for ny og skræddersyet regulering, således at den fair og lige konkurrence kan sikres også på det digitale marked.

Dansk Erhverv finder det rimeligt, at onlineindholdsdelingstjenester, der reelt ikke er passive, men derimod opbevarer og aktivt kommunikerer større mængder brugeruploadet, ophavsretligt beskyttet materiale til offentligheden og profiterer på dette indhold, er omfattet af de samme regler som lignende tjenester, de er i konkurrence med. Det betyder i praksis, at sådanne platformstjenester ikke kan påberåbe sig ansvarsfrihed i henhold til e-handelsdirektivets bestemmelse om "safe harbour" og er ansvarlige for at indgå licensaftaler om det beskyttede indhold, der tilgængeliggøres gennem tjenesten, med mindre rettighedshaverne har afstået sig fra rettighederne, eller gøre en "bedste indsats" for at indgå aftaler med rettighedshaverne og hindre tilgængeliggørelse af ophavsretsligt beskyttet indhold.

Overordnet set er det Dansk Erhvervs vurdering, at lovforslaget afspejler intentionerne i artikel 17 i DSM-direktivet. En tekstnær gennemførelse af artikel 17 er vigtig, fordi den sikrer, at formålet med artiklen holdes i fokus. Med artikel 17 præciseres det, at onlineindholdsdelingstjenester har et ophavsretligt ansvar og skal indgå aftale med rettighedshaverne om det indhold, som brugerne uploader til platformen. Samtidigt bør det fremgå tydeligt af den endelige lovtekst, at rettighedshavere ikke er forpligtede til at indgå en aftale med tjenesterne.

Dansk Erhverv mener også, at artikel 17 tjener det formål at sikre, at der er lige konkurrencevilkår mellem onlinedelingstjenester og de tjenester, der licenserer tilrådighedsstillelsen af indhold på sædvanlige vilkår. Kun ved at skabe lige konkurrencevilkår på onlinemarkedet kan der udvikles en langsigtet bæredygtig digital økonomi.

Dansk Erhverv støtter, at lovændringen ikke omfatter digitale platformstjenester, der opbevarer brugeruploadet ophavsretsbeskyttet materiale, men som ikke har en forretningsmodel, der er baseret på at udbyde større mængder ophavsretligt beskyttet materiale, således at fx crowdfunding-platforme, encyklopædier eller online markedspladser, der primært handler med fysiske varer, ikke omfattes.

Dansk Erhverv lægger vægt på, at nye forpligtelser og ansvar indføres med en vis proportionalitet, så digitale tjenester ikke pålægges urimeligt mange omkostninger, der kan udgøre unødige adgangsbARRIERER for, at nye eller mindre aktører kan forblive eller komme ind på markedet, og Dansk Erhverv noterer med tilfredshed §52 e, stk. 8.

Dansk Erhverv gør opmærksom på, at det fra et dansk perspektiv er vigtigt at sikre ikke-diskriminerende adgang til onlineindholdsdelingstjenesters indholdsgenkendelsesteknologier m.v., så mindre rettighedshavergrupper og deres repræsentanter også kan gøre brug af de nye regler, uanset at de måtte forekomme små i tjenesternes øjne.

Dansk Erhverv bakker op om, at implementeringen af direktivet forventeligt vil forbedre rettighedshavernes adgang til at håndhæve på onlineindholdsdelingstjenester, da brugerne desværre i stigende omfang benytter denne type tjenester til at forbruge film, serier osv. ulovligt. Det er vigtigt, at der er adgang til effektive håndhævelsesværktøjer, der kan begrænse ulovligt forbrug på platformene.

Afslutningsvist vil Dansk Erhverv påpege, at det er særdeles uhensigtsmæssigt, at denne høring gennemføres inden for så kort en periode, i en situation hvor lovforslaget er mere vidtgående end en implementering af de to direktiver, og hvor de sidste bilag først modtages otte dage før høringsfristen.

Med venlig hilsen

Charlotte Enevoldsen
Mediepolitisk chef

DANSK FILMFOTOGRAF FORBUND

DANISH ASSOCIATION OF CINEMATOGRAPHERS

Member of IMAGO European Federation of Cinematographers

17.01.21

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K

Vedr. "Høring over lovudkast – ændring af lov om ophavsret".

Det har kæmpe betydning for alle danske filmfotografer, at Kulturministeriet med sit forslag til en modernisering af ophavsretslovens § 35 fra 18. december 2020 forsøger at nutids- og fremtidssikre den særlige danske ordning, der sørger for, at man får en betaling, når ens rettigheder i film og tv-indhold videreudnyttes af tredjemænd.

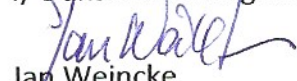
Engang omfattede ordningen kabelretransmission. Siden kom retransmission over internettet og digitale tjenester til. Og senest kom tv-stationers streamingtjenester med. Selvom teknikken og distributionsformerne udvikler sig over tid, er det fortsat sådan, at det er indholdet, der er det vigtigste, og ophavsmændene der skaber dette indhold, er fortsat afhængige af ophavsretsmidler fra det kollektive system, og ordningen er da også heldigvis gennem tiden blevet tilpasset til udviklingen.

Nu er det tid til at ordningen opdateres igen for at reflektere, at streamingtjenester sælges på lige fod i indholdspakker, uanset om de er ejet af en tv-station eller ej, og for at man ikke risikerer, at hele tæppet bliver trukket væk under ordningen, når Amazon og Google osv., der allerede dominerer så mange andre brancher, også får lyst til at slå sig løs med at sælge tv- og streamingpakker med dansk indhold i.

Vi har en helt særlig ordning i Danmark, der er med til at sikre, at vi kan udøve vores kunst, og det er meget værdsat, at vi har et Kulturministerium, der fortsat sørger for at vedligeholde den.

Med venlig hilsen

f/ Dansk Filmfotograf Forbund

Jan Weincke
formand

www.dff-dk.dk

DDF c/o Dansk Journalistforbund, Gl. Strand 46, DK - 1202 Mobil +45 6133 5404 E-mail dff@dff-dk.dk
Danske Bank Reg. nr. 1551 Konto nr. 3121408848 Swift: DABADKKK Iban: DK 8230003121408848

CVR nr. 26 39 16 01

Christianshavn, 22. Januar 2021

Til Kulturministeriet

Att. Jesper Diernisse Langsted

Dansk Forfatterforenings høringssvar til forslag til lov om ændring af lov om ophavsret
(gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.)

Dansk Forfatterforening takker for at få lejlighed til at afgive høringssvar til Kulturministeriet. Idet vi i øvrigt henviser til og tilslutter os høringssvarene fra Copydan VerdensTV og Samrådet for Ophavsret, har vi følgende bemærkninger til de forskellige elementer i lovforslaget.

Modernisering af ophavsretslovens § 35 (implementering af SatCabII-direktivet mv.)

Med henvisning til Kulturministeriet høringsbreve af 18. december 2020 og 14. januar 2021 bemærker Dansk Forfatterforening, at formålet med forslaget til modernisering af ophavsretslovens § 35 ifølge høringsbrevet er:

- at indføre regler, der gør det nemmere for distributører at indgå aftaler i forbindelse med videredistribution,
- at udvide retransmissionssystemet til at omfatte selvstændige streamingtjenester, og
- at sikre, at techgiganter, som måtte udøve distributørvirksomhed i Danmark, vil skulle indgå aftale og afregne vederlag for deres forretning på indholdet på lige fod med andre tv-distributører efter reglerne i ophavsretslovens § 35, uagtet hvordan de teknisk indretter sig.

Dette er udtryk for en rettidig tilpasning af de meget velfungerende aftalelicensregler på området, og det er meget positivt, at Kulturministeriet bakker op om og aktivt søger at fremtidssikre denne vigtige ordning.

Implementering af dele af DSM-direktivets art. 15 og art. 17

Generelt bemærker Dansk Forfatterforening med tilfredshed, at der anlægges en direktivnær implementering af DSM-direktivets art. 15 og art. 17.

Beskyttelse af pressepublikationer i ophavsretslovens § 52c og 52 d

Ad § 52 c, stk. 3 er det væsentligt som anført i bemærkningerne på side 36, at det i den foreslåede § 52 c, *stk. 3*, ”understreges, at den i § 52 c, stk. 1, indførte rettighed ikke påvirker de rettigheder, som ophavsmænd og andre rettighedshavere har til værker og andre frembringelser, som indgår i pressepublikationerne, herunder hvordan disse kan udnyttes uafhængigt af den pressepublikation, de indgår i.” Man kunne uddybe samme sted med en definition af autoriserede brugere som brugere, der med ophavsmanden eller rettighedshaveren har indgået en aftale om brug af et værk eller en anden frembringelse, som indgår i pressepublikationen.

Til § 52 c, stk. 4, vil vi gerne påpege, at det vil være hensigtsmæssigt og i tråd med direktivets fokus på rimeligt vederlag, at ophavsmænd og presseudgivere skal kunne indbringe tvister om størrelsen af den "passende andel" for et relevant nævn. Det vil være naturligt, at dette nævn bliver Ophavsretslicensnævnet. Dog bør der være en undtagelse såfremt klareringen af rettighederne til gengivelsen af pressepublikationer finder sted gennem en kollektiv forvaltningsorganisation, og denne organisation har et voldgiftssystem til at håndtere uoverensstemmelser om fordelingen af indkomne rettighedsvederlag.

Til trods for den segmenterede danske høringsproces finder Dansk Forfatterforening det væsentligt, at de danske lovændringer afspejler kontinuiteten i direktivets fokus på sikring af rimelige vederlag for svagtstillede rettighedshavere som autorer og udøvere. Således også i spørgsmålet om vederlagets størrelse i §52c. På den baggrund foreslår vi, at §52 c, stk. 4 tilføjes: "Opstår der tvister om rimeligheden af denne andel, kan hver af parterne forelægge spørgsmålet for Ophavsretslicensnævnet, jf. § 47. Nævnet kan fastsætte vilkårene, herunder vederlagets størrelse."

Endvidere bør referencen til udgiverens værker i stk. 4. ændres til det mere korrekte "dennes pressepublikationer".

Dansk Forfatterforening bifalder, at der i §52 d lægges op til, at pressepublikationer kan stilles til rådighed online via en aftalelicens. Det er en meget velfungerende måde at håndtere offentlighedens adgang til komplekse rettighedsmasser som pressepublikationer med mange individuelle rettighedshavere, der ikke kan formodes at have overdraget alle rettigheder til udgiverne.

Alene af den grund finder vi det også afgørende, at en sådan aftalelicens henlægges til kollektive forvaltningsorganisationer med repræsentation af både udgivere og autorer, herunder billedautorer og eksterne freelanceskribenter, som ikke har overdraget digitale rettigheder til udgiverne.

Sikring af rettighedsgrundlaget for deling af værker eller frembringelser på onlineindholdsdelingstjenester § 52e

Dansk Forfatterforening gør generelt opmærksom på, at indførelsen af mekanismerne i art. 17 er afgørende for udviklingen af et bæredygtigt marked for digitalt indhold, og at dette ikke er i modstrid med brugernes ytringsfrihed, men tværtimod en grundlæggende forudsætning for adgangen til en fair og troværdig demokratisk debat. Kurateret indhold fra navngivne autorer er en af grundstenene i kampen mod fake news.

Som følge deraf skal vi også påpege behovet for, at der fra politisk hold støttes op om rettighedshavernes mulighed for at få den nødvendige indsigt i de af delingstjenesterne anvendte teknologier, på hvilke branchestandarderne iht. § 52 e, stk. 4 og 5 skal baseres. Kulturministeriet eller en anden neutral part bør udpeges til at kunne igangsætte samarbejdet mellem delingstjenester og rettighedshavere og til at sikre rettighedshaverne adgang til rapportering og indsigt i grundlaget for drøftelserne.

Vi bemærker også med tilfredshed, at det understreges i bemærkningerne på side 43-44 til § 52e, stk. 6 jf. stk. 9, at det er onlineindholdsdelingstjenesternes der har ansvaret, hvis en domstol kommer frem til, at brugen af indholdet var ulovligt.

Derudover kan Dansk Forfatterforening som nævnt indledningsvist tilslutte sig til de forhold, der fremhæves i høringsvarene fra hhv. Copydan VerdensTV og Samrådet for Ophavsret.

Med venlig hilsen

Dansk Forfatterforening
v/ Morten Visby (fmd.) & Anne Koldbæk (jurist)

Kulturministeriet
Att.: Jesper Diernisse Langsted
jdl@kum.dk

Dansk Industris bemærkninger til Forslag til lov om ændring af lov om ophavsret

DI takker for muligheden for at kommentere på Forslag til lov om ændring af lov om ophavsret, som implementerer dele af EU's direktiv om ophavsret (DSM-direktivet).

Overordnede bemærkninger

DI hilser det velkomment, at de kreative branchers ophavsrettigheder, med direktivet og med det fremsendte udkast til implementering, opnår bedre beskyttelse online. De foreslåede ændringer af ophavsretten sigter imod at skabe et mere velfungerende og fair marked for rettigheder, som understøtter de kulturelle og kreative sektorer's muligheder for at udvikle nye digitale forretningsmodeller.

Ved fastsættelsen af regler og vilkår for et sådant marked for rettigheder online finder DI, at der så vidt muligt skal være en fornuftig balance mellem beskyttelsen af rettighedshaverne og mulighederne for at håndhæve beskyttelsen på den ene side og muligheden for digital forretningsudvikling på den anden.

Hvis reguleringen ikke er konkret eller velfungerende nok kan den hæmme innovation og dermed digital vækst. Reglerne skal give rettighedshaverne rimelige forhold, men det er vigtigt, at håndhævelsen af de nye regler kommer til at ske på et grundlag, som også praktisk kan håndteres af de involverede aktører, herunder ikke mindst nye platformsvirksomheder.

DI finder, at denne balance i det store hele er opnået med lovforslaget, idet DI dog har enkelte forslag til præciseringer, der efter DI's opfattelse vil kunne bidrage til en mere klar reguleringsramme.

Konkrete bemærkninger

Lovforslagets § 35:

DI bakker op om ændringen af §35, der sigter imod, at skabe ensartede rammer for rettighedshåndtering, på tværs af forskellige former for videreudsendelse af værker, herunder via internettet. Med en sådan teknologineutral regulering (level playing field)

kan det sikres, at den teknologiske udvikling og skift i distributionsteknologier ikke indebærer forskellige rammer for rettighedshåndteringer og vederlagsafregninger, hvilket efter DI's opfattelse er med til at forbedre rammerne for den digital udvikling.

Lovforslagets § 52 c

Med ændringen implementeres DSM-direktivets artikel 15, som giver udgivere af pressepublikationer en eneret i relation til informationssamfundstjenesters onlinebrug af deres pressepublikationer. Bestemmelsen definerer også en række undtagelser til den nye rettighed, idet bestemmelsen bl.a. ikke finder anvendelse på meget korte uddrag af en pressepublikation.

DI finder i den forbindelse, at det er uhensigtsmæssigt, at korte uddrag ikke er defineret mere entydigt, og at det med fordel kunne præciseres tydeligere, hvilket bidrager til en mere klar retstilstand og en mindre kompliceret retshåndhævelse.

Lovforslagets § 52 e

Kulturministeriets forslag til implementering af DSM-direktivets artikel 17 afspejler efter DI's opfattelse intentionerne i direktivet. DI hilser implementeringens bestræbelser på at sikre fair og lige konkurrencevilkår på markedet for rettigheder online velkommen. Det er essentielt at forbedre rettighedshaveres mulighed for at få et rimeligt vederlag, når deres værker og frembringelser uploades og deles på online-tjenester af tjenesternes brugere.

Det er DI's overordnede vurdering, at det i det videre arbejde med implementeringen er vigtigt, at fokus på den økonomiske bæredygtighed i de kreative erhverv foregår side om side med, at tech-startups har gunstige vilkår for at udvikle digitale produkter og forbrugernes muligheder yderligere. Således at disse hensyn afbalanceres.

Lovforslagets § 52 e, stk. 4

Bestemmelsen indfører en særlig ansvarsordning i tilfældet af, at tjenesten ikke har indgået en aftale med rettighedshaverne, herunder at tjenesten kan være ansvarsfri, hvis den har opfyldt en række betingelser.

DI bakker op om den foreslåede ansvarsordning, men bemærker, at det er en grundlæggende forudsætning for at få en velfungerende og gnidningsfri håndhævelse af reglerne, at der er et tæt løbende dialog mellem partnerne og et velfungerende samarbejde. Vigtigheden af dette samarbejde fremgår flere steder i DSM-direktivet, f.eks. betragtning 66, og DI finder det positivt, at behovet for dialog og samarbejde også betones flere steder i lovforslaget og bemærkninger.

Det er i den forbindelse værd at bemærke, at et tæt samarbejde bl.a. indebærer, at parterne er tydelige, og efter DI's opfattelse kunne man med fordel skærpe kravene til, at meddelelser skal være tilstrækkelig præcise, når en rettighedshaver notificerer, at et givent værk ikke skal være tilgængeligt. En sådan præcisering vil forbedre onlineplatformenes grundlag for at handle hurtigt og blokere visning af eller helt fjerne indholdet.

Lovforslagets § 52 e, stk. 8

I implementeringsforslagets § 52 e, stk. 4 stilles en række krav til onlineplatforme om at etablere en række foranstaltninger til effektivt at kunne blokere for indhold. Af implementeringsforslagets bemærkninger fremgår bl.a., at platformene *”bør foretage nødvendig it-udvikling, som ikke er disproportional”* og stille *”værktøjer, som benyttes til at sikre, at ophavsretligt beskyttet indhold ikke er tilgængeligt, til rådighed for alle relevante parter”*.

Sådanne krav medfører administrative byrder og omkostninger for onlineplatformene. Mens de større platforme typisk har infrastruktur og ressourcer til at opbygge systemer til at identificere og håndtere indhold, kan dette være vanskeligt for mindre platforme og her indebære en disproportional stor administrativ byrde.

Derfor er det positivt, at DSM-direktivet indfører en lempeligere ordning for nye onlineplatforme, herunder startups, så risikoen for, at håndhævelsen af de nye skærpede regler ikke bliver en barriere for digital innovation.

Det er med forslaget til den danske implementering indført, at det er onlineplatformen, der har bevisbyrden for, at en platform opfylder betingelserne for at være omfattet af den lempeligere ansvarsordning. Hertil vil DI gerne påpege, at det er essentielt, at man ikke ved implementering af disse bestemmelser påfører onlineplatformen en større økonomisk byrde ved at pålægge dem denne bevisbyrde – herunder i tid og omfang.

DI står naturligvis til rådighed for en uddybning af ovenstående.

Med venlig hilsen

Bo Wiberg
Chefkonsulent, DI Digital

22. januar 2021

Høringssvar Dansk Iværksætter Forening

Forslag til lov om ændring af lov om ophavsret

Mange tak for muligheden for at indsende vores høringssvar til Kulturministeriets nye forslag til lov om ændring af lov om ophavsret. Vi er glade for, at vi på vegne af vores 30.500 medlemmer får mulighed for at blive hørt i den danske proces for implementeringen af EU-direktivet om ophavsret. Vi mener, at det er vigtigt at sikre, at vi ikke hæmmer iværksætteri, vækst og innovation samt påfører virksomhederne nye administrative byrder. Særlig i en tid i og efter pandemien, er det helt afgørende for vækst, jobskabelse og den grønne agenda, at vi får gang i iværksætteriet.

Det nye EU-direktiv om ophavsret har til formål at give rettighedshavere øget kontrol over eget indhold samtidig med, at vi alle bevarer muligheden for stadig at kunne gå på internettet og finde information samt ikke mindst uploade indhold som bruger. De brugergenerede onlinetjenester har været helt afgørende for udviklingen af det digitale indre marked - og ikke mindst for EU's og Danmarks iværksættere. Online iværksætteri i dag foregår ikke kun inden for traditionelle områder, men i høj grad inden for tjenester med brugergeneret indhold som omdrejningspunkt. Det kan være et crowdsourcet tatovørcommunity (Tattoodo), anmeldelseplatform (Trustpilot) eller vincommunity (Vivino). Her har dansk iværksætteri vist et kæmpe potentiale og nye innovative forretningsmodeller.

De fleste onlinetjenester, vi kender, eksisterer takket være den sikkerhed, som E-handelsdirektivet har givet igennem mange år. Det er den nuværende ordning, der præciserer, at brugerne er ansvarlige for det indhold, de uploader på nettet. Platforme skal fjerne ulovligt indhold, når det bliver opdaget, men ansvaret ligger hos brugeren. Det lyder ret ligetil, og det er faktisk årsagen til, at tusindvis af succesrige online iværksættere trives og får succes i Europa.

Iværksættere over hele Europa er grundlæggende lidenskabelige og begejstrede for Europas vækst, og herunder i særdeleshed for de mange muligheder, som teknologi og internettet giver dem. Ved hjælp af internettet kan alle være skabere, og alle kan være rettighedshavere. Ingen er uenige i, at det er rigtig vigtigt at beskytte den intellektuelle ejendomsret, men det bør ikke ske på bekostning af fremtidens iværksætteri og nye ideer. Nye teknologier er netop en fantastisk mulighed for at skabe en mere sammenkoblet, demokratisk og brugerdrevet verden. Iværksættere, der arbejder med kunstig intelligens, maskinindlæring, indholds- og e-handelsplatforme er ikke på udkig efter en gratis tur. De er klar til at yde et rimeligt bidrag til rettighedshaverne, men de bør ikke tages som gidsler i slaget mellem internet- og mediegiganter.

Altafgørende med en klar rollefordeling mellem onlinetjeneste, bruger og rettighedshaver

Artikel 17 har til formål at skabe en "velfungerende markedsplads for ophavsret". For at nå dette formål, er det altafgørende, at der skabes en klar og tydelig rollefordeling mellem onlinetjeneste, bruger og rettighedshaver, der bygger på samarbejde og ansvarsfrihed gennem "bedste indsats".

- *Brug for en solid notice and take down mekanisme*

Det er helt grundlæggende for os og for at vi ikke bliver pålagt unødvendige tunge administrative byrder, at rettighedshavere pålægges at give så klar besked med så brugbare data som overhovedet muligt, som gør det muligt for onlinetjenester at identificere, hvilket specifikt indhold, meddelelsen drejer sig om, og dermed kan reagere effektivt derpå. Der er også brug for en eksplicit ordlyd om, at rettighedshavere ikke alene skal give relevante og nødvendige oplysninger, men også behørigt begrunde deres anmodninger, som det ligeledes fremgår af selve EU-Direktivets ordlyd. Vi har brug for, at rettighedshavere giver en tilstrækkelig begrundelse, der underbygger deres anmodning om at fjerne indhold, og at de nøje gennemgår og vurderer *før* de sender deres anmodning, hvorledes visningen af det specifikke indhold krænker ophavsretten samt om der allerede eksisterer en gyldig licensaftale for det specifikke indhold. Vi hører fra flere af vores medlemmer, at rettighedsorganisationer i dag opleves som offensive og i flere tilfælde truende og vilkårlige i deres tilgang til iværksætterne. Det er vigtigt, at der er en klar, simpel og operationel arbejdsdeling. Når en bruger udfordrer blokeringen af specifikt indhold, er det endvidere nødvendigt, at det er rettighedshavere, som svarer brugeren. Det giver meget lidt mening for vores medlemmer, at de forpligtes at gøre noget i en sag, der i bund og grund er en tvist mellem bruger og rettighedshaver. Det er en tung ekstra byrde.

- *Giv tydelig reference til oprindelseslandsprincippet*

I henhold til E-handelsdirektivet forventes en onlinetjeneste at efterleve de regler i det EU-land, hvor den er etableret. Det er et utrolig vigtigt princip for os og vores medlemmer, da det gør det nemmere og meget mindre omkostningstungt for os at identificere og efterleve de regler, vi skal efterleve. Uden tydelig reference til den vigtige betydning af oprindelseslandsprincippet i forslaget, opstår der risiko for overlappende og/eller potentielt modstridende ordninger i forhold til resten af Europa. Det er praktisk umuligt for vores medlemmer at skalere deres forretning til flere markeder, hvis de skal efterleve samtlige nationale regelsæt i landene.

Respekt for formålet i EU-direktivet om ophavsret undgår fragmentering af markedet

I vores læsning af lovforslaget, synes der at være givet åbninger for en række nye særlige danske ordninger og fortolkninger, hvilket vi ikke mener er i overensstemmelse med EU's direktiv

om ophavsret, og i visse tilfælde går det danske implementeringsforslag længere af hensyn til at give rettighedshaverne en særlig stilling i markedet - hvilket i værste fald kan komme til at betyde mere bureaukrati og flere omkostninger for iværksætterne. I stedet for at arbejde hen imod et samlet EU's indre marked ser det ud til, at Danmark vil gøre det mere komplekst og mindre attraktivt, især for opstart af nye virksomheder.

- *Ny kollektiv licensordning*

Efter vores viden har EU-lovgiver ikke på noget tidspunkt i løbet af forhandlingerne af ophavsretsreformen besluttet at knytte en generel kollektiv licens til udgiveres rettigheder. Tværtimod, ifølge EU-Direktivets ordlyd, er kollektive licenser kun blevet omtalt som en mulig løsning i helt særlige situationer, hvor det viser sig "så byrdefuldt og upraktisk" at opnå tilladelse fra rettighedshavere på individuelt grundlag. Men i den danske implementeringstekst foreslås en kollektiv licensordning som den bedre løsning for bl.a. reduktion af bureaukrati. For iværksætterne derimod opfattes denne ordning som obligatorisk med henblik på at oprette en organisation i stil med fx Koda. Det bekymrer os, hvis det unødigt vil presse mange af de mindste virksomheder i Danmark til at blive medlemmer med dertilhørende betaling af medlemskab osv. - vel at mærke oven i de mange andre omkostninger, som det indebærer at drive virksomhed i Danmark. I vores optik synes det derimod at være en meget forhastet løsning. Vi anmoder derfor Kulturministeriet om at analysere de nærmere konsekvenser for markedet først, og som minimum beskrive den nye ordning som en frivillig mulighed, der stadig giver fint rum for de individuelle licenser.

- *Nye kompetencer til Ophavsretslicensnævnet*

Vi synes der er brug for yderligere beskrivelse af Ophavsretslicensnævnets funktion og rolle i forhold til, at de får en ny kompetence til at kunne træffe afgørelser om aftalevilkår i forholdet mellem en onlinetjeneste og rettighedshavere. Vi kan heller ikke læse os frem til i forslaget, hvilken retssikkerhedsbeskyttelse, der er i den forbindelse, såfremt en onlinetjeneste ikke er enig i en afgørelse.

- *Ny standard for "bedste indsats"*

Det bekymrer os, at bemærkningerne til implementeringsforslaget skriver, at den danske standard for "bedste indsats" skal forstås som en strengere standard end fx "taget rimelige skridt". Danmark stiller dermed krav om noget mere end hvad fremgår af EU-direktivet, hvilket kunne antyde, at de danske onlinetjenester er nødt til at gøre meget mere i dansk kontekst for at beskytte sig imod ansvar. Det ville endda opfordre flere onlinetjenester til at fjerne mere indhold fra deres tjeneste blot for at være på den sikre side. Det er beklageligt for os at se, at man fra dansk side ønsker at antage en fundamental anden tilgang end resten af EU og i værste fald fragmentere det digitale indre marked. Det er meget byrdefuldt for vores medlemmer at skulle sætte sig ind i,

hvad den særlige danske fortolkning af "bedste indsats" er, særligt henset til at internettet ikke kender til landegrænserne i Europa. Vi håber derfor, at Kulturministeriet vil vælge en mere tekstnær implementering af artikel 17, således at "bedste indsats" forstås på samme måde på tværs af alle EU's lande.

Sendes pr. mail
til KUM@kum.dk
og JDL@kum.dk

Høringssvar vedr. forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.)

Dansk Journalistforbund (DJ) repræsenterer med 18.000 medlemmer rettighedshavere inden for både trykte medier, broadcast-medier og online-medier.

DJ finder det overordnet afgørende, at EU-direktivet om ophavsret indeholder klare bestemmelser om selve autorernes (ophavsmændenes) rettigheder, da det for EU netop har været en af forudsætningerne for at lovgive om ophavsret i det digitale indre marked: At der er opstået et kæmpe stort økonomisk gab mellem rettighedshavernes værkers værdi og den betaling, rettighedshaverne modtager for udnyttelse af deres værker.

DJ finder, at bestemmelserne i lovforslaget i overvejende grad lever op til forudsætningerne i direktiverne. For at sikre dette, bør det fremgå direkte af lovbemærkningerne, at den trinvis implementering af direktiverne skal ses i en sammenhæng med især ophavsretsdirektivets artikel 18-22 i kapitel 3, der omhandler autorernes rettigheder, som er en væsentlig forudsætning for de øvrige bestemmelser i eksempelvis artiklerne 15 og 17, som nu implementeres.

Vedr. EU-direktivets artikel 15

Om den nye ret for presseudgivere, § 52 c

DJ finder det vigtigt, at implementeringen af de særlige udgiverrettigheder i artikel 15 i ophavsretslovens § 52 c er tekstnær, hvor det blandt andet er meget klart, at den ikke berører muligheden for, at journalister, fotografer, bladtegnere m.fl. selv kan indgå aftaler om deres egne værker, hvilket også er en grundlæggende præmis for ophavsretten.

Det anføres i de specielle bemærkninger til § 52 c stk. 2, nr. 2, at det kun er egentlige klikbare internetlinks, som er omfattet af undtagelsen.

DJ foreslår, at det præciseres i bemærkningerne, at frame, embeddede og inline links ikke er omfattede.

Dansk Journalistforbund
Medier & kommunikation

The Danish Union of Journalists

Gammel Strand 46
1202 København K
Danmark

+45 3342 8000
dj@journalistforbundet.dk
journalistforbundet.dk

DJ lægger ligeledes vægt på, at § 52 c stk. 4 meget tydeligt understreger, at ophavsmændene skal have en passende andel af de vederlag, udgiverne måtte få ud af de aftaler, der bliver indgået. Dette var en helt afgørende forudsætning for, at Europa-Parlamentet i 2019 godkendte direktivet.

Dette er så samtidig et eksempel på, at det næste trin i implementeringen af EU-direktivets artikel 18 allerede nu bør indtænkes i teksten, da den både understreger og præciserer ophavsmændenes ret til vederlag. I denne artikels stk. 1 fremgår det nemlig, at ophavsmændene skal sikres en både passende og proportionel andel af de vederlag, der aftales. Hertil kommer EU-direktivets artikel 19, der omfatter kravet om transparens i den udnyttelse, der finder sted og indgås aftaler om, herunder også i forhold til udgiverrettighederne. Det bør fremgå af bemærkningerne, at ophavsmændene i henhold til EU-direktivets artikel 19 har ret til at få oplysninger om den anvendelse, der har fundet sted.

DJ foreslår derfor, at der i bemærkningerne til lovforslaget gøres rede for den sammenhæng, som direktivet er tænkt i, samt at det også er sådan, lovforslaget skal forstås.

DJ mener dog, at terminologien i slutningen af § 52 c stk. 4 ikke er korrekt. Det er anført "*...som udgiveren modtager for den i henhold til stk. 1 udnyttelse af dennes værker*". Udgivernes pressepublikationer beskyttes ikke som værker, men som pressepublikationer. "Værker" bør derfor erstattes af "pressepublikationer". Det stemmer også i højere grad med direktivets art. 15.5.

DJ støtter, at Ophavsretslicensnævnet kan træde til under tvister om rimeligheden af et vederlags størrelse. Dette mener DJ også skal gælde i forhold til fordelingen af vederlaget, jf. § 52 c stk. 4, medmindre der er en voldgiftsmulighed for parterne ved det forvaltningsselskab, der klarer rettighederne og håndterer fordelingen af vederlag.

Det bør fremgå af bestemmelsen, hvilke indskrænkninger og aftalelicensbestemmelser mv. som finder anvendelse i forhold til rettighederne til pressepublikationer. Det følger også af direktivets art. 15.3.

Om den nye specifikke aftalelicensbestemmelse, § 52 d

DJ er også tilfreds med, at lovforslaget specifikt giver adgang til at anvende aftalelicens. DJ er enig i bemærkningerne hertil, at en specifik aftalelicens er en enkel og ubureaukratisk løsning, da det vil være administrativt tungt for hver tjeneste at skulle klarere med de enkelte udgivere og ophavsmænd.

Det er meget vigtigt, at aftalelicensordningen vedrører alle rettigheder, som indgår i en pressepublikation – dvs. både rettigheder til de værker og andre frembringelser, som indgår i pressepublikationerne, og rettighederne til selve pressepublikationen.

DJ finder, som det også fremgår af lovforslagets bemærkninger, at aftalelicensen bør varetages af et kollektivt forvaltningsselskab. DJ lægger afgørende vægt på, at

et sådant forvaltningsselskab skal repræsentere både udgivere og autorer (ophavs-mændene), da autorerne – dvs. journalister, fotografer, tegnere, grafikere forfattere, kronikører, akademiske bidragsydere m.fl. – ikke har overdraget rettighederne i et sådant omfang til udgiverne, at de alene kan varetage licenseringen af rettighederne.

Lovteknisk bør denne specifikke aftalelicens også fremgå af ophavsretslovens § 50 stk. 1. Det foreslås også, at bestemmelsen om aftalelicensordningen indsættes i lovens kapitel 2.

Ifølge § 52 d stk. 2 fremgår det, at udgiveren kan nedlægge forbud i forhold til en aftalelicensordning for pressepublikationer. Det bør også fremgå, at den enkelte ophavsmand kan forbyde anvendelse af sine værker gennem en aftalelicens, da det ellers vil være et indgreb i ophavsmandens eneret.

Derfor mener DJ, at det i § 52 d stk. 2, skal anføres, at det er ophavsmanden, der har mulighed for at nedlægge forbud. I forbindelse med de andre specifikke aftalelicensordninger er det på samme måde anført, at *ophavsmanden* kan nedlægge forbud mod brugen af dennes værker. "Ophavsmanden" forstås som "rettighedshaveren" til de værker, som udnyttes inden for aftalen – i dette tilfælde også udgiverne i henhold til den foreslåede § 52 d stk. 1.

Af samme grund foreslår DJ en præcisering i to bemærkninger (tilføjelsen i kursiv):

"Udbydere af informationssamfundstjenester kan således indgå aftale om klarering af rettigheder med en kollektiv forvaltningsorganisation, der er godkendt af Kulturministeriet, med henblik på eksemplarfremstilling og tilrådighedsstillelse on demand. *Det følger af § 50, stk. 1, at organisationen således skal være repræsentativ for udgiverne af pressepublikationerne og alle rettighedshavere til de værker og andre frembringelser, der indgår i pressepublikationerne, omfattet af aftalen.*

Det foreslås i lighed med den generelle aftalelicens i § 50, stk. 2, at (~~udgiveren af~~) *ophavsmanden* til en pressepublikation i § 52 d, stk. 2, over for udbydere af informationssamfundstjenester kan nedlægge forbud mod anvendelse af pressepublikationen, hvis denne ikke ønsker at være omfattet af aftalen. *Begrebet "ophavsmanden" omfatter – i lighed med andre af ophavsretslovens specifikke aftalelicensbestemmelser – alle rettighedshavere, hvis rettigheder udnyttes i aftalen, herunder i dette tilfælde udgivere af pressepublikationer."*

Dette medfører også redaktionelle ændringer i de generelle bemærkninger, hvor § 52 d stk. 2 er omtalt (s. 14).

Vedr. EU-direktivets artikel 17

DJ finder det gennemgående tilfredsstillende, at bestemmelserne i EU-direktivets artikel 17 i vidt omfang foreslås direkte overført til dansk lovgivning. Artiklen er i lovforslaget meget præcist overført til dansk lovgivning på en måde, så forslaget er

med til at sikre rettighedshaverne og give onlineplatformene ansvar, hvilket netop har været hovedformålet med direktivet.

Idet der ikke er nævnt specifikke typer af indhold, må det være klart, at der er tale om al form for ophavsretsbeskyttet indhold, herunder video, audio, tekst og illustrationer i form af både fotos, tegninger og grafik.

Hvor der er undtagelsesbestemmelser, er de til gengæld klart afgrænsede, som det eksempelvis gælder for parodiundtagelsen, så den kun omfatter brug på netop platformene og ikke generelt. DJ lægger også vægt på, at der ikke indføres videregående undtagelse, men at den almindelige citat-ret fortsat gælder uændret.

DJ vil desuden gerne bakke op om bestemmelse i § 52 e stk. 6, hvor det i bemærkningerne er præciseret, at såfremt en bruger klager over, at en rettighedshaver blokerer for eksempelvis en video eller en illustration, så skal den fjernes, mens klagesagen behandles. Det sikrer, at der ikke efterfølgende kan konstateres, at der har fundet et misbrug sted, ligesom det vil fremme en hurtig sagsbehandling, at materialet er fjernet under sagens behandling.

§ 52 e stk. 7 omhandlende gennemsigtighed er ligeledes en vigtig bestemmelse, da den pålægger onlineplatformene at give rettighedshaverne fuld information om, hvordan deres materiale er blevet anvendt. Det tager dermed både hensyn til rettighedshavernes krav om indsigt samt viden, der har betydning for de licensaftaler, der indgås.

Når det gælder spørgsmålet i § 52 e stk. 4 litra a) og stk. 5 litra a) om, hvornår tjenesterne har gjort deres bedste for at opnå aftaler med rettighedshaverne, henviser DJ til det høringssvar, som European Federation of Journalists (EFJ) har afgivet til EU-kommission vedr. de særlige guidelines for implementeringen af artikel 17 i direktivet. Her opfordrer EFJ til som pejlemærke at anvende det aftaleniveau, som normalt findes inden for den aftalelicens, der varetages af de kollektive forvaltningsselskaber.

Generelt opfordrer DJ til, at aftalelicens bør kunne finde anvendelse i implementeringen af artikel 17.

Vedr. SatCab II direktivet

Den modernisering, der følger af SatCabII-direktivet, er udtryk for, at reguleringen af videreudnyttelse af tv-kanaler i rigtig mange EU-lande ikke har kunnet følge med den teknologiske udvikling, ligesom det er tilfældet med mange af de andre områder, der indgår i EU-Kommissionens vedtagne ophavsretsreform.

I Danmark har der dog på dette område netop ikke været problemer som følge af den teknologiske udvikling. I stedet har man i Danmark gennem mere end 10 år haft et tv-marked helt i den teknologiske front, fordi der har været forsyningssikkerhed for de nødvendige rettigheder gennem aftalelicensordningen i § 35, samtidig med at der går en rimelig betaling til rettighedshaverne, når tv-indhold mv. skaber ny værdi hos tv-distributører og andre – ophavsretten har fungeret!

I mange lande har man blot hidtil måttet forlade sig på reglerne fra det oprindelige SatCab direktiv fra 1993, uden at der er sket nogen opdatering i de 28 år, der er gået siden. Dette står i kontrast til den danske regulering. Her har man nemlig gennem årene brugt den nordiske aftalelicens-model til at lave de nødvendige tilpasninger for at sikre et velfungerende distributionsmarked for film og tv, hvor den tekniske udvikling har medført fremskridt fremfor konflikt.

Dette er ikke gået ubemærket hen i EU, og både de nye regler om videreudnyttelse i SatCab II-direktivet og de nye regler om aftalelicens i DSM-direktivet er i høj grad inspireret af den danske model.

Allerede i 2014 blev § 35-ordningen opdateret, så den i forhold til retransmission blev endnu mere teknologineutral og også omfattede alle nye tiltag som for eksempel digitale tjenester og broadcasteres streamingtjenester, der i dag er en helt normal del af et tv-abonnement i Danmark.

Udviklingen står dog ikke stille, og som det fremgår i både høringsbrevet og i lovforslaget, er der bl.a. behov for at ligebehandling af streamingtjenester – både de broadcasterejede og de selvstændige – reflekterer deres konvergens både i forhold til kontrakter, distributionsformer og licensering, hvilket gør tilpasningen af § 35 stk. 5 helt oplagt.

Derudover er det vigtigt og rigtigt, at Kulturministeriet foreslår at benytte chancen for at gøre reglerne endnu mere teknologineutrale, inden det er for sent, så det sikres, at også de amerikanske teknologivirksomheder, der i disse år tillige etablerer sig som tv-indholdsleverandører mv., modsat på et utal af andre områder må følge de lokale regler på samme måde som alle andre.

I forhold til § 87 støtter DJ en stærk begrænsning og dermed en meget klar afgrænsning af afsenderlands-princippet, som foreslås udvidet gældende for online nyhedsmedier. Helt overordnet giver afsenderlands-princippet problemer på flere niveauer. Vi har allerede oplevet problemer, hvor en britisk baseret tv-station, der sender specifikt til Danmark, ikke samtidig er underlagt eksempelvis Pressenævnet og ikke kan forpligtes til at følge de danske vejledende regler for god presseskik.

Ligeledes har det givet problemer i forhold til reklameregler, hvor omfanget, frekvensen og indholdet af reklamerne ikke skal overholde de danske regler. Det er derfor også DJ's opfattelse, at vi i videst muligt omfang skal sikre, at dansk lovgivning gælder for danske medier.

Derfor er det vigtigt ikke at slække på den begrænsning, der er beskrevet i forhold til radio og tv's nyheds- og aktualitetsprogrammer samt fuldt finansierede egenproduktioner med egne resurser. Snarere tværtimod.

Med den nævnte udvidelse af afsenderlands-princippet er det så i forhold til vederlagsbetaling samtidig vigtigt at tage højde for omfanget af seere og lyttere uden for afsenderlandet, som ligeledes er understreget i lovforslaget.

Hvis dette høringssvar giver anledning til spørgsmål eller kommentarer, uddyber vi det gerne. Kontakt tlf. 3342 8000 eller DJ@journalistforbundet.dk.

Venlig hilsen

Tine Johansen
formand

København 22. jan 2021

Høring over lovudkast – ændring af lov om ophavsret

Idet jeg henviser til Copydan VerdensTV's høringssvar vil jeg på vegne af Dansk Kapelmesterforening fremsætte følgende bemærkning til Kulturministeriets høringssvar om bl.a. modernisering af retransmissionsordningen i § 35;

Retransmissionsordningen og den danske rettighedsmodel sikrer en løbende betaling til alle de rettighedshavere, der bidrager til de værker, hvori der indgår film og tv-indhold og har en stor betydning. På den baggrund er det afgørende, at ordningen, som det også er sket tidligere, opdateres i takt med den digitale udvikling. Tv-pakker i dag indeholder både tv-kanaler og streamingtjenester, og det er oplagt, at man sikrer, at ordningen afspejler det der sker i praksis i dag. Derudover er der grund til stor ros af forslaget om at sikre, at det ikke er tekniske indretninger, der bestemmer, om der skal betales efter det kollektive system, særligt da man som Kulturministeriet også skriver må forvente, at de store amerikanske tech-mastodonter også her vil søge dominans og næppe vil respektere den danske model, hvis reglerne giver mulighed for at slippe.

Med venlig hilsen

Jesper Grove Jørgensen
Formand

Fra: [Morten Madsen](#)
Til: [Jesper Diernisse Langsted](#)
Emne: Høring over lovudkast - ændring af lov om ophavsret
Dato: 22. januar 2021 13:49:38
Vedhæftede filer: [image001.jpg](#)

Dansk Musiker Forbund har følgende bemærkninger til lovforslaget om ændring af ophavsretsloven, som er fremsendt med Kulturministeriets høringsmails af 18. december 2020 og 14. januar 2021.

DMF finder overordnet set, at det er lykkedes ministeriet rigtig godt at omsætte de nye EU baserede bestemmelser til den danske lov.

Som en del af lovforslaget indgår en modernisering af retransmissionsordningen i § 35 i forlængelse af den modernisering, der skete i 2014. Denne modernisering findes helt logisk, da den langt hen ad vejen afspejler den distribution, der allerede sker i dag, hvor både streamingtjenester og tv-kanaler ift. videreudnyttelse sælges i indholdspakker og licenseres samlet. På samme måde som i 2014 er der tale om, at reglerne bakker op om den udvikling, der allerede er i gang.

Når der sker videreudnyttelse af film og tv-indhold, uanset om det gælder tv-kanaler eller streamingtjenester, berøres tusindvis af bidragende rettighedshavere. Aftalelicensen i § 35 har gennem mange år vist, at den har kunnet løse denne udfordring på en måde, der både sikrer en rimelig betaling til rettighedshaverne, og at distributører kan få let adgang til de licenser, de har behov for, når de laver ny forretning. Når dette er tilfældet, skyldes det især den løbende tilpasning til udviklingen fra lovgivers side. Det fremstår klart, at den gennemgående tråd i det nye forslag til § 35, uanset om det angår retransmission, digitale tjenester, streamingtjenester eller den kommende indtræden af store tech-virksomheder som Google, er hensigten om en teknologineutral håndtering, hvilket kun vil blive mere væsentligt, som teknologien og markedet udvikler sig. DMF sætter stor pris på, at Kulturministeriet på denne måde passer på den danske §35-ordning.

Gennemførelsen af DSM direktivets art. 17 om delingsplaformes ophavsretlige ansvar er af stor betydning for musikkens rettighedshavere – herunder DMFs medlemmer. Direktivets bestemmelse var som bekendt genstand for en intens og ophedet debat, og resultatet afspejler en delikat balance mellem brugernes-, platformenes- og rettighedshavernes interesser. Det er derfor meget vigtigt, at den fundne balance opretholdes. Kulturministeriet har valgt en direktivnær gennemførelse af direktivets bestemmelse, hvilket forbundet finder hensigtsmæssigt og klogt.

DMF støtter, at lyd- og billedproducenter tillægges rettigheder i forbindelse med retransmission, men understreger vigtigheden af lovbemærkningen om at der med ændringen ikke er tilsigtet økonomiske ændringer i grundlaget for eksisterende fordelinger af vederlag.

Forbundet bakker i øvrigt op om høringssvarene afgivet af Samrådet for Ophavsret, RettighedsAlliancen og Copydans av-foreninger.

Såfremt Kulturministeriet ønsker uddybning af ovenstående, er I velkomne til at kontakte undertegnede.

Med venlig hilsen

Morten Madsen
Chefjurist

.....
 Dansk Musiker Forbund

Sankt Hans Torv 26
2200 København N

tlf.: +45 35 240 240
dir. tlf.: +45 35 240 229
e-mail: mm@dmf.dk
web: www.dmf.dk

Til rette vedkommende

København den 22. januar 2021

Høringssvar – Ændring af ophavsretsloven

Dansk Skuespillerforbund takker for muligheden for at kommentere på høringsmaterialet vedrørende ændringen af ophavsretsloven, der blev udsendt af Kulturministeriet d. 18. december 2020 og den 14. januar 2021. Forbundet har følgende bemærkninger:

Retransmissionsordningen i § 35 har en enorm betydning for langt de fleste danske skuespillere. Som skuespiller er man en del af det, der kaldes det atypiske arbejdsmarked. Skuespilleres indkomst er således sammensat af indtægter fra mange forskellige arbejdsgivere, og det er ikke ualmindeligt, at en skuespiller har mere end 10 arbejdsgivere på et år. Der opstår derfor også perioder i enhver skuespillers liv uden indtægter. Ordningen i § 35 er her med til at sikre et mindre skrøbeligt indtægtsgrundlag, og det er helt normalt for en dansk skuespiller, at rettighedsbetalinger udgør 20-25 % af deres årsindkomst. Rettighedsbetalingerne er derfor af stor betydning for den enkelte skuespiller, men også for betalingsniveauerne i forbundets mere end 20 overenskomster. Det forhold at betalingen for medvirken i en film eller serie kommer i to faser er helt afgørende for det økonomiske kredsløb i film og tv-branchen, og det betyder, at man som udøvende kunstner kan regne med sin rimelige andel, når der sker ny økonomisk udnyttelse af ens præstationer. Betalingerne er med til at holde de primære produktionsomkostninger nede, og indebærer at bl.a. danske tv-stationer, producenter og kunstnere i et vist omfang deler både risikoen og fortjenesten forbundet med dansk indholdsproduktion.

Skal dette 'økosystem' også kunne fungere fremover, er det nødvendigt, at ordningen ikke afhænger af hvilke aktiviteter den, der tjener penge på danske indhold, i øvrigt har. Ordningen må omfatte alle, der laver ny forretning på dansk indhold, uanset om de ved siden af producerer mobiltelefoner eller driver søgemaskiner og delingsplatforme. På samme måde kan det ikke være afgørende, om det foretagende, der ejer den streamingtjeneste, som en tredjemand videreudnytter ens indhold fra, ved siden af også (fortsat) driver gammeldags fjernsynsvirksomhed.

Udover at ordningen i § 35 har stor betydning for skuespillere, har den også betydning for operasolister, moderne dansere, koreografer og musicalperformere, når de medvirker i audiovisuelle produktioner, og når de forestillinger, de medvirker i, bliver optaget og senere retransmitterede.

Af disse grunde støtter Dansk Skuespillerforbund den samlede modernisering af ophavsretslovens § 35 – både forslaget om "direct injection"-princippet (der sikrer teknologineutralitet) og den naturlige udvidelse af § 35 (der sikrer ligestilling af alle streamingtjenester i forhold til ordningen). Disse ændringer er påkrævede for at fremtidssikre § 35 og for at sikre produktionen af danske indhold. Herudover støtter forbundet også forslaget om at ophæve undtagelserne for producentrettigheder i relation til § 35, stk. 1, idet der lægges vægt på lovbemærkningerne om, at dette ikke skal føre til en ændret fordeling.

Endeligt støtter forbundet i det hele op om høringssvarene indsendt af Copydan VerdensTV og Samrådet for Ophavsret.

På forbundets vegne

Anna-Katrine Olsen

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K

Att.: Jesper Diernisse Langsted
E-mail: jdl@kum.dk

Vesterbrogade 32
1620 København V

Telefon 33 43 70 00
mail@danskeadvokater.dk
www.danskeadvokater.dk

Den 22. januar 2021

Dok.nr. D-2021-001975

Vedr. høring over udkast til forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.)

Ved mail af hhv. 18. december 2020 og 14. januar 2021 har Kulturministeriet anmodet om Danske Advokaters bemærkninger til ovennævnte lovudkast.

Lovudkastene, der har været behandlet i Danske Advokaters fagudvalg for IP-ret, giver anledning til følgende bemærkninger:

Det fremgår, at lovudkastet implementerer dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet, og derudover indeholder nogle justeringer af ophavsretsloven, der ikke er direktivbestemte.

Danske Advokater bemærker, at det kan overvejes i lovudkastet at foretage visse præciseringer særligt i forhold til de tilfælde, hvor der er sammenfald mellem rettighedshaver og bruger. Med den nuværende ordlyd, kan lovudkastene efterlade den opfattelse, at rettighedshaverne og dem, der uploader, altid er adskilte størrelser, hvilket langt fra altid er tilfældet.

Danske Advokater foreslår derfor, at det tydeliggøres, at det - hvis rettighedshaverne er de samme som dem, der uploader/brugerne - er tilstrækkeligt at indgå aftale direkte med brugerne, da de jo i så fald også er rettighedshavere.

Med henblik på at lette forståeligheden foreslår Danske Advokater desuden, at ordlyden af § 52 e, stk. 3, 2. pkt., bliver gjort tydeligere. Fx som følger:

”En tilladelse i medfør af stk. 2 omfatter også de ophavsretlige handler, der udføres af onlineindholdstjenestens brugere, medmindre brugernes upload og andre aktiviteter sker som et led i brugernes kommercielle aktiviteter, eller deres uploadede værker skaber betydelige indtægter. I disse tilfælde må brugerne tillige indhente særskilt

tilladelse fra rettighedshaverne til den påtænkte upload og de øvrige af brugerne påtænkte aktiviteter. ”

Med venlig hilsen

Jeanie Sølager Bigler
Retschef
jsb@danskeadvokater.dk

Fra: Ole Roed Jakobsen <orj@bedemand.dk>
Sendt: 20. januar 2021 16:33
Til: Jesper Diernisse Langsted
Emne: VS: Høring over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.) frist 22/1 2021

***Brancheforeningen Danske Bedemænd finder ikke, at der i det pågældende lovforslag er forhold som har eller vil få indflydelse på foreningens virkeområde.
Vi har derfor ingen korrigerende kommentarer hertil.***

Venlig hilsen

Ole Roed Jakobsen
Branchedirektør

Brancheforeningen Danske Bedemænd
Engelsborgvej 52
2800 Kgs. Lyngby
Tlf. 4593 1411 / direkte 3084 2001
www.bedemand.dk
Mail orj@bedemand.dk

Fra: Jesper Diernisse Langsted <jdl@kum.dk>
Sendt: 14. januar 2021 14:46
Cc: Anna Bæhr Christiansen <abc@kum.dk>
Emne: Høring over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.) frist 22/1 2021

Se venligst høring over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.). Som angivet i høringsbrevet af 18. december indeholder vedhæftede version justeringer.

Der er frist for at afgive bemærkninger den 22. januar 2021.

Med venlig hilsen

Jesper Diernisse Langsted
Specialkonsulent
Jura/Ophavsret

Kulturministeriets departement
Dir.tlf.: 41393965
Email: jdl@kum.dk
www.kum.dk

Aarhus d. 20. januar 2021

Høringssvar fra DBF ifm. Kulturministeriets forslag til en modernisering af § 35

Det er positivt, at reglerne i ophavsretslovens § 35 opdateres på baggrund af Satellit- og Kabeldirektivet II. Gennem mere end 30 år har aftalelicensen også på dette område sikret brugerne let adgang til aftaler om rettigheder, samtidig med at der betales for den brug, der sker af værkerne. Det er særligt positivt, at reglerne fremtidssikres ved, at streamingtjenester inkluderes i bestemmelsen, samt ved at reglerne vil finde teknologineutralt anvendelse også, hvis Google, Amazon eller andre techgiganter skulle etablere sig som tv- og streamingdistributører i Danmark.

Signe Klejs
Forkvinde for Danske Billedkunstneres Fagforening

Fra: [Cathrine Emilie Andreassen Skovsted](#)
Til: [Jesper Diernisse Langsted](#)
Cc: [Christina Bergholdt Knudsen](#)
Emne: Høring over lovforslag – ændring af lov om ophavsret
Dato: 22. januar 2021 11:04:05
Vedhæftede filer: [image002.png](#)

Kære Jesper Diernisse Langsted

Danske Dramatikere bakker op om høringssvarene fra Samrådet for Ophavsret, Copydan Verdens TV og Copydan Arkiv. Det følgende har karakter af uddybende kommentarer.

Høringsudkastet indebærer en opbakning til den danske aftalemodel, som navnlig er udmøntet i aftalelicenssystem. Aftalelicensen i § 35 er og har været afgørende for, at bl.a. manuskriptforfattere har kunnet sikre sig et indtægtsgrundlag, som gør, at mange kan leve af deres forfattervirksomhed, hvilket har øget professionaliseringen og kvaliteten. Dette er efter forbundets opfattelse en af grundene til den succes, som dansk film og danske serier oplever i disse år.

Vi er enige i lovbemærkningerne om, at der i aftalelicenssystemet ikke sondres mellem vederlagsrettigheder og enerettigheder. Det er af afgørende betydning, at disse bemærkninger fastholdes i det endelige lovforslag. Det er af stor betydning for ophavsmændene at få præciseret, at også en vederlagsret kan gøres gældende over for tredjemand, altså brugeren; heraf vil også følge, at en rettighedshaver med en vederlagsret i forbindelse med aftalelicensgodkendelser tæller med ved opgørelsen af forvaltningsorganisationens repræsentativitet. Dette er efter vores opfattelse allerede gældende ret, men det er centralt at få det præciseret i lovbemærkningerne. Frem til en ændring af ophavsretsloven i 1996 var OHL § 35 en tvangslicens, og alle afgørelser og lovmotiver om retransmissionsordningen har forudsat, at en sådan vederlagsret kunne gøres gældende over for brugerne. Selv i dag er rettighedshavernes forbudsret på retransmissionsområdet begrænset, da Ophavsretslicensnævnet i § 48, stk. 1, har hjemmel til at meddele den fornødne tilladelse. Vederlagsretten er således en mindst lige så central ingrediens i en ophavsret som forbudsretten. På §§ 13- og 35-områderne er det et udbredt fænomen, at manuskriptforfattere og andre ophavsmænd reserverer deres rettigheder i såkaldte forbeholdsklausuler. Indholdet af disse klausuler er afgørende for, om rettighedshaverne har et vederlagskrav i behold, og i hvilket omfang Copydan kan gøre vederlagskrav gældende over for brugerne. I disse aftaler kan forbeholdet enten dreje sig om en vederlagsret eller en eneret (dvs. forbudsret). Vi vil være tilfredse med en vederlagsret, hvis denne er tilstrækkelig til at opnå repræsentativitet og kan gøres gældende over for brugerne.

Danske Dramatikere tillægger det afgørende betydning for en fremtidssikring af den danske aftalemodel, at § 35, stk. 5, udvides til også at omfatte selvstændige streamingtjenester, og at direct injection-princippet udvides til at omfatte disse streamingtjenester. Vi støtter Copydan Verdens TV's synspunkter herom.

Vedrørende forslaget til § 87 a – der implementerer NetCab-direktivets art. 3 – finder Danske Dramatikere, at et oprindelseslandsprincip er stærkt betænkeligt, idet det risikerer at underminere ophavsmændenes retsposition. Det bør nævnes i bemærkningerne, at det er en undtagelse fra den absolutte hovedregel. I det mindste skal det sikres, at et oprindelseslandsprincip ikke indebærer en dårlige vederlagsbetaling til fx manuskriptforfattere. I

direktivets art. 3(2) er der udførlige bestemmelser om fastsættelse af vederlag til rettighedshaverne. Dette forhold begrundes nærmere i betragtning 12. Her anføres det, at der ved vederlagsfastsættelsen skal tages højde for den særlige situation. Det følger af betragtningen, at det er ”nødvendigt at sikre, at parterne ved fastsættelse af størrelsen af vederlaget for de omhandlede rettigheder tager højde for alle aspekter af den tilknyttede onlinetjeneste såsom tjenestens karakteristika, herunder [...] publikum i den medlemsstat, hvor selskabet har sit hovedsæde, og i andre medlemsstater, hvor den tilknyttede onlinetjeneste tilgås og anvendes, samt de tilgængelige sprogudgaver”. Når Danmark i direktivet er forpligtet til at ”sikre” disse forhold om vederlæggelsen, er det ikke tilstrækkeligt at optage en generel og intetsigende bestemmelse herom i § 87 a, stk. 3. I stedet bør formuleringen fra betragtning 12 gengives i lovteksten. I lovbemærkningerne bør det anføres, at dette forhold kan få positiv betydning for størrelsen af vederlaget til rettighedshaverne.

Vi bakker op om Kulturministeriets forslag til § 52 e, der implementerer art. 17 i DSM-direktivet. Denne bestemmelse bør i videst muligt sikre, at onlinedelingstjenester i lighed med andre onlinetjenester er ansvarlige for at klarere indholdet af tjenesterne ved at indgå aftaler med og betale vederlag til rettighedshaverne. Dette er den simple, danske model, som også internationale tech-giganter må respektere. Vi henviser nærmere til høringssvaret fra Samrådet for Ophavsret, hvis synspunkter vi deler. Danske Dramatikere vil opfordre Kulturministeriet til at arbejde for anvendelse af aftalelicens i forbindelse med klarering af rettigheder i onlineindholdsdelingstjenester.

Med venlig hilsen

Cathrine Skovsted

Chefjurist / Head of Legal

Danish Writers Guild
Linnésgade 25, 2. sal
1361 København K
Tlf. + 45 3333 0888
Mobil +45 5178 2276
www.dramatiker.dk

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K

Fremsendt pr. e-mail til jdl@kum.dk med emnefelt "Høring over lovforslag – ændring af lov om ophavsret"
d. 22. januar 2021.

Danske Filminstruktører og Animationssammenslutningen ANIS benytter hermed lejligheden til at komme med bemærkninger til høring over lovudkast om ændring af ophavsretsloven, jf. høringsbreve af 18. december 2020 og 14. januar 2021.

Vi noterer os, at Kulturministeriet har set sig nødsaget til at udskyde implementeringen af størstedelen af DSM-direktivet. Den udestående del af direktivet indeholder bestemmelser, som er meget væsentlige for vores medlemmer, og vi ser frem til at samarbejde med Kulturministeriet om implementeringen af disse.

Vedr. § 35

I sin pressemeddelelse i forbindelse med lovforslaget udtaler kulturministeren at: "*Det er vigtigt, at vi passer på det ophavsretlige økosystem og sørger for, at reglerne på området følger med den teknologiske udvikling*". En af hjørnestenene i det økosystem, er retransmissionsordningen i § 35. Det har derfor kæmpe betydning, at Kulturministeriet med sit forslag går efter at sikre at denne ordning moderniseres, så den kan følge med den teknologiske udvikling. Vi finder det yderligere meget glædeligt, at Kulturministeriet i bemærkningerne understreger, at der skal ske en fremtidssikring af regelgrundlaget for videreudnyttelse af ophavsretsligt beskyttet materiale, og at der er fokus på at skabe lovmæssigt incitament for at finde aftalemæssige løsninger til fordel for såvel brugere som rettighedshavere.

Den danske rettighedsvederlagsmodel i § 35 er afgørende for danske rettighedshaveres mulighed for at udøve deres professionelle kunstneriske erhverv. Rettighedsvederlagene har en særlig betydning i de perioder, hvor rettighedshaverne ikke har lønindtægter. F.eks. har manuskriptforfattere og filminstruktører ofte længere perioder i forbindelse med udvikling af nye projekter, hvor de ikke modtager honorar. Tilsvarende vil animatorer ofte kun være projektansatte med løbende huller i deres beskæftigelse. Den danske model sikrer her en løbende betaling, når der laves ny forretning på det indhold, disse rettighedshavere har skabt, og er på den måde med til at sikre rettighedshaverne et indtægtsgrundlag, som er helt afgørende for, at de kan skabe ny kunst og nyt indhold. En stor undersøgelse fra 2018 fra vores europæiske instruktørorganisation FERA viste således bl.a. at danske filminstruktører, i mindre omfang end i mange andre europæiske lande, var afhængige af f.eks. ægtefællers indkomst eller velstående familier for overhovedet at kunne udøve deres fag. Den danske rettighedsmodel er således også med til at sikre mangfoldighed og social diversitet i de kunstneriske erhverv herhjemme.

En helt naturlig del af ovenstående modernisering er forslaget om ligestilling mellem broadcastere og streamingtjenester, når det kommer til videreudnyttelse af indhold. Denne ligestilling blev allerede foreslået af det såkaldte Finansieringsudvalg i efteråret 2017, som en del af deres idekatalog til imødegåelse af det store forudsigelige fald i hele grundlaget for produktion af dansk kvalitetsindhold, der vil følge af udviklingen ift. traditionel retransmission. Det er yderligere positivt, at Kulturministeriets forslag i alle henseender sigter mod ligestilling, bl.a. gennem forslaget om at der på hele § 35 området skal ses på det samlede billede, når man skal vurdere, om der laves ny forretning, der fordrer bidrag til den fremtidige skabelse og finansiering ("direct injection-princippet"). Med andre ord bør enhver virksomhed, der laver forretning på rettighedshavernes indhold, være forpligtet til at betale vederlag til rettighedshaverne. Det er kun rigtigt og rimeligt, at det sikres, at nye aktører ikke gennem diverse tekniske finter vil kunne undslå sig sådanne bidrag, til skade for alle dem, der skaber værkerne, og sammen er med til at sikre den velfungerende danske model.

På den baggrund støtter vi fuldt ud den foreslåede modernisering af retransmissionsordningen.

Danske Filminstruktører og Animationssammenslutningen ANIS har via Copydan Verdens TV bidraget med høringssvar, som vi henviser til for yderligere uddybning af vores synspunkter vedr. § 35.

Vedr. kap. 2b, implementering af art. 17

Det er helt afgørende, at techgiganterne pålægges et utvetydigt ophavsretligt ansvar for deres tjenester, og vi finder det i den forbindelse særligt positivt, at Kulturministeriet indskriver i bemærkning 3.1.3 at "der er behov for en fair og velfungerende markedsplads, når store platforme forhandler rettigheder" samt at formålet med en direktivnær implementering er at sikre rettighedshaverne en bedre retsstilling, når der skal forhandles aftaler med onlineindholdstjenesterne.

Den direktivnære implementering er af afgørende betydning, og bør ikke erstattes af en bestemmelse, som forrykker balancen mellem hensynet til rettighedshaverne og brugerne. Særligt må et (misforstået) hensyn til ytringsfriheden ikke rykke på denne balance, da det risikerer at åbne for "smuthuller", som kan udnyttes til at afvise at indgå aftaler med rettighedshaverne om brug af deres værker, hvilket vil underminere hele formålet med direktivet.

Det er samtidig vigtigt, at der i bestemmelsen tages forbehold for, at rettighedshaverne kan undlade at give tilladelse, hvis de ikke ønsker det. F.eks. kan det være relevant, at en film ikke kan uploades/tilgås på YouTube, hvis den har et kommercielt liv på andre online platforme.

På denne baggrund støtter vi den direktivnære implementering af art. 17, og henviser for yderligere uddybende betragtninger til høringssvar fra Samrådet for Ophavsret.

Vedr. kap. 2b, implementering af art. 15

Vi henviser til høringssvaret fra Samrådet for Ophavsret for så vidt angår implementeringen af direktivets art. 15 i ophavsretsloven.

Med venlig hilsen

DANSKE FILMINSTRUKTØRER

og

Animationssammenslutningen ANIS

Kulturministeriet
att. Jesper Diernisse Langsted
jdl@kum.dk

21. januar 2021
OB-003c-042/cbh

Høring over lovudkast - ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.)

Danske Forlag takker for muligheden for at komme med bemærkninger til Kulturministeriets høring over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret.

Danske forlags omsætning af digitalt indhold har været stigende gennem de seneste år og i 2019 udgjorde den digitale omsætning ca. 23 % af forlagenes samlede omsætning. I takt med den øgede interesse for digital litteratur oplever vi desværre også en stigende ulovlig kopiering. I et lille sprog-område som det danske, kan ulovlig deling få afgørende betydning for mulighederne for at udgive ny litteratur. DSM-direktivets art. 17 om ansvar for onlineplatforme er derfor vigtigt for litteraturen.

Danske Forlag bakker op om den direktivnære tilgang i lovudkastet. Danske Forlag er medlem af Rettighedsalliancen, som med mange års erfaring både konkret og politisk bistår med at varetage forlagenes interesser ift. håndhævelse på internettet. Ift. detaljerede bemærkninger til lovudkastet henviser Danske Forlag til bilagte høringssvar fra Rettighedsalliancen.

Med venlig hilsen

Christine Bødtcher-Hansen

Kulturministeriet
Att.: Jesper Diernisse Langsted
jdl@kum.dk

Vedr. Høring over lovudkast – ændring af lov om ophavsret

22. januar 2021

Vi vil gerne takke for invitationen til at deltage i høringsprocessen i forhold til ændringer i ophavsretsloven som følge af implementeringen af hhv. DSM og SatCabII-direktivet.

Grundlæggende finder vi det positivt, at Kulturministeriet med de foreslåede ændringer ønsker at bidrage til at sikre ensartede konkurrencevilkår for danske og udenlandske aktører på tv-markedet. Vi finder det helt afgørende, at der på alle områder – tekniske, regulatoriske og afgiftsmæssige – skabes ens og lige vilkår, level playing field, som det anføres i høringsbrevet. Level playing field er desværre ikke alene defineret af forhold omkring ophavsretten, og vi kan kun opfordre til, at regeringen arbejder aktivt på at sikre dette på alle relevante lovgivningsmæssige områder.

De foreslåede ændringer til ophavsretsloven forekommer på de fleste områder velgennemtænkte og logiske i forhold til direktiverne. Imidlertid finder vi den foreslåede udvidelse af princippet om *direct injection* til at omfatte hele § 35-området for svagt belyst og vil opfordre til, at denne ændring genovervejes.

Det er korrekt, at tv-markedet i de senere år har gennemgået betydelige forandringer i retning af et større og mere teknologisk varieret udbud og med markante ændringer i medieforbruget til følge. Det gælder ikke mindst i forhold til de traditionelle forbrug af flow-tv, som i stor udstrækning er suppleret med forbrug af on demand-baseret indhold.

Som distributører har vi ikke oplevet vanskeligheder med at opnå rettighedsmæssige aftaler om distribution af tjenester af denne karakter. For on demand-tjenester tilknyttet public service broadcastere har der generelt været tale om udvidelse af allerede eksisterende aftaler om bl.a. retransmissionsvederlag. Og for streamingtjenester, der alene udbyder indhold som sådan, er det generelt sådan, at tjenesterne har sikret sig rettigheder, der giver mulighed for distribution i samarbejde med eller gennem mediedistributører.

Det fremgår af næstsidste afsnit side 22, at der med forslaget ikke er '...tiltænkt nogle ændringer i vederlagsniveauet for eksisterende aktører på markedet'.

Det er uklart, om der med udtrykket 'eksisterende aktører' henvises til virksomheder, der i dag virker som distributører, og at ændringer dermed kun vil ramme eventuelle nye aktører. Eller om der med formuleringerne menes i forhold til allerede indgåede aftaler eller produktudbud.

Det fremgår af samme afsnit, at ændringen 'forventes navnlig at få betydning' for udenlandske tech-virksomheder, der ønsker at inddrage danske public service tjenester i deres udbud, og derfor kan pålægges at betale retransmissionsvederlag.

Ændringsforslaget definerer imidlertid ikke, at det alene retter sig mod tjenester med public service indhold, og det må derfor antages, at kravet om retransmissionsvederlag ligeledes kan pålægges eksisterende aktører for deres udbud af kommercielle, herunder udenlandske streamingtjenester.

De eventuelle konsekvenser for vederlagsniveauet for eksisterende aktører må følgelig være afhængig af fremtidige forhandlinger mellem fx distributører og rettighedsforvalteren.

Vi finder på den baggrund, at forslaget ikke i tilstrækkeligt omfang belyser konsekvensen af vederlagsniveauet for eksisterende aktører. Vi kan frygte, at det uagtet hensigten kan føre til krav om yderligere vederlagskrav med deraf følgende svækkelse af markedspositionen for mediedistributørerne i forhold til bl.a. de udenlandske tjenester.

Vi vil anbefale at ændringen genovervejes og evt. først implementeres på baggrund af en mere tilbundsående analyse af retlige såvel som økonomiske konsekvenser for alle aktører.

Venlig hilsen

Ib Konrad Jensen
Kommunikationsdirektør
Danske Mediedistributører

Kulturministeriet

Att.: Specialkonsulent Jesper Diernisse Langsted

Sendt pr. email til jdl@kum.dk

22. januar 2021

Høringssvar vedr. forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.)

Danske Medier har med tak modtaget Kulturministeriets høring over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret, der skal gennemføre dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v. Foreningen vil i det følgende alene kommentere de dele af lovforslaget, der vedrører DSM-direktivets (herefter blot "direktivets") bestemmelser, navnlig den nye "publisher's right" i direktivets artikel 15.

Indledningsvist bemærkes, at Danske Medier fuldt ud støtter bestemmelserne i direktivets artikel 15 og 17, der begge overordnet har til formål at skabe en velfungerende markedsplads for ophavsret og dermed sikre, at rettighedshavernes position over for techgiganterne styrkes, således at der sikres fair vilkår og betaling til rettighedshaverne, når techgiganterne bruger deres indhold på nettet.

Allerede for et år siden ridsede kulturminister Joy Mogensen de vigtigste mediepolitiske udfordringer op i en [kronik](#) i Morgenavisen Jyllands-Posten, herunder "Googles og Facebooks åreladning af danske medier". I lyset heraf kom kulturministeren samtidig med en opfordring til sig selv og sine kollegaer: "Politikerne må melde sig med på banen og blive en del af løsningen".

Danske Medier er helt enig. Der bør findes fælles løsninger, som værner om dansk indholdsproduktion, for selvom Danmark er et lille sprogområde, har vi formået at skabe et stort og stærkt udvalg af medier, der lever og ånder for folkeoplysning. Frie medier, som med stor lokal, regional og national viden samt faglighed konstant bestræber sig på at levere dansk produceret indhold af høj kvalitet til borgerne.

Med lovforslaget har kulturministeren meldt sig på banen. Det foreliggende lovforslag har nemlig til formål at styrke rettighedshavernes position i forhold til de store internettjenester til gavn for dansk indholdsproduktion generelt.

Danske Medier kan derfor grundlæggende bakke op om Kulturministeriets udkast til, hvordan artikel 15 og 17 bør implementeres i ophavsretsloven, men foreningen har dog nogle væsentlige bemærkninger, navnlig til de foreslåede §§ 52 c-e, som gennemgås nedenfor. For god ordens skyld bemærkes, at de anførte henvisninger til sidetal er til den første version af lovudkastet, der blev udsendt af Kulturministeriet 18. december 2020.

Ad kapitel 2 b – Informationssamfundstjenester m.v.

Kulturministeriet foreslår, at der indsættes et nyt kapitel 2 b om informationssamfundstjenester m.v. i ophavsretsloven, der har til formål at implementere artikel 15 og 17 og dermed have bestemmelser, der er specifikt rettet mod informationssamfundstjenester, samlet ét sted. Danske Medier har forståelse for ønsket om – af systematiske grunde – at samle disse bestemmelser i ét kapitel, men finder dog, at der er mere tungtvejende grunde til at vælge en anden systematik.

De tre bestemmelser – § 52 c, § 52 d og § 52 e – angår alle informationssamfundstjenester, men vedrører dog væsensforskellige ting; § 52 c indfører en ny nærtstående rettighed for udgivere af pressepublikationer i ophavsretsloven i tillæg til den række af nærtstående rettigheder, der er samlet i lovens kapitel 5 om andre rettigheder. Med § 52 d indføres en specifik aftalelicens, der vedrører mulighederne for kollektiv forvaltning af udgavernes § 52 c-rettigheder, mens § 52 e fastlægger rammerne for de såkaldte onlineindholdsdelingstjenesters ansvar for deres brugeres upload af ophavsretligt beskyttet indhold. Kun ansvarsbestemmelsen i § 52 e er udtryk for en væsentlig nyskabelse i ophavsretsloven.

Danske Medier finder det derfor rigtigst, at den nye naborettighed i § 52 c indsættes i ophavsretslovens kapitel 5 sammen med de øvrige naborettigheder for at sikre et samlet overblik over disse rettigheder og behandle dem ens. Det kan fx ske som en ny § 69 a. Aftalelicensen i § 52 d kan efter foreningens opfattelse herefter enten placeres sammen med rettigheden som en ny § 69 b eller placeres i lovens kapitel 2.

Ad § 52 c – ny nærtstående rettighed for udgivere af pressepublikationer

Den nye rettighed for udgivere af pressepublikationer er ekstremt vigtig for udgiverne, fordi den har til hensigt at styrke deres forhandlingsposition i forhold til nyhedsaggregatorer, medieovervågnings-tjenester og andre informationssamfundstjenester, der som en vigtig del af deres forretningsmodel anvender mediernes indhold online og udnytter, at den eksisterende ophavsret ikke i alle tilfælde udgør et tilstrækkeligt værn.

Men udgiverrettigheden er også meget vigtig for samfundet. Direktivet fastslår således betydningen af en fri og pluralistisk presse, nemlig at den er helt afgørende for produktionen af god journalistik og borgernes adgang til oplysninger, hvilket igen er en forudsætning for en oplyst offentlig debat i et velfungerende demokratisk samfund. Det fremgår klart, at den politiske intention med rettigheden derfor er en yderligere anerkendelse og støtte af udgavernes organisatoriske og finansielle bidrag til produktionen af pressepublikationer (redaktionelt indhold) for at sikre bæredygtighed inden for udgivelsesvirksomhed og dermed fremme tilgængeligheden af pålidelige oplysninger i samfundet.

Såfremt udgiverrettigheden får den tilsigtede effekt, vil den medvirke til at skabe nye, reelle forretningsmuligheder for en branche, hvis økonomi generelt står i skærende kontrast til branchens samfundsmæssige betydning. Det er derfor vigtigt, at de undtagelser, som direktivet indeholder, ikke i praksis kommer til at udvande eneretten, så formålet med bestemmelsen forspildes. EU-lovgiver var

efter intense forhandlinger om bestemmelsen opmærksom på denne risiko, og for så vidt angår undtagelsen om meget korte uddrag fremgår det udtrykkeligt af direktivets betragtning 58, at det er vigtigt, at undtagelsen fortolkes på en sådan måde, at det ikke påvirker effektiviteten af rettigheden.

I forhold til ordlyden af Kulturministeriets forslag til implementering af direktivets artikel 15 i § 52 c har Danske Medier kun to mindre bemærkninger: I stk. 4 bør ordet "nævnte" tilføjes lige før "udnyttelse". Efter foreningens opfattelse bør der endvidere tilføjes et henvisningssystem i et nyt stk. 5, som – ligesom øvrige nærtstående rettigheder i loven – henviser til bestemmelser, der finder "tilsvarende anvendelse", herunder fx § 22 om citat, jf. også direktivets artikel 15, stk. 3.

Danske Mediers kommentarer til Kulturministeriets bemærkninger til § 52 c:

Side 34 over midten:

Danske Medier har ingen bemærkninger til Kulturministeriets formulering af eneretten i § 52 c, stk. 1, der implementerer artikel 15, stk. 1, 1. pkt., herunder direktivets ord "onlineanvendelse". Foreningen foreslår imidlertid, at det i bemærkningerne til § 52 c tydeliggøres, at enhver onlineanvendelse er omfattet, samt at der nævnes eksempler på handlinger, der er omfattet af eneretten, herunder automatisk "oplæsning" af nyheder via såkaldte smartspeakers. Alternativt kan eksemplifikationen på side 13 under midten udvides til at omfatte denne relevante udnyttelsesform.

Side 34 midt:

For så vidt angår begrebet "pressepublikation" bemærker Kulturministeriet korrekt, at dette dækker "journalistiske publikationer, der udgives via ethvert medie, herunder i papirform". Danske Medier foreslår, at det i den efterfølgende eksemplifikation tydeliggøres, at også lydmedier såsom radio er omfattet. Tilsvarende foreslås, at lyd og grafik i afsnittets sidste sætning føjes til den ikke udtømmende opregning af, hvad pressepublikationer kan omfatte udover litterære værker.

Side 34 nederst:

Kulturministeriet anfører, at en informationssamfundstjeneste i direktivet er defineret med henvisning til informationsproceduredirektivet, "hvor en tjeneste er defineret som enhver tjeneste i informationssamfundet, dvs. enhver tjeneste, der *normalt ydes mod betaling*, og som teleformidles ad elektronisk vej på individuel anmodning fra en tjenestemodtager." Danske Medier foreslår, at det i teksten bemærkes, at denne definition også omfatter "gratis" tjenester, der stilles til rådighed for brugerne uden en modydelse i form af økonomisk betaling, men hvor brugeren fx "betaler" med sine data, herunder søgemaskiner, nyhedsaggregatorer og sociale medietjenester, jf. omtalen af disse under afsnit 3.1.2. på side 10.

Side 35 midt:

For så vidt angår undtagelsen vedrørende individuelle brugeres anvendelse i § 52 c, stk. 2, nr. 1, er det foreningens vurdering, at undtagelsen er helt uden selvstændig betydning, da individuelle brugere aldrig kan kvalificere til at være udbydere af informationssamfundstjenester. Derfor bør bestemmelsen udgå. Alternativt bør dette fremgå af bemærkningerne.

Side 35 under midten:

Danske Medier bifalder Kulturministeriets meget væsentlige bemærkninger til undtagelsen vedrørende hyperlinks i § 52 c, stk. 2, nr. 2, der må forstås i overensstemmelse med EU-Domstolens retspraksis, navnlig dommene i Svensson-sagen, C-466/12, og GS Media-sagen, C-160/15. Disse viser, at et hyperlink er en simpel reference til et værk eller en anden frembringelse på en anden internetside. Det er altså hyperlinkets *funktion* og ikke hyperlinkets *udformning*, der er relevant; et hyperlink er således kun undtaget efter § 52 c, stk. 2, nr. 2, når det fungerer som reference til en pressepublikation, ikke hvis hyperlinket er udformet på en sådan måde, at det udnytter indhold fra pressepublikationen, der er beskyttet efter ophavsretsloven, uanset om der er tale om tekstuddrag eller andet indhold, herunder billeder. Det bemærkes i den forbindelse, at Google ifølge sin strategi for Google Search ønsker at løse alt i første klik for sine brugere. Google vil med andre ord vise så meget information som muligt på virksomhedens egne sites, så brugerne ikke behøver at klikke sig videre til fx udgiverens sites.

Side 35 nederst:

For så vidt angår enkelte ord eller meget korte uddrag i § 52 c, stk. 2, nr. 3, noterer foreningen, at Kulturministeriet gengiver de meget vigtige bemærkninger fra direktivets betragtning 58 om, at undtagelsen ikke må undergrave udgiverens investeringer i produktion af indhold, og at den skal fortolkes på en sådan måde, at det ikke påvirker effektiviteten af de rettigheder, som fastsættes i direktivet. Et eksempel herpå er efter Danske Mediers opfattelse en tjeneste, der mere eller mindre systematisk udnytter nyhedsmediernes overskrifter i konkurrence med medierne. Udformning af sigende og fængende overskrifter med få ord er nærmest en kunstart, og overskrifter er da også en stor og vigtig bestanddel af medieovervågningstjenesters virksomhed. Det er åbenbart, at en sådan udnyttelse har "økonomisk relevans" som omtalt i betragtning 58. Til illustration kan nævnes, at en undersøgelse af 165.984 artikler offentliggjort i 15 danske print- og onlinemedier i 2. halvår 2020, der er foretaget af Infomedia, blandt andet viser, at den hyppigste overskrift er syv ord lang, og at 76% af artiklernes overskrifter indeholder højst ni ord. I nogle tilfælde vil sådanne korte overskrifter ikke være beskyttet efter ophavsretslovens § 2, og desto vigtigere er det derfor, at overskrifter beskyttes efter den nye rettighed i § 52 c, hvis formål netop er at styrke rettighedshavernes position. Danske Medier finder, at dette med fordel kan medtages i bemærkningerne for at vise den økonomiske relevans af online masseudnyttelse af overskrifter på trods af, at de individuelt bedømt ikke synes at have nogen særlig økonomisk værdi. Sammenstilling af en mængde meget korte uddrag kan i øvrigt sammenlignes med "nøgne citatsamlinger", der traditionelt bedømmes som værende i strid med god citatskik, selvom det enkelte citat isoleret set måtte opfylde betingelserne i ophavsretslovens § 22.

Mediebilledet og forbrugernes adfærd ændrer sig konstant. Det samme gør techgiganternes forretningsmodeller. Det er derfor afgørende, at det fremgår endnu tydeligere af bemærkningerne, at undtagelsen – for at undgå omgåelse og underminering – alene vedrører et absolut minimum af ord, og at formuleringen "enkelte ord eller meget korte uddrag" indebærer, at undtagelsen ikke under nogen omstændigheder kan omfatte andre typer af værker eller andre frembringelser, hverken efter en naturlig sproglig forståelse eller efter en gængs forståelse af indholdet af den ophavsretlige beskyttelse af fx billeder.

Side 36 over midten:

For så vidt angår bemærkningerne til § 52 c, stk. 4, mener foreningen, at det også bør indgå i bedømmelsen af "passende andel", i hvilket omfang der er indgået aftaler mellem udgiveren og ophavsmændene, fx fastansatte journalister, om videreudnyttelse af det tjenstligt producerede stof. Endvidere bør det fremgå af bemærkningerne, at ophavsmændenes passende andel af udgiverens indtægter er overdragelig, da intet andet er udtrykkeligt bestemt i artikel 15.

Øvrige redaktionelle bemærkninger til lovudkastet f.s.v.a. § 52 c:

Side 13:

Der har indsneget sig en mindre fejl i sætningen: "Det samme gør sig gældende i forhold til brug af nyhedsmediers onlineindhold." Artikel 15 vedrører ikke kun brug af *onlineindhold*, men vedrører derimod *onlinebrug* af "journalistiske publikationer, der udgives via ethvert medie, herunder i papirform". Derfor bør "online" flyttes frem foran "brug" i sætningen. I den følgende sætning kan "News" med fordel erstattes med "og Apple" og "egen tjeneste" følgelig rettes til "egne tjenester". Endelig bør det i fjerdesidste afsnit på siden tydeliggøres, at også udnyttelse af *uddrag* af pressepublikationer kræver udgiverens samtykke. (Det nævnes dog på side 14 øverst.)

Side 46:

Danske Medier finder, at Kulturministeriets sammenfatning vedrørende indholdet af §§ 52 c-e, er så summarisk, at den nærmest fremstår som misvisende i forhold til de udførlige bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser på side 27-46. Særligt for så vidt angår bemærkningerne til § 52 c, er det foreningens opfattelse, at det bør anføres, at bestemmelsen giver ophavsmænd, hvis værker indgår i en pressepublikation, ret til at modtage en "passende andel" af udgiverens indtægter, snarere end et "rimeligt vederlag". Dette udtryk anvendes normalt i forhold til rettighedshavere, jf. ophavsretslovens § 83, stk. 1, nr. 1.

Ad § 52 d – ny aftalelicens om visse udnyttelser af pressepublikationer

Direktivet bestemmer ikke, hvordan udgiverne af pressepublikationer skal administrere deres nye rettighed i § 52 c. Principielt bør enhver udgiver være frit stillet både i forhold til, om man ønsker at tillade eller forbyde udnyttelse af pressepublikationer, og i givet fald om tilladelse skal gives gennem individuelle aftaler eller som led i kollektiv forvaltning af en flerhed af udgiveres rettigheder. Danske Medier har tidligere over for Kulturministeriet udtrykt ønske om, at der indføres en aftalelicens vedrørende den nye udgiverrettighed, således at en eventuel beslutning om kollektiv forvaltning kan føre til så omfattende og effektive licensaftaler som muligt til gavn for såvel udgivere som informationssamfundstjenester. Foreningen er enig i, at en sådan aftalelicens skal give udgivere mulighed for at nedlægge individuelt forbud ("opt-out"), og at tvister mellem et kollektivt forvaltningsselskab og en eller flere informationssamfundstjenester bør kunne indbringes for Ophavsretslicensnævnet.

Artikel 15 – og dermed lovforslaget – har som formål at give udgiverne af pressepublikationer en ny rettighed af de årsager, der bl.a. nævnes oven for på side 2.

Den brede adgang til pressepublikationer på nettet har givet anledning til fremkomsten af nye onlinetjenester, for hvilke den direkte og indirekte anvendelse af pressepublikationer udgør en vigtig del af deres forretningsmodel og indtægtskilde. Udgiverne står over for problemer med at give onlineudbydere licens, hvilket gør det vanskeligere for udgiverne at tjene deres investeringer ind igen.

Som det fremgår af bl.a. direktivets betragtning 55, bør udgiveres organisatoriske og finansielle bidrag til produktionen af pressepublikationer anerkendes og støttes yderligere for at sikre bæredygtighed inden for udgivelsesvirksomhed og dermed fremme tilgængeligheden af pålidelige oplysninger. En sådan beskyttelse bør effektivt garanteres; ikke kun på papiret, men også i praksis.

Kulturministeriets forslag til en specifik aftalelicens går ud over direktivet, men Kulturministeriet vurderer, at aftalelicenssystemet er velegnet til at sikre en simpel og ubureaukratisk model, da det i praksis kan være administrativt tungt for informationssamfundstjenesterne at klarere rettigheder med hver enkelt presseudgiver.

Kulturministeriet foreslår yderligere, at Ophavsretslicensnævnet får kompetence til at træffe afgørelse i sager vedrørende uenighed om licensvilkår.

Danske Medier ser forslagene som en naturlig forlængelse af den danske aftalelicenstradition, som i 40 år har skabt gode rammer for både brugere og rettighedshavere. Modellen sikrer brugerne en nem adgang til klarering, og samtidig sikrer den rettighedshaverne en rimelig betaling for andres brug og dermed kapitalisering af deres indhold/rettigheder.

Det er vigtigt, at reguleringen følger med udviklingen. Og det er afgørende, at reguleringen indeholder de værktøjer, som i praksis faktisk kan løse de udfordringer, som reglerne er målrettet.

Som også fremhævet af Kulturministeriet i forslaget til lov om kollektiv forvaltning af ophavsret, er Ophavsretslicensnævnet et nyttigt og sagkyndigt organ, som hurtigt og kvalificeret skal kunne træffe afgørelser om visse ophavsretlige tvister ud fra almene samfundsmæssige og konkurrenceretlige hensyn.

For at sikre, at de gode intentioner bag den nye udgiverrettighed bliver omsat til virkelighed og dermed sikre effektiviteten af de nye bestemmelser, er det Danske Mediers vurdering, at der er behov for en tydeliggørelse af Ophavsretslicensnævnets kompetencer i form af nedenstående få ændringer i § 52 d, stk. 3. Ny ordlyd er markeret med rødt:

Stk. 3. Opstår der spørgsmål om, hvorvidt en informationssamfundstjenestes direkte eller indirekte brug af pressepublikationer kræver samtykke fra en organisation, der efter § 50, stk. 4, er godkendt til at indgå aftaler omfattet af stk. 1, ~~stiller urimelige vilkår for at indgå aftale,~~ kan hver af parterne forelægge spørgsmålet for Ophavsretslicensnævnet, jf. § 47. Det samme gælder, hvis en part stiller urimelige vilkår for at indgå aftale. Nævnet kan fastsætte vilkårene, herunder vederlagets størrelse.

Vi ser desværre i Europa og i det øvrige udland, at informationssamfundstjenester forsøger at omgå regulering og betaling for brug af indhold på forskellig vis. For at undgå en sådan underminering af de nye bestemmelser i Danmark, som netop har en stærk tradition for rimelig beskyttelse af rettigheder til gavn for borgerne og for et mangfoldigt udbud af dansk kvalitetsindhold, foreslår Danske Medier, at det klart fremgår af loven, at en part har en behandlingsret, der er en form for obligatorisk forhandlingsordning ved Ophavsretslicensnævnet.

Direktivet og lovforslaget markerer et opgør med techgiganternes freeride og underbetaling af indhold, som afspejler den store ubalance i forhandlingsstyrken mellem techgiganterne og udgiverne. Det er i forhold til denne ubalance, at der er behov for at styrke de værktøjer, som nævnet har i dag, og som samtidig ligger i naturlig forlængelse af nævnets opgaver. Som Kulturministeriet skriver i forslaget på side 13, ønskes ophavsretslovens anvendelsesområde udvidet, så udgiverne står bedre i forhandlingerne om udnyttelse af deres indhold.

Med Kulturministeriets forslag til § 52 d, stk. 3, kan en part gå til Ophavsretslicensnævnet. Nævnet skal herefter inden for en rimelig frist igangsætte sagen. Hver part har mulighed for at indlevere et kortfattet forslag til licenseringsmodel. Forslag skal være baseret på objektive, ikke-diskriminerende principper og indeholde tilstrækkeligt præcise oplysninger om den ønskede udnyttelse, som er relevante og nødvendige for at sikre en fyldestgørende oplysning af sagen. Skønner nævnet det hensigtsmæssigt, kan parterne inden for en kortere frist få mulighed for at indlevere en kort kommentar til modpartens forslag, hvorefter nævnet træffer afgørelse.

Et af formålene med Ophavsretslicensnævnet er at skabe et forum, som besidder sagkundskaben til at behandle sager, hvor særlig viden er hensigtsmæssig, men på samme tid ikke er så ressource- og tidskrævende som en domstolsbehandling ofte kan være.

Allerede i dag skal nævnssager fremmes med tilbørlig hurtighed, og formanden tilrettelægger arbejdet, herunder tidsplaner mm. Det afgørende er, at en part ikke kan trække sagen i langdrag, hvorfor foreningen foreslår, at Kulturministeriet overvejer at fastsætte frister i bekendtgørelsen om Ophavsretslicensnævnet. Udgifterne til sagens behandling afholdes af parterne, medmindre nævnet bestemmer andet, som under de gældende regler.

Udebliver en part helt eller delvist i processen, eller ønsker en part ikke at medvirke, kan nævnet – som i dag – alligevel behandle sagen. Som Ophavsretslicensnævnet fastslog i sin kendelse af 2. oktober 2012, er det ikke en forudsætning for nævnets kompetence til at behandle en sag, at begge parter ønsker nævnets behandling. Nævnet er kompetent til at behandle en sag, hvis blot én af parterne kræver dette. Medvirker en part ikke, vil nævnet afgøre sagen på det foreliggende grundlag. Det vil sige, at en udgiver af pressepublikationer kan gå til nævnet også i en situation, hvor udgiveren ikke kan komme i dialog med en informationssamfundstjeneste om denne udnyttelse af indhold.

Indførelse af en sådan forhandlingsret fremgår ikke direkte af direktivet, men direktivets og lovforslagets formål er at skabe de rette betingelser og rammer for den nye rettighed. Alle parter har en interesse i, at aftaler om licensering kan indgås eller fastsættes hurtigst muligt, så tjenester kan

komme på markedet til glæde for brugerne samtidig med, at udgiverne kan få et rimeligt afkast af deres investering i skabelse og udvikling af indhold.

Pålidelig information og kvalitetsindhold er afgørende, skrev Kulturministeriet i sit [notat](#) til Kulturudvalget af 16. november 2020. I samme notat understreges, at regeringen lægger vægt på, at sikring af mediepluralisme primært er national kompetence.

Danske Medier er enig med Kulturministeriet i, at der er behov for en fair og velfungerende markedsplads, når store platforme bruger og forhandler rettigheder. Derfor må rettighedshavernes position styrkes, så det erklærede mål om at sikre fair vilkår og betaling til rettighedshaverne, når techgiganterne bruger deres indhold på nettet, kan nås.

Øvrige redaktionelle bemærkninger til lovudkastet f.s.v.a. § 52 d:

Side 14 midt:

For så vidt angår forslaget til § 52 d, skal den omtalte rettighedsorganisation omfatte en væsentlig del af *udgiverne* af de *pressepublikationer*, der anvendes. Der henvises til bemærkningerne ovenfor vedrørende tilføjesen af et henvisningssystem i § 52 c, stk. 5.

Danske Medier finder det endelig relevant at tilføje i bemærkningerne til lovforslaget, at ophavsretslovens § 52 b finder anvendelse i forhold til informationssamfundstjenesters forpligtelser over for en kollektiv forvaltningsorganisation, der repræsenterer udgivere af pressepublikationer.

Ad § 52 e – ny bestemmelse om ansvar for onlineindholdsdelingstjenester

Det er foreningens vurdering, at Kulturministeriet ved udformningen af § 52 e har overset, at den til grund liggende bestemmelse i direktivets artikel 17 vedrører *alle* ophavsretligt beskyttede værker og andre frembringelser, der uploades af brugerne, herunder den nye udgiverrettighed i artikel 15, som foreslås implementeret i ophavsretslovens § 52 c.

Direktivets *artikel 17, stk. 1, 1. afsnit*, omtaler udbydere af onlineindholdsdelingstjenesters overføring og tilrådighedsstillelse f.s.v.a. "ophavsretligt beskyttede værker eller andre beskyttede frembringelser". Disse værker og andre frembringelser er ikke nærmere kvalificeret og må derfor forstås således, at *alt* ophavsretligt beskyttet materiale er omfattet af bestemmelsen, herunder fx simple fotografier, der er beskyttet efter ophavsretslovens § 70, som ikke er EU-harmoniseret, og kataloger og databaser, der er beskyttet efter § 71 og kun delvist harmoniseret i databasedirektivet.

Ingen af disse frembringelser er beskyttet efter Infosoc-direktivets artikel 3, men de omfattes alligevel af forslaget til § 52 e, stk. 2, 1. pkt., der henviser til "værker og frembringelser, der beskyttes efter §§ 65-71".

Direktivets *artikel 17, stk. 1, 2. afsnit*, fastslår, at udbyderne skal indhente tilladelse fra de i Infosoc-direktivets artikel 3, stk. 1 og 2, "omhandlede" rettighedshavere. Der står ikke de "nævnte"

rettighedshavere, idet også rettighedshavere, der har *erhvervet* rettigheder som nævnt i artikel 3, stk. 1 og 2, er omfattet af bestemmelsen. Dette harmonerer fuldstændig med ”reparationsbestemmelsen” i direktivets artikel 16, der blev indsat for at rette op på EU-Domstolens dom i Hewlett-Packard/Reprobelt-sagen, C-572/13, som fejlagtigt lagde til grund, at kun rettighedshavere, der udtrykkeligt er nævnt i en direktivbestemmelse, er beskyttet.

Når artikel 17, stk. 1, 2. afsnit bestemmer, at udbydere skal indhente tilladelse fra de i Infosoc-direktivets artikel 3, stk. 1 og 2, omhandlede rettighedshavere, skal dette derfor ikke ses som en modifikation af bestemmelsen i 1. afsnit, men som en konsekvens heraf: Når en udbyder foretager en overføring eller tilrådighedsstillelse for almenheden, skal udbyderen naturligvis indhente tilladelse fra rettighedshaverne. Det må gælde, uanset om det fremgår af 2. afsnit eller ej.

Det er derfor helt korrekt, når Kulturministeriet i forslaget til § 52 e, stk. 2, 2. pkt., fastslår, at ”en udbyder af en onlineindholdsdelingstjeneste skal indhente tilladelse til brug af rettigheder i henhold til 1. pkt.”, hvilket må ske hos de rettighedshavere, der har rettighederne til de pågældende værker eller frembringelser, der beskyttes efter §§ 65-71. Kulturministeriet lader sig altså ikke begrænse af referencen i artikel 17 til Infosoc-direktivets artikel 3. Ministeriet forklarer i bemærkningerne til lovforslaget side 33 nederst, at det fremgår af de gældende §§ 65-71, hvilke fysiske og juridiske personer, som ikke betragtes som ophavsmænd, ”men som nyder en tilsvarende beskyttelse i form af nærtstående rettigheder.” Det anføres udtrykkeligt i bemærkningerne til § 86 på side 48, at den nye § 52 c også er en nærtstående rettighed, og bestemmelsen bør derfor også medtages i henvisningerne i § 52 e. Såfremt den nye udgiverrettighed – som foreslået oven for – flyttes til kapitel 5 blandt de øvrige nærtstående rettigheder, vil der i så fald ikke være behov for ændring af henvisningerne til §§ 65-71 i § 52 e.

Såfremt § 52 c *ikke* inkluderes i henvisningerne i § 52 e, vil onlineindholdsdelingstjenester i praksis være tvunget til at forholde sig til, hvornår uddrag af pressepublikationer, som deres brugere uploader, er ophavsretligt beskyttede efter § 2 og ikke ”kun” efter § 52 c: Hvis en bruger fx uploader en avisartikel eller et uddrag af en avisartikel, der er udtryk for ophavsmandens egen intellektuelle frembringelse og dermed er beskyttet efter § 2, vil tjenesten skulle indhente tilladelse fra såvel ophavsmanden som udgiveren, der har erhvervet rettigheder til artiklen, da begge er rettighedshavere efter § 52 e, stk. 2, 2. pkt. Det bemærkes i den forbindelse, at uddrag på blot 11 ord efter omstændighederne kan være ophavsretligt beskyttede, jf. U 2013.1782 H, som Kulturministeriet omtaler på side 35. Såfremt brugeren i stedet uploader et uddrag, der *ikke* er beskyttet efter § 2, men dog er beskyttet efter § 52 c, fører ministeriets lovudkast til, at onlineindholdsdelingstjenesten slet ikke behøver at indhente tilladelse. Det har ikke været hensigten.

Dette vil være en uholdbar situation, som dels medfører behov for vanskelige afgrænsninger mellem beskyttelse efter § 2 og § 52 c, og dels strider mod den erklærede hensigt om at styrke rettighedshavernes position over for techgiganterne, når disse bruger rettighedshavernes indhold på nettet, jf. bemærkningerne til lovforslaget side 13.

Øvrige bemærkninger til lovudkastet

Ophavsretslovens § 50

Danske Medier noterer, at lovforslaget ikke indeholder en ændring af ophavsretslovens § 50, stk. 1, som opregner lovens aftalelicensbestemmelser. Foreningen går ud fra, at det vil være rigtigst at nævne den foreslåede § 52 d i § 50, stk. 1, uanset at aftalelicensen ikke angår *ophavsmænd* og *værker*, men derimod *udgivere* og *pressepublikationer*. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne ovenfor vedrørende indsættelsen af et henvisningssystem i § 52 c, stk. 5.

Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Kulturministeriet anfører side 24 nederst, at lovforslaget vurderes at have mindre negative erhvervsøkonomiske konsekvenser for erhvervslivet, hvilket også fremgår af det sammenfattende skema på side 26. Danske Medier finder denne vurdering unuanceret. Det er korrekt, at lovforslaget indebærer, at de berørte – oftest udenlandsk ejede – informationssamfundstjenester vil få udgifter til klarering af rettigheder, men herved overses de positive konsekvenser i form af indtægter for danske virksomheder, der producerer indhold.

Ikrafttrædelsesbestemmelsen

I bemærkningerne til ikrafttrædelsesbestemmelsen side 50 nederst har der indsneget sig en fejl, idet det fremgår, at den nye udgiverrettighed i § 52 c "*først* finder anvendelse på pressepublikationer, der er udgivet første gang før den 6. juni 2019". Ordet "*først*" skal ændres til "*ikke*", jf. ordlyden af § 2, stk. 2.

Danske Medier står naturligvis til rådighed, såfremt ministeriet ønsker ovenstående bemærkninger uddybet. Henvendelser herom kan rettes til undertegnede på telefon 3397 4000 eller email hrd@danskemedier.dk.

Med venlig hilsen

Danske Medier

Holger Rosendal
Cheffjurist

Kulturministeriet har sendt et lovforslag om ændring af ophavsretsloven i høring, jf. ministeriet høringsbrev dateret 18. december 2020, samt høringsbrev af 14. januar 2021.

Danske Scenografer har disse bemærkninger:

Reglerne om modernisering af § 35 hilses velkommen. Aftalelicensordningen er en vigtig kilde til betaling til rettighedshaverne, og det er positivt, at Kulturministeriet, som man også tidligere har gjort, tilpasser ordningen, i takt med at samfundet udvikler sig, således at den fortsat kan fungere. En vigtig del af den tilpasning er at udvide retransmissionssystemet til også at omfatte selvstændige streaming-tjenester, og den nuværende forskelsbehandling giver ikke længere mening.

Derudover er Kulturministeriets forslag om "direct injection"-princippet bredt skal være gældende meget hensigtsmæssigt, da man på den måde kan undgå den usikkerhed, der har været i forhold til tv-kanaler, og som ligger til grund for reguleringen i Satellit- og Kabeldirektivet II, ikke vil opstå i forhold til tredjemandsudnyttelser på de øvrige områder inden for retransmissionsordningen. Dette vil helt sikkert få stor betydning i fremtiden, fx i det tilfælde som ministeriet beskriver, hvor udenlandske tech-virksomheder måtte udbyde tv-produkter, hvor der indgår dansk indhold.

Herudover vil vi tilslutte os det høringssvar, som er givet af Copydan Verdens-TV.

Fra: [Formand, Danske skønlitterære Forfattere](#)
Til: [Jesper Diernisse Langsted](#)
Cc: [Anna Bæhr Christiansen; Kontor](#)
Emne: Re: Høring over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.) frist 22/1 2021
Dato: 20. januar 2021 10:49:36
Vedhæftede filer: [image001.png](#)

Se venligst nedenstående høringssvar:

Danske Skønlitterære Forfattere

Med henvisning til Kulturministeriets lovudkast fra 18. december 2020, synes det klart, at Kulturministeriet i forhold til § 35-aftalelicensen om retransmission mv. ønsker at understøtte og fremtidssikre den danske model ift. tv- og streamingmarkedet. Denne opbakning er rigtig vigtig, og det er meget positivt, at Kulturministeriet blandt andet også med sit supplerende høringsbrev er kommet med et forslag til, hvordan man kan forhåndssikre systemet på dette område i forhold til de store internationale teknologivirksomheder, der på mange andre områder har vist at de i videst muligt omfang prøver at undslå sig den rimelige betaling andre aktører traditionelt har bakket op omkring, og hvor man først, når skaden var sket, har været nød til at prøve at få en ordentlig regulering.

Med venlig hilsen fra

Peter Adolphsen
Formand

Danske skønlitterære Forfattere
Danish Writers of Poetry and Fiction

Stavangergade 6 (indgang fra Kristianiagade)
2100 København Ø
formand@skoenlit.dk
Tlf +45 6128 4316

Jesper Diernisse Langsted skrev den 14.01.2021 14:45:

Se venligst høring over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.). Som angivet i høringsbrevet af 18. december indeholder vedhæftede version justeringer.

Der er frist for at afgive bemærkninger den 22. januar 2021.

Med venlig hilsen

Jesper Diernisse Langsted

Specialkonsulent
Jura/Ophavsret

Kulturministeriets departement
Dir.tlf.: 41393965
Email: jd@kum.dk
www.kum.dk

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K

15. januar 2021

Sendt til: jdI@kum.dk
Cc: jm@jm.dk

J.nr. 2020-11-0543
Dok.nr. 301932
Sagsbehandler
Pernille Ørum Walther

Vedrørende høring over udkast til lovforslag om ændring af ophavsretsloven (Implementering af dele af direktiv om ophavsret og beslægtede rettigheder på det digitale indre marked)

Datatilsynet
Carl Jacobsens Vej 35
2500 Valby
T 3319 3200
dt@datatilsynet.dk
datatilsynet.dk
CVR 11883729

Ved brev af 18. december 2020 har Kulturministeriet anmodet om Datatilsynets eventuelle bemærkninger til ovennævnte udkast til ændring af ophavsretsloven.

Indlednings skal Datatilsynet bemærke, at tilsynet forudsætter, at reglerne i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven vil blive iagttaget i forbindelse med behandlinger af personoplysninger foranlediget af de påtænkte ændringer i forhold til den nugældende ophavsretslov.

Datatilsynet har i den forbindelse bemærket, at det i overensstemmelse med ovenstående fremgår af de særlige bemærkninger til den foreslåede § 52 e, stk. 6, at en eventuel blokering af adgangen til eller sletning af indhold, der er uploadet, ikke bør føre til identifikation af individuelle brugere eller behandling af personoplysninger, med mindre det sker i overensstemmelse med reglerne i databeskyttelsesforordningen.

I forhold til den foreslåede § 52 e, stk. 2, om onlineindholdsdelingstjenesters ophavsretlige ansvar for deres brugeres uploads, skal Datatilsynet skal for en god ordens skyld gøre opmærksom på, at de enkelte brugere databeskyttelsesretligt kan være dataansvarlige for det indhold, brugeren uploader. Det bemærkes hertil, at databeskyttelsesforordningens artikel 4, stk. 7, definerer den "dataansvarlige" som bl.a. en fysisk eller juridisk person, der alene eller sammen med andre afgør, til hvilke formål og med hvilke hjælpemidler, der må foretages behandling af personoplysninger. Dette gælder selvsagt alene i tilfælde, hvor databeskyttelsesreglerne finder anvendelse efter databeskyttelsesforordningens artikel 2.

Afslutningsvis skal Datatilsynet gøre opmærksom på, at visse behandlinger af personoplysninger hos massemedier er omfattet af lov massemediers informationsdatabaser. De databeskyttelsesretlige regler finder ikke anvendelse på disse behandlinger, jf. databeskyttelseslovens § 3, stk. 4.

Kopi af dette brev er sendt til Justitsministeriets Lovafdeling.

Med venlig hilsen

Pernille Ørum Walther

Fra: Carolina Magdalene Maier <cmm@dfs.dk>
Sendt: 19. januar 2021 07:24
Til: Jesper Diernisse Langsted
Emne: Høring over lovudkast – ændring af lov om ophavsret

Til Kulturministeriet,

Tak for høring vedr. lov om ændring af lov om ophavsret. DFS har ingen kommentarer til lovforslaget.

Alt godt,

Carolina Magdalene Maier, sekretariatschef

Fra: DFS <dfs@dfs.dk>
Sendt: 4. januar 2021 12:40
Til: Carolina Magdalene Maier <cmm@dfs.dk>
Emne: VS: Høring over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.) frist 22/1 2021

Høring om ændring af lov om ophavsret.

Dbh Celia

Fra: Jesper Diernisse Langsted <jdl@kum.dk>
Sendt: 18. december 2020 15:26
Cc: Anna Bæhr Christiansen <abc@kum.dk>
Emne: Høring over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.) frist 22/1 2021

Se venligst høring over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.)

Der er frist for at afgive bemærkninger den 22. januar 2021.

Med venlig hilsen

Jesper Diernisse Langsted
Specialkonsulent
Jura/Ophavsret

Kulturministeriets departement
Dir.tlf.: 41393965
Email: jdl@kum.dk
www.kum.dk

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K

Att.: Jesper Diernisse Langsted

Den 22. januar 2021

Høringssvar: Ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.)

Jeg skal på vegne af Discovery Networks Denmark ApS takke for muligheden for at afgive bemærkninger til lovforslaget, som fremsendt ved høringsbrev af 14. januar 2021.

Om Discovery og discovery+

Discovery Networks Danmark ApS ("Discovery") er den danske medievirksomhed bag blandt andet Kanal 5, Kanal 4, 6'eren, Canal 9, Eurosport 1 & 2, Discovery Channel, TLC og Animal Planet, samt streamingtjenesterne discovery+, Eurosport Player og GOLFTV.

Adgang til disse kanaler opnås via tv-distributører, som tilbyder kanalerne i deres tv-pakker, eller via Discoverys streamingtjeneste discovery+. Streamingtjenesten tilgås enten via direkte abonnementsaftale med Discovery (via browser eller app) eller via tv-distributør.

En sådan varieret måde at udsende fjernsynsindhold synliggør det mangfoldige behov, som ophavsretslovgivningen skal opfylde, og Discovery imødeser en vis tilpasning af regelgrundlaget for videreudsendelse og videreudnyttelse af ophavsretligt beskyttet materiale.

Med dette høringssvar er det væsentligt for Discovery Networks Danmark at pointere navnlig, at ophavsretsloven skal fastlægge en klar ansvarsfordeling ved udnyttelse af ophavsretligt beskyttet materiale, ligesom det er helt centralt, at en modernisering begrundet i teknologisk udvikling ikke må forrykke den velfungerende vederlagsstruktur, som er udviklet over en årrække. I den forbindelse har Discovery bemærkninger og spørgsmål vedrørende den foreslåede regulering af "direct injection".

Discovery vil koncentrere sine bemærkninger om få, men væsentlige pointer, i relation til ændringerne af ophavsretslovens §§ 35, 66 og 67, samt forslag til den videre proces med lovforslaget. Til lovforslagets enkelte dele bemærkes således følgende:

"Direct injection" - ansvarsfordeling

Under henvisning til artikel 8, stk. 1, i SatCabII-direktivet fremgår det af lovforslaget (s. 20), at "direct injection" udgør en enkelt overføringshandling, hvor både radio- og fjernsynsforetagendet og kabeldistributøren er ansvarlige for at klarere rettighederne for "deres specifikke bidrag", og betalingen til rettighedshaverne skal tage hensyn til "deres respektive udnyttelse" af værkerne.

Discovery anerkender, at en pragmatisk tilgang til det helt særlige tilfælde om "direct injection" er hensigtsmæssig.

Samtidig er det nødvendigt at bemærke, at ansvarsfordelingen i direktivet fokuserer på den "enkeltes specifikke bidrag", hvilket bryder med traditionel ophavsretlig tankegang, hvor det relevante kriterium er, hvem der foretager den ophavsretlige relevante handling. Konsekvenserne af direktivets tilgang til ansvarsfordelingen er efter Discovery's opfattelse ikke tilstrækkeligt klart beskrevet i lovforslaget.

På baggrund af betragtning 20 i SatCabII-direktivet står det klart, at tv- og radioselskabets og signaldistributørens deltagelse i en enkelt overføring til almenheden ikke giver anledning til, at tv-selskabet og signaldistributøren gøres fælles ansvarlige for en overføring til almenheden. Omend det nu fremgår på side lovforslaget (s. 21), at tvselskabet og signaldistributøren ikke er kollektivt ansvarlige, så Discovery gerne, at der konsekvent i lovforslaget henvises til, at parterne hver især er ansvarlige. Hvilke handlinger parterne konkret hver især er ansvarlige for, og bør klarere rettigheder til, bør også kunne fremgå mere klart af lovforslaget.

Discovery foreslår på den baggrund, at lovforslaget udfolder konsekvensen af de nye regler ved i nogle typesituationer at beskrive, hvad det betyder konkret, at ansvaret fordeles mellem tv-selskab og signaldistributør, og hvilke "specifikke bidrag" og hvilken "respektiv udnyttelse", de nye regler regulerer.

Discovery så således gerne, at lovforslaget indeholder klare svar på følgende centrale spørgsmål vedrørende ansvarsfordeling, som angivet under hvert spørgsmål neden for:

- Har indholdet af aftalen mellem tv-selskabet og signaldistributøren betydning for vurderingen af, hvilke "specifikke bidrag" de to parter anses for ansvarlig for i forbindelse med en direct injection-situation?

Discovery's svar: Nej, hvorledes de to parter indretter deres aftaleforhold og fx regulerer markedsføring, prissætning og tekniske forhold i forbindelse med signalleverancen er uden betydning for, hvad der efter SatCabII skal anses for at være henholdsvis tv-selskabet og tv-distributørens "specifikke bidrag". Efter definitionen af "direct injection" i direktivet, består tv-selskabets "specifikke bidrag" i at levere – som en del af en lukket teletransport – et signal til signaldistributøren. Der er ikke grundlag for at se nærmere på, hvordan aftaleforholdet er indrettet, hvis denne betingelse faktisk er opfyldt.

- Kan tv-selskabet gøres ansvarlig for signaldistributørers "specifikke bidrag"?

Discovery's svar: Nej, hverken i form af direkte krav fra en rettighedshaverorganisation om, at tv-selskabet skal klarere disse rettigheder, eller i en situation, hvor signaldistributøren er gået konkurs, og der udestår et vederlagskrav for en allerede foretagen udnyttelse.

- Kan rettighedshavere eller forvaltningsorganisationer i en direct injection-situation rette et direkte krav mod et tv-selskab om, at tv-selskabet skal klarere "rettigheder" til den handling, som signalleverancen til signaldistributøren består i?

Discovery's svar: Nej, tv-selskabet foretager ikke nogen ophavsretlig udnyttelseshandling, når der stilles signaler til rådighed via en lukket teletransport til signaldistributører, hvorfor det er signaldistributøren der skal klarere rettighederne.

Tv-selskabet foretager i hvert fald ikke en udnyttelse, der bør kunne danne grundlag for nye, selvstændige krav mod tv-selskabet fra rettighedshavere og organisationer, hvilket efter Discoverys opfattelse meget vel kunne føre til, at den eksisterende vederlagspraksis og de eksisterende vederlagsniveauer udfordres med stigende vederlag og transaktionsomkostninger til følge, idet tv-selskaberne i så fald pålægges at klarere nye (yderligere) rettigheder. Discovery læser udkastet til lovforslag således, at sidstnævnte netop ikke er lovforslagets intention, jf. også nærmere umiddelbart neden for.

Udvidelse af princippet om "direct injection"

Princippet om "direct injection" i SatCabII-direktivets art. 8, stk. 2, foreslås i lovforslaget udvidet, således at det finder anvendelse for hele § 35-området. Det er anført bl.a., at hensynet til teknologineutralitet taler herfor. Bemærkningerne herom i lovforslaget er imidlertid vanskelige at forstå, og det forekommer uklart, hvilke konkrete problemer man ønsker at løse. Den praktiske rækkevidde af bemærkningerne til udvidelsen af princippet om direct injection forekommer også vanskelige at forstå, og det skaber uklarhed og usikkerhed. Ministeriet opfordres til at tydeliggøre bemærkningernes rækkevidde.

Af lovforslaget fremgår således bl.a. (s. 22):

"Virksomheder, der laver selvstændig forretning med et udbud af indhold, der gøres tilgængeligt fra en flerhed af tv-kanaler og/eller onlinetjenester (således at der er to selvstændige økonomier), vil således klarere udestående rettigheder hos en godkendt fællesorganisation uanset teknik..."

Afsnittet er abstrakt formuleret. Ministeriet bedes i bemærkningerne redegøre for og eksemplificere, hvad der menes med to selvstændige økonomier, og hvordan dette afsnit har betydning for tv-selskabers klareringspraksis.

Af lovforslaget fremgår det endvidere bl.a. (s. 22):

"Tredjemands involvering forudsættes at have karakter af distribution med et udbud af indhold, der gøres tilgængeligt fra en flerhed af tv-kanaler og/eller onlinetjenester, fx som en del af et abonnement (direkte eller indirekte) mellem aggregator og slutbrugerne. Der vil også være tale om en distributionslignende situation, hvor indhold fra en tjeneste bruges som attraktion foran en betalingsmur, eller der er reklamer i forbindelse med indholdet. Udbud af apps i appstores, herunder downloads og præinstallation af apps, uden at det er en del af et direkte eller indirekte abonnement eller anden betaling (fx reklame) mellem aggregator og slutbrugerne har eksempelvis ikke en sådan karakter."

Det fremhævede afsnit om "tredjemands involvering", "aggregator" og "distributionslignende situationer" er ligeledes abstrakt formuleret. Ministeriet bedes med praktisk relevante eksempler redegøre for, om bemærkningerne har betydning for tv-selskaber og på hvilken måde. Herunder bedes ministeriet redegøre for, om aftaleindhold bliver bestemmende for, om en "distributionslignende situation" foreligger, og hvis det er tilfældet, hvilke aftaleelementer

der i så fald bliver afgørende for, om der foreliggende et "distributionslignende" aftaleforhold, således at Discovery kan vurdere den eventuelle betydning for eksisterende og fremtidige aftaler.

Det er ikke beskrevet i lovforslaget, hvordan denne udvidelse af princippet om "direct injection" hænger sammen med EU-retten og EU-Domstolens praksis. Discovery formoder, at ministeriet har gjort sig overvejelser herom. Discovery skal opfordre ministeriet til at også at belyse dette spørgsmål i lovforslaget.

Vederlagsniveau

Det er af afgørende betydning, at lovforslaget, som i overvejende grad er begrundet i teknologisk udvikling, ikke påvirker vederlagsstrukturen og etablerede vederlagsniveauer, som har været velfungerende igennem en årrække.

Discovery noterer og støtter, at dette heller ikke er lovforslagets intention (s. 22):

"Der er ikke med de foreslåede ændringer til § 35 tiltænkt nogle ændringer i vederlagsniveauet for eksisterende aktører på markedet. Udvidelsen af princippet forventes navnlig at få betydning i forhold til udenlandske tech-virksomheder, der udbyder tv-produkter m.v., der indeholder danske public service onlinetjenester."

Det er for Discovery særdeles vigtigt, at andre bemærkninger i lovforslaget ikke kan føre til tvivl om rækkevidden af ovennævnte. Derfor foreslår Discovery, at følgende sætning – hvis indhold i øvrigt ikke lader sig nærmere indkredse – udgår af lovforslaget (s. 20):

"[B]etalingen til rettighedshaverne skal tage hensyn til deres respektive udnyttelse af værkerne."

Det bør stå klart i lovforslaget som helhed, at lovændringen ikke i sig selv kan bruges som argument for at øge vederlaget over for tv-selskaberne for fremtiden.

Producentrettigheder

Med lovforslaget foreslås stk. 3 i §§ 66 og 67 ophævet. Det indebærer, at lyd- og billedproducenter får rettigheder på det fulde retransmissionsområde efter den nye § 35 i henhold til stk. 1 i §§ 66 og 67, og dermed fulde enerettigheder der kan, men ikke skal, forvaltes kollektivt via aftalelicenserne i § 35.

Med lovforslaget foreslås stk. 3 i §§ 66 og 67 ophævet. Det indebærer, at lyd- og billedproducenter får rettigheder på det fulde retransmissionsområde efter den nye § 35 i henhold til stk. 1 i §§ 66 og 67, og dermed fulde enerettigheder der kan, men ikke skal, forvaltes kollektivt via aftalelicenserne i § 35.

De foreslåede nye regler er ikke nødvendige for at overholde Danmarks forpligtelser efter hverken DSM-direktivet eller SatCabII-direktivet. Det fremgår også af lovforslaget (s. 48), hvorefter ophævelse af stk. 3 i §§ 66 og 67 har til formål at kodificere praksis i forhold til lyd-

og billedproducenters forhold og at opretholde status quo for så vidt angår økonomi og vederlagsfordeling i forhold til den velfungerende retransmissionsordning.

Den praksis, der søges kodificeret, er ikke detaljeret belyst i lovforslaget. Det er heller ikke beskrevet i detaljer, hvorfor der måtte være behov for en kodificering, hvis formålet alene er at opretholde status quo. Discovery foreslår, at disse forhold uddybes i lovforslaget blandt andet med en redegørelse for, i hvilke situationer rettighedshavere efter §§ 66 og 67 vil kunne nedlægge forbud mod tv-selskaber, hvis deres rettigheder ikke måtte være klareret, jf. også bemærkningerne oven for i afsnit 2.1.1.

Discovery foreslår endvidere, at der medtages en redegørelse for de internationale aspekter af rækkevidden af de nye, kodificerede rettigheder. Det bør være klart efter lovforslaget, hvilke udenlandske producenter der efter de nye regler ville kunne rejse krav over for tv-selskaber som Discovery, hvis deres rettigheder ikke måtte være klareret.

Om de nye, lovfæstede producentvederlagsrettigheder anføres følgende i lovforslaget (s. 23):

"Der er med den foreslåede annullering af undtagelsen af lyd- og billedproducenters vederlagsret i §§ 66 og 67 i forhold til kabelvidereudsendelse ikke tilsigtet økonomiske ændringer i grundlaget for eksisterende fordelinger af vederlag."

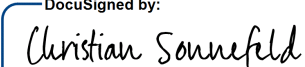
Det bør tilføjes umiddelbart efter denne sætning – som også anført tidligere i samme afsnit i lovforslaget – at der heller *"ikke er tiltænkt ændringer i vederlagsniveauet for eksisterende aktører på markedet."*

Fortsat proces

Lovforslaget med reviderede ændringer er fremsendt med en endog meget kort høringsfrist. Forslaget angår samtidig særdeles komplicerede forhold, og der er i flere tilfælde behov for præciseringer til lovforslaget. Med henblik på at sikre et ordentligt belyst og gennearbejdet lovforslag forud for fremsættelsen for Folketinget, foreslår Discovery, at et revideret lovforslag udarbejdet på baggrund af nærværende høring, sendes en i ny høringsrunde.

Discovery indgår meget gerne i yderligere dialog med Kulturministeriet om lovforslaget.

Med venlig hilsen

DocuSigned by:

5745AD4856A7442...
Christian Sonnefeld Jørgensen

Sr. Director, Legal, Nordics.

Fra: [Anna Lidell | DJBFA](#)
Til: [Jesper Diernisse Langsted](#)
Cc: [Andreas Hemmeth | DJBFA](#)
Emne: Høring over lovforslag – ændring af lov om ophavsret
Dato: 22. januar 2021 12:04:37
Vedhæftede filer: [Koda_høringssvar vedr. forslag til lov om ændring af OHL - dele af DSM og SatCab-II.pdf](#)

Kære Kulturministerium.

Som forkvinde for danmarks største forening for sangskrivere og komponister, DJBFA, sender jeg hermed vores opbakning til Kodas høringssvar om ophavsretsdirektivet. Vi glæder os over, at vi endelig får opdateret regulering af ophavsrettigheder i Danmark.

Bedste hilsner
Anna Lidell

Fra: Dicle Duran Nielsen <ddn@koda.dk>
Sendt: 22. januar 2021 11:48
Til: Anna Lidell | DJBFA <anna@djbf.dk>
Cc: Kaspar Lindhardt <kli@koda.dk>; Eva Hein <eh@koda.dk>; Gorm Arildsen <GA@koda.dk>; Sara Linell <sli@koda.dk>
Emne: VS: Høring over lovforslag – ændring af lov om ophavsret

Kære Anna

Koda har i dag sendt vedhæftede høringssvar til Kulturministeriet.

God weekend.

Venlig hilsen / Best regards

Dicle Duran Nielsen

Juridisk chef
Director of Legal

M: +45 31 14 61 99
ddn@koda.dk

Lautrupsgade 9
2100 København Ø
T: +45 33 30 63 00
www.koda.dk

Fra: Dicle Duran Nielsen
Sendt: 22. januar 2021 11:42
Til: 'Jesper Diernisse Langsted' <jdl@kum.dk>; Nicky Valbjørn Trebbien <ntv@kum.dk>; Anna Bæhr Christiansen <abc@kum.dk>
Cc: Kaspar Lindhardt <kli@koda.dk>; Eva Hein <eh@koda.dk>; Gorm Arildsen <GA@koda.dk>
Emne: Høring over lovforslag – ændring af lov om ophavsret

Kære Anna, Jesper og Nicky

Vedhæftet fremsendes Kodas høringssvar.

God weekend.

Venlig hilsen / Best regards

Dicle Duran Nielsen

Juridisk chef
Director of Legal

M: +45 31 14 61 99
ddn@koda.dk

Lautrupsgade 9
2100 København Ø
T: +45 33 30 63 00
www.koda.dk

Fra: [Niels Mosumgaard](#)
Til: [Jesper Diernisse Langsted](#)
Emne: Høring over lovforslag – ændring af lov om ophavsret
Dato: 22. januar 2021 13:48:46
Vedhæftede filer: [Outlook-2b2velro.png](#)
[Koda_høringssvar vedr. forslag til lov om ændring af OHL - dele af DSM og SatCab-II.pdf](#)

Kære Jesper

DPA tilslutter sig Koda høringssvar

VH

Niels

Mvh

Niels Mosumgaard

Sangskriver og Komponist

Formand for DPA – for sangskrivere, komponister, producere og tekstforfattere

Medlem af Kodas bestyrelse

Lautrupsgade 9, 5.

2100 København Ø

T: +45 20 75 75 37

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K

DR |

T. +45 3520 3040
D. +45 2263 1863
E. vikr@dr.dk
W. www.dr.dk

Sendt elektronisk til jdl@kum.dk

DR Jura
Viktoria Kromann

J.nr. 19/02291
Implementering af
Ophavsretsdirektivet (790/2019) i
dansk ret

22. januar 2021

Høring over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.)

DR takker for muligheden for at afgive høringssvar.

DR er overordnet positiv i forhold til det samlede lovforslag og vil i det følgende komme med en række nærmere bemærkninger til de enkelte delforslag. Høringssvaret er opdelt efter, om der er tale om de dele af forslaget, der relaterer sig til implementering af DSM-direktivet (del I) eller af SatCabII-direktivet (del II).

I. Bemærkninger til de dele af forslaget, der relaterer sig til implementeringen af DSM-direktivet

Forslaget til § 52 c – Udgiveres eneret til informationssamfundstjenesters onlinebrug af deres pressepublikationer (lovforslagets § 1, nr. 9)

DR finder, at implementeringen af artikel 15 direkte som en ny, selvstændig rettighed i ophavsretsloven er positiv og vil kunne medvirke til større synlighed omkring udgiveres rettigheder samt lette indgåelsen af aftaler og håndhævelse af udgavernes rettigheder.

Der er imidlertid en række spørgsmål, der bør afklares nærmere enten i lovteksten eller bemærkningerne, ligesom enkelte af bemærkningerne efter DR's opfattelse kan give anledning til direkte misforståelse.

Definitionen af pressepublikationer

Som DR gjorde opmærksom på i brev af 22. januar 2020, er det DR's klare opfattelse, at DR er omfattet af beskyttelsen i artikel 15 som udgiver af pressepublikationer ved publicering af artikler på internettet.

Definitionen i lovbemærkningerne er efter DR's opfattelse dog ikke helt klar. DR bemærker i den forbindelse, at DSM-direktivets artikel 2, nr. 4, indeholder en definition af begrebet "pressepublikation", herunder krav om "en individuel enhed inden for en periodisk eller regelmæssigt opdateret udgivelse under én enkelt titel", som ikke ses beskrevet i lovbemærkningerne.

Da DR er et radio- og fjernsynsforetagende, er det afgørende for DR, at begrebet "pressepublikationer" i bemærkningerne afgrænses over for programmer, der enten er udsendt og/eller stillet til rådighed af DR i TV, radio og/eller DR's onlinetjenester. Der eksisterer allerede et velfungerende system i ophavsretsloven til klarering af tredjemands

videreudnyttelse heraf. DR finder, at det er væsentligt, at aftalelicenssystemet på disse områder fortsat bevares og styrkes, og at indførelsen af den nye bestemmelse i ophavsretsloven om pressepublikationer ikke ændrer herved.

Det bør derfor efter DR's opfattelse tydeliggøres, at journalistiske publikationer omfattet af begrebet "pressepublikationer" ud over de litterære værker, således alene omfatter fotografier, videoer og andre typer værker og frembringelser, som fremstår som en integreret del af den journalistiske publikation.

Undtagelsen i § 52 c, stk. 2, nr. 1

Det fremgår af forslaget til § 52 c, stk. 2, nr. 1, at bestemmelsen i stk. 1 "ikke [finder] anvendelse på individuelle brugeres anvendelse som er privat eller ikke foretages i kommercielt øjemed". Bestemmelsen er efter DR's opfattelse ikke egnet til at indgå i en opregning af undtagelser på samme måde som nr. 2 (hyperlinks) og nr. 3 (enkelte ord eller meget korte uddrag). Stk. 1 handler netop kun om *informationssamfundstjenesters* brug, hvorfor en undtagelse for individuelle brugeres brug forekommer misvisende. Bestemmelsen vil efter DR's opfattelse kunne misforstås således, at pressepublikationer ikke er beskyttet mod de pågældende brugeres brug online. DR bemærker i den forbindelse, at følgende fremgår af direktivets betragtning 55:

"Det er derfor nødvendigt med en harmoniseret retsbeskyttelse på EU-plan af pressepublikationer for så vidt angår udbydere af informationssamfundstjenesters onlinebrug heraf, uden at dette berører de eksisterende regler om ophavsret i EU-retten, der finder anvendelse på individuelle brugeres private eller ikkekommercielle anvendelser af pressepublikationer, herunder når sådanne brugere deler pressepublikationer online."

DR opfordrer derfor til, at § 52 c, stk. 2, nr. 1, *udgår*, og at det i bemærkningerne til § 52 c, stk. 1, i stedet fremgår, at bestemmelsen ikke berører individuelle brugeres private anvendelse, der sker i overensstemmelse med privatbrugsreglen i ophavsretslovens § 12.

DR bemærker under alle omstændigheder, at formuleringen "eller ikke foretages i kommercielt øjemed" er uheldig. Formuleringen i DSM-direktivet om ikkekommercielle anvendelser må antages at stamme fra InfoSoc-direktivet. Efter DR's opfattelse bør der ved implementeringen tages højde for den nationale gennemførelse, og her er det – efter ophavsretslovens § 12 – en betingelse, at fremstillingen sker "til sin private brug, såfremt det ikke sker i erhvervsøjemed".

§ 52 c, stk. 4, om passende andel af indtægter til de ophavsmænd, hvis værker indgår i en pressepublikation

Som DR gjorde opmærksom på i brev af 22. januar 2020, er artikel 15, herunder stk. 5 – i modsætning til andre af direktivets bestemmelser – ikke præceptiv, da der ikke er henvist til bestemmelsen i artikel 23, stk. 1. Det fremgår tværtimod af betragtning 59, at bestemmelsen ikke berører nationale retsregler om ejerskab og udøvelse af rettigheder i forbindelse med ansættelseskontrakter.

DR fremhæver i den forbindelse princippet om rettighedernes overgang til arbejdsgiver. DR bemærker derudover, at det er almindelig praksis inden for mediebranchen, at arbejdsgiver som følge af aftaler, overenskomster og dertil knyttede videreudnyttelsesaftaler erhverver alle rettigheder fra de ansatte, herunder til tredjemands udnyttelse.

Af bemærkningerne til den foreslåede § 52 c, stk. 4, fremgår, at bestemmelsen ikke medfører "ændringer i allerede eksisterende rettigheder eller aftaler, f.eks. ansættelsesaftaler". DR bemærker, at lovbemærkningerne vil kunne misforstås således, at bestemmelsen er præceptiv i forbindelse med indgåelsen af nye aftaler eller erhvervelsen af nye rettigheder. En sådan forståelse er efter DR's opfattelse i strid med direktivets forudsætninger, jf. det ovenfor anførte om betragtning 59 og artikel 23. Betingelsen om "allerede eksisterende" fremgår da heller ikke af direktivet og bør derfor udgå.

Forslaget til § 52 d – Aftalelicensordning for informationssamfundstjenesters brug af pressepublikationer (lovforslagets § 1, nr. 9)

DR finder det positivt, at der med lovforslaget foreslås indført en aftalelicens for informationssamfundstjenesters brug af pressepublikationer efter den foreslåede § 52 e. En aftalelicens vil lette både udgiverne og informationssamfundstjenesternes arbejde med indgåelse og administrering af aftaler og må også antages at være med til at sikre mere fair forhandlingsvilkår mellem udgiverne og techgiganter.

Forslaget til § 52 e (lovforslagets § 1, nr. 9)

DR finder det overordnet positivt, at indholdsdelingstjenesternes ophavsretlige ansvar tydeliggøres og beskrives nærmere i loven.

§ 52 e, stk. 3, om, at tilladelsen (også) dækker tjenestens brugere

Den foreslåede § 52 e, stk. 2, præciserer, at onlineindholdsdelingstjenester foretager en overføring til almenheden eller tilrådighedsstillelse til almenheden, når onlineindholdsdelingstjenestens brugere uploader indhold, og at tjenesten derfor skal indhente tilladelse fra rettighedshaverne.

Bestemmelsen stammer fra direktivets artikel 17, stk. 1, hvorefter en udbyder af onlineindholdsdelingstjenester foretager en overføring til almenheden eller tilrådighedsstillelse for almenheden, når tjenesten giver offentlig adgang til indhold, der uploades af brugerne. Det følger af artikel 17, stk. 2, at tilladelsen *også* skal omfatte de handlinger, der udføres af brugere af de tjenester, når de ikke handler på et kommercielt grundlag, eller når deres aktivitet ikke skaber betydelige indtægter. Af forslaget til § 52 e, stk. 3, fremgår det, at tilladelsen i stk. 2 "*omfatter de handlinger, der udføres af onlineindholdsdelingstjenestens brugere*". Dette gælder dog ikke, når brugerne handler i kommercielt øjemed, eller deres aktivitet skaber betydelige indtægter.

DR skal opfordre til, at ordet "*også*" i direktivets artikel 17, stk. 2, ligeledes fremgår af forslaget til § 52 e, stk. 3, 1. pkt., således at det – som forudsat i direktivet – er klart, at tilladelsen skal dække både tjenestens og de ikke-kommercielle brugeres ophavsretligt relevante handlinger. Dette vil også stemme med bemærkningerne til den foreslåede § 52 e, stk. 3, hvoraf det fremgår, at tilladelsen *ligeledes* omfatter tjenestens brugere.

Ikke-kommercielle brugeres eksemplarfremsstilling i forbindelse med upload

Det er DR's opfattelse, at den eksemplarfremsstilling, som er nødvendig for, at brugeren uploader indhold på indholdsdelingstjenesten, også nødvendigvis må være omfattet af tilladelsen i medfør af stk. 2. Uden den nødvendige eksemplarfremsstilling vil det slet ikke være muligt at uploade indhold på tjenesten, og artikel 17 vil derfor miste sin betydning, idet samtlige ikke-kommercielle brugere ville skulle indhente særskilt tilladelse til eksemplarfremsstilling, der er nødvendig for upload, i hvert enkelt tilfælde.

DR bemærker da også, at følgende fremgår af direktivets betragtning 69:

"Når udbydere af onlineindholdsdelingstjenester opnår tilladelser, herunder via licensaftaler, til på deres tjeneste at anvende indhold, der uploades af tjenestens brugere, bør disse tilladelser også omfatte de ophavsretligt relevante handlinger i forbindelse med brugeruploads inden for rammerne af den tilladelse, der er givet til tjenesteudbydere [...]."

På den baggrund bør det fremgå af bemærkningerne, at tilladelsen omfatter de ophavsretligt relevante handlinger i forbindelse med brugeruploads, og at dette bl.a. omfatter den eksemplarfremstilling, der sker i forbindelse med og er nødvendig for, at brugeren kan uploade indhold på tjenesten. DR skal af samme årsag opfordre til, at 3. sidste afsnit i bemærkningerne side 39 præciseres.

§ 52 e, stk. 10, om ophavsretlige undtagelser til kravet om tilladelse

DR finder det positivt, at der i bemærkningerne til bestemmelsen henvises til InfoSoc-direktivets artikel 5, stk. 3, litra k, samt tretrinsetest i samme direktivs artikel 5, stk. 5. DR er enig i, at begge bestemmelser allerede må anses for gældende ret i Danmark.

Se derudover nedenfor vedrørende henvisningen til ophavsretslovens §§ 3 og 11 i bemærkningerne til den foreslåede § 52 e, stk. 10.

Henvisning til § 52 e, stk. 10, i § 11, stk. 1-3 – Begrænsninger for adgangen til parodi mv. (lovforslagets § 1, nr. 2)

Som det fremgår af bemærkningerne til den foreslåede § 52 e, stk. 10, gælder der allerede i dag en ulovbestemt undtagelse for parodier mv. i dansk ret. Som det fremgår netop ovenfor, finder DR det også positivt, at der i lov bemærkningerne henvises til relevante bestemmelser i InfoSoc-direktivet.

DR finder det derimod meget problematisk, at det foreslås at indsætte en henvisning til den foreslåedes § 52 e, stk. 10, i lovens § 11, stk. 1-3.

Henvisningen vil betyde, at der opstilles nye betingelser for parodi mv., som efter DR's opfattelse både vil være i strid med de vide rammer for parodi, der følger af gældende ret og et uhensigtsmæssigt indgreb i ytringsfriheden. Der ses ikke at følge sådanne betingelser af InfoSoc-direktivet eller EU-praksis. Sådanne betingelser vil også være i strid med selv samme forarbejder til ophavsretslovens § 3 og dansk retspraksis, som der henvises til i bemærkningerne til den foreslåede § 52 e, stk. 10, ligesom de også, efter DR's opfattelse, vil være i strid med EU-praksis, se C-201/13 (Deckmyn vs Vandersteen).

DR kan heller ikke se, at den foreslåede ændring har hjemmel i DSM-direktivet.

Mere konkret bemærker DR, at en henvisning til § 52 e, stk. 10, i § 11, stk. 1, vil være i strid med de vide rammer for parodi, der følger af gældende ret. En sådan henvisning vil indebære, at respektretten fremadrettet efter dansk ret vil være til hinder for brug af parodier og travestier (i henhold til § 52 e, stk. 10) i politisk kontekst mv. DR bemærker, at politiske ytringer mv. i høj grad er beskyttet af EMRK artikel 10.

For så vidt angår spørgsmålet om *kildeangivelse* i forbindelse med parodier mv. bemærker DR, at der hverken efter dansk ret eller EU-retten gælder et sådant krav, at der ikke er

enighed herom om i teorien, og endelig at der heller ikke er branchekutyme herfor. DR bemærker i øvrigt, at kildeangivelse af ophavsmanden i parodierede værker efter omstændighederne i sig selv vil kunne opfattes som krænkende for ophavsmanden. Der vil dog altid være tale om en konkret vurdering.

Hvad angår den foreslåede henvisning til § 52 e, stk. 10, i § 11, stk. 3, bemærker DR, at også dette vil være en ny betingelse og begrænsning i adgangen til parodi. Også denne begrænsning er efter DR's opfattelse uhensigtsmæssig, da det (fortsat) bør være muligt at lave en parodi mv. over eksempelvis et lækket notat, billede el.lign.

Da den foreslåede ændring af § 11, stk. 1-3, hverken ses at have hjemmel i InfoSoc-direktivet, DSM-direktivet eller gældende ret i øvrigt (hverken dansk retspraksis eller EU-retspraksis), skal DR kraftigt opfordre til, at ændringerne udgår af lovforslaget.

Tværtimod stilles der i InfoSoc-direktivets artikel 5, stk. 3, *litra d*, (om citater med henblik på formål som kritik eller anmeldelser) en række nærmere opregnede betingelser i stil med ophavsretslovens § 11. Disse betingelser fremgår netop ikke af artikel 5, stk. 3, *litra k* (om parodi mv.). Der er tale om en bevidst udeladelse fra lovgivers side, som skal respekteres i national ret.

Afvejningen mellem ytringsfriheden og ophavsretten må derimod allerede anses for sikret via anvendelsen af tretrinstesten og EU-Domstolens praksis, jf. C-201/13.

Selvom der alene er tale om en henvisning til den specifikke undtagelse for parodier mv. på indholdsdelingstjenester, er også dette i sig selv problematisk, fordi der i så fald vil gælde forskellige betingelser for parodi mv. i forskellige sammenhænge.

Med samme begrundelse som beskrevet ovenfor opfordrer DR samtidig kraftigt til, at følgende udgår af bemærkningerne til lovforslaget:

"Lovens almindelige regler gælder også for den brug, der tillades i den foreslåede § 52 e, stk. 10. Dette vil sige, at ophavsretslovens §§ 3 og 11 skal respekteres af brugeren. Dette betyder bl.a., at når et værk m.v. anvendes i henhold til undtagelsen, er det ikke tilladt at fremstille eksemplarer på grundlag af en gengivelse af værket i strid med § 2 eller på grundlag af en omgåelse af en teknisk foranstaltning i strid med ophavsretslovens § 75 c, stk. 1, jf. § 11, stk. 3, 1. pkt. Der gælder således også for denne undtagelse et princip om lovligt forlæg." (side 17)

"Ophavsretslovens almindelige regler gælder også for den brug, der tillades efter forslaget til § 52 e, stk. 10. Dette vil sige, at ophavsretslovens §§ 3 og 11 skal respekteres af brugeren. Dette indebærer bl.a., at når et værk m.v. anvendes i henhold til undtagelsen, er det ikke tilladt at fremstille eksemplarer på grundlag af en gengivelse af værket i strid med § 2 eller på grundlag af en omgåelse af en teknisk foranstaltning i strid med ophavsretslovens § 75 c, stk. 1, jf. § 11, stk. 3, 1. pkt. Der gælder således også for denne undtagelse et princip om lovligt forlæg." (side 47)

Ændringen af § 76, stk. 1, nr. 3 – Straf for informationssamfundstjenesters og udbydere af indholdsdelingstjenesters overtrædelse af deres forpligtelser efter de foreslåede §§ 52 c og 52 e samt krav på vederlag og erstatning (lovforslagets § 1, nr. 12)

Det foreslås med lovforslagets § 1, nr. 12, at indsætte en henvisning til §§ 52 c og 52 e i § 76, stk. 1, nr. 3, hvorefter den, som forsætligt eller groft uagtsomt overtræder de i bestemmelsen opregnede bestemmelser, straffes med bøde.

DR bemærker, at i henvisningsbestemmelser som § 76, stk. 1, hvor gerningsindhold og straffjemmel ikke er indeholdt i samme bestemmelse, bør straffbestemmelsen præcist henvise til de regler i loven, hvis overtrædelse skal kunne straffes. En sådan straffbestemmelse bør endvidere ud fra retssikkerheds- og retshåndhævelseshensyn alene anvendes, hvis ansvarssubjektet og gerningsindholdet er tilstrækkeligt præcist beskrevet i den bestemmelse, der henvises til.

DR forstår bemærkningerne til den foreslåede ændring således, at det, der søges strafbelagt, er *informationssamfundstjenesters og udbydere af indholdsdelingstjenesters* manglende overholdelse af de forpligtelser, der påhviler dem efter §§ 52 c og 52 e. På den baggrund skal DR opfordre til, at der henvises til de *konkrete stykker* i §§ 52 c og 52 e, der indfører forpligtelser for informationssamfundstjenester og udbydere af indholdsdelingstjenester.

Den foreslåede ændring vil – på grund af den eksisterende henvisning til § 76 i § 83 – også betyde, at overtrædelse af de foreslåede bestemmelser i §§ 52 c og 52 e medfører, at rettighedshaverne har krav på rimeligt vederlag og erstatning for yderligere skade. DR skal opfordre til, at det i lovforslagets bemærkninger præciseres, at det for så vidt angår informationssamfundstjenesters overtrædelse af deres forpligtelse til at indhente tilladelse fra udgiveren af en pressepublikation betyder, at informationssamfundstjenesten skal betale et rimeligt vederlag samt erstatning til *udgiveren*, da det er udgiveren, der er rettighedshaver efter den foreslåede § 52 c.

II. Bemærkninger til de dele af forslaget, der relaterer sig til implementeringen af SatCabII-direktivet

Forslaget til ændringer i § 35 (lovforslagets § 1, nr. 3-6)

Overordnet finder DR, at de foreslåede justeringer i bestemmelserne i § 35 er hensigtsmæssige i forhold til at sikre en regulering, der er i overensstemmelse med den teknologiske og markedsmæssige udvikling på området. DR kan derfor tilslutte sig de foreslåede ændringer i ophavsretsloven med tilhørende bemærkninger. DR har i den sammenhæng nedenstående bemærkninger.

DR finder, at der er behov for i lovbemærkningerne at præcisere, at tredjemands tilrådighedstilstand af on demand tilbud fra et radio- og fjernsynsforetagende efter stk. 5 fortsat normalt skal ske på samme måde som radio- og fjernsynsforetagenders tilrådighedstilstand.

Der bør efter DR's opfattelse ikke være tale om en ændring i relation til det anførte i bemærkningerne (Folketingstidende 2013-14, A, s. 17, sp. 1) til den nugældende OHL § 35, stk. 5, om radio- og fjernsynsforetagenders on demand-tilbud.

DR foreslår derfor, at der i lovforslagets bemærkninger til § 1, nr. 5, (side 31) indsættes formulering (fremhævet med understregning):

"Forslaget til en ny § 35, stk. 5, indeholder et bredere anvendelsesområde end den gældende stk. 5 i forhold til radio- og fjernsynsforetagenders onlinetjenester, idet den foreslåede § 35, stk. 5, ikke er begrænset til at stille indholdet til rådighed, men med den foreslåede ændring omfattes den bredere udnyttelse "gengive", som omfatter

fremførelse såvel som eksemplar fremstilling af værker. Brugen af begrebet "gengivelse" bevirker, at der for de omfattede værker gives de samme klareringsmæssige muligheder for accessoriske udnyttelsesformer, som findes i den gældende § 35, stk. 4, for så vidt angår udsendte værker. Som eksempler på omfattede udnyttelser kan nævnes:

- Offentlig fremførelse i butikker, restauranter og andre offentligt tilgængelige lokaler
- Tv- og andre indholdsleverandørers tjenester/medvirken til eksemplar fremstilling, fx i forbindelse med offline-funktioner
- Tv-distributørers udbud af generede kanaler baseret på et on demand udbud fra fx et tv-foretagende, der ikke selv foretager traditionel udsendelse.

Den nye formulering indebærer endvidere, at gengivelsen af on demand-tilbuddet ikke rent teknisk behøver foregå "på samme måde". Det er dog i relation til radio- og fjernsynsforetagenders on demand-tilbud forsat hensigten, at det normalt er hele on demand-tilbuddet, som skal gengives i tredjemands tjeneste (eksempelvis ved spejling). Det vil imidlertid være op til det enkelte radio- og fjernsynsforetagende at bestemme, hvorvidt det er hele on demand tilbuddet, som skal gengives i tredjemands tjeneste, eller om det kan være dele heraf. Bestemmelsen vil således ikke give hjemmel til, at en tredjemand uden aftale selv vil kunne vælge mellem de on demand tilbud, som radio- og fjernsynsforetagendet stiller til rådighed on demand."

Derudover bemærker DR i relation til anvendelsen af principperne for "direct injection", at DR deler Kulturministeriets opfattelse af, at det er både relevant og nødvendigt at foretage en justering af stk. 5, således, at også de nye distributionsmåder kan rummes af bestemmelsen. Der er behov for at sidestille de forskellige distributionsformer, som foreslået af Kulturministeriet.

Forslaget til § 87 a – Afsenderlandsprincip (forslagets § 1, nr. 15)

Lovforslaget indeholder en bestemmelse om afsenderlandsprincippet. Afsenderlandsprincippet finder efter lovforslaget alene anvendelse på nogle afgrænsede områder, og princippet vil således ikke omfatte hele DR's digitale tilbud i DR's tilknyttede onlinetjeneste DRTV. Dette finder DR ærgerligt. DR havde helst set, at hele det digitale tilbud i den tilknyttede onlinetjeneste var omfattet af bestemmelsen. Den foreslåede bestemmelse giver efter DR's opfattelse anledning til afgrænsningstvivel i relation til bestemmelsens anvendelsesområde.

Med venlig hilsen

Mads Diness Jensen
Direktør for Økonomi, Teknologi og Medieproduktion

Høringssvar til lovudkast "Ændring af lov om ophavsret", omhandlende implementeringen af artikel 15 og artikel 17 af EU-direktivet om ophavsret

Det er Facebooks grundlæggende mission at give mennesker muligheden for at kunne opbygge fællesskaber og bringe verden tættere sammen. Vores tjenester giver alle typer af indholdsproducenter mulighed for at udtrykke sig selv, dele deres arbejde og promovere deres virksomheder. Forslagene til ændringer i lovudkastet, der præsenteres i høringssvaret, er baseret på Facebooks egne erfaringer med at give mennesker en stemme og gøre dem i stand til at kommunikere med omverdenen såvel som med at hjælpe rettighedshavere med at beskytte deres indhold.

Sociale medier som Facebook har gennem de seneste mange år givet mulighed for at tage en del af den offentlige samtale i en ny form for plenum, og det er værd at holde fast i for et demokrati som det danske. Vi har en stærk tradition for åbne meningsudvekslinger og gerne i direkte dialog med vores folkevalgte, som er vant til at færdes i øjenhøjde. Her er det et stærkt bidrag til samtalen, hvis folk kan dele god og lødigt journalistik, når de synes, det rammer et problem godt ind, understøtter et vægtigt argument eller præsenterer et overset perspektiv. Men udover at være et rum for debat har vi også et stærkt ønske om, at vores platform skal understøtte demokratiet ved fortsat at styrke nyhedsmediernes transformation fra analoge til digitale forretningsmodeller.

Facebook mener derfor, at balancen mellem ophavsretsbeskyttelse og andre rettigheder, herunder ytringsfrihed, kan styrkes gennem samarbejde og dialog med alle interessenter på tværs af den Europæiske Union - platforme, brugere, rettighedshavere, nationale regeringer og andre.

Facebook værdsætter muligheden for at afgive høringssvar, omhandlende den danske implementering af EU-direktivet om Ophavsret (2019/790) ('direktivet') - Lov om ændring af lov om ophavsret ('lovforslaget'). Høringssvaret fokuserer primært på betingelserne i artikel 15 af direktivet (omhandlende supplerende ophavsret for pressesudgivere) samt artikel 17 i direktivet (omhandlende platformes ansvar).

I. Direktivets artikel 15 (§ 52 c)

Introduktion

Facebook støtter målsætningen i direktivets artikel 15, dvs. beskyttelsen af både *"kvalitetsjournalistik og borgeres adgang til information."* Facebook har allerede støttet en bred vifte af presseudgivere og publikationer ved at levere værktøjer, som presseudgiverne gratis kan benytte til at udvide rækkevidden af deres indhold, generere nye abonnenter samt tilgå og øge deres læsertal over hele verden. Nogle af disse værktøjer komplementerer i høj grad eksisterende, kommercielle værktøjer, som presseudgivere har adgang til, hvilket tillader dem at foretage betragtelige, årlige besparelser på deres redaktioner.

Derudover har Facebook uden betaling trænet mere end 20.000 journalister i 2019 på tværs af Europa, Mellemøsten og Afrika i, hvordan de kan anvende vores tjenester til at nå deres publikum. [Langt](#)

størstedelen af alle links til presseudgivelser, som er at finde på Facebook, er da også blevet posted af presseudgiverne selv for at øge interaktionen med brugerne.

Detaljeret diskussion

Der er en række punkter, som vi gerne vil fremhæve i forbindelse med lovforslaget:

1. Der er behov for klarhed omkring, hvad der omfattes af betegnelsen "pressepublikation"

Efter vores mening har lovforslaget en uklar definition af betegnelsen "pressepublikation", hvilket sandsynligvis vil medføre tvivl og gøre denne nye rettighed ekstremt svær at håndhæve. Vi anbefaler derfor, at ministeren afklarer anvendelsesområdet for artikel 15, som det er implementeret i lovforslaget, for at gøre platforme i stand til bedre at forstå, hvem der er berettiget til at kunne kræve den supplerende ophavsret.

Selvom lovforslaget indeholder nogle brede parametre for, hvad der udgør en "pressepublikation," så er det ikke klart, hvordan platforme som Facebook i praksis vil være i stand til præcist, forudsigeligt og på omfattende vis at kunne vurdere hver eneste publikation for at fastlægge, hvorvidt denne passer til definitionen, især størrelsen af platformenes virke taget i betragtning. Det, som en platform kan opfatte som et nyhedswebsite, der er berettiget til at gøre brug af de relaterede rettigheder, kan af en anden blive opfattet som en ikke-journalistisk blog, som ikke er omfattet af den lovbestemte definition. For at sikre forudsigelighed for brugere, udgivere og platforme opfordrer Facebook ministeren til at afklare og utvetydigt identificere de udgivere, som kan omfattes af betegnelsen "pressepublikationer" i den nye lov.

2. Den foreslåede § 52, stk. c bør reflektere rettigheden, der fremgår af artikel 15 i direktivet

Formuleringen af § 52, stk. c i lovforslaget går ud over skabelsen af en rettighed, som beskrevet i direktivet, og angiver, at pressepublikationer ikke må udgives online "*uden udgiverens samtykke.*" Formålet med at skabe en ny rettighed er at give udgiverne mulighed for at kunne interagere yderligere med platforme og for parterne at blive enige om passende betingelser, hvor det er relevant, angående brugen af pressepublikationer. Det vil i praksis være noget nær umuligt for platforme at afgøre identiteten af presseudgivere, samt hvorvidt de er omfattet af den nye rettighed, især givet vanskelighederne med at identificere de kvalificerede pressepublikationer, som anført ovenfor, samt de forskellige rettigheder, som kan finde anvendelse inden for en pressepublikation. Udgiverne er i stand til at afgøre, hvorvidt de skal interagere med platforme i forhold til brug af deres rettigheder. Vi vil derfor foreslå, at formuleringen af § 52, stk. c ændres, så den afspejler skabelsen af en rettighed, der kan anvendes af udgivere, som det fremgår af betingelserne for artikel 15 i direktivet.

3. Direktivet fokuserer på anvendelse, der erstatter den fulde publikation, ikke enhver anvendelse af en pressepublikation. Definitionen af "meget korte uddrag" skal være klar og meningsfuld

Det står klart fra formuleringen af og intentionen bag direktivet, at brugen af meget korte uddrag af pressepublikationer bør være tilladt og ikke bør falde inden for rammerne af den nye rettighed for presseudgivere. Formålet med denne undtagelse er at gøre det muligt for brugere stadig at tilgå og

interagere med uddrag af pressepublikationer, hvor disse uddrag ikke fungerer som erstatninger for den fulde publikation. Vi vil i øvrigt bemærke, at lovforslaget ikke leverer en definition af “meget korte uddrag.” Efter vores mening er der et væld af nøglefaktorer, som bør overvejes i fastlæggelsen og definitionen af, hvad der omfattes af “meget korte uddrag”:

a. Det er vigtigt, at brugere er i stand til at forstå konteksten af ethvert uddrag

“Meget korte uddrag” bør ikke defineres på en måde, der forhindrer brugere i nemt at forstå, hvad et link refererer til, og hvad man kan forvente at finde, hvis der klikkes på linket. Brugere har brug for denne forståelse for et link (fx overskrifter, der identificerer emnet for en artikel) både for at træffe oplyste valg om, hvorvidt et link er interessant for brugerne, og for at mindske risikoen for, at brugere uden at ville det ledes videre til potentielt skadeligt indhold som fx spam. Hvis et tilladt uddrag ikke kan levere nødvendig information om et link, kan dette få brugere til helt at stoppe med at benytte links, hvilket vil være ufordelagtigt for både platforme, brugere og udgivere.

b. Brugere skal have adgang til faktuel information

Direktivets betragtninger anerkender betydningen af at informere brugere om vigtige eller relevante nyhedshistorier samt at undgå restriktioner, som kan hæmme den frie strøm af faktuel information. En måde, som dette vigtige princip fastholdes på, er ved at tillade platforme at fortsætte med at vise “meget korte uddrag.”

c. Platforme bør være i stand til at facilitere udgiveres ønsker

Direktivet bør understøtte ordnede forhold mellem udgivere og platforme, så udgiveres ønsker om, hvordan uddrag vises (for eksempel specifikt i metadata), med rimelighed kan indfries af de respektive platforme. Direktivet bør ikke give platformene mandat til at træffe redaktionelle vurderinger eller beslutninger om længde, vinkling eller bredden af uddragene.

d. Definitionen af “meget korte uddrag” bør ikke udelukke nogen medietyper

Brugere kan ofte have brug for thumbnails af billeder eller videoer for bedre at kunne forstå, hvad de vil kunne se, hvis de klikker på et link. Her er det igen vigtigt, at definitionen af et uddrag ikke frarøver brugerne vigtige fakta og kontekst omkring linket.

e. Et “meget kort uddrag” er ikke en erstatning for en artikel

Et uddrag fra en pressepublikation bør være tilladt i de tilfælde, hvor det ikke fungerer som en erstatning for den underliggende artikel. Dette afspejler behovet for, at uddrag stadig leverer faktuel information til brugerne og gør dem i stand til at beslutte, hvorvidt det er indhold, de er interesserede i eller ønsker at undersøge yderligere.

4. Begrænsningerne indeholdt i betragtning nr. 57 i direktivet bør overføres direkte til lovforslaget

Betragtning nr. 57 i direktivet indeholder vigtige begrænsninger af omfanget af den nye rettighed for udgivere af pressepublikationer. Betragtningen bekræfter, at eksisterende og etablerede undtagelser og begrænsninger af ophavsretten finder ligelig anvendelse for denne nye rettighed, såvel som den afklarer, at anvendelsen af “fakta alene” ikke er beskyttet af denne rettighed. Disse undtagelser og

indskrænkninger er essentielle for at sikre, at den nye rettighed for udgivere ikke benyttes til at begrænse adgang til nyheder eller faktuel information. Vi vil derfor foreslå, at dette udtrykkeligt omtales i lovforslaget.

5. Brugen af pressepublikationer til ikke-kommercielle formål bør udtrykkeligt ekskluderes

Direktivets artikel 15 anerkender udtrykkeligt, at rettigheden tildelt udgivere ikke omfatter *“privat eller ikke-kommerciel brug af pressepublikationer af individuelle brugere.”* Det er vigtigt, at denne undtagelse overføres til lovforslaget, da det forhindrer, at den nye rettighed for udgivere benyttes til at forhindre brugere i at benytte pressepublikationer i ikke-kommerciel sammenhæng og dermed begrænser den frie udveksling af information online. Platforme har også behov for at være i stand til at facilitere denne brug af pressepublikationer. Vi vil derfor anbefale, at opslag fra brugere af pressepublikationer i ikke-kommerciel sammenhæng udtrykkeligt ekskluderes fra lovforslagets omfang.

6. Der er en vigtig forskel på nyhedsaggregatorer og sociale mediers platforme

Vi er enige i lovforslagets bemærkninger om, at det primære fokus for direktivets artikel 15 er på *“nyhedsaggregatorer og medieovervågningstjenester.”* Den praksis, som omtales i bemærkningerne især med hensyn til brugen af ‘puljet indhold fra nyhedsmedier,’ relaterer sig til disse nyhedsaggregatorer. Det er her vigtigt at præcisere, at sådanne nyhedsaggregatorer udfører en væsentlig anderledes funktion end sociale mediers platforme. I særdeleshed optræder pressepublikationer på sociale mediers platforme som resultat af at brugere på platformen eller nyhedsudgivere selv, benytter platformen til at dele indhold med deres publikum. Dette er markant anderledes end nyhedsaggregatorer, som proaktivt arbejder med at indsamle og sortere indhold af pressepublikationer direkte.

7. Udgivere og platforme har behov for frihed til at nå til enighed om en gensidig aftale

Det er vores erfaring, at forskellige udgiveres behov samt måden, de benytter sociale mediers platforme på, varierer betragteligt. Det er derfor vigtigt, at udgivere og platforme har tilpas kontraktuel frihed til at aftale en passende ordning, der er gensidigt gavnlige og afspejler de specifikke behov for begge parter. For eksempel ser mange udgivere værdi i at bruge sociale mediers platforme til at formidle deres indhold og opbygge en læserskare. Udgivere og platforme har behov for frihed til at kunne tage disse individuelle forhold i betragtning. Selvom aftalelicens er én mulig metode, så bør det fra vores synspunkt ikke blive set som den eneste mulighed, da aftalelicens ofte vil være ude af stand til at tage højde for den forskelligartede værdi, som forskellige udgivere får ved at bruge platforme.

Netop på grund af den brede vifte af udgivere og de meget forskellige tjenesteydelser, som platforme og nyhedsaggregatorer tilbyder, som præsenteret ovenfor, er der ikke én løsning, der passer til alle. Vi er derfor bekymrede over, hvorvidt anvendelsen af et separat organ, Ophavsretslicensnævnet, er passende under disse omstændigheder, især uden klar vejledning og parametre for, hvornår og hvordan sager vil blive afgjort, eller hvad der vil blive lagt vægt på. Som nævnt kan udgivere opleve mange forskellige former for værdiskabelse ved brugen af platforme som adgang til et nyt og bredere publikum. Denne værdiskabelse bør der tages højde for.

Som lovforslagets bemærkninger bekræfter, så kræver implementeringen af direktivet "en høj grad af harmonisering." Vi mener, at de foreslåede yderligere bestemmelser vil medvirke til at skabe uensartethed og underminere kravet om en høj grad af harmonisering, som beskrevet i direktivet. Vi anbefaler derfor kraftigt, at parternes kontraktuelle frihed fastholdes, og at den danske regering følger formuleringen og strukturen i direktivet.

I. Direktivets artikel 17 (§ 52 e)

Introduktion

Facebook respekterer formålet med direktivet og artikel 17 som præsenteret i betragtning nr. 3 som er at understøtte "*et velfungerende og fair marked for ophavsret.*" Dette marked kan dog kun fungere, hvis medlemslande har både beskyttelsen af intellektuel ejendom og brugernes ytringsfrihed in mente samt skaber systemer, der er fornuftige, effektive og fair overfor alle, der påvirkes.

Der er fem nøgleprincipper i artikel 17, som er afgørende for at sikre et effektivt og fair resultat:

1. **Samarbejde** bør kræves mellem platforme, rettighedshavere, nationale regeringer og andre. Et velfungerende marked kræver samarbejde i god tro mellem alle deltagende.
2. **Proportionalitet** skal være centralt i hver del af den nationale lovgivning. De løsninger, der kræves af platforme, bør være fleksible og proportionale for at hjælpe med at balancere alle interessenters interesser.
3. **De tekniske realiteter** skal anerkendes. Medlemslande bør ikke kræve løsninger, der ultimativt ikke er velfungerende, af platforme, og rigide implementeringskrav bør ikke udelukke platforme fra fortsat at kunne skabe nye og mere effektive løsninger.
4. **Brugeres ytringer** skal beskyttes. Det er vigtigt at anerkende, at brugere anvender platforme til at udtrykke sig, kommunikere og få adgang til information. Direktivet er ikke tiltænkt at frarøve brugerne deres eksisterende rettigheder og friheder gennem ophavsretsloven. Platforme har derfor behov for at beholde en vis fleksibilitet for at kunne tage højde for dette.
5. **Kontraktuel frihed** bør bevares. Et velfungerende marked for ophavsret kan kun eksistere, hvis grundlaget for ethvert marked - kontraktuel frihed - ikke svækkes.

Ophavsretslovgivning, der afspejler disse nøgleprincipper vil støtte det marked, som direktivet og artikel 17 var tiltænkt at fremme. Nedenfor præsenterer Facebook en diskussion af specifikke bestemmelser i lovforslagets implementering af direktivets artikel 17, samt hvordan disse bestemmelser kan ændres så de støtter nøgleprincipperne i overensstemmelse med ophavsretsdirektivet.

1. Lovforslagets definition af udbydere af onlineindholdsdelingstjenester bør stemme overens med direktivet

Lovforslagets definition af udbydere af onlineindholdsdelingstjenester i § 52 e, stk. 1 bør ændres til at afspejle den præcise definition, som er i direktivet. Lovforslaget definerer for nuværende en udbyder af en onlineindholdsdelingstjeneste som "*en udbyder af en informationssamfundstjeneste, der har som hovedformål eller som et af sine hovedformål at lagre og give almenheden adgang til en stor mængde*

værker eller frembringelser...og som den organiserer og promoverer med det formål at opnå direkte eller indirekte profit.” Artikel 2(6) i direktivet benytter dog ikke betegnelsen “med det formål at opnå direkte eller indirekte profit,” men definerer i stedet en udbyder af en onlineindholdsdelingstjeneste som én, der organiserer indhold uploadet af brugere “med profitskabende formål.” For at sikre en kritisk overensstemmelse på tværs af Den Europæiske Union mener vi, at lovforslaget bør ændres til at flugte med direktivets præcise sprog.

Ydermere, selvom lovforslagets bemærkninger identificerer tjenester, der er udelukket fra definitionen af en udbyder af en onlineindholdsdelingstjeneste, så vil vi foreslå, at disse ekskluderede tjenester inkluderes i lovforslagets tekst. Teksten bør i særdeleshed erklære, at ekskluderede tjenester omfatter eksempelvis (som identificeret i artikel 2(6) i direktivet selv) *“non-profit online leksika, non-profit uddannelses- og forskningsregistre, open source software-udvikling og -delingsplatforme, udbydere af elektroniske kommunikationstjenester som defineret i direktiv (EU) 2018/1972, online markeder, business-to-business cloud services og cloud services, der tillader brugere at uploade indhold til egen brug.”* Tilføjes af ekskluderede tjenester til selve teksten i lovforslaget - i stedet for alene at identificere ekskluderede tjenester i bemærkningerne - vil implementere direktivet bedst muligt og forhindre en fragmentering i forhold til omfanget af artikel 17 på tværs af Den Europæiske Union.

Endelig bør lovforslaget indeholde nøgleelementer, som angivet i direktivet, inklusiv: (a) en anvendelse af betragtning nr. 63 i direktivet, der fremhæver, at en vurdering fra “sag-til-sag” er nødvendig for at kunne fastslå, hvorvidt en tjeneste er omfattet af definitionen af en udbyder af en onlineindholdsdelingstjeneste; samt (b) en anvendelse af betragtning nr. 62 i direktivet, som erklærer at, *“definitionen af en udbyder for onlineindholdsdelingstjeneste, som fastlagt i dette direktiv, bør kun omfatte onlinetjenester, der spiller en vigtig rolle på markedet for online indhold ved at konkurrere med andre online indholdstjenester såsom online lyd- og videostreamingtjenester om det samme publikum.”* Som Europa-Kommissionen for nylig bemærkede i sit udkast til retningslinjer for implementering: *“medlemslande rådes til også at transponere elementer af betragtning nr. 62 og 63”*¹. Disse elementer er afgørende faktorer for korrekt at afgøre, hvilke tjenester der inkluderes eller ekskluderes fra anvendelsen af direktivet og bør derfor tilføjes til lovforslaget.

2. Lovforslagets definition af standarden for “bedste indsats” skal forstås på samme måde som i direktivet

Direktivet gør det klart, at for at undgå ophavsretsansvar for bruger-uploadet indhold skal udbydere af onlineindholdsdelingstjenester, ud fra princippet om proportionalitet, yde deres “bedste indsats” under passende omstændigheder for at leve op til forpligtelserne i Artikel 17(4). I lovforslagets bemærkninger lader det dog til, at Kulturministeriet foreslår en strengere definition af “bedste indsats” end den, der er i direktivet. Ministeriet foreslår specifikt, at “bedste indsats” bør fortolkes på følgende måder:

¹ Targeted Consultation Addressed to the Participants to the Stakeholder Dialogue on Article 17 of the Directive on Copyright in the Digital Single Market, dated July 27, 2020 (<https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/news/directive-copyright-digital-single-market-commission-seeks-views-participants-stakeholder> (“Guidelines”).

1. *“At gøre sin bedste indsats” er “i overensstemmelse med høje branchestandarder for at opnå forskellige mål, f.eks. at indhente tilladelse fra rettighedshaveren eller at forhindre, at værker mv. er tilgængelige på platformen”;*
2. *“At gøre sin bedste indsats” bør forstås i betydningen, at udbyderen “har taget alle de skridt, som en påpasselig erhvervsdrivende ville tage”;* og/eller
3. *“At gøre sin bedste indsats” bør “sprogligt forstås som at være en strengere standard end f.eks. “taget rimelige skridt””.*

Disse fortolkninger af at yde den “bedste indsats” kan dog medføre anderledes forståelser og forpligtelser, end dem, der er intentionen i direktivet. I forsøget på at definere “bedste indsats” risikerer lovforslaget at splitte markedet for ophavsret ved at skabe definitoriske rammer i Danmark, der kan adskille sig fra fortolkningen af “bedste indsats” i andre medlemsstater. Det var præcis dette, som det digitale indre marked var tiltænkt at undgå, og af denne årsag bør lovforslaget afstå fra forsøget på at definere “bedste indsats.”

Derudover lader fortolkningen af “bedste indsats” i lovforslaget til at afvige fra direktivet på tre kritiske områder:

For det første er det ikke korrekt at benytte “bedste indsats” på lige fod med “høje branchestandarder” med henblik på tilladelse, som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget. Direktivet nævner eksplicit “høje branchestandarder” med hensyn til kravene under artikel 14(4)(b) (som omhandler at gøre indhold utilgængeligt), ikke artikel 17(4)(a) (som omhandler at opnå tilladelse). Hvis direktivet havde haft til hensigt at sætte “bedste indsats for at opnå tilladelse” lig med “høje branchestandarder”, som lovforslagets bemærkninger lader til at foreslå, ville direktivet enten have refereret til “høje branchestandarder” i artikel 17(4)(a) eller ikke haft behov for at bruge referencen i artikel 17(4)(b).

For det andet er det ikke en korrekt fortolkning af “bedste indsats” at foreslå, at det skal forstås som at “alle de skridt, som en anden operatør kan tage” er påkrævede. En sådan definition sætter i praksis lighedstegn mellem “bedste indsats” og “alle indsatser” - en standard, som direktivet ikke har benyttet. Andre medlemslande, der i de seneste måneder har arbejdet med at implementere artikel 17, har netop eksplicit anført, at “alle indsatser” ikke er den korrekte standard.

For det tredje leverer lovforslaget begrænset argumentation for konklusionen om, at “bedste indsats” bør fortolkes som mere end at tage fornuftige skridt. Direktivet gør det klart, at standarden for “bedst indsats” skal evalueres i lyset af princippet om proportionalitet, som det eksplicit er anført i artikel 17(5) i direktivet. Rimelighed er den afgørende overvejelse, og alt udover rimelighed vil blive modgået af princippet om proportionalitet.

For at opsummere foreslår vi konkret, at lovforslaget afstår fra yderligere definition af standarden for “bedste indsats” for at undgå misfortolkning af direktivet og fragmenterede definitioner på tværs af den Europæiske Union.

3. Lovforslaget bør bevare kontraktuel frihed og fremme markedet for ophavsret ved at pleje gensidigt fordelagtige aftaler

§ 52 e, stk. 4 præciserer, at udbydere af onlineindholdsdelingstjenester skal have gjort deres bedste indsats for at opnå en tilladelse fra rettighedshaverne. Af bemærkningerne fremgår korrekt, at *“Bestemmelsen fastlægger ikke de kommercielle vilkår, som skal gælde mellem parterne”* samt at *“Der kan således være tilfælde, hvor parterne ikke kan blive enige om brug af værker eller frembringelser, og en udbyder af en onlineindholdsdelingstjeneste er således ikke forpligtet til at indgå licenser uanset vilkårene.”* Vi er enige i disse bemærkninger som kritisk beskyttelse af den fundamentale frihed til at indgå kontrakter, der er essentiel for europæisk lov.

Ikke desto mindre er der andre bemærkninger i lovforslaget, der tilkendegiver, at udbydere af onlineindholdsdelingstjenester er forpligtede til at indgå kontrakt omhandlende indhold på måder, der ikke var tiltænkt i direktivet. For at undgå dette bør lovforslaget ændres på tre afgørende måder:

For det første bør lovforslaget ikke foreslå udbydere af onlineindholdsdelingstjenesters “første forsøg på at indhente tilladelse” fra rettighedshaverne. I lovforslagets bemærkninger fremgår det, at udbydere af onlineindholdsdelingstjenester bør *“først forsøge at indhente tilladelse,”* hvilket kan antyde, at udbyderne af onlineindholdsdelingstjenester proaktivt bør indhente tilladelse fra rettighedshaverne. Det er her vigtigt at bemærke, at udbyderne af onlineindholdsdelingstjenester ikke har mulighed for at vide, hvilke rettighedshavere der måske eller måske ikke ønsker at tillade distribution af deres indhold, ej heller har de rette måder at kunne kontakte dem på. En rettighedshaver er netop ikke på nogen måde forpligtet til at tillade brug af deres indhold over for en udbyder af en onlineindholdsdelingstjeneste, som betragtning nr. 61 i direktivet (og selve lovforslaget) gør det klart.

Udbyderne af onlineindholdsdelingstjenester har ydermere ingen mulighed for at identificere præcist, hvilket indhold der uploades på deres platforme af brugere der har - eller ikke har - rettighederne til indholdet, eller hvorvidt det uploadede indhold er fuldt autoriseret (for eksempel gennem en licensaftale, der ikke er indgået på platformen) eller uploadet af rettighedshaveren selv. Med disse praktiske forhindringer taget i betragtning bør lovforslaget præcisere, at rettighedshaverne selv bør give sig til kende over for udbyderne af onlineindholdsdelingstjenester, hvis rettighedshaverne ønsker at tillade brug af deres indhold, i stedet for at forvente en umulig proaktiv forpligtelse på vegne af onlineindholdsdelingstjenesterne.

For det andet bør lovforslaget klart erklære, at begge parter - rettighedshavere og udbydere af onlineindholdsdelingstjenester - ikke er forpligtede til at acceptere et forslag om tilladelse til brug, der strider imod parternes gensidige bedste interesse.

Direktivets betragtning nr. 61 præciserer, at licensaftaler mellem rettighedshavere og udbydere af onlineindholdsdelingstjenester skal være fair og fastholde en rimelig balance mellem *begge* parter. Selvom bemærkningerne i lovforslaget på lignende vis erklærer, at *“aftalerne efter stk. 2 bør være rimelige og sikre en rimelig balance mellem begge parter”*, er der andre modstridende udsagn i bemærkningerne. For eksempel fremgår det af bemærkningerne, at udbydere af onlineindholdsdelingstjenester *“vil dog derimod næppe kunne afslå vilkår, der er almindelige for*

tjenester af lignende art eller type", hvilket medfører en risiko for at misforstå forpligtelserne for en udbyder af en onlineindholdsdelingstjenestes i direktivet. Hvis en "fair" balance skal kunne fastholdes mellem begge parter, må udbyderne af onlineindholdsdelingstjenester og rettighedshaverne være frie til at beslutte, hvilke betingelser der er passende for at tillade indhold, og de må være berettiget til at kunne afvise forslag, der ikke er i nogen af parternes bedste interesse. Uden denne mulighed vil direktivet ikke kunne etablere et 'marked' på nogen måde, men er i stedet et indgreb på fundamentale rettigheder. Hvad værre er, så kan der være aktører, der efterstræber at misbruge denne ubalance til at oppuste licenssøgsmål, eksempelvis ved at fremme uploading af indhold til en tjeneste eller søge aftaler vedrørende indhold, som udbyderen af en onlineindholdsdelingstjeneste ikke ønsker på sin tjeneste.

For det tredje bør lovforslaget undgå enhver hentydning om, at tilladelse til brug kun kan opnås igennem traditionel én-til-én licensforhandling. Af lovforslagets bemærkninger fremgår, at rettighedshavere bør "modtage et passende vederlag for anvendelsen af deres værker eller andre frembringelser" i forbindelse med tilladelsesaftaler. Lovforslaget bør dog eksplicit anføre, at moderne metoder for at tillade ophavsretlige værker kan opnås via et væld af forskellige muligheder, inklusiv brugen af: (a) skalerbare tilladelsessystemer; (b) tilladelsesaftaler i bytte for ikke-monetær værdi; og/eller (c) traditionelle aftalelicensaftaler, hvor det er passende. Lovforslaget bør omfavne disse moderne former for tilladelse samt undgå enhver hentydning til, at alene traditionelle én-til-én aftalelicensmodeller for vederlag er tilstrækkelige.

Selve direktivet har ikke til hensigt at begrænse eller opsætte krav for, hvilke former for tilladelse der er nødvendige for at imødekomme kravene for tilladelse i direktivets artikel 17. Eksempelvis erklærer direktivets betragtning nr. 69, at "*når udbydere af onlineindholdsdelingstjenester opnår tilladelser, herunder gennem licensaftaler...*", hvilket understreger, at licensaftaler er en form, men ikke den eneste form for tilladelse. EU-Kommissionen bemærkede yderligere i et nyligt konsultationspapir omhandlende dens retningslinjer, at "*en tilladelse kan antage form af en licensaftale, men kan også antage en anden form i national lovgivning.*" Traditionelle aftalelicenstilgange - hvor repræsentanter fra to parter mødes over et forløb på uger eller måneder og forhandler lange, uhyre detaljerede kontrakter - kan ikke skabe det brede 'marked for ophavsret', som direktivet tilstræber, på grund af de høje transaktionsomkostninger ved sådan en tilgang samt den store mængde af parter. Det er derfor, at lovforslaget eksplicit bør omfavne andre tilladelsesmekanismer af indhold, som kan fungere i stor skala og tilbyde rettighedshavere forskellige former for værdi, der kan passe til deres virksomheds behov. På samme tid ville disse andre mekanismer afspejle direktivets scope mere præcist, da dette taler om "tilladelse" fremfor alene "indtægtsgenerering." Et sådan system til administrering af indhold, der giver mulighed for tilladelse fra rettighedshaver, er Facebooks Rights Manager-system.

Gennem de seneste år har Facebook udviklet Rights Manager; et system, der er tilgængeligt for rettighedshavere og som kan levere fuld kontrol over deres indhold, inklusiv muligheden for at frakoble adgang til indhold under passende omstændigheder. Rettighedshavere af forskellig størrelse benytter også Rights Manager til at tillade brugeres upload af indhold gennem udveksling af forskellige former for værdi, der er tilgængelig via vores værktøj, såsom indtægtsgenerering, hvor det er muligt, samt data, indsigter og salgsfremmende muligheder. Hvis en rettighedshaver beslutter, at en anden form for værdi

er mere i tråd med virksomhedsstrategien, eller hvis værdien, de tilbydes igennem Rights Manager ikke længere lever op til rettighedshaverens behov, kan de unilateralt ændre deres indstillinger uden længerevarende genforhandling af meget komplekse kontrakter. Tilladelse til brug kan ske hurtigt og problemfrit, og rettighedshavere kan ændre, hvordan de ønsker at administrere deres indhold, omgående. Vi mener, at Rights Manager-systemet kan fungere som en model for, hvordan moderne tilladelse af brug af indhold online kan finde sted, samt kan skaleres til gavn for hele økosystemet. Af disse årsager foreslår vi, at lovforslaget ændres til eksplicit at tage højde for denne form for moderne, skalerbare tilladelsessystemer, der kan tilbyde en bred skare af rettighedshavere forskellige modeller for værdisættelse ved at give tilladelse til publicering.

4. Lovforslaget bør genoverveje beslutningen om at anvende Ophavsretslicensnævnet til tilladelsesformål under direktivets artikel 17

Af lovforslagets bemærkninger fremgår det, at *“Tjenesteudbyderne er forpligtet til at gøre deres bedste indsats for at opnå en tilladelse fra rettighedshaverne, herunder benytte Ophavsretslicensnævnet i det omfang, der er adgang hertil.”* Vi mener, ikke at Ophavsretslicensnævnet er klar til at håndtere tilladelsesformål under direktivets artikel 17 på nuværende tidspunkt, og vi beder derfor ministeriet om at genoverveje brugen af Ophavsretslicensnævnet, før en grundig og fokuseret konsultationsproces om problemstillingen er gennemført med alle interessenter.

For det første anviser selve direktivet, som forklaret ovenfor, ingen krav om, hvilke former for tilladelse der er nødvendige, eller stiller krav til, hvordan tilladelsen skal foregå. I tilfælde, hvor en udbyder af en onlineindholdsdelingstjeneste og en rettighedshaver ikke kan nå til enighed om en aftale, er parterne frie til ikke at engagere sig yderligere, og rettighedshaverne kan benytte indholdsbeskyttelsessystemerne til at forhindre ikke tilladt anvendelse af deres arbejde, som bekendtgjort i direktivets artikel 17(4)(b) og (c). Ved at fastlægge, at der er en forpligtelse for parterne til at anvende Ophavsretslicensnævnet eller lignende for at nå en standard om “bedste indsats” - hvilket selve direktivet ikke kræver - og dermed forlænge diskussionen, er lovforslaget ikke i sync med direktivets foreslåede proces for dette.

For det andet er det ikke klart, i hvilken grad Ophavsretslicensnævnet vil være i stand til på nogen måde at kunne fremme tilladelsesaftaler, som det også fremgår af lovforslaget bemærkninger, idet nævnet kan benyttes *“ i det omfang, der er adgang hertil.”* Markeder - af enhver type - blomstrer, hvor der er kontraktuel frihed. Det er uklart på nuværende tidspunkt, i hvilken grad Ophavsretslicensnævnet vil påvirke denne frihed, hvordan det vil anvendes, under hvilke omstændigheder og under hvilke procedurer. Som et specifikt eksempel er det uklart, hvordan nævnets “endelige administrative beslutning” med hensyn til § 52 d, stk. 3 kan finde anvendelse for tilladelsesformål, hvilket skaber forvirring om nævnets rolle og autoritet. Vi vil derfor foreslå, at brugen af et licensnævn med formålet at give tilladelser til indhold under artikel 17 alene bør indgå i national lovgivning efter yderligere overvejelse og dialog blandt alle interessenter i dette økosystem.

For det tredje er det afgørende - i den udstrækning, at anvendelse af Ophavsretslicensnævnet fastholdes (hvilket vi ikke mener bør ske på nuværende tidspunkt) - at anvendelsen af nævnet kun sker på frivilligt

basis og ikke påvirker, hvorvidt en udbyder af en onlineindholdsdelingstjeneste har levet op til standarderne for "bedste indsats." Som nævnt er der nødt til at være enighed om, hvilke handlinger der kvalificeres som "bedste indsats" på tværs af den Europæiske Union, hvis et digitalt indre marked skal kunne eksistere, og at tilføje forpligtelser i ét medlemsland, som ikke er at finde i et andet, risikerer at bryde markedet i modstrid med direktivets intention. Derudover kan indsatser, der har til hensigt at påtvinge parterne en særlig tilladelsesmetode, især uden hjemmel i direktivet, risikere at komme i konflikt med kernejuridiske principper etableret i EU.

5. Lovforslaget bør fjerne ethvert krav om obligatorisk videregivelse af data udover dem, som direktivet eksplicit identificerer i forhold til tilladelsesaftaler

Direktivets artikel 17(8) præciserer, at hvor der laves aftaler om tilladelse til publicering, bør udbydere af onlineindholdsdelingstjenester levere rettighedshavere "*information om brugen af indhold omfattet af aftalen.*" Direktivet kræver ingen yderligere datavideregivelse med hensyn til brugen af indholdet ud over dette. Lovforslaget, derimod, afviger betydeligt fra direktivet ved at kræve videregivelsen af anden data på to måder, hvilket vi mener bør ændres:

For det første bør lovforslaget fjerne enhver forpligtelse, der kræver, at udbydere af onlineindholdsdelingstjenester videregiver information om, hvorvidt indhold lagt op af brugere skaber "betydelige indtægter." Af lovforslagets bemærkninger fremgår det, at for at kunne fastslå, hvorvidt tilladelse opnået af udbyder af en onlineindholdsdelingstjenester kan udvides til at omfatte brugeruploadet indhold, så skal udbydere af onlineindholdsdelingstjenester "*give rettighedshaverne indsigt i, hvilket indhold der genererer betydelige indtægter.*" I den udstrækning at denne forpligtelse kræver, at udbyderen af onlineindholdsdelingstjenesten videregiver information om et specifikt individ, eksempelvis brugeren, der uploader det indhold, som forventes at blive vurderet, kan det medføre betydelige privatlivs- eller andre juridiske implikationer under EU-lovgivningen. Fra et databeskyttelsessynspunkt er det i særdeleshed svært at forstå, hvilken GDPR-retslig hjemmel denne datavideregivelse baserer sig på, og hvor den adskiller sig fra det frit givne samtykke fra brugeren, samt hvordan de resterende GDPR-principper rent faktisk kan overholdes. Særligt, hvis proportionalitetsprincippet tages i betragtning, eksempelvis at (i) intet formål eller kontrollerbart kriterium er etableret for platformen (eller brugeren) til at afgøre, hvad en kommerciel anvendelse eller betydelig indtægt betyder, (ii) videregivelsen af brugerens personlige data skal have yderligere konsekvenser for brugeren og (iii) der er ingen garantier for, hvordan modtageren af data (den mulige rettighedshaver) efterfølgende vil behandle de modtagne data.

Ydermere risikerer kravet at overtræde aftaler mellem en bruger og udbyderen af onlineindholdsdelingstjenesten og derfor kan være ude af trit med kommercielt rimelige forventninger, som en bruger kan have om det forventede indtægtsniveau. I stedet for at fremme det marked for ophavsret, som er direktivets intention, kan denne bestemmelse meget vel underminere markedet og gøre dette uden nogen hjemmel i selve direktivet.

Derudover udgør forpligtelsen til at levere indsigt i, hvilket indhold der "genererer betydelige indtægter" en disproportional byrde på udbyderne af onlineindholdsdelingstjenester i at tracke og generere

finansielle rapporter. For eksempel kan udbyderen af en onlineindholdsdelingstjeneste rimeligvis ikke afgøre, hvorvidt indhold er kommercielt eller ikke-kommercielt af natur, eller hvad der kan udgøre "betydelig indtægt." Som et praktisk eksempel vil nogle brugere, såsom 'influencere,' lejlighedsvis uploade korte formater af indhold som del af en kommerciel aftale, der finder sted uden for platformen, og som kan generere "betydelige indtægter." Udbyderen af en onlineindholdsdelingstjeneste vil ikke være i stand til på pålidelig vis at opdage disse arrangementer, der finder sted uden for platformen, eller skelne mellem lignende opslag, der kan være uploadet uden kommercielt formål. Ydermere er det i tilfælde, hvor det relevante indhold omfatter dele af adskillige ophavsretslige værker eller dele af indhold ejet af flere rettighedshavere, desto mere komplekst at udregne, hvilken indtægt der kan blive genereret af et værk.

Lovforslaget går yderligere imod direktivet, når det antyder, at hvis en udbyder af en onlineindholdsdelingstjeneste ikke leverer disse indsigter, bør det "også tillade" den kommercielle brug af indholdet. Men en udbyder af en onlineindholdsdelingstjenesters tilladelsesforpligtelse under artikel 17(2) i direktivet var tiltænkt at finde anvendelse ved en særlig type af brugerupload. At kræve en udvidelse af tilladelsen, fordi en udbyder af en onlineindholdsdelingstjeneste ikke lever op til et krav om videregivelse af indtægt, som det ikke kan leve op til - enten fordi det ikke har den tilstrækkelige information, lovligt kan videregive det, eller fordi det er udover kommerciel rimelighed at videregive det - er tæt på helt at vende om på den balance, som direktivet indførte.

For det andet bør lovforslaget fjerne enhver antydning om, at Ophavsretslicensnævnet kan afgøre, hvilke data en onlineindholdsdelingstjenester bør videregive. I lovforslagets bemærkninger er det klart, at Ophavsretslicensnævnet kan afgøre, hvilke data der er tilstrækkelig i sager, hvor rettighedshaverne er repræsenteret af kollektive forvaltningsorganisationer. Dette går ud over direktivets krav. For at kunne levere afrapporterende data til en forvaltningsorganisation har udbyderen af onlineindholdsdelingstjenesten behov for at vide, hvilke dele af indholdet der omfatter værker, der styres af den enkelte kollektive forvaltningsorganisation. Denne information er kun tilgængelig fra forvaltningsorganisationen selv. I fraværet af enhver forpligtelse for en forvaltningsorganisation til at levere rettidig, komplet, præcis og opdaterede data til udbyderen af en onlineindholdsdelingstjeneste i et format, som onlineindholdsdelingstjenesten kan tracke og behandle, bør der ikke være nogen forpligtelse til at levere afrapporterende data. Ved ydermere at give Ophavsretslicensnævnet ubegrænset mulighed for at afgøre omfanget og indholdet af det afrapporterende data, som skal leveres til en forvaltningsorganisation, risikerer lovgivningen at undlade at tage højde for ethvert krav om proportionalitet, enten med hensyn til de krævede data eller den nødvendige infrastruktur og mulighed for at kunne levere det; en hvilken som helst grad af fortrolighed eller privatliv; ethvert behov for samarbejde fra en forvaltningsorganisation; eller det faktum, at udbyderen af onlineindholdsdelingstjenesten kunne blive forpligtet til at videregive yderligere rapporter til danske forvaltningsorganisationer, som ikke er krævede i andre medlemslande. Derfor bør denne forpligtelse fjernes fra lovforslaget såvel som forslaget om at kræve af uploadere, at de skal identificere ophavsretlige værker, samt ved at referere til branchespecifikke indikatorer såsom ISWC, når indholdet uploades. Det er komplet upraktisk og urealistisk at forvente en forbruger/slutbruger at være i stand til at identificere ethvert muligt ophavsretligt værk i en video, researche sig frem til ejerskabet, finde ISRC-

eller ISWC-koden og tagge deres video med alle disse informationer, når de deler en video fra deres smartphone til deres sociale medie-side.

6. Bestemmelserne foreskrevet under proportionalitetsprincippet bør være i overensstemmelse med direktivet

Lovforslagets fortolkning af proportionalitetsprincippet, som beskrevet i bemærkningerne, kan være i uoverensstemmelse med direktivet og bør afklares eller ændres. Som foreskrevet i direktivets artikel 17(5) erklærer proportionalitetsprincippet, at *“de følgende elementer, blandt andre, skal tages højde for: (a) typen, publikummet og størrelsen af tjenesten og den type af værker eller andre genstande, uploadet af brugerne af tjenesten; og (b) tilgængeligheden af passende og effektive midler samt deres udgift for tjenesteudbyderen.”* Selvom lovforslagets tekst følger definitionen, foreskrevet under artikel 17(5), kan bemærkningerne læses som begrænsende af det princip på måder, der går imod direktivets intention.

For eksempel fremgår det af bemærkningerne, at *“en lille tjeneste, hvis formål er at give dens brugere adgang til at uploade fotografier, ikke [vil] have de samme forudsætninger for at have samme effektive midler til rådighed – såsom indholdsgenkendelsesteknologi - fsva. uploadet musik indhold, som en større tjeneste, hvis formål er at give sine brugere adgang til upload af musikvideoer, vil have. Det vil sige, hvor atypisk indhold uploades til en lille tjeneste.”* Vi er enige i, at forpligtelsen for udbyderen af en onlineindholdsdelingstjenesters til at levere tekniske løsninger skal være proportionel til den type af indhold, som uploades til tjenesten. Ikke desto mindre bør dette princip gælde uagtet, om den pågældende udbyder af en onlineindholdsdelingstjeneste kan blive beskrevet som en “lille tjeneste.” Direktivets artikel 17(5) beskriver netop “den type af værker... uploadet af brugerne af tjenesten” som en særskilt overvejelse fra “størrelsen af tjenesten”, for så vidt angår formål relateret til proportionalitetsprincippet. Hvor, eksempelvis, en tjeneste af *en hvilken som helst størrelse* primært bruges til at uploade audio-visuelle eller billedligt indhold, ville det være disproportionalt at kræve, at tjenesten udvikler og leverer en teknisk løsning for andre typer af indhold, som i minimalt omfang uploades på denne tjeneste. Som betragtning nr. 66 i direktivet fastslår, så ‘kan forskellige midler til at forhindre adgang til utilsigtet ophavsretsbeskyttet indhold være passende og proportionelt, afhængig af typen af indhold...’ For så vidt det fremgår af bemærkningerne, at dette princip kun vil gælde “små tjenester,” begrænser det proportionalitetsprincippet uretmæssigt.

Lovforslagets bemærkninger kan læses som begrænsende af omfanget af proportionalitetsprincippet yderligere. For det første kan det forstås af bemærkningerne, at det for princippet relevante “publikum” afhænger af, hvorvidt dette publikum er “stort” eller “lille.” Der er dog et væld af faktorer, der kan være relevante for et “publikum” ved anliggender under artikel 17 udover dets størrelse. Faktorer såsom et publikums geografiske spredning eller motivationen bag, og hvorfor et publikum interagerer med en bestemt onlineindholdsdelingstjeneste mv. kan også være relevant. For det andet antyder lovforslaget, at den eneste relevante overvejelse omhandlende “typen af værk”, der uploades til en tjeneste, angår hvorvidt disse værker er “specielle.” Om en “speciel” type værk uploades til en tjeneste kan være én relevant overvejelse, men ikke den eneste overvejelse. Det kan eksempelvis også være relevant, hvorvidt nogle typer af værker ikke er tiltænkt at blive uploadet på en tjeneste (selv hvis brugerne finder

en måde at gøre det på), eller hvorvidt udbyderen af en onlineindholdsdelingstjeneste ikke aktivt opfordrer uploadingen af en bestemt type af værker.

Bemærkningernes beskrivelse af proportionalitetsprincippet risikerer, for at opsummere, at begrænse netop dette princip udover, hvad der var tiltænkt i direktivet. Denne potentielt smalle forståelse vil sandsynligvis ikke blive anvendt i andre medlemslande, hvilket medfører risikoen for et splittet system for ophavsret på tværs af den Europæiske Union. Lovforslagets bemærkninger bør derfor blive ændret og afklaret for at beskytte mod denne risiko.

7. Onlineindholdsdelingstjenester skal have friheden til at bygge systemer, der effektivt kan leve op til kravene under artikel 17(4)(b)

Lovforslaget præsenterer nye forslag til, hvilken "relevant og nødvendig" information der kan være tilstrækkelig for, at onlineindholdsdelingstjenester bliver i stand til at forhindre tilgængeligheden af rettighedshaveres indhold under § 52 e, stk. 4 og 2.. For eksempel fremgår det af lovforslagets bemærkninger, at *"udskrifter m.v. fra kollektive forvaltningsorganisationers databaser"* kan være tilstrækkelig dokumentation såvel som *"for, at tjenesten selv kan identificere, hvor et værk mv. måtte være uploadet."* Af bemærkningerne fremgår yderligere, at *"[d]et bemærkes, at der med udtrykket 'relevante og nødvendige oplysninger' ikke er tilsigtet en yderligere forpligtelse end den, der sædvanligvis gælder for rettighedshavere, når disse dokumenterer deres værker."* Disse bemærkninger afspejler dog ikke de tekniske realiteter eller den nødvendige information, som indholdsbeskyttelsesværktøjer kræver for at kunne forhindre distributionen af ikke tilladte uploads samt at kunne beskytte brugerfriheder.

For eksempel er Facebooks Rights manager-værktøj et system, som rettighedshavere kan bruge til at administrere og beskytte deres indhold, inklusiv ved at kunne blokere eller fjerne ikke tilladte uploads. Dette system, som med andre lignende kommercielt tilgængelige indholdsgenkendelsessystemer, kan kun fungere, hvis rettighedshaver leverer *referencefiler* af deres ophavsretsbeskyttede værker - digitale kopier af de værker, de ønsker at beskytte. Hvis ikke rettighedshaver uploader kopier af deres værk til Rights Manager, er der ikke nogen måde for værktøjet at foretage matches af brugerindhold; udskrifter af værker, eksempelvis, er tilstrækkeligt.

Når det gælder musik er det ikke tilstrækkeligt for en forvaltningsorganisation, der administrerer udgiverrettighederne, at sende udbydere af onlineindholdsdelingstjenester et uddrag fra dens database, der indeholder navnene på alle de sange, som forvaltningsorganisationen kontrollerer. For at kunne identificere brugen af sangene skal hver komposition linkes til én eller flere lydoptagelser som referencefiler - altså individuelle optagelser af disse sange - og forvaltningsorganisationen eller dennes medlemmer er den eneste part(er) med den nødvendige information til at foretage dette link.

Ved at forsøge at bestemme, hvilket indhold der kan udgøre "relevant og nødvendig" information, går lovforslaget imod bemærkninger fra Europa Kommissionens foreslåede retningslinjer, som erklærer, at *"medlemsstater bør ikke godkende brugen af teknologi eller pålægge en specifik teknologisk løsning på tjenesteudbydere med henblik på at demonstrere bedste indsats."* Af retningslinjerne fremgår yderligere,

at hvad der udgør “relevant og nødvendig information” vil variere, afhængig af de anvendte løsninger af tjenesten. For at Rights Manager skal kunne fungere, eksempelvis, har det brug for referencefiler fra rettighedshavere for at kunne skabe matches med uploads fra brugere².

I stedet for at forsøge at identificere afgrænsede definitioner af “relevant og nødvendig” information, som muligvis ikke kan fungere i praksis, bør lovforslaget gøre det klart, at hvis udbydere af onlineindholdsdelingstjenester ansvarliggøres for (proportionelt set) at bygge de nødvendige værktøjer for at kunne hjælpe rettighedshavere med at beskytte deres indhold, så må rettighedshaverne samarbejde ved at levere den nødvendige information til platformene for at kunne få disses værktøjer til at fungere. Denne forpligtelse på samarbejde er i overensstemmelse med bemærkningerne i selve direktivet, som erklærer, at *“det vedvarende samarbejde mellem tjenesten og rettighedshaverne bør inkludere fastlæggelsen af den information, som kræves af rettighedshavere at levere til tjenesten og som derfor betragtes som ‘relevant og nødvendig.’”*

8. Lovforslaget bør klargøre, at “bliv-nede” mekanismer ikke er én løsning, der passer til alt
§ 52 e, stk. 4 c adresserer onlineindholdsdelingstjenestens forpligtelse til at forhindre den fremtidige uploading af indhold, der tidligere har været blokeret eller fjernet på grund af overtrædelse af ophavsretsloven. Af bemærkningerne til den bestemmelse fremgår, at *“tjenesteudbyderen er ansvarlig for, at værket ikke uploades på ny, uanset om det sker i samme indspilning eller andre indspilninger. Det er således ikke nok at forhindre, at samme indspilning uploades...”* Denne formulering ser dog ikke ud til at tage højde for beskyttelsen af brugerfriheder eller proportionalitetsprincippet.

Det er næppe proportionalt at forhindre den fremtidige upload af identificeret indhold i alle situationer, som lovforslagets bemærkninger beskriver. Der er bestemt forskellig brug af indhold, der kan udgøre en overtrædelse af ophavsret i nogle kontekster, men som uploadet og anvendt i en anden kontekst kan være lovlig. Som et eksempel kan et ophavsretsbeskyttet foto, der uploades i sin helhed uden yderligere kontekst, udgøre et brud på ophavsretten, men hvis det samme foto bruges i form af et meme eller med med henblik på diskussion, kan det være en lovlig ytring. Ligeledes kan det være et brud på ophavsretten at uploade en fuld ophavsretsbeskyttet video, men at bruge uddrag af videoen med henblik på satire kan være lovlig anvendelse.

Ydermere kan bestemte former for anvendelse af ophavsretsbeskyttede værker være tilladt af en rettighedshaver gennem licensaftaler udenom platformen, selv hvor anden brug ikke er det. Udbydere af onlineindholdsdelingstjenester vil ikke have nogen mulighed for at vide, hvilke brugere der har sikret sig sådanne tilladelser, og hvem der ikke har. At blokere licenseret brug af et værk af én person som resultat af tidligere ulicenseret brug af det værk af en anden person i alle situationer er disproportionalt og forstyrrer den korrekte måde, som et marked for ophavsret skal fungere på. Denne realitet er anerkendt i direktivet i betragtning nr. 66, hvor det erklæres at, *“det kan [derfor] ikke udelukkes, at tilgængelighed af uautoriseret indhold i visse tilfælde kun kan undgås ved underretning af*

² Hvis ministeriet ønsker yderligere information og diskussion omhandlende Rights Manager samt værktøjets anvendeligheder, står Facebook naturligvis til rådighed.

rettighedshaverne.” For at beskytte lovlige ytringer og måden, som et sundt marked for licenseret brug af ophavsretsbeskyttede værker fungerer på, bør bemærkningerne tage højde for disse tilfælde og undgå udsagn, der kan fremme en overblokering af lovligt eller tilladt indhold.

9. Lovforslaget bør afklare Ophavsretslicensnævnets rolle som aktør til at løse uenigheder uden om domstolene

§ 52, stk. 3 (6) introducerer Ophavsretslicensnævnet som aktør til at løse uenigheder uden om domstolene i tilfælde, hvor en brugers indhold blokeres, baseret på en påstand om overtrædelse af ophavsretsloven. Som forklaret i lovforslagets bemærkninger er formålet med dette at implementere direktivets artikel 17(9), som erklærer at *“Medlemsstaterne sikrer også, at der findes udenretslige ordninger for tvistbilæggelse.”* Vi mener, at lovforslaget bør levere yderligere afklaring af detaljerne omkring dette. For eksempel nævnes det i bemærkningerne, at Ophavsretslicensnævnets afgørelse er en *“endelige administrativ afgørelse,”* samt at afgørelserne *“ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.”* Det er dog uklart, hvorvidt dette anviser, at nævnets afgørelser er endelige, eller om afgørelserne kan have indflydelse på senere juridiske procedurer. Det er ligeledes uklart i lovforslaget, i hvilken udstrækning udbydere af onlineindholdsdelingstjenester kan blive indkaldt til at deltage i vurderingen af uenigheder mellem rettighedshavere og brugere. Vi mener, at yderligere afklaring om, hvordan Ophavsretslicensnævnets løsning af uenigheder vil fungere i praksis, vil medvirke til at sikre, at processen vil være så effektiv og gavnlig for alle interessenter som muligt.

Endelig fremgår det af lovforslagets bemærkninger, at hvis en udbyder af en onlineindholdsdelingstjeneste har gjort *“indholdet [er] tilgængeligt under klagesagen, kan tjenesten ifalde ansvar for den ulovlige brug, hvis klagesagen eller tvistløsningen falder ud til rettighedshavernes fordel.”* Vi er bekymrede for, at effekten af et sådan resultat vil blive, at udbydere af onlineindholdsdelingstjenester vil blive krævet at løse tvetydige uenigheder til fordel for rettighedshaveren for at kunne undgå et potentielt ophavsretsansvar - selv i tilfælde, hvor en bruger kan have legitime argumenter for, hvorfor indholdet var lovmæssigt forsvarligt. Da processen i sin nuværende formulering i lovforslaget risikerer en overblokering af lovligt indhold, vil vi foreslå, at ministeriet genovervejer dette forslag.

10. Lovforslaget bør fjerne uklare straffe, der falder uden for direktivets rækkevidde

Lovforslaget foreslår uklare straffe, inklusiv bøder, hvis en udbyder af en onlineindholdsdelingstjeneste ikke efterlever informationsforpligtelsen, anført i § 52 e, stk. 9. § 52 e, stk. 9 følger kravene i direktivets artikel 17(9), som erklærer, at udbydere af onlineindholdsdelingstjenester skal *“i deres vilkår og betingelser informere brugerne om, at de kan anvende værker og andre frembringelser i henhold til under undtagelser eller indskrænkninger af ophavsret og beslægtede rettigheder, der er fastsat i EU-retten.”* Intetsteds introducerer direktivet finansielle straffe, relateret til disse bestemmelser. Det fremgår derudover af bemærkningerne, at straffen finder anvendelse ved *“informationspligtelsen.”* Facebook er usikker på, hvilken bestemmelse denne erklæring refererer til. Derfor mener vi, at denne del af § 52 e, stk. 9 bør fjernes for at kunne implementere direktivet retmæssigt og fjerne tvetydigheder, der omhandler en onlineindholdsdelingstjenesters forpligtelser.

11. Lovforslaget bør eksplicit præcisere, at udbydere af onlineindholdsdelingstjenester ikke har en generel overvågningsforpligtelse

Lovforslaget bør indskrive direktivets artikel 17(8) direkte i lovteksten. Artikel 17(8) gør klart, at anvendelsen af artiklen ikke medfører en generel overvågningsforpligtelse for udbydere af onlineindholdsdelingstjenester. Selvom der refereres til artikel 17(8) i lovforslagets bemærkninger, er det vigtigt, at artiklen indskrives direkte i lovteksten. Bestemmelsen er formuleret i selve artikel 17 og tilsikrer overensstemmelse med allerede etablerede principper i artikel 15 af e-handelsdirektivet.

Faglig organisation for freelancere og ansatte i produktion af animation, computerspil, kort- og dokumentarfilm, multimedier, spillefilm og tv

20. januar 2021

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K

Fremsendt pr. e-mail til jdl@kum.dk med emnefelt "Høring over lovforslag – ændring af lov om ophavsret"

Ved henvisning til ministeriets høring om lovudkast ved breve af 18. december 2020 og 14. januar 2021 gives hermed følgende bemærkninger:

Film- Og Tv-Arbejderforeningen (FAF) henviser til både Copydan Verdens TV's samt Samrådet for Ophavsret høringsvar, og støtter disse, og har derudover selv følgende bemærkning.

Forslag om ændring af § 35:

De nye EU-regler om retransmission understøtter den teknologineutralitet, der allerede følger i forhold til de danske retransmissionsregler. I visse andre lande som fx Norge har mangel på en tilsvarende teknologineutralitet skabt store problemer og usikkerhed omkring de meget vigtige supplerende rettighedsmidler gennem det kollektive system, i tilfælde hvor distribution er sket gennem såkaldt "direct injection". Derfor bakkes der også fuldt ud op om, at principperne bag direktivets regler om "direct injection" foreslås at være gældende for hele § 35's område, så det der har betydning for, om der skal betales vederlag for videreudnyttelse, ikke er hvilken teknik der anvendes, men i stedet om der findes to økonomier.

Forslaget om en modernisering af § 35, så der ikke sker forskellig behandling af streamingtjenester inden for systemet på baggrund af, hvem der ejer den pågældende tjeneste støttes også klart. Behovet for supplerende rettighedsmidler og en fortsættelse af den danske model vil ikke blive mindre vigtig, i takt med at streamingtjenester afløser tv-kanaler, og det har stor betydning, at Kulturministeriet på denne måde tilpasser ordningen til den markedsmæssige og teknologiske udvikling.

Med venlig hilsen

René Høyer Jørgensen
Sekretariatschef

Til Kulturministeriet

Sendes til jdl@kum.dk

Højby den 22. januar 2021.

Høring over lovudkast – ændring af lov om ophavsret

Med henvisning til de to høringsbreve af hhv. 18. december 2020 og 14. januar 2021 skal FDA, Forenede Danske Antenneanlæg anføre følgende:

Generelle bemærkninger:

- a. Vi vil ikke undlade at påpege, at vi finder høringsfristen – særligt henset til det opdaterede lovforslag – for kortere, end både rimeligt og hensigtsmæssigt.
- b. Det bekymrer – og undrer – FDA, at ministeriet vælger at indarbejde ændringer af § 35, som går videre end den rene direktiv-implementering i forslaget, særligt fordi den forudgående mulighed for debat og afklaring ikke har været til stede. FDA skal derfor opfordre til, at disse dele af forslaget tages ud og gøres til genstand for en mere grundig debat, forud for at de fremsættes.

Specifikke bemærkninger og / eller spørgsmål til enkelte dele af lovforslaget:

I forhold til de dele af lovforslaget, som har til formål at implementere *DSM-direktivet* i dansk ret, henviser vi til høringssvaret fra Danske Erhverv, hvor vi er medlem.

I forhold til de dele af lovforslaget som vedrører *SatCabII-direktivet*:

1. Det ses ikke af forslaget, at 'trådløst' ønskes fjernet i § 35, stk. 2
 - a. Er der herved tiltænkt en begrænsning for anlæg med højst 2 tilslutninger til netop værker udsendt trådløst i radio eller fjernsyn?
 - b. Er der tiltænkt forskellig retsstilling; og hvis ikke, er det så udtryk for en forglemmelse eller for, at det ikke gør nogen faktisk forskel om ordet medtages eller ikke?
2. om "direct injektion" tilfælde 2 på bemærkningernes side 21, sidste nye afsnit:
 - a. HVORDAN skal det konkret afklares "hvilke specifikke bidrag" henholdsvis radio- og fjernsynsforetagene og distributøren hver især tilfører, og dermed er (ophavsretligt) ansvarlige for?
 - b. Gælder der et tilsvarende "fælles – eller delt" ansvar, ved eksempelvis udsendelse via satellit eller via et terrestrisk sendenet?
 - c. Kan ministeriet bekræfte, at for at der kan være tale om "retransmission" må der logisk set være en transmission, som ligger forud herfor i såvel tid som rum?
 - d. Kan ministeriet i forlængelse heraf bekræfte, at dette ikke ses at være tilfældet i de beskrevne situationer?
 - e. På hvilke(n) måde(r) adskiller det beskrevne tilfælde 2 sig fra kabel-født tv?

3. Det fremgår af bemærkningerne til § 35 på side 23 (citater): *Kulturministeriet finder det naturligt at udvide aftalelicensen i § 35 til også at omfatte onlinetjenesteudbydere forstået som selvstændige streamingtjenester. Herved øges mulighederne for aftaleløsninger på området, hvilke er til fordel for såvel brugerne som rettighedshaverne. Vores understregning.*
 - a. Betyder det, at bestemmelsen i den ændrede form vil kunne finde anvendelse på eksempelvis Netflix?
 - b. Har ministeriet nogen formodning for, at der i denne type selvstændige streamingtjenester er et behov for at kunne anvende aftaleløsninger af denne karakter – altså at der i disse tjenester udestår en (betydelig) mængde af rettigheder, som ikke er fuldt og helt erhvervet af tjenesteudbyderen selv allerede?
4. Hvad skal der forstås ved ordet 'samlet' i forslaget til § 35 stk. 5?
 - a. Ligger der i termen, at onlinetjenesteudbyderen samler sit indhold fra en flerhed af eksterne kilder?
 - b. Og hvis det er tilfældet, hvordan spiller det så sammen med punkt 3. lige herover - altså betyder termen 'samlet', at såfremt onlinetjenesteudbyderens service alene indeholder værker, som denne selv ophavsretligt fuldt og helt har erhvervet, vil denne service falde udenfor bestemmelserne?
5. Ministeriet opfordres til at angive konkrete eksempler på 'en onlinetjenesteudbyder', som vil være omfattet af bestemmelsen i § 35, stk. 5.
6. Ministeriet opfordres til at anføre eksempler på eller overvejelser over hvilke 'andre' der kunne have en (forretningsmæssig) interesse i at gengive en sådan tjeneste fra en onlinetjenesteudbyder, som vil være omfattet af den ændrede bestemmelse.

FDA, Forenede Danske Antenneanlæg står selvsagt til rådighed for ministeriet for uddybning af ovenstående.

Med venlig hilsen

FDA, Forenede Danske Antenneanlæg

[afsendt elektronisk uden signatur]

Søren Birksø Sørensen

Sekretariatschef

Fra: Eva Vindsebæk Sjøgren
Sendt: 19. januar 2021 10:46
Til: Jesper Diernisse Langsted
Emne: Høring over lovudkast – ændring af lov om ophavsret

Forbrugerombudsmanden har modtaget Kulturministeriets høringsbrev af 14. januar 2021 med anmodning om eventuelle bemærkninger til revideret forslag til lov om ændring af lov om ophavsret.

Forbrugerombudsmanden har ikke bemærkninger.

Med venlig hilsen
På Forbrugerombudsmandens vegne

Eva Vindsebæk Sjøgren

Chefkonsulent, cand.jur.

Direkte tlf.: 4171 5084

E-mail: evs@forbrugerombudsmanden.dk

Carl Jacobsens Vej 35
2500 Valby
Tlf. +45 4171 5151

Se vores privatlivspolitik på forbrugerombudsmanden.dk.

Fra: [Ib Sander-Hansen](#)
Til: [Jesper Diernisse Langsted](#)
Cc: [Ebbe Joensen](#)
Emne: SV: Høring over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.) frist 22/1 2021
Dato: 22. januar 2021 10:45:03
Vedhæftede filer: [image002.png](#)
[image003.png](#)
[image004.png](#)
[image005.png](#)
[210120 Høringssvar - UBVA - ændring af ophavsretsloven - dele af DSM og SatCabII.pdf](#)

Hej Jesper

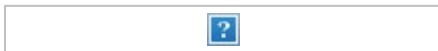
Vi har følgende bemærkninger til ovennævnte høring:

Forbundet Arkitekter og Designere finder, at det er vigtigt, at ophavsmændenes rettigheder sikres, og at deres krav på vederlag for brug af eneretten sikres, hvor det er muligt.

Forbundet har gennemgået det fremsendte forslag til ændring af ophavsretsloven, og kan derfor fuldt ud tilslutte sig de bemærkninger, Udvalget til Beskyttelse af Videnskabeligt Arbejde (UBVA) allerede har fremsendt i deres høringssvar af 20.01.2021 (vedlagt).

Hvis der er spørgsmål eller bemærkninger, kan du kontakte min kollega Ebbe Joensen.

Venlig hilsen
Ib Sander-Hansen
Specialkonsulent, cand polit
Professional Secretary

Peter Bangs Vej 30
DK - 2000 Frederiksberg

Hovednummer: +45 3283 6990

www.faod.dk

Fra: Jesper Diernisse Langsted <jdl@kum.dk>

Sendt: 14. januar 2021 14:46

Cc: Anna Bæhr Christiansen <abc@kum.dk>

Emne: Høring over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.) frist 22/1 2021

Se venligst høring over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.). Som angivet i høringsbrevet af 18. december indeholder vedhæftede version justeringer.

Der er frist for at afgive bemærkninger den 22. januar 2021.

Med venlig hilsen

Jesper Diernisse Langsted

Specialkonsulent

Jura/Ophavsret

Kulturministeriets departement

Dir.tlf.: 41393965

Email: jdl@kum.dk

www.kum.dk

cid:image001.png@01D159D3.FA9B0550

Fra: [Steen Madsen](#)
Til: [Jesper Diernisse Langsted](#)
Emne: SV: Høring over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.) frist 22/1 2021
Dato: 22. januar 2021 10:03:54
Vedhæftede filer: [image001.png](#)

Foreningen af Danske Sceneinstruktører (FDS) bakker op om høringssvarene fra Samrådet for Ophavsret og Copydan Verdens TV.

Hvad angår forslaget til § 52 e mener vi, at implementeringen er loyal i forhold til DSM-direktivets art. 17. Tiden er kommet til et opgør med de multinationale tech-giganter, som alt for længe har fået lov til gøre, som de selv vil, og opføre sig, som om internettet var løsrevet fra det øvrige samfund. Tech-giganter som Google og Facebook skal reguleres, og de skal underlægges almindelige samfundsregler. Det gælder bl.a. reglerne om ophavsret. Direktivets art. 17 er et skridt i den rigtige retning, og FDS anerkender, at man ikke kan gå meget længere, end det sker i forslaget til § 52 e. Vi sætter pris på, at ministeriet ikke har bøjet sig for Googles enorme lobbyaktiviteter for i implementeringen at svække og underminere art. 17. Centrale elementer er, at rettighedshaverne ikke har pligt til at licensere, at tjenesten skal fjerne retsstridigt materiale, og at en tjeneste som YouTube ikke kan opstille egne krav til rettighedshavernes notifikationer om at fjerne ophavsretskrænkende indhold.

Hvad angår implementering af Sat/CabII-direktivet bakker FDS op om den modernisering af ophavsretslovens § 35, som lovudkastet lægger op til. I dag er der stor lighed mellem tv og streaming, og der er derfor ingen grund til at behandle disse fænomener forskelligt. Konkret støtter vi revisionen af § 35, stk. 5, og lovbemærkningerne om direct injection. I forhold til de supplerende bemærkninger udsendt af ministeriet den 14. januar støtter vi helt og holdent op om indholdet af og formålet med disse bemærkninger, eftersom det er naturligt, at streamingtjenester sidestilles med tv i relation til rettighedshåndtering; det kan ikke passe, hvis den anvendte teknik skal kunne gøre forskel på, om rettigheder klareres efter § 35 eller ej.

Hvad angår forslaget til § 87 a ser FDS med stor skepsis på regler om sendelandsprincip på internettet. Det undergraver ophavsretten og bryder med almene ophavsretsprincipper. For at gøre det ekstra klart, at denne regel er en markant undtagelse fra hovedreglen, bør det af lovteksten fremgå, at det er en betingelse, at de tilknyttede onlinetjenester har et klart og underordnet forhold til tv-udsendelserne.

PBV. Med venlig hilsen

Steen Madsen
Sekretariatschef
Foreningen af Danske Sceneinstruktører
Linnésgade 25 2. sal
1361 København K

Fra: Jesper Diernisse Langsted <jdl@kum.dk>
Sendt: 18. december 2020 15:26
Cc: Anna Bæhr Christiansen <abc@kum.dk>

Emne: Høring over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.) frist 22/1 2021

Se venligst høring over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.)

Der er frist for at afgive bemærkninger den 22. januar 2021.

Med venlig hilsen

Jesper Diernisse Langsted

Specialkonsulent

Jura/Ophavsret

Kulturministeriets departement

Dir.tlf.: 41393965

Email: jdl@kum.dk

www.kum.dk

22. Januar 2021

Høringssvar vedrørende "Høring over lovudkast – ændring af lov om ophavsret"

På vegne af Google Ireland LTD giver Google Danmark ApS ("Google") hermed svar på Kulturministeriets høring over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret. Høringssvaret indeholder et svar på:

- Artikel 15 og udgivers rettigheder (s.4)
- Artikel 17 og udbydere af onlineindholdsdelingstjenester (OCSSP'er) (s.8)

Sammenfatning

DSM-direktivets Afsnit IV om "foranstaltninger til at skabe en velfungerende markedsplads", herunder Artikel 15 og 17, balancerer mange interesser og har betydning for en lang række interessenter. Disse bestemmelser kan ikke stå alene, men bør læses i kontekst med direktivets øvrige afsnit, herunder Afsnit III, som bekræfter tanken om, at ophavsret er grundlag for samhandel mellem flere parter, der udøver deres aftalefrihed. Udkastet til lovforslag lader dog til kun at adressere en del af direktivet, hvilket er en tilgang der i sig selv risikerer at underminere hele sammenhængen med de øvrige dele af direktivet. Endvidere giver udkastet anledning til bekymringer, som er opsummeret og uddybet nedenfor.

Artikel 15: Implementeringen bør reflektere direktivet ved at skabe en rettighed, der kan licenseres frit på markedet. Det er vigtigt, at implementeringen tillader informationssamfundstjenester og udgivere at aftale innovative og gensidigt fordelagtige løsninger.

- **Kollektive aftalelicenser og Ophavsretslicensnævnets kompetencer:** Udkastet til lovforslag afviger dog fra denne tilgang, da det forlanger en form for udvidet licens, der også inkluderer obligatorisk kollektiv forvaltning af rettigheder til pressepublikationer. Udkastet fastsætter endvidere, at Ophavsretslicensnævnet kan træffe afgørelser om vilkår og vederlag ud fra kriterier, såsom konkurrenceretlige hensyn og samfundsmæssige hensyn. Ingen af disse kriterier er i overensstemmelse med EU-retten, og medfører således betydelig usikkerhed. Tilgangen synes forhastet og potentielt skadende for de positive udviklinger i markedet. Ydermere giver følgende problemstillinger anledning til bekymring:
- **Brug af hyperlinks:** Direktivets Artikel 15 undtager betingelsesløst hyperlinks fra bestemmelsens anvendelsesområde. Desværre begrænser det danske forslag denne undtagelse yderligere til udelukkende "klikbare" links, der ikke anvender nogen form for uddrag (titel, miniaturebillede) fra en pressepublikation, i uoverensstemmelse med direktivet.

- **"Korte uddrag":** Udkastet til lovforslag tager en urimelig restriktiv tilgang til "korte uddrag", da den fortolker undtagelsen til kun at omfatte uddrag, der er kortere end hvad der er tilladt under *Infopaq*. Det giver ikke nogen sikkerhed for, at andet indhold end tekst kan behandles som "korte uddrag". Mens lovforslaget ikke foreslår et numerisk loft for tekstuddrag, mener vi, at uddrag under 200 tegn bør tillades for at give informationssamfundstjenester øget retssikkerhed.

Artikel 17 søger at sikre lige vilkår mellem OCSSP'er, rettighedshavere og andre udbydere af onlineindhold, og samtidig bevare brugernes rettigheder. For at opnå dette mål om lige vilkår, etablerer artikel 17 i direktivet en harmoniseret ordning for sekundært ansvar. Under denne ordning er det et centralt princip, at OCSSP'er undtages fra ansvar, hvis de foretager de skridt, som beskrevet i artikel 17, stk. 4 i direktivet, herunder deres bedste indsats for at licensere og sikre, at krænkende indhold ikke tilgængeliggøres. Denne balance i artikel 17 er dog ikke altid tilstrækkeligt reflekteret i lovforslaget.

- **Artikel 17's anvendelsesområde:** Ikke alt indhold hos en udgiver af en OCSSP falder inden for artikel 17. Artikel 17 gælder kun for indhold, der (1) er uploadet i større mængder til en udgiver af en OCSSP, set i forhold til antallet af værker uploadet og tjenestens publikum, og (2) konkurrerer om det samme publikum som en tjeneste, der distribuerer det samme indhold direkte. Formålet med direktivet er at etablere en velfungerende markedsplads for ophavsret - ikke en overdrevent bred licensordning for alle typer indhold, der bliver vist hos en udgiver af en OCSSP. Tænk for eksempel på malerier eller et tændt fjernsyn i baggrunden af en video. For at beskytte mod dette, har direktivet fastsat et proportionalitetskriterium forankret omkring "typerne af værker og frembringelser, der uploades". Uden dette fokus ville OCSSP'er - såsom YouTube - være nødt til at over-blokere indhold for at undgå juridisk ansvar for alt indhold. Det er disproportionalt og urealistisk at forvente, at en udgiver af en OCSSP forhandler om alle ophavsretlige værker, som vises mindre fremtrædende på platformen. Den danske ordlyd bør derfor gøre det klart, at det omfattede indhold udelukkende er det, der er mest udbredt på platformen, og ikke alt indhold (fx baggrundsbilleder i videoer).
- **Samarbejde med rettighedshavere:** Oplysninger fra og samarbejde med rettighedshavere er nødvendigt, og direktivet henviser til "samarbejde" i flere sammenhænge under artikel 17 (betragtning 66). Det er derfor essentielt, at rettighedshavere giver klare og anvendelige oplysninger, herunder filer i et digitalt brugbart format, som gør det muligt entydigt at identificere ophavsretligt beskyttet materiale på tjenesten med tilgængelige teknologier, således at OCSSP'er kan skride til handling.
- **Definitionen af "profitmæssigt formål":** Det danske lovudkast er overdrevent bredt formuleret i definitionen af "profitmæssigt formål" - og dækker fx også indtægter såsom marketingaktiviteter. Det er dybt problematisk at kræve, at OCSSP'er kommunikerer sådanne oplysninger - som de måske ikke har - til rettighedshavere, og kan pålægge dem at betale for en licens, hvis de ikke gør det.

Det udgør reelt en formodning om, at alle uploads er for profitmæssigt formål. Dette er til skade for brugeren, der uploader indhold, og går imod direktivets ordlyd.

- **Standarden for “bedste indsats”:** Mens det danske lovudkast anvender en bogstavelig oversættelse af "best effort" ("bedste indsats"), er vi bekymrede over, at bemærkningerne til lovforslaget samtidig nævner, at den danske implementering af dette udtryk "*må sprogligt forstås som at være en strengere standard end f.eks. 'taget rimelige skridt'*". Dette kan læses som om der kræves en højere standard sammenlignet med, hvad der er aftalt på EU niveau. "Best efforts" er ganske vist defineret i EU-retten og kommerciel praksis som værende en rimelig og proportional indsats i forhold til, hvad en omhyggelig operatør ville gøre¹. Som det er påpeget i nyere akademisk forskning², er udtrykket "reasonable efforts" en mere korrekt og overensstemmende implementering af standarden indført med direktivet.
- **Notice and stay down:** I bemærkningerne til lovforslaget er det ikke klart, hvorvidt lovforslaget skaber en selvstændig "stay down"-forpligtelse. I overensstemmelse med Europa-Kommissionens udkast til vejledningen om artikel 17 skaber artikel 17, stk. 4, litra c ikke en selvstændig forpligtelse til "stay down" for brugeruploads, der anmodes om at blive fjernet på baggrund af en meddelelse. Det refererer i stedet tilbage til forpligtelsen fastsat i artikel 17, stk. 4, litra b.
- **Notice and take down:** Endelig er rettighedshavere ikke kun påkrævet at give "nødvendige og relevante oplysninger", men må også "behørigt begrunde deres anmodninger" under artikel 17, stk. 9. Det sidste kræver, at rettighedshaverne gennemgår deres uploads og vurderer, hvorvidt de mener, at de krænker ophavsretten eller falder under en af direktivets undtagelser, hvorvidt de har licenseret brugen af værket eller om de mener, at forholdet ikke er væsentlig nok til at begrunde yderligere handling hos dem. Denne vurdering, som er juridisk påkrævet, før der gives meddelelse om take down, er også påkrævet, når et brugerupload bliver blokeret automatisk.
- **Klageordning:** For at være i overensstemmelse med Europa-Kommissionens udkast til vejledningen om artikel 17, bør det danske lovforslag opretholde og vedligeholde oprindelseslandsprincippet. Uden forankring af dette princip, er der risiko for overlap og potentielt modstridende nationale implementeringer på tværs af EU, som gør det umuligt for OCSSP'er at efterleve reglerne i praksis. Endvidere bør forslaget ikke foreslå, at udgiveren af en OCSSP bliver ansvarlig for at genindsætte uploads, der efter en endelig appel er fundet krænkende. Dette er ugunstigt for brugere og modstridende med direktivet.

¹ Direktivets betragtning 66. Se også art. 5.1.4 UNIDROIT principper 2016.

² Larroyed, Aline, When Translations Shape Legal Systems: How Misguided Translations Impact Users and Lead to Inaccurate Transposition – The Case of 'Best Efforts' Under Article 17 DCDSM (30. november 2020).

Artikel 15 og udgivers rettigheder

§ 52 c, stk. 2, nr. 2 om hyperlinks:

I relation til brug af hyperlinks, anfører bemærkningerne til lovforslaget, at "et 'hyperlink' skal i denne kontekst forstås som et klikbart internetlink, der omdirigerer brugeren til en pressepublikation eller dele heraf på presseudgiverens platform. Andre typer af links er ikke omfattet af undtagelsen, og undtagelsen vedrørende hyperlinks giver ikke adgang til at anvende dele af en pressepublikation, idet en informationssamfundstjeneste ikke bør kunne omgå stk. 1, blot ved at udforme dele af en pressepublikation som et hyperlink."

Denne fortolkning er ikke i overensstemmelse med direktivet. Dette kan blive særdeles problematisk henset til vigtigheden af hyperlinks for at internettet kan fungere og for ytringsfriheden.

For det første, selvom Kommissionen i deres oprindelige forslag ([COM\(2016\) 593 final](#)) kun undtog hyperlinks, der ikke angår overføring til offentligheden, fra beskyttelse, valgte EU-lovgiver at fravige denne tilgang. Mens betragtning 33 i det oprindelige forslag skrev: "beskyttelse omfatter ikke brug af hyperlinks, som ikke er at betragte som overføring til offentligheden", fjernede Europa-Parlamentet sidste del af sætningen, så den lød: "...beskyttelse omfatter ikke brug af hyperlinks". Dette skyldtes delvist, at Kommissionens forslag - i lyset af et stærkt politisk ønske om at beskytte links fra effekterne af de nye rettigheder for presseudgivere - fremstod cirkulært (hyperlinks krænker ikke, hvis de ikke overfører til offentligheden, dvs. hvis de ikke krænker ophavsretten). Som følge heraf fritager den endelige tekst "brug af hyperlinks", og dette er uanset, om disse er at betragte som overføring til offentligheden, eller om linket er klikbart. Dette er en tilsigtet afvigelse fra retspraksis om hyperlinks og overføring til offentligheden.

For det andet, ville undtagelsen være meningsløs, hvis linket ikke kunne inkludere en del af indholdet i den publikation, der er linket til. Det er sådan links oftest bruges i praksis - ved brug af tekstuddrag, titler og miniaturebilleder. Endvidere ville det gøre det absurd vanskeligt at henvise til den, som hyperlinket vedrører, uden at kunne linke til indholdet ved sågar blot at referere til dets titel. Det er uklart, hvorfor dette ville udgøre en "omgåelse" af udgiverens rettigheder; lovforslagets foreslåede implementering opnår - om noget - det modsatte, dvs. den begrænser den fuldt harmoniserede undtagelse til at være tæt på meningsløs. Det er også vanskeligt at forstå, hvorfor "brug af hyperlinks" kun henviser til et "internetlink, der omdirigerer brugeren til en pressepublikation [...] på presseudgiverens platform". Der er intet i direktivet, der understøtter en sådan fortolkning.

Af disse årsager bør undtagelsen af hyperlinks genindsættes i lovforslaget i dens fulde omfang.

§ 52, stk. 2, nr. 3 om korte uddrag:

Nyhedsaggregatorer skal have mulighed for at benytte korte "tekststykker" for at sætte en given nyhedsartikel i kontekst; nyhedsaggregatorer viser ofte resultater som svar på en forespørgsel. Hertil kan titlen ikke alene tilvejebringe kontekst til en bruger. For at en bruger kan forstå, hvorfor en artikel kommer frem i et resultat af deres forespørgsel, er et tekstuddrag ("tekststykke") ofte nødvendigt.

Selvom Kulturministeriet ikke finder det hensigtsmæssigt at fastsætte en grænse, mener vi, at et kvantitativt loft for tilladt brug bør blive defineret. I hvert fald for brug af "tekststykker", dvs. uddrag, der ikke er længere end et vist antal tegn. Et sådant loft giver informationssamfundstjenester en vished om, at de kan benytte uddrag under en given grænse. På samme tid undtager dette ikke, at længere uddrag kan omfattes af undtagelsen (eller af andre undtagelser fra ophavsretten).

Dette loft bør defineres som et antal tegn frem for et antal ord. En grænse udtrykt som tegn er mere neutral og mindre tilbøjelig til at producere forskellige resultater afhængig af forfatterens stil eller den semantiske tæthed af det sprog, forfatteren benytter. Efter vores opfattelse bør uddrag på mindre end 200 tegn være tilladt.

Herudover er overskrifter uundværlige og bør altid være undtaget fra beskyttelsens anvendelsesområde. De er nødvendige for at kunne henvise til en publikation eller et stykke indhold. De bør ikke tælle med i optællingen af, hvad der er et "kort uddrag". Titlen alene er ofte ikke tilstrækkelig til at give brugerne en anvendelig indikation af relevansen af en publikation eller en artikel. For informationssamfundstjenester, som eksempelvis nyhedsaggregatorer, er det ofte nødvendigt med et link.

Vi ville også påskønne en afklaring af, om andre typer af indhold end tekst, som eksempelvis fotografier eller videoer, kan blive anset som korte uddrag.

Endelig er det vores opfattelse, at U.2013.1782, hvor Højesteret konkluderede at et uddrag af en tekst bestående af 11 ord kan være ophavsretligt beskyttet, ikke er anvendelig i forhold til artikel 15 og udgivers rettigheder. Artikel 15 giver udgivere "de i artikel 2 og artikel 3, stk. 2, i direktiv 2001/29/EF fastsatte rettigheder". Dette kan føre til den konklusion, at et uddrag af en tekst på 11 ord *kan* være beskyttet af ophavsretsloven under direktiv 2001/29. Men undtagelserne for korte uddrag (og hyperlinks) er netop tilsigtet at tildele yderligere begrænsninger end dem, der allerede er tildelt under ophavsretten. Undtagelsen af "meget korte uddrag" kan ikke læses som værende mere restriktiv end ophavsretten. Modsætningsvis betyder det, at selv hvis et uddrag er beskyttet under eksisterende lovgivning om ophavsret, kan det yderligere undtages fra beskyttelse i medfør af undtagelsen om meget korte uddrag.

§ 52 d, stk. 1-2 om kollektive aftalelicenser

I direktivet er kollektive aftalelicenser kun tiltænkt de situationer, hvor opnåelse af tilladelser fra rettighedshavere på individuelt grundlag "typisk er så byrdefuld og upraktisk, at den

krævede licenstransaktion [...], sandsynligvis ikke vil finde sted". Herudover valgte EU-lovgiver ikke på notet stadie i den lovgivende proces at koble kollektive aftalelicenser sammen med udgivers rettigheder. Dette synes rimeligt. Det kan ikke fastslås om licenstransaktionerne er usandsynlige, idet disse rettigheder ikke er trådt i kraft i Danmark. Introduktionen af kollektive aftalelicenser fremstår, i bedste fald, forhastet, og vil sandsynligvis hindre frem for støtte udviklingen af et velfungerende marked. I forhold til den seneste udvikling, er Google på nuværende tidspunkt ved at udrulle [Google News Showcase](#), hvor vi indgår individuelle aftaler med udgivere. Implementeringen af direktivet bør sikre, at udgivere kan udøve deres rettigheder frit, således at en sådan indsats kan fortsætte. Endelig vil det gøre det vanskeligere at bibeholde muligheden for gratis licenser under betragtning 82.

Vi forstår, at lovforslaget skal sikre, at licenser ikke blot tildeles retten til pressepublikationer, men også for alle rettigheder i værker indarbejdet i en pressepublikation. Endvidere vil indehavere af rettigheder i pressepublikationer være den eneste rettighedshaver, der har mulighed for at udtræde af de kollektive aftalelicenser.

Lovforslaget anerkender i sig selv udfordringerne ved at forene kollektiv rettighedsforvaltning med udgivers rettigheder, uanset om det er ved udvidede licenser eller frivillige kollektive licenser. Den kollektive udøvelse af disse nye rettigheder er i sig selv modstrid med eksisterende ophavsret til pressepublikationen og de værker, der er indlejret heri. Selv om den foreslåede løsning erkender disse vanskeligheder og forsøger at løse dem, er det uklart, om dette kan gøres uden at krænke EU-retten. De rettigheder, der er inkluderet i licensen, er hovedsagligt eksklusive rettigheder, som ikke kan gøres til genstand for påtvungen kollektiv rettighedsforvaltning eller udvidede kollektive licenser uden udtrædelsesmulighed. Kommissionen har af den grund i et svar på et parlamentsspørgsmål tilkendegivet, at artikel 15 ikke kan gøres til genstand for obligatorisk kollektiv rettighedsforvaltning: "*Article 15 grants publishers of press publications the exclusive rights to authorise or prohibit the distribution and the making available of their publications by information society services. Imposing mandatory collective management would deprive publishers of this exclusive right by precluding publishers' choice to authorise or prohibit the use of their publication*".³ Endvidere skal de ny udgiverrettigheder ikke have forrang for ophavsret. Alligevel giver lovforslaget reelt rettigheder til pressepublikationer forrang over ophavsretten til værker indlejret i pressepublikationer.

I overensstemmelse hermed bør lovforslaget udelukke anvendelsen af kollektive aftalelicenser for at give markedet mulighed for at udvikle sig og for at give mulighed for yderligere overvejelser, hvis der i fremtiden måtte blive behov for at genoverveje dette.

§ 52 d, stk. 3 om Ophavsretslicensnævnets kompetencer

³ https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/E-9-2020-004603-ASW_EN.pdf

Lovforslaget tillader Ophavsretslicensnævnet at gribe ind og fastsætte vederlag og vilkår, der foreslås af den forvaltningsorganisation, der administrerer rettigheder i pressepublikationer. Selv om dette kan vise sig nyttigt i visse situationer, bør denne mekanisme ikke udløses automatisk. Faktisk bør der være stærke foranstaltninger mod en sådan fremgangsmåde. Direktivet prioriterer skabelsen af eksklusive ejendomsrettigheder kombineret med aftalefrihed for at opnå et velfungerende marked. En mekanisme, der starter med en automatisk udvidet kollektiv ordning, gør det vanskeligere for udgivere at vælge, om de skal forhandle individuelt eller kollektivt og straks at flytte dem til et organ, der skal fastsætte satser, er sandsynligvis ikke overensstemmende med direktivet. Dette kommer tæt på at skabe et reguleret topstyret marked, inklusiv regulering af vederlag. Vi beder derfor forfatterne af lovforslaget om at genoverveje denne mekanismes rolle.

Det anføres i forklaringerne til lovforslaget, at: "rimelighedsvurderingen bør foretages ud fra en samlet vurdering af den konkrete sags omstændigheder, idet der ved afgørelsen blandt andet bør lægges vægt på almene samfundsmæssige hensyn og konkurrenceretlige hensyn". De her foreslåede kriterier tager dog hverken hensyn til direktivet eller eksisterende EU-ret.

Under direktivet, bør det særligt gøres klart, at rettighedshaverne i pressepublikationer, og forvaltningsorganisationer der repræsenterer dem, bør have tilladelse til at licensere "anvendelse af deres værker eller andre frembringelser gratis, herunder via ikke-eksklusive licenser" (betragtning 82).

Under eksisterende EU-ret er rettighedshavere ikke berettiget til at kræve det højest mulige vederlag, men er kun sikret muligheden for at opnå passende vederlag for brug.⁴ Herudover bør licensvilkår tilbydes på baggrund af objektive og ikke-diskriminerende kriterier, når rettigheder udøves gennem en forvaltningsorganisation. Fastsættelsen af vederlag bør være rimelig i forhold til den økonomiske værdi af brugen af rettighederne, der handles, under hensyntagen til arten og omfanget af brugen af værket.⁵ I denne sammenhæng er det vigtigt at bemærke, at trafik fremkommet fra nyhedsaggregatorer, søgemaskiner og andre informationssamfundstjenester bringer økonomisk værdi til presseudgivere. Google sender for eksempel globalt 4 milliarder klik om måneden til europæiske udgivere. Forskning fra Deloitte⁶ estimerer værdien af hvert klik for en udgiver af nyheder til at være 0,04-0,06 euro. Omvendt repræsenterer nyheder kun en ganske lille del af forespørgslerne på Google - i det seneste år, har nyhedsrelaterede forespørgsler udgjort lige under 2% af det samlede antal forespørgsler på Google Søgning i Danmark.

Disse forhold er i vid udstrækning harmoniseret og tillader ikke fastsættelse af vederlag på baggrund af utydelige begreber såsom "almene samfundsmæssige hensyn". Heller ikke

⁴ C-403/08, *Football Association Premier League and Other*, pr. 108.

⁵ Direktiv 2014/26/EU om kollektiv forvaltning af ophavsret, artikel 16.

⁶<https://www2.deloitte.com/es/es/pages/finance/articles/impact-web-traffic-on-revenues-traditional-newspapers.html>

"konkurrenceretlige hensyn" bør tillade nævnet at håndhæve lovgivning, der er håndhævet af andre myndigheder eller domstole. I stedet bør lovforslaget gøre det tydeligt, at udgivers rettigheder kan udøves individuelt og blive licenseret uden, at det koster noget. Når de er kollektivt licenseret, bør lovgivningen gøre det tydeligt, at trafik tilført pressepublikationerne skal inddrages ved fastsættelsen af vederlaget.

Yderligere fremgår det af bemærkningerne til lovforslaget, at det vil "være tilstrækkeligt, at nævnet kan træffe afgørelse om det rimelige vederlag og andre vilkår, men uden at have mandat til at meddele selve tilladelsen, som det dermed fortsat vil være op til rettighedshavernes organisation at tage stilling til". Vi forstår, at dette betyder, at Ophavsretslicensnævnet ikke kan forpligte rettighedshaverne til at tildele en licens. Da direktivet opretholder aftalefrihed, må det desuagtet også blive præciseret, at Ophavsretslicensnævnet ikke kan forpligte en informationssamfundstjeneste at tage imod en licens på de vilkår, som nævnet foreslår. Når parterne er uenige om licensvilkårene, bør loven desuden præcisere, at forvaltningsorganisationerne skal tilvejebringe information, der gør informationssamfundstjenesten i stand til at identificere, hvilke pressepublikationer den repræsenterer. Loven bør faktisk klart tillade informationssamfundstjenesterne at stoppe med at benytte pressepublikationerne, indtil uenighederne er blevet afklaret. Dette er en nødvendig og logisk konsekvens af friheden til at oprette og drive egen virksomhed, som er beskyttet under EU's Charter om Grundlæggende Rettigheder.

Artikel 17 og udgivere af onlineindholdsdelingstjenester (OCSSP'er)

Anvendelsesområde (§ 52 e, stk. 1) og proportionalitet (§ 52 e, stk. 5)

Referencer til "at konkurrere med andre onlineindholdsdelingstjenester" og de øvrige elementer i betragtning 62 og 63 er fundamentale - ikke blot for, hvilke tjenester der vurderes at være OCSSP'er, men også for hvordan resten af direktivet skal læses og anvendes for en OCSSP. Direktivets ikke-udtømmende liste over tjenester, der er undtaget fra anvendelsesområdet i artikel 17, viser vigtigheden af nøje at tilpasse omfanget af de omfattede tjenester.

En formålsbestemt implementering må anerkende, at direktivet kun dækker tjenester med brugerupload, når de konkurrerer med andre onlinetjenester med samme indhold og publikum. Artikel 17 sigter ikke efter at regulere online deling som sådan, da Wikipedia ellers ville være omfattet. Bestemmelsens formål er at assistere "udviklingen af licensmarkedet", der blev opfattet som at være hindret af forskellige regelsæt med virkning for online deling, der konkurrerede om det samme publikum med samme indhold. Disse tjenester er beskrevet i Europa-Kommissionens konsekvensvurdering af tjenester, der "distribuerer beskyttet indhold direkte til slutbrugere" (Europa-Kommissionens Konsekvensanalyse, Del 1,

s. 147). Dette bør anerkendes i den bindende del af implementeringen og ikke blot i bemærkningerne.

Endelig fremgår det af bemærkningerne, at "den faktiske brug af tjenesten er afgørende og ikke tjenestens selverklærede formål". Dette modsiger direktivet, der henviser til: "Visse informationssamfundstjenester er som en del af deres normale anvendelse designet til at give almenheden adgang m.v." (betragtning 62).

For tjenester, der kvalificerer sig som en OCSSP, gør direktivet det klart, at det ikke er alle typer af uploadet indhold, der er omfattet af artikel 17. Musikindhold udbredt på en videodelingsplatform kan for eksempel siges at konkurrere om det samme publikum som Spotify, fordi den gør en stor del af det samme musikindhold tilgængelig. I det tilfælde, vil musik formentlig være dækket af videodelingsplatformen, men fotografier, malerier eller skulpturer ville ikke være det, da upload af sådanne værker på en videodelingsplatform ikke tiltrækker publikum fra andre konkurrerende tjenester. Denne forståelse mangler i lovforslaget.

Endvidere, er indholdstyper, der ikke er uploadet i store mængder, ikke omfattet. Hvorvidt det er tilfældet, afhænger ikke alene af antallet af uploads, men også af tjenestens "publikum" (betragtning 63). Det eneste indhold, der er relevant for denne vurdering, er indhold, der, i en given medlemsstat, konkurrerer om samme publikum, som en online tjeneste, der distribuerer det samme indhold direkte til dets egne kunder (betragtning 62). Det skal gøres klart, at det indhold, der er omfattet, er det, der typisk uploades til platformen, men ikke alt indhold.

Standarden for "bedste indsats"

Vi noterer os med tilfredshed, at både den danske udgave af direktivet og lovforslaget har implementeret bogstavelige oversættelser af udtrykket "best efforts" ("bedste indsats"), som anvendt i den engelske version (eftersom teksten anvendes i forhandlingerne om direktivet) og andre udgaver, herunder den finske, franske, gælliske, maltesiske, slovakiske og slovenske udgave. Denne ordlyd er overensstemmende med teksten og ånden i direktivet, hvori det selvstændige EU-retlige princip om "best efforts" og de definerende begreber rimelighed og proportionalitet er centrale elementer.

Bemærkningerne i udkastet nævner dog, at udtrykket "*gjort sit bedste*" må sprogligt forstås som at være en strengere standard end f.eks. "*taget rimelige skridt*", hvilket kan være vildledende, da det refererer til en national standard ("*taget rimelige skridt*") og kan læses som at kræve en højere standard i forhold til, hvad der er aftalt på EU niveau.

Dette kan være skadeligt for harmoniseringen. Som påpeget i akademisk forskning, vil en unøjagtig implementering af udtrykket "best efforts" føre til "et fragmenteret digitalt indre marked" og ved at stille forskellige forventninger til parterne, vil det føre "til unødvendige

tvister"⁷. Europa-Kommissionen har tilskyndet medlemsstater at simplificere implementeringen og undgå den praksis, der er kendt som "gold plating" dvs. overregulering".⁸ National lovgivning, der indsætter tilføjelser til et direktivs regler skal retfærdiggøres med grunde af offentlig interesse, være ikke-diskriminerende og proportionale. Som Kommissionen har understreget bør forskellene mellem medlemsstaterne holdes til et minimum. Dette er i særdeleshed tilfældet, når det kommer til selvstændige begreber, såsom udtrykket "best efforts". EU-Domstolen definerer selvstændige EU-retlige begreber ved at se på, i hvilken kontekst begrebet anvendes i direktivet og formålet med bestemmelsen, hvor begrebet fremgår.⁹ I denne sammenhæng er der ikke rum for nationale fortolkninger, selvom de alene er baseret på nationale standarder. Frem for at henvise til forskellige allerede eksisterende standarder for ansvar i forskellig lokal lovgivning, forsøger artikel 17 reelt at skabe en "særlig ansvarsordning"¹⁰, hvor OCSSP'er fortsat kan operere. Det forudsættes dog, at de tilpasser sig adfærdsnormerne, der er anført i den specifikke artikel, baseret på almindelige og selvstændige "best efforts" standarder og på elementerne proportionalitet og rimelighed¹¹. I denne sammenhæng er det ikke hensigtsmæssigt at definere denne standard ved at sammenligne den med den nationale standard "taget rimelige skridt".

At foreslå, at den EU-retlige standard "best efforts" går videre end at tage "rimelige skridt" være fundamentalt vildledende, eftersom "best efforts" er præcist defineret i EU retten og kommerciel praksis som en rimelig og proportional indsats i forhold til hvad en omhyggelig operatør ville gøre. Det er illustreret ved den mellemstatslige organisation UNIDROIT's Principles for International Commercial Contract, der anfører: "*To the extent that an obligation of a party involves a duty of best efforts in the performance of an activity, that party is bound to make such efforts as would be made by a reasonable person of the same kind in the same circumstances*" (Artikel 5.1.4). Dette synspunkt fremgår tydeligt af direktivets præambel, eftersom betragtning 66 anfører at: "*Ethvert skridt, som tjenesteudbyderne tager, bør være effektivt i forhold til de forfulgte mål, men bør ikke gå ud over, hvad der er nødvendigt*". Som det anbefales i akademisk forskning, er udtrykket "reasonable efforts" derfor en nøjagtig og overensstemmende implementering af

⁷ Larroyed, Aline, When Translations Shape Legal Systems: How Misguided Translations Impact Users and Lead to Inaccurate Transposition – The Case of 'Best Efforts' Under Article 17 DCDSM (30. november 2020).

Tilgængelig på SSRN: https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=3740066

⁸ Kommunikation fra Kommissionen "Identifying and addressing barriers to the Single Market", COM (2020) 93 final, 10 March 2020.

⁹ Se for eksempel sagerne C-467/08, Padawan, pr.32, and C-201/13, Deckmyn, pr. 14-19.

¹⁰ Betragtning 66.

¹¹ Artikel 17, stk. 5; betragtning 66, 2. afsnit: "Ethvert skridt, som tjenesteudbyderne tager, bør være effektivt i forhold til de forfulgte mål, men bør ikke gå ud over, hvad der er nødvendigt.."

standarden pålagt i direktivet.¹² Ordlyden anvendt i bemærkningerne kan derfor fejlfortolkes som om, at en højere standard sammenlignet med "best efforts" fastlægges og elementet af proportionalitet fjernes.

Af alle disse årsager, for retssikkerheden og for harmoniseringsformål, anmoder vi om, at den danske regering forholder sig i overensstemmende med teksten og ånden i direktivet. Frem for at foreslå, at udtrykket "sit bedste" angiver "*en strengere standard end f.eks. 'taget rimelige skridt'*", anmoder vi regeringen om - i forbindelse med implementeringen af artikel 17, stk. 4 - udtrykkeligt at nævne, at elementerne af rimelighed og proportionalitet er definerende begreber for standarden "best efforts"/"bedste indsats", og at der ikke kræves en anden højere standard i Danmark.

En sådan præcisering vil ikke være enkeltstående, eftersom den tyske regering allerede eksplicit har præciseret i bemærkningerne til deres udkast, at ingen afvigelse fra europæisk standard er tilsigtet i Tyskland. Det er indsat netop for at undgå nogen misforståelser grundet oversættelsen af udtrykket "best efforts" i Tyskland.

§ 52 e, stk. 3, tilladelser, der omfatter brugere

Vi er enige i, at direktivet fastholder muligheden for, at rettighedshavere og OCSSP'er kan aftale, at tilladelser kan omfatte bredere forhold end dem, der er fastsat i § 52 e, stk. 3. Det er tydeligt forklaret i bemærkningerne og kunne også tydeliggøres i § 52 e, stk. 3.

Den - i lovforslaget - foreslåede fortolkning af artikel 12, stk. 2 er dog urimeligt byrdefuld og muligvis ikke praktisk gennemførlig.

For det første fremgår det, at "indtægterne fra aktiviteten skal ikke ses isoleret men i sammenhæng med de indtægter, den uploadende bruger i øvrigt oppebærer som følge af upload af indholdet." Dette indikerer, at enhver indtægtskilde, direkte eller indirekte associeret med upload, herunder eksempelvis merchandise, skal inddrages i en vurdering af, hvorvidt det uploadede er kommercielt eller genererer en væsentlig indtægt. Som et resultat heraf, kan implementeringens restriktioner af brugeres kommercielle aktiviteter resultere i stor skade for brugere, så vel som de, der skaber indhold.

For det andet kræver lovforslaget, at OCSSP'er giver rettighedshaverne informationer, der gør dem i stand til at vurdere, hvilken kategori uploadsne falder i. Hvis en OCSSP mislykkes hermed, skal denne indhente en tilladelse (dvs. selv hvis et upload foretages i ikke-kommercielt øjemed, som fastsat i direktivet). Det rejser en række problemstillinger. For det første er en OCSSP ganske simpelt ikke i stand til at give oplysninger, der relaterer

¹² Larroyed, Aline, When Translations Shape Legal Systems: How Misguided Translations Impact Users and Lead to Inaccurate Transposition – The Case of 'Best Efforts' Under Article 17 DCDSM (November 30, 2020).

sig til alle indtægter, som en uploader modtager. Udbyderen kan kun give information om de indtægter, der genereres direkte på dennes platform. På samme måde kan udbyderen ikke kræves at give oplysninger, der kan være personoplysninger, for at vurdere, hvorvidt en uploader handler i kommercielt øjemed eller ej. Endelig skabes der reelt med den foreslåede sanktion for OCSSP'er en formodning om, at alle uploads er kommercielle eller indtægtsgenererende for så vidt angår artikel 17, stk. 2. Det er tvivlsomt, hvorvidt denne formodning er tilladt i direktivet, særligt da det har konsekvenser for uploaderne selv.

§ 52 e, stk. 4, litra a, licens efter bedste indsats

Før man kommer til § 52 e, stk. 4, litra a, fastslår § 52 e, stk. 2, at tjenesterne derfor skal indhente tilladelse fra de relevante rettighedshavere. De fleste medlemsstater har ikke anset det for nødvendigt at gennemføre dette element af artikel 17, da det afspejler rettighedernes eksisterende karakter, og er forvirrende. Hvorfor skulle en bemærkning om, at OCSSP'er skal opnå en licens, gå forud for en forpligtelse til efter bedste indsats at licensere? Artikel 17, stk. 2, betyder blot, at tjenester, som har fået tilladelser, ikke også behøver at overholde artikel 17, stk. 4.

Vi er enige i, at artikel 17, stk. 4, litra a i DSM-direktivet "[ikke] fastlægger [...] de kommercielle vilkår, som skal gælde mellem parterne", og at "der [...] således [kan] være tilfælde, hvor parterne ikke kan blive enige om brug af værker eller frembringelser, og en OCSSP er således ikke forpligtet til at indgå licenser uanset vilkårene".

Mens det endvidere kan give mening for parterne at kræve involvering af Ophavsretslicensnævnet, bør OCSSP'er ikke være forpligtede til at appellere til nævnet for at påvise, at de har opfyldt deres forpligtelser om bedste indsats. Dette ville være overdrevent tidskrævende og byrdefuldt for nævnet, såvel som for interessenter. Der kan være gode grunde for en OCSSP til ikke at aftale en licens. Rettigheder kan eksempelvis tildeles udelukkende på et eksklusivt grundlag - hvilket er tilfældet for visse sportsrettigheder - eller på anden måde til et vederlag, som kan være "passende" under visse, afgrænsede omstændigheder, men ikke under alle. Det, at en OCSSP erhverver rettigheder til visse sportsbegivenheder, visse koncertoptrædener eller visse andre begivenheder, betyder derudover ikke, at denne nødvendigvis skal erhverve rettigheder til alle sportsbegivenheder, koncerter eller andre begivenheder. En OCSSP kan for eksempel opnå licens til korte klip af Superliga-kampe, men det betyder ikke, at denne også er forpligtet til at opnå licens til Premier League, La Liga eller NBA. OCSSP'er er grundlæggende ikke forpligtet til at understøtte alt indhold, som brugerne uploader på deres platforme, og de burde ligeledes ikke være forpligtet til at licensere indhold, som de ikke ønsker at beholde på tjenesten. Artikel 17 anerkender, at tjenester er "designet", "som en del af deres normale anvendelse", til et "hovedformål". OCSSP'er fortsætter med at nyde godt af deres kommercielle frihed til at designe deres tjenester. Det kan være, at brugere uploader typer af værker, som ikke er tiltænkt at skulle deles på platformen, eller at noget indhold strider mod fællesskabets retningslinjer (for eksempel voksenmateriale, mv.). Selv

hvor Ophavsretslicensnævnet fastlægger en takst for en bestemt anvendelse, kan OCSSP'en dermed stadig lovligt afvise at indgå en licensaftale. Dette skal gøres klart i udkastet til lovforslaget, som også skal kræve, at rettighedshavere giver oplysninger til OCSSP'er, så de om muligt kan fjerne det pågældende indhold.

Endelig vil det være nyttigt at gøre det klart, at OCSSP'er ikke er forpligtet til proaktivt at identificere og engagere sig med alle rettighedshavere, hvis indhold kan indgå i brugeruploads. Det burde være tilstrækkeligt, at OCSSP'er svarer rettighedshavere, der kontakter dem. Lovforslaget kunne alternativt kræve, at OCSSP'er retter henvendelse til store rettighedshavere, som ejer rettigheder til indhold, som typisk uploades til platformen. Ét eksempel på, hvordan loven kunne præcisere "bedste indsats" er følgende: En videodelingsplatform, som understøtter betydelige mængder af musikindhold søger tilladelse fra store pladeselskaber, musikudgivere og forvaltningsorganisationer, som repræsenterer musikalske værker. En vis proaktivitet fra denne OCSSP bør kunne forventes. Når det er sagt, vil der være titusinder af indehavere af musikalske værker og lydoptagelser, som enten ikke er tilknyttet et pladeselskab eller en udgiver, eller ikke er medlem af en organisation, som det vil være vanskeligt (hvis ikke umuligt) at henvende sig til proaktivt. Disse indehavere må selv stå frem. En reaktiv tilgang til disse mindre rettighedshavere vil derfor være mere passende og proportional.

Forpligtelserne for OCSSP'er er ligeledes (se ovenfor om anvendelsesområde og proportionalitet) begrænset til den type indhold, som uploades til platformen. Det afgørende efter artikel 17 er, om den type af indhold som uploades i store mængder, konkurrerer om det samme publikum som OCSSP'er, der ikke er brugergenerede indholdstjenester. Det vil sige, at inkluderingen af billeder i videoer uploadet til en videodelingsplatform ikke skaber konkurrence med en musikstreamingtjeneste. Efter vores opfattelse, og som det for eksempel er tilfældet i det tyske eller estiske udkast, bør dette afspejles i teksten. Lovbemærkningerne kunne endvidere gøre det klart, som f.eks. i det tyske udkast, at billeder inkluderet i videoer delt på videodelingsplatforme ikke kræver licensering.

Artikel 17 og udvidede kollektive licenser

Udvidede kollektive licenser rejser mange ubesvarede spørgsmål og bør ikke generaliseres. Det er territorielt, det kan påvirke komplekse eksisterende praksisser for licens, og i mange sager er det med al sandsynlighed ikke praktisk gennemførligt. Anvendelsen af udvidede kollektive licenser på artikel 17 er hverken berettiget eller praktisk gennemførligt. Langt de fleste værker uploadet til OCSSP'er er skabt og ejet af vores brugere - helt almindelige mennesker. Der kan ikke være nogen rimelig grund for at forlange, at deres rettigheder bliver licenseret af en forvaltningsorganisation. Endvidere er der ikke nogen praktisk gennemførlig måde at administrere rettighedshavernes forbud, som uundgåeligt vil komme. Udvidede kollektive licenser giver ingen mulighed for, at OCSSP'er kan identificere uploads,

hvis indhold, der er blevet nedlagt forbud om. Af disse grunde, og hvis udvidede kollektive licenser introduceres som en mulighed, skal det være klart, at det er begge de involverede parter beslutning af udvide en aftale til repertoarer, der ikke administreres af en forvaltningsorganisation. Det skal endvidere tilføjes, at det ikke strider mod konceptet om bedste indsats for at opnå en tilladelse, hvis OCSSP'er forfølger andre strategier for at indgå licens, herunder ikke mindst på et multi-territoriant niveau.

§ 52 e, stk. 4, litra b, om at forhindre tilgængelighed

Rettighedshavere skal give klare og håndterbare oplysninger, herunder filer i et digitalt håndgribeligt format, for at muliggøre specifik identifikation af sådanne ophavsretsbeskyttede værker på tjenesten ved brug af tilgængelige teknologier, som giver OCSSP'er mulighed for at gribe ind.

Implementeringen skal også gøre det klart, at fraværet af sådanne oplysninger betyder, at OCSSP'er ikke er ansvarlige for værker, for hvilke ingen oplysninger eller ufuldstændige oplysninger er blevet givet. Denne bestemmelse i direktivet er afgørende for implementeringen. Det bør også gøres klart, at OCSSP'er ikke er forpligtet til at acceptere anmodninger fra rettighedshavere, som gentagne gange giver ukorrekte oplysninger. Anvendelsen af ukorrekte oplysninger i indholdsgenkendelsesværktøjer har direkte negative konsekvenser for andre rettighedshavere (som kan eje disse rettigheder) og for brugere.

Lovbemærkningerne rejser endvidere nogle udfordrende perspektiver. Det anføres, at "der med udtrykket "relevante og nødvendige oplysninger" ikke er tilsigtet en yderligere forpligtelse end den, der sædvanligvis gælder for rettighedshavere, når disse dokumenterer deres værker og frembringelser over for udbydere". For at OCSSP'er - efter vores opfattelse - kan foretage indholdsmatching for eksempel, skal de dog bruge flere oplysninger end påkrævet til andre formål såsom for eksempel licensering eller implementering af en take down-anmodning.

Direktivets henvisning til "branchestandarder" medfører ikke en one-size-fits-all tilgang til processer for deling af oplysninger. Tekstbaserede oplysninger ville, i mange tilfælde, for eksempel ikke være proportionale at anvende, særligt når man tager hensyn til beskyttelsesforanstaltninger for brugere, da det kan føre til mange falske positive. Hvis en ejer af rettigheder til musikudgivelser for eksempel blot skulle bede om, at "Let It Be" (en almindelig titel brugt til mange forskellige sange) skulle fjernes fra platformen, ved kun at give titlen, kunne det føre til store volumener af indhold, som skulle fjernes eller blokeres, inklusiv mange, som ikke var sangen fra the Beatles. Selve sangen ville være nødt til at blive knyttet til materiale, som faktisk kan spores på en platform, og som kan vises at anvende selve værket. Dette kunne ske ved at knytte ISRC til ISWC-koder eller ved på anden vis at have en ejer af rettigheder til musikudgivelser til at påstå ejerskab over en specifik lydoptagelse. Rettighedshavere og OCSSP'er har endvidere forskellige datakapaciteter, og

hvad der er sædvanligt for en stor rettighedshaver eller OCSSP er måske ikke brugbart for en mindre enhed.

Beslutningen om at vælge en teknisk løsning og dets implementering ligger hos OCSSP'er, og brugen af værktøjer udviklet internt frem for udnyttelse af kommercielt tilgængelige løsninger forhindrer ikke disse værktøjer fra at leve op til "høje branchestandarder"-kriteriet. Begrebet "høje branchestandarder" referer ikke til et standardiseret koncept, men derimod en udførelse, der - som det fremgår ovenfor - kan opnås ved brug af forskellige løsninger. De påkrævede oplysninger kan derfor i høj grad afhænge af løsningen implementeret af OCSSP'en og typen af indhold, der typisk er tilgængelig på dennes platform. Dette burde afgøre, inden for rimelighedens grænser, hvilke oplysninger der er påkrævede fra rettighedshavere, og hvordan de skal gives.

Lovbemærkningerne indikerer endvidere, at når en rettighedshaver kommunikerer relevante og nødvendige oplysninger om et musikalsk værk, er det ikke nok for en OCSSP at forhindre tilgængeligheden af den samme optagelse af værket. Det bør i stedet dække alle gengivelser og optagelser af værket. Selv hvis dette alene blev nævnt af illustrative grunde, advarer vi om, at dette er yderst urealistisk (som underbygget ovenfor ved henvisning til bestemmelsen om simple tekstbaserede oplysninger). Teknologi, der er i stand til at opnå dette pålideligt, er bestemt ikke en branchestandard, og i alle tilfælde er der ingen grund til at undtage teknologiske løsninger, som kræver kommunikation af hver optagelse til OCSSP'en.

§ 52 e, stk. 4, litra c, "notice", "take down" og "stay down"

Det er ikke klart ud fra lovbemærkningerne, hvorvidt § 52 e, stk. 4, litra c, skaber en selvstændigt "stay down"-forpligtelse baseret på en notifikation, som er forskellig fra de "nødvendige og relevante" oplysninger krævet af rettighedshavere efter § 52 e, stk. 4, litra b.

I overensstemmelse med Europa Kommissionens udkast til vejledningen for artikel 17 skal det være klart, at artikel 17, stk. 4, litra c, ikke skaber en selvstændig forpligtelse til "stay down" for uploads baseret på en "notifikation" sendt med henblik på take down. Det refererer i stedet tilbage til forpligtelsen fastsat i artikel 17, stk. 4, litra b. Artikel 17, stk. 4, litra b, kan ikke implementeres baseret på en almindelig notifikation.

Som beskrevet i lovbemærkningerne betyder artikel 17, stk. 4, litra c, at de afprøvede "notice and take down"-procedurer forbliver anvendelige og kan være det eneste effektive og proportionale middel til at overholde artikel 17 i visse tilfælde. Sidstnævnte bør også gives i lovbemærkningerne.

En rettighedshaver notificerer under "notice-and-take-down"-rammeverket en OCSSP om et specifikt upload på en tilstrækkelig klar måde til, at OCSSP'en kan lokalisere filen (for eksempel en URL), og med tilstrækkelige begrundelser, som underbygger deres krav, og OCSSP'en vil derefter blokere adgangen til filen. Implementeringen bør gøre det klart, at notifikationen skal være tilstrækkelig klar og underbygget. Det er veldokumenteret, at en

tilstrækkelig klar notifikation er én, der identificerer en specifik upload med en URL; generelle notifikationer uden specifikke detaljer er fortsat utilstrækkelige for OCSSP'er til at handle hurtigt for at blokere adgang eller fjerne uploadet. En tilstrækkeligt underbygget notifikation bør give en forklaring på årsagerne til, at rettighedshaveren mener, at uploadet er krænkende. Den seneste udtalelse fra Generaladvokaten i de forenede sager C-682/18 og C-683/18 (præmis 186), er en påmindelse om, at 'notice and take down' har til formål "at opnå en balance mellem de forskellige foreliggende interesser, og navnlig at sikre brugernes ytringsfrihed". Logikken bag en notifikation er ikke blot at identificere ulovlig information, men også "at give [...] tilstrækkelige oplysninger til at verificere den ulovlige karakter af informationen". Denne begrundelse kræver i praksis, at rettighedshavere gennemgår uploadet før udstedelse af en fjernelse.

Generel overvågning

Direktivet er klart omkring, at anvendelsen af artikel 17 ikke må føre til nogen generel overvågningsforpligtelse. Dette betyder, at kravet om "bedste indsats" og andre forpligtelser, som stammer fra anvendelsen af artikel 17, skal implementeres og fortolkes som ikke at føre til en forpligtelse for OCSSP'en til generel overvågning.

Endvidere relaterer afgørelsen fra EU-Domstolen i C-18/18 *Glawischnig-Piesczek* sig ikke på nogen måde til artikel 17. Domstolen fandt ikke, i modsætning til hvad lovbemærkningerne hævder, at overvågning af alle brugeruploads for specifikt indhold, som krævet efter artikel 17, stk. 4, litra b-c, ikke udgør generel overvågning. Domstolen anså i en afgørelse, som relaterer sig til ærekrænkende indhold, at under visse omstændigheder kan en udbyder af en hostingtjeneste blive påbudt af en national domstol at sikre, at identiske eller lignende uploads ikke blev genuploadet til tjenesten. En afgørende forskel fra artikel 17 er, at Domstolen kræver, at et retligt organ har fastslået ulovligheden af det pågældende upload. Omvendt bliver midlerne efter artikel 17 implementeret baseret på rettighedshavernes erklæringer og instruktioner. Lovligheden af et upload kan, i tilfælde af udfordringer, i bedste fald blive afgjort *ex post* af en domstol eller ved alternativ konfliktløsning.

Direktivet betyder dermed, at medlemsstater ikke kan forpligte OCSSP'er til at implementere teknologier, der vil udgøre generel overvågning, fordi forbuddet efter artikel 15 i e-handelsdirektivet stadig finder anvendelse. Denne begrænsning bør omhyggeligt fastholdes i implementeringen.

§ 52 e, stk. 6, klageordning

Først og fremmest bør det fremgå af lovforslaget, som indikeret af EU-Kommissionen i dets udkast til vejledning om artikel 17, at klageordningen, efter e-handelsdirektivet, er underlagt en såkaldt "oprindelseslandsregel". OCSSP'er vil normalt forventes at overholde klageordningen stillet til rådighed i medfør af national lovgivning i EU-medlemsstaten, hvorfra de udbyder tjenesten. Uden denne ville der være en risiko for overlappende og

potentielt modstridende national implementeringer, der vil gøre det umuligt eller overdrevent byrdefuldt for OCSSP'er at overholde.

For det andet bør implementeringen, efter vores opfattelse, angive omstændighederne, hvorunder et upload bør genindføres uden ansvar for OCSSP'en. Loven skal for eksempel angive, at et upload skal genindføres, hvis rettighedshaveren ikke besvarer klagen inden for en rimelig tid. Skulle rettighedshaveren og brugeren være uenige (det vil sige, at rettighedshaver fastholder, at uploadet er krænkende, og brugeren fastholder sin klage), skal bevisbyrden ligge hos rettighedshaver for at udløse udenretlig tvistløsning eller retlige skridt. Ordlyden til § 52 e, stk. 6, virker tavs omkring udfordringen. Lovbemærkningerne antyder, i modsætning hertil, at "tvivl om, hvorvidt en brug er omfattet af en undtagelsesbestemmelse i ophavsretsloven, bør komme rettighedshaverne til gode". Lovbemærkningerne indikerer endvidere, at OCSSP'er vil være ansvarlige for at genindføre indholdet i tilfælde af en appelsag faldet ud til fordel for rettighedshaveren. Dette modsiger direktivet: Når OCSSP'er ikke længere er omfattet af artikel 14 i e-handelsdirektivet, kan de kun blive ansvarlige for et upload, hvis de ikke har levet op til deres proportionale "bedste indsats"-forpligtelse i overensstemmelse med artikel 17, stk. 4. Når de har gjort det, bør de ikke være ansvarlige for at genindføre indhold i medfør af en klage eller anke fra en bruger.

For det tredje er rettighedshavere forpligtede til ikke blot at give "nødvendige og relevante oplysninger", men skal også "behørigt begrunde deres anmodninger" efter artikel 17, stk. 9. Dette er, i modsætning til hvad lovbemærkningerne hævder, vidt forskellige ting. Det første er oplysningerne krævet af OCSSP'er for at kunne fastsætte midler til at forhindre værker fra at blive uploadet. Det sidste gengiver forpligtelsen for rettighedshavere til i tilstrækkelig grad at underbygge deres take down-anmodning (se ovenfor), det vil sige kræver at rettighedshavere gennemgår uploadet og vurderer konkret, om de mener, at det krænker ophavsretten eller falder ind under en undtagelse, om de har licenseret denne anvendelse eller om de mener, at forholdet ikke er betydeligt nok til at udløse yderligere handlinger fra deres side. Denne vurdering, som juridisk er et krav for en take down notice, springes over, når uploadet blokeres automatisk og uden viden om dets sammenhæng. Dette er en stor fordel for rettighedshavere. Når en uploader går igennem besværet og arbejdet med at udfordre blokeringen af sit indhold, bør rettighedshavere som resultat heraf fysisk gennemgå og besvare deres påstande. Der er i den forstand meget lidt at opnå ved at kræve, at OCSSP'er skal foretage menneskelig kontrol af det, der grundlæggende er en tvist mellem en rettighedshaver og en bruger.

Endelig skal OCSSP'er for at opretholde en fair balance mellem fundamentale rettigheder ikke pålægges at agere som dommere og afgøre lovligheden af indholdet: Se Generaladvokat Saugmandsgaard Øe i de forenede sager C-682/18 og C-683/18, præmis 188-189. OCSSP'er kan modsætte sig fjernelser, som de mener er forkerte, men de bør ikke sættes i en position, hvor de skal dømme tvister mellem rettighedshavere og brugere. Vi mener derfor, at klarere regler, som er mere beskyttende over for brugeres interesser, er i alles bedste interesse.

Ministry of Culture of Denmark

To the attention of Mr Jesper Diernisse Langsted

22 January 2021

HBO Nordic response to the Consultation regarding proposal for changes to the Danish copyright act

HBO Nordic AB welcomes the opportunity to respond to the Ministry of Culture consultation on the draft law amending the 2014 Copyright Act. Please note that whilst this response is submitted in English, we will be providing a Danish translated version imminently.

As you know, HBO Nordic AB (HBO) is a Swedish entity which operates on-demand streaming programming services (SVOD services) directly to end users and/or through third party distributors and sales agents in Denmark, Finland, Norway and Sweden (under the brand HBO Nordic), in Spain (under the brand HBO España) and in Portugal (under the brand HBO Portugal), as well as in Estonia, Latvia and Lithuania.

HBO is an indirect, wholly owned subsidiary of Home Box Office Inc., a subsidiary of Warner Media, LLC and ultimately of AT&T, Inc. Warner Media is a global media and entertainment company.

This consultation is of key importance for the attractiveness of the Danish market for investment by services such as HBO Nordic and we are grateful for the opportunity to raise some concerns. This response is limited to certain issues relating to the implementation of Directive (EU) 2019/789, specifically the proposed amendments to s.35 of the Copyright Act.

Background

HBO has operated the HBO Nordic SVOD service in Denmark for over seven years and HBO Nordic is amongst the most popular SVOD services in Denmark. HBO Nordic is currently available as a standalone service and is also available via third party platforms such as Telia (since 2013), TDC/Nuuday including Telmore and YouSee (since 2014) and Stofa (since 2018). HBO has also commissioned significant local productions for the HBO Nordic service, including a series which is currently in post-production in Denmark.

Whilst the proposed amendments to s.35 and the relevant provisions of the Explanatory Memorandum are not entirely clear, HBO understands that the intended result of the proposed amendments is to equate SVOD services available in Denmark, including HBO Nordic, with linear television broadcasts so that such SVOD services would be subject to a framework similar to the existing Extended Collective Licence (ECL) framework for retransmission by third party platforms. In addition, the proposal seeks to extend the principle of Direct Injection to all activities falling under the revised s.35 with the result that the distribution of SVOD services available in Denmark, including

HBO Nordic, via third party platforms would be treated as a Direct Injection to those third party platforms.

As set out in more detail below, HBO takes the position that the proposed amendments fundamentally misunderstand the nature of SVOD services and are neither necessary nor permissible.

Negative Impact On Current Market

At the outset, it is clear that any extension of ECL for retransmission to the distribution of SVOD services by third party platforms is unnecessary; SVOD services are already available via such platforms and have been for some years, which demonstrates that direct licensing mechanisms are working and the relevant rights are being cleared with authors, performers and producers. As well as the HBO Nordic examples mentioned above, it is also possible to subscribe to Netflix, TV2 play, C More and Viaplay through third party platforms. Therefore, the involvement of collective rights management organisations (CMOs) is not necessary in this scenario. The Explanatory Memorandum states that the extension of s.35 ‘increases the possibilities for agreement solutions in the area, which is to the benefit of both users and rightholders’ and that ‘there is a growing need to establish a flexible way for third parties to clear the rights to such new forms of exploitation’ but the current market realities demonstrate there is no ‘need’, problem, barrier or market failure which requires any solution or ‘flexible way’.

To the contrary, the proposed changes to s.35 would introduce additional uncertainty and complexity to the current framework, which would undermine the attractiveness of the Danish market for investment by services such as HBO Nordic. The proposal introduces uncertainties in the following ways:

- The Explanatory Memorandum states that s.35 would only apply where third party platforms engage in copyright relevant activity that requires rights clearance, which in this scenario would be a separate act of making available to the public. However, in many cases it is unclear whether third party platforms intervene in a meaningful way or play an essential role in the making available of SVOD services to the public, or indeed whether there has been a communication to a new public, in line with Art.3 of Directive 2001/29/EC, as interpreted by EU Court of Justice case law. Often the third party platform will simply be providing a mechanism for consumers to be able to subscribe to the service, with associated marketing and billing services. The HBO view is that in this scenario there is no copyright relevant activity but this will inevitably result in disputes between third party platforms and CMOs as to whether s.35 applies, with negative effects for both SVOD services and authors, performers and producers.
- Whilst the proposal states that the approval of the SVOD service provider would still be required (s.35(6)), it is not clear on what basis such approval would be required or given. For linear broadcasts, the broadcaster holds rights in the signal itself which require clearance, but no equivalent right exists for an SVOD service. The revised s.35 would therefore cause disputes between SVOD services and third party platforms. The fact that there is no “signal right” with respect to SVOD catalogues means that the proposal puts an SVOD service provider in a significantly weaker position compared to a broadcaster, and this insecure

situation could mean that it will be too risky to provide an SVOD offering in Denmark since it is unclear to what extent the SVOD service provider could protect itself from having to accept third party distribution of content of the service against its will.

- The application of retransmission principles and the Direct Injection concept to the distribution of SVOD services by third party platforms misunderstands the legal, technical and market realities for such services. It should be remembered that the concept of Direct Injection is based on the Court of Justice's decision in *SBS Belgium*, C-125/14, which defined Direct Injection as *"a two-step process by which [the broadcaster] transmits its programme-carrying signals 'point to point' via a private line to its distributors [...]. At that stage, those signals cannot be received by the general public. The distributors then send the signals, which may or may not be in encrypted form, to their subscribers so that the latter can view the programmes on their television sets, whether or not with the help of a decoder made available by the distributor."* SVOD services such as HBO Nordic do not involve a continuous feed of content which can be simply received by a third party platform and retransmitted to individual consumers; rather, they are entirely interactive, on demand with constant two-way exchanges between the service and the users, as users request specific pieces of content and that content is then delivered to them. The service is being made available to the users at a time and place of his/her choosing. This contrasts with linear broadcasts which simply communicate a static feed to the public. Conflating these concepts will only result in confusion for the sector.

Currently, HBO is able to directly licence the relevant author/performer/producer rights to provide the HBO Nordic service, including offering that service via third party platforms. Given the uncertainties referred to above, negotiations relating to such rights would inevitably become more difficult with rights clearances being more complex and piecemeal, leading to increased costs for local content production. The changes would disadvantage both HBO and authors, performers and producers and lessen the attractiveness of Denmark as a market for local original production.

Non-Compliance With EU/International Law

The proposed extended ECL framework also appears to be inconsistent with various provisions of EU and international law.

Firstly, it would operate as unacceptable limitation on the exercise of exclusive rights in violation of the three-step test, as set out in Art.9 of the Berne Convention and Art.5.5 of Directive 2001/29/EC. The extension would conflict with the manner in which rightholders normally exercise their rights, which as stated above is currently operating successfully. It would also enter into economic competition with the ways that authors, performers and producers currently extract economic value from their content and thereby deprive them of that value (even taking into account revenue received from the relevant CMO), due to the way that any ECL framework values all content the same. Even where an individual rightholder is able to opt-out, the ECL framework will have operated to decrease to the value of the relevant rights on the market.

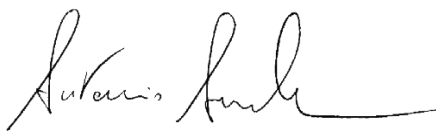
Secondly, Art.12 of Directive (EU) 2019/789 sets out the conditions for ECL mechanisms; any such mechanism must comply with those conditions, but the proposed S.35 scheme fails to do so. Under Article 12.2, ECLs are only permitted:

- *“within well-defined areas of use”* – the s.35 proposal applies the existing ECL framework in a very uncertain manner, as highlighted above. This failure stems from the application of an ECL framework designed for a specific purpose (for cable operators to clear retransmission rights for free linear broadcasts where the broadcaster had not cleared, and had no interest to clear, rights other than for the original terrestrial transmissions) to a scenario with completely different commercial and technical considerations;
- *“where obtaining authorisations from rightholders on an individual basis is typically onerous and impractical to a degree that makes the required licensing transaction unlikely”* – as explained above, SVOD services are currently available via third party platforms and there is no indication that there are any barriers to individual licensing;
- where *“such licensing mechanism safeguards the legitimate interests of rightholders”* – such rights would be undermined as explained above in the context of the three-step test.

Conclusion

In light of the concerns raised above, HBO requests that the Ministry abandons its proposed changes to s.35 of the Copyright Act. The SVOD ecosystem is currently operating and developing well, serving both author, performer, producer stakeholders and consumers; to introduce the proposed changes would unnecessarily disrupt and threaten that ecosystem with no apparent benefit.

Once again, we thank You for the opportunity to comment on the proposal and we remain, of course, gladly prepared to provide further elaborations on these.

Antonio Amendola

Executive Director, EMEA Regulatory Affairs
 AT&T
 Rue du Luxembourg 47
 1050 Brussels
antonio.amendola@intl.att.com

København d. 22. januar 2021

Høring over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCab II-direktivet m.v.)

Musikselskabernes brancheorganisation IFPI Danmark (IFPI) takker for muligheden for at kommentere på lovforslaget om ændring af lov om ophavsret. Lovforslaget berører områder, som er af vital betydning for musikselskabernes mulighed for at drive forretning i en digital virkelighed.

IFPI er samlet set positivt indstillet over for lovforslaget, men har dog enkelte bekymringer.

I forhold til de nye regler om ansvar for onlineplatforme finder IFPI, at lovforslaget lever op til de politiske udmeldinger, som blev fremsat under både forhandlingerne og efter vedtagelsen af direktivet. IFPI støtter derfor regeringens forslag. IFPI finder det positivt, at man har valgt en tekstnær gennemførelse af direktivet, der kan bidrage til en forbedring af konkurrencevilkårene på markedet for streaming af musik og samtidig skabe tidssvarende rammevilkår for en bæredygtig musikøkonomi. IFPI finder dog, at der bør foretages enkelte præciseringer i forslaget.

IFPI støtter også den foreslåede gennemførelse af SatCab II-direktivet og ændringerne af § 35. IFPI finder det positivt, at der foreslås en ophævelse af ophavsretslovens § 66, stk. 3, og at § 35 moderniseres, så den sikrer lige behandling af sammenlignelige tjenester, og at bestemmelsen gøres mere teknologineutral. Der bør dog foretages en række præciseringer i forslaget om indførelse af et oprindelseslandsprincip i § 87 a.

Nedenfor gennemgår IFPI de mere konkrete bemærkninger.

DSM-direktivets artikel 17

Som følge af en forældet EU-lovgivning har markedet for indspillet musik i Europa gennem en årrække været præget af skæve konkurrencevilkår for streamingtjenester og en bekymrende lav betaling til musiklivet fra markedsledende streamingtjenester, som benytter sig af brugerupload. Problematikken er netop adresseret i DSM-direktivets artikel 17.

IFPI finder i den forbindelse, at regeringens forslag til implementering af artikel 17 samlet set udgør en balanceret behandling af direktivet som flugter med de politiske intentioner bag. Derfor kan IFPI naturligvis støtte forslaget til gennemførelse af artikel 17.

For det første er det positivt, at man fra regeringens side lægger op til en tekstnær gennemførelse af direktivet. De platforme, der reguleres af artiklen, agerer ofte grænseoverskridende - og nogle gange på tværs af alle EU's medlemslande. Derfor er der behov for en harmoniseret tilgang til, hvordan disse platforme reguleres. Det er således vigtigt, at det høje beskyttelsesniveau, som er et helt centralt princip i EU's ophavsretslovgivning, ikke undergraves af nationale løsninger, som i realiteten medfører, at rettighedshavere stilles dårligere end i dag.

For det andet kan IFPI støtte, at regeringen udtrykkeligt har valgt at tydeliggøre, at rettighedshaverne ikke har pligt til at indgå en aftale med de omfattede platforme. Det følger udtrykkeligt af direktivets betragtning

61 og er i tråd med det almindelige udgangspunkt om, at det er rettighedshavernes valg, om man vil give tilladelse eller ej. Et modsat resultat ville i øvrigt være konkurrenceforvridende i forhold til andre indholdstjenester som fx YouSee Musik, Spotify og Apple Music.

IFPI har herudover følgende konkrete bemærkninger til lovforslaget:

- IFPI støtter forslaget til en definition af "udbydere af onlineindholdsdelingstjenester" i forslaget til § 52 e, stk. 1. Forslaget synes konsistent med direktivteksten. Det er også efter IFPI's mening et lovteknisk fornuftigt valg at behandle eksemplerne på tjenester, der ikke er omfattet af definitionen i lovbemærkningerne. Dette greb giver en klarere lovgivning. Det bør dog præciseres i bemærkningerne, at pirattjenester godt kan være omfattet af definitionen, men at de ikke vil kunne anvende ansvarsbegrænsningen i forslaget til § 52 e, stk. 4. Dette følger udtrykkeligt af sidste sætning i direktivets betragtning 62.
- IFPI er enige i bemærkningerne til § 52 e, stk. 2, om, at bestemmelsen både omfatter såvel lineær som ikke lineær tilgængeliggørelse for almenheden.
- IFPI støtter samlet set lovforslagets regler om de omhandlede platformes ansvar, der i store træk er en gengivelse af direktivets regler. Samtidig finder IFPI det vigtigt at understrege, at den praktiske håndtering skal ske på en måde, der sikrer formålet med reglerne, som netop er at sikre rettighedshaverne et højt beskyttelsesniveau.
- IFPI støtter, at Ophavsretslicensnævnets kompetence udvides til også at gælde tvister, som relaterer sig til nedtagning og blokering af materiale.
- IFPI støtter, at ansvaret for udbydere af onlineindholdsdelingstjenesterne kobles op på de allerede kendte bestemmelser i §§ 76 (om straf) og 83 (om erstatning), således at der er klarhed over omfanget af strafudmåling og opgørelse af erstatning og godtgørelse. IFPI finder det dog vigtigt, at det præciseres, at kravet om, at man skal have handlet uagtsomt eller forsætligt i navnlig § 83, ikke finder anvendelse på situationer, hvor en udbyder er ansvarlig iht. forslaget til § 52 e, stk. 4. På denne måde undgås tvivl om, hvilken af de to ansvarsregler, som er gældende iht. de situationer, som reguleres i § 52 e. Det bør ikke være sådan, at udbydere, som er ansvarlige i medfør af § 52 e, bør kunne undslå sig erstatningspligt med henvisning til, at de ikke har handlet "uagtsomt eller forsætligt".
- IFPI finder endvidere, at teksten med fordel kan præciseres forskellige steder:
 - Den danske version af direktivet benytter flere steder terminologien "blokere adgangen" eller "blokering af adgang", se fx artikel 17, stk. 4, litra c), og artikel 17, stk. 7. Ud over, at denne terminologi er ganske uklar, så adskiller den sig fra flere af de udenlandske versioner af direktivet, som i stedet anvender terminologien "forhindrer tilgængeligheden af", se fx den engelsk version ("prevention of availability"), den spanske version ("impida la disponibilidad") og den franske version ("empêcher la mise à disposition"). IFPI finder, at hensynet til at opnå en harmoniseret lovtekst tilsiger, at den danske tekst bør tilpasses.

- På side 38 angives det, at *"I det omfang, at brugerne har indhentet særskilt tilladelse fra rettighedshaverne til de pågældende uploads og tilrådighedsstillelse, vil tjenesten ikke begå noget retsstridigt. Dette dog under forudsætning af, at tjenestens overføring er omfattet af tilladelsen."* Her bør det tilføjes, at tilladelsen skal være "udtrykkelig", hvilket følger af betragtning 69, og det kan uddybes, at tilladelsen udtrykkeligt skal specificere hvilken platform og hvilke(n) af platformens handlinger, som omfattes af aftalen.
- Af de specielle bemærkninger til § 52 e, stk. 1, fremgår, at *"det er en forudsætning, at en onlineindholdsdelingstjeneste, for at være omfattet af § 52 e, skal spille en vigtig rolle på markedet for onlineindhold ved at konkurrere med andre onlinetjenester såsom online lyd- og videostreamingtjenester om det samme publikum, jf. betragtning nr. 62"*. Bestemmelsen er efter IFPI's vurdering udelukkende en beskrivelse af baggrunden for bestemmelsen, og relaterer sig ikke til betingelserne for, at tjenesten kan blive anset for en "udbyder af en onlineindholdsdelingstjeneste". Disse betingelser er fastsat udtømmende i § 52 e, stk. 1.

Gennemførelse af SatCab II-direktivet og andre ændringer i § 35 mv.

IFPI finder generelt lovforslagets regler om gennemførelse af SatCab II-direktivet samt andre ændringer i § 35 fornuftige.

IFPI kan navnlig støtte ophævelsen af § 66, stk. 3 (og relaterede rettigheder), så musikselskaber fremover ligestilles med andre rettighedshavere ift. retransmission af radio og tv-kanaler. Den særregel, som gælder i dag, er efter IFPI's opfattelse udtryk for en urimelig retstilstand. Regeringens forslag vil gøre op med denne urimelighed, skabe en mere konsistent lovgivning og bidrage positivt ift. mulighederne for at skabe og investere i ny dansk musik. Af lovtekniske hensyn kan det overvejes at præcisere henvisningen i § 66, stk. 2, så det henvises til hele § 35, dvs. så den følger samme struktur som fx § 65.

IFPI hilser også den generelle modernisering af § 35 velkommen, da ordningen herigennem kommer til at følge udviklingen på tv-markedet, hvor tv-kanaler og streamingtjenester substituerer hinanden i distributørers indholdspakker. Forslaget om at alle streamingtjenester i forhold til § 35 ligestilles, ses som en naturlig fortsættelse af den vigtige opdatering, der skete af ordningen i 2014.

Selvom mange af de væsentligste danske streamingtjenester allerede i dag er omfattet af § 35, fordi de ejes af broadcastere, går den teknologiske udvikling imod, at traditionelle tv-kanaler forsvinder. Det så man blandt andet i forbindelse med DR's nedlæggelse af tre tv-kanaler, der i stedet lanceredes som on demand-universer. Skal ordningen fremtidssikres, er det vigtigt, at reguleringen ikke varierer, alt efter om ejeren af en tjeneste også (fortsat) laver traditionel broadcast-virksomhed ved siden af.

Moderniseringen af § 35 bidrager i øvrigt til de generelle hensyn om lige regulering og teknologineutralitet, som lovforslaget forfølger. Dette kommer også til udtryk i forslaget til kapitel 2 b, som i høj grad er udtryk for et forsøg på endelig at imødegå den årelange omgåelse af de normale ophavsretlige systemer af bl.a. Google. På den baggrund er det hensigtsmæssigt, at Kulturministeriet i forhold til § 35, særligt gennem det supplerende forslag om "direct injection"-princippet, allerede nu søger at indrette reglerne, så de vil finde anvendelse overfor alle aktører, og ikke umiddelbart vil kunne omgås gennem teknologisk opfindsomhed. Det bemærkes at sidste sætning i den nuværende § 35, stk. 5, om eksemplarfremstilling, ikke længere vil

være nødvendig som følge af forslaget om brug af gengivelsesbegrebet, hvorfor denne bør slettes af lovtekniske grunde.

Endelig finder IFPI, at der bør foretages et par enkelte præciseringer i forslaget til § 87 a om et oprindelseslandsprincip. For det første bør det være helt klart, at der ikke er tale om en lovvalgsregel – men en "legal fiction", der fastslår, hvor de handlinger, som omfattes af direktivet, finder sted. For det andet lægges der i lovforslaget op til, at de omfattede handlinger er dem, der enten sker "via tilknyttede tjenester" eller "under radio- og fjernsynsforetagendets kontrol og ansvar". Det bør præciseres, at det kun er de handlinger, som sker "via tilknyttede tjenester", der omfattes, uanset om de udføres af radio- og fjernsynsforetagenet eller under dets kontrol og ansvar. IFPI finder også, at forslaget til § 87 a, stk. 3, med fordel kan præciseres, således at hele artikel 3, stk. 2, gengives ordret i § 87 a, stk. 3.

IFPI står naturligvis til rådighed, hvis ministeriet måtte ønske uddybning af ovennævnte bemærkninger.

På vegne af IFPI Danmark

Lasse Lindholm

Lasse Lindholm | Direktør for kommunikation og public affairs
IFPI Danmark | Bredgade 75, 1. sal | 1260 København K | CVR: 82 51 87 11
M: +45 26 23 38 33 | E: lal@ifpi.dk | W: www.ifpi.dk | T: [twitter/ifpiDK](https://twitter.com/ifpiDK)

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K

Sendt per email til jdl@kum.dk

IT-Politisk Forening

c/o Jesper Lund
Carl Bernhards Vej 15, 2.tv
1817 Frederiksberg C

E-mail : bestyrelsen@itpol.dk
Web : <http://www.itpol.dk>

Dato : 22. januar 2021

Høringssvar vedr. lovforslag om ændring af lov om ophavsret (implementering af artikel 15 og 17 i ophavsretsdirektivet på det digitale indre marked)

IT-Politisk Forening har alene kommentarer til den del af lovforslaget, som omhandler implementering af artikel 15 og 17 i direktivet (EU) 2019/790 om ophavsret og beslægtede rettigheder på det digitale indre marked ("ophavsretsdirektivet").

IT-Politisk Forening anbefale, at Kulturministeriet udskyder implementering af artikel 17 (den foreslåede § 52 e i ophavsretsloven) til folketingsåret 2021/22, hvor den resterende del af ophavsretsdirektivet vil blive gennemført i dansk lov. På det tidspunkt kan der forventes en dom, eller i hvert fald et forslag til afgørelse fra generaladvokaten, i sagen C-401/19, hvor EU-Domstolen skal tage stilling til, om artikel 17, stk. 4, litra b og c er forenelig med Charter om Grundlæggende Rettigheder. Uanset udfaldet af sagen ved EU-Domstolen må det forventes, at dommens præmisser vil indeholde væsentlig information om hvordan medlemsstaterne inden for rammerne af Charteret skal forene de modstridende hensyn i direktivets artikel 17, stk. 4 og artikel 17, stk. 7. Efter IT-Politisk Forenings opfattelse er det tvivlsomt, om høringsudkastet til § 52 e på dette punkt sikrer en korrekt implementering af artikel 17 i ophavsretsdirektivet.

Implementering af artikel 15 (§ 52 c og § 52 d)

Artikel 15 i ophavsretsdirektivet giver udgivere af pressepublikationer etableret i EU nye beslægtede rettigheder med hensyn til udbydere af informationssamfundstjenesters onlineanvendelse af deres pressepublikationer. Hvad der forstås ved onlineanvendelse er desværre kun defineret ganske overordnet i direktivets betragtning 58.

Der er tale om en ny rettighed, som delvist overlapper den eksisterende ophavsret for journalistiske artikler, og som kan have negative effekter på offentlighedens adgang til information. Derfor er det vigtigt, at anvendelsesområdet for den nye rettighed bliver afgrænset så præcist som muligt, så de negative effekter minimeres.

Afgrænsning og undtagelser fra den nye rettighed

Ifølge betragtning 57 i ophavsretsdirektivet skal den nye rettighed være underlagt de samme undtagelser og indskrænkninger som gælder for den almindelige ophavsret, eksempelvis citatretten. Det fremgår imidlertid ikke af de specielle bemærkninger til § 52 c, at den nye rettighed er underlagt de respektive undtagelser og indskrænkninger. Det bør også præciseres, at den nye rettighed i § 52 c ikke beskytter faktuelle oplysninger som meddeles i pressepublikationer.

Det fremgår af direktivets artikel 15, stk. 1 at den nye rettighed ikke gælder for private eller ikke-kommercielle anvendelser af pressepublikationer, som foretages af individuelle brugere. Af betragtning 55 fremgår det mere konkret, at denne anvendelse for individuelle brugere kan omfatte deling af pressepublikationer online (for eksempel på sociale medier). Artikel 15 er først og fremmest rettet mod onlinetjenester som nyhedsaggregatorer og medieovervågningstjenester, hvor det er tjenesten selv som forstår anvendelsen af pressepublikationer, mens anvendelsen på sociale medier sker på initiativ af individuelle brugere. Sidstnævnte falder uden for anvendelsesområdet for artikel 15.

Bemærkningerne til lovforslagets § 52 c kan imidlertid give det indtryk, at individuelle brugeres deling af

pressepublikationer på sociale medier kan være omfattet. I de almindelige bemærkninger pkt. 3.1.2 nævnes sociale medietjenester i umiddelbar forlængelse af nyhedsaggregatorer og medieovervågningstjenester som eksempler på informationssamfundstjenester omfattet af artikel 15.

For at undgå eventuelle uklarheder om individuelle brugeres deling af pressepublikationer online, vil IT-Politisk Forening anbefale at sociale medietjenester ikke omtales i forbindelse med artikel 15 i de almindelige bemærkninger. Derudover bør det i de specielle bemærkninger til § 52 c, stk. 2, nr. 1 præciseres, at individuelle brugeres private eller ikke-kommercielle anvendelse, herunder deling af pressepublikationer på sociale medier, ikke er omfattet af den nye rettighed i § 52 c, stk. 1, uanset at præsentationen af indlæg på sociale medier fra individuelle brugere med henvisninger til pressepublikationer involverer anvendelse med kommercielle formål udført af en informationssamfundstjeneste. En sådan præcisering i forhold til deling på sociale medier findes i det tyske lovforslag vedr. implementering af artikel 15.

Den nye rettighed finder heller ikke anvendelse på hyperlinks, hvilket fremgår af § 52 c, stk. 2, nr. 2. De specielle bemærkninger til § 52 c, stk. 2 nævner at informationssamfundstjenester ikke må omgå stk. 1 ved at udforme dele af en pressepublikation som et hyperlink. Derudover bør det i bemærkningerne anføres, at § 52 c, stk. 2, nr. 2 altid vil gælde for det hyperlink som udgiveren af en pressepublikation selv har defineret for at tilgå en nyhedsartikel i en webbrowser, uanset at dette hyperlink måtte omfatte flere ord end § 52 c, stk. 2, nr. 3 eventuelt tillader (nogle udgivere af pressepublikationer benytter hyperlinks som indeholder alle ord fra artiklens overskrift).

Indgåelse af aftaler med udgivere af pressepublikationer

Det er vigtigt at aftaler om den nye rettighed kan indgås på en nem og ubureaukratisk måde. Lovforslagets § 52 d giver mulighed for at dette kan ske via aftalelicensordninger, så udbydere af informationssamfundstjenester ikke skal indgå individuelle

aftaler med alle udgivere af pressepublikationer.

Muligheden for aftalelicensordninger ændrer imidlertid ikke ved, at nogle udbydere af informationssamfundstjenester vil undlade bestemte typer onlineanvendelse af pressepublikationer, når der skal betales for denne anvendelse. Det kan eksempelvis være visse søgemaskiner, som i stedet for at præsentere et hyperlink sammen med et kort tekstuddrag (snippet) for en nyhedsartikel fremover alene præsenterer det rene hyperlink (som ikke kræver tilladelse).

Store etablerede udgivere af pressepublikationer vil muligvis set dette som en fordel, fordi der kommer mere trafik til deres eget website, når et kort tekstuddrag ikke kan læses på søgemaskines website. I dette tilfælde understøtter artikel 15 udgiverens forretningsmodel. For mindre kendte onlinepublikationer, som primært tiltrækker læsere via søgemaskiner og nyhedsaggregatorer, kan det derimod være en ganske væsentlig ulempe, at der ikke præsenteres et kort tekstuddrag i forbindelse med søgeresultaterne.

For nogle udgivere af pressepublikationer kan de potentielle ulemper ved den manglende onlineanvendelse (præsentation af korte tekstuddrag) være så store, at de vil foretrække at stille deres artikler til rådighed for søgemaskiner m.v. uden licensbetaling.

IT-Politisk Forening vil anbefale, at det i lovforslagets bemærkninger bliver præciseret, at udgivere kan vælge at stille deres pressepublikationer til rådighed for onlineanvendelse omfattet af § 52 c, stk. 1 uden licensbetaling. Det vil være til gavn for såvel de relevante udgivere som offentlighedens adgang til information via eksempelvis søgemaskiner og nyhedsaggregatorer.

Udbydere af informationssamfundstjenester kan ikke operere med en formodning om, at visse udgivere vil tilbyde onlineanvendelse af deres pressepublikationer uden betaling. For at sikre en simpel og ubureaukratisk mulighed for at indgå aftaler uden licensbetaling (for de udgivere som ønsker dette), vil det være hensigtsmæssigt, hvis udgiverne via standardiserede HTML metatags kan "signalere" over for udbydere af informationssamfundstjenester, at de ikke ønsker

licensbetaling for bestemte typer onlineanvendelse. IT-Politisk Forening vil anbefale, at lovforslagets bemærkninger omtaler tekniske standarder (eksempelvis med HTML metatags) som en mulighed for at indgå aftaler om onlineanvendelse uden licensbetaling. Det vil bidrage til at skabe retlig sikkerhed for både udgivere af pressepublikationer og informationssamfundstjenester.

Implementering af artikel 17 (§ 52 e)

Artikel 17 kan bidrage til at sikre rettighedshaverne en fair andel af de indtægter (typisk reklameindtægter) som genereres på store kommercielle onlineindholdsdelingstjenester (OCSSP), når tjenestens brugere uploader andre rettighedshaveres værker. En implementering af artikel 17, som proaktivt fremmer indgåelse af aftaler om benyttelse af værker der uploades af tjenestens brugere, kan på samme tid sikre større betaling til relevante rettighedshavere og øge mængden af tilgængeligt indhold på disse tjenester til gavn for informationsfriheden (fordi færre brugeruploadede værker kræves fjernet af rettighedshavere).

Artikel 17 indebærer imidlertid også, at OCSSP'er skal have gjort deres "bedste indsats" for at forhindre tilgængeligheden af værker, som der ikke er indgået licensaftaler for. På grund af de store mængder brugeruploadet materiale på de relevante tjenester vil dette i praksis ske med automatiserede teknologier ("uploadfiltre"), som kan indebære en betydelig risiko for at ikke-krænkende brugeruploadet materiale blokeres (overblokering). Det kan blandt andet ramme brugerskabte værker, som er omfattet af en undtagelse fra ophavsretten, eksempelvis de såkaldte "memes" (parodi), et fænomen der er meget populært på sociale medier.

Det er vigtigt at artikel 17 implementeres på en sådan måde, at risikoen for automatisk blokering af lovlige værker begrænses. I lighed med artikel 15 har Kulturministeriet valgt en direktivnær implementering af artikel 17, hvor ordlyden af de enkelte bestemmelser (stk.) i § 52 e er meget tæt på ordlyden i artikel 17. Denne fremgangsmåde er imidlertid problematisk, når det er nødvendigt at foretage en afvejning mellem de modstridende hensyn i artikel 17, stk. 4, litra b og artikel

17, stk. 7. Denne indvending mod udformningen af § 52 e uddybes nedenfor.

Indgåelse af licensaftaler (§ 52 e, stk. 4, litra a)

Artikel 17 ophæver den eksisterende ansvarsbegrænsning i e-handelsdirektivet for OCSSP'er, og indfører i stedet en ny ansvarsfritagelse i artikel 17, stk. 4 som har tre kumulative betingelser (litra a-c).

Den første betingelse er at OCSSP'en har gjort "bedste indsats" for at indgå licensaftaler for de værker som brugerne uploader. I forhold til den normale situation med rettighedsklarering, er der for en OCSSP den ret væsentlige udfordring, at aftalerne principielt skal omfatte de ukendte værker fra måske ukendte rettighedshavere som ukendte brugere vil uploade i fremtiden. Det er derfor særdeles vigtigt, at artikel 17, stk. 4, litra a gennemføres i tæt sammenhæng med proportionalitetsprincippet i artikel 17, stk. 5.

IT-Politisk Forening vil anbefale, at de specielle bemærkninger til § 52 e, stk. 4, litra a mere konkret fastsætter rammerne for hvordan OCSSP'er skal opfylde betingelsen om på "bedste indsats" at søge at indgå aftaler med rettighedshaverne under hensyntagen til proportionalitetsprincippet. Disse rammer bør afhænge af tjenestens størrelse, typen af de værker som uploades samt de praktiske muligheder for at indgå aftaler om brugen af disse værker for private brugere på ikke-kommerciel basis.

IT-Politisk Forening vil konkret anbefale, at § 52 e suppleres med en eksplicit aftalelicensbestemmelse i stil med § 52 d (for artikel 15). I den forbindelse kan det i bemærkningerne anføres, at "bedste indsats" kravene for at indgå licensaftaler generelt vil være større, hvis der er mulighed for aftalelicenser, i forhold til en situation hvor der skal indgås individuelle aftaler med hver enkelt rettighedshaver. Eftersom en OCSSP ikke ved hvilke værker brugerne vil uploade, må krav om individuelle aftaler med hver enkelt rettighedshaver hurtigere ramme tærsklen for hvad der er en proportional "bedste indsats" i § 52 e, stk. 5 (artikel 17, stk. 5).

En fremhævnning af aftalelicensordninger (og eventuelt andre kollektive licensordninger) ved implementeringen af artikel 17, stk. 4, litra a kan samtidig skabe incitamenter til nye aftalelicensordninger hos de rettighedshavere som ønsker at deres værker skal være tilgængelige på tjenester med brugeruploadet indhold (OCSSP'er).

Det må forventes at en række rettighedshavere, eksempelvis spillefilm (i hvert fald i fuld længde), ikke ønsker at deres værker kan uploades af OCSSP-brugere. Reklamefinansierede OCSSP'er vil typisk ikke kunne generere tilstrækkelige indtægter til at dette giver mening for rettighedshaverne.

Sådanne værker vil skulle håndteres af OCSSP'erne efter bestemmelserne i § 52 e, stk. 4, litra b og c. Fraværet af aftalelicensordninger for brugeruploadede værker bør efter omstændighederne kunne skabe en vis formodning hos relevante OCSSP'er om, at rettighedshaverne ikke ønsker at indgå aftaler. Det vil samlet set kunne bidrage til en mere ubureaukratisk proces for indgåelse af licensaftaler for værker hvor dette er muligt, uden at hverken OCSSP'er eller rettighedshavere skal bruge unødigt tid på forhandling af licensaftaler, der alligevel aldrig vil kunne indgås fordi rettighedshaverne ikke er interesseret (med den betaling som reklamefinansierede tjenester med rimelighed kan tilbyde for licensaftalen).

Uploadfilteret (§ 52 e, stk. 4, litra b og c)

En implementering af artikel 17, stk. 4, litra a som fremmer aftalelicensordninger og sikrer rettighedshaverne en fair betaling for en større mængde brugeruploadede værker kan forhåbentlig bidrage til at begrænse behovet for uploadfiltre (hermed menes de foranstaltninger som fremgår af litra b og c i § 52 e, stk. 4). For en række OCSSP'er, specielt videodelingsplatforme, er det naturligvis urealistisk at der kan indgås aftaler med alle rettighedshavere.

For værker der ikke er omfattet af en licensaftale skal en OCSSP have gjort "sit bedste" for at forhindre at specifikke værker, som rettighedshaverne har givet oplysninger om, uploades af brugerne (litra b). Dertil kommer en tilsvarende forpligtelse om "takedown and staydown" for

brugeruploadede værker, som rettighedshaverne indgiver en tilstrækkelig begrundet meddelelse om (litra c).

De specielle bemærkninger til § 52 e, stk. 4 har en relativt omfattende, omend på det tekniske plan stadig meget overordnet, beskrivelse af hvad "bedste indsats" forudsætter i forhold til litra b og c. OCSSP'erne kan ikke ensidigt bestemme hvad de vil gøre, men skal følge branchestandarder fastsat i dialog med rettighedshaverne.

De nuværende state-of-the-art teknologiske løsninger er indholdsgenkendelsesteknologier som YouTube's Content ID. De er i stand til at genkende indhold, men de kan ikke vurdere den kontekst som det genkendte indhold indgår i. Det betyder at de nuværende automatiserede løsninger, som potentielt kan forhindre upload af værker uden licensaftale, ofte ikke vil være i stand til at skelne mellem en ophavsretslig krænkelse og en tilladelig brug af andre værker (eller en del heraf), eksempelvis under en undtagelse eller indskrænkning af ophavsretten.

Artikel 17, stk. 7 kræver imidlertid at samarbejdet mellem OCSSP'er og rettighedshaverne, altså i praksis brug af de nævnte indholdsgenkendelsesteknologier (uploadfiltre), ikke må føre til blokering af adgangen til brugeruploadede værker som ikke krænker ophavsretten. Artikel 17, stk. 8 forudsætter endvidere, at anvendelsen af artikel 17 ikke må føre til en generel overvågningsforpligtelse.

I Kulturministeriets udformning af § 52 e fremgår kravet i artikel 17, stk. 7 (ingen overblokering) som en særskilt betingelse i stk. 9, men uden at bemærkningerne giver nogen som helst anvisninger på hvordan en OCSSP skal sikre overholdelse af dette krav.

Efter IT-Politisk Forenings opfattelse har medlemsstaterne en forpligtelse til at gennemføre artikel 17 på en sådan måde, at der sikres en passende afvejning mellem de modstridende hensyn i artikel 17, stk. 4 og stk. 7. Det er nødvendigt for at sikre den rette afvejning af de forskellige grundlæggende rettigheder (især ophavsretten over for ytrings- og informationsfriheden), som er beskyttet af EU's retsorden.

Konkret må dette betyde, at artikel 17, stk. 4 og stk. 7 ikke kan implementeres uafhængigt af hinanden, som det reelt

er tilfældet i nærværende lovudkast.

Hvis § 52 e, stk. 9 sammenlignes med stk. 4 fremstår førstnævnte nærmest som en hensigtserklæring, mens stk. 4 i bemærkningerne udpensles med en række konkrete krav til OCSSP'erne. En nærliggende fortolkning af Kulturministeriets udformning af § 52 e er derfor, at OCSSP'erne skal bruge teknologiske løsninger til at blokere brugeruploadet materiale baseret information fra rettighedshaverne (om værker som der ikke er indgået licensaftaler for), og lade klagemulighederne i § 52 e, stk. 6 være den praktiske måde hvorpå det sikres, at adgangen til lovlige brugeruploadede værker ikke blokeres.

Af udkastet til Kommissionens vejledning om implementering af artikel 17 (jf. direktivets artikel 17, stk. 10) af 27. juli 2020 fremgår det imidlertid, at afvejningen mellem stk. 4 og stk. 7 ikke kan sikres ved at brugerne ex-post kan klage over uretmæssige blokeringer af deres brugeruploadede værker med mulighed for at få dem genindsat ("Therefore, the guidance would take as a premise that it is not enough for the transposition and application of Article 17(7) to only restore legitimate content ex post, once it has been blocked."). Den endelige vejledning fra Kommissionen efter den målrettede høring i september 2020 foreligger dog endnu ikke.

Ved den mundtlige forhandling af C-401/19 ved EU-Domstolen den 10. november 2020 var alle tre EU-institutioner (Kommissionen, Rådet og Europaparlamentet) enige om, at forpligtelsen i artikel 17, stk. 7 (ingen blokering af lovlige værker) har højere prioritet end forpligtelsen i stk. 4, litra b (bedste indsats for at forhindre upload af værker uden tilladelse). Det er reelt den modsatte prioritering af de to modstridende hensyn i forhold til hvad Kulturministeriets udformning af § 52 e lægger op til.

Hvordan EU-Domstolen vil fortolke afvejningen mellem de modstridende hensyn i artikel 17, stk. 4 og stk. 7 vil først blive afgjort på et senere tidspunkt i 2021. På nuværende tidspunkt er der imidlertid klare indikationer på, at Danmark ikke sikrer en korrekt implementering af artikel 17 (med nærværende lovudkast). Denne betydelige juridiske usikkerhed taler efter IT-Politisk Forenings

opfattelse for at udskyde den danske implementering af artikel 17 til efter EU-Domstolens afgørelse i C-401/19.

En afvejning af de modstridende hensyn i artikel 17, stk. 4 og stk. 7, som tager hensyn til såvel rettighedshavernes som brugernes grundlæggende rettigheder, bør tage udgangspunkt i at indholdsgenkendelsesteknologier fungerer bedre i nogle situationer end andre. Hvis der er et næsten fuldstændigt match mellem en video eller lydfil uploadet af en bruger og et beskyttet værk som rettighedshaverne har givet information om til en OCSSP, er der normalt en ganske høj sandsynlighed for en ophavsretslig krænkelse. I den situation vil automatisk blokering generelt være forholdsvist uproblematisk.

Hvis indholdsgenkendelsesteknologien derimod kun producerer et match med anmeldte værker fra rettighedshavere for en del af brugerens uploadede værk (partielt match), bør der under ingen omstændigheder ske automatisk blokering uden en manuel kontrol på grund af den overhængende risiko for overblokering af lovligt materiale. I den forbindelse vil det typisk være relevant at anmode om brugerens redegørelse for hvorfor der er tale om en lovlig udnyttelse af de værker, som giver anledning til et partielt match. Derudover vil rettighedshaveren selvsagt have mulighed for at indgive en tilstrækkelig begrundet meddelelse om at fjerne det brugeruploadede værk i henhold § 52 e, stk. 4, litra c.

For at forebygge automatiske blokeringer på et forkert grundlag vil det være hensigtsmæssigt, hvis brugeren i forbindelse med upload af et værk kan angive over for OCSSP'en, at værket er udgivet under en åben licens (som Creative Commons) eller i public domain.

Behandling af klager fra brugere (§ 52 e, stk. 6)

Brugernes klagemuligheder består af to elementer. OCSSP'er er forpligtet til at stille en effektiv og hurtig klageordning med menneskelig kontrol til rådighed, hvis brugernes uploadede værker blokeres (litra b) eller fjernes (litra c). Derudover skal medlemsstaterne sikre, at brugerne har adgang til udenretslige ordninger for tvistbilæggelse.

Det anføres i de specielle bemærkninger til § 52 e, stk. 6, at i lyset af formålet med artikel 17 og strukturen i artikel 17, stk. 9 bør en klage ikke føre til, at det pågældende materiale er tilgængelig under behandling af sagen. Dette begrundes efterfølgende i de specielle bemærkninger med, at tjenesten kan ifalde ansvar for den ulovlige brug, hvis klagesagen eller tvistbilæggelsessagen falder ud til rettighedshavernes fordel.

IT-Politisk Forening undrer sig over denne begrundelse, som synes at være baseret på e-handelsdirektivets bestemmelser om konkret kendskab til det eventuelt ulovlige indhold (jf. artikel 14 i e-handelsdirektivet). Under artikel 17 er rammerne for tjenestens ansvarsfritagelse imidlertid bestemt af opfyldelse af "bedste indsats" betingelserne i artikel 17, stk. 4, hvor lovgrundlaget efter artikel 17, stk. 7 samtidig skal sikre, at der ikke sker blokering af lovlige brugeruploadede værker.

Efter IT-Politisk Forenings opfattelse må det derfor afhænge af en konkret vurdering, om det pågældende materiale er tilgængeligt under klagesagen. Her bør det spille en væsentlig rolle, om at der tale om en automatiseret blokering (litra b) som brugeren bestrider, eksempelvis med henvisning til en undtagelse eller indskrænkning af ophavsretten, eller om der er tale om fjernelse af materialet i henhold til en tilstrækkelig begrundet meddelelse fra rettighedshaveren (litra c).

Den udenretslige ordning for tvistbilæggelse skal ifølge lovforslaget varetages af Ophavsretslicensnævnet. Dette nævn træffer ifølge dets egen hjemmeside primært afgørelser i sager om vederlag til KODA, Gramex og CopyDan Verdens TV. Siden år 2000 har nævnet i gennemsnit truffet afgørelse i én sag om året. Tvistbilæggelse efter artikel 17 vil være mindre sager mellem private brugere af OCSSP'er og professionelle rettighedshavere om lovligheden af konkrete brugergenererede værker. Derudover vil der formentlig være langt mere end et par sager om året.

For IT-Politisk Forening er det først og fremmest afgørende, at den valgte udenretslige ordning for tvistbilæggelse også i praksis sikrer brugerne en effektiv adgang en upartisk afgørelse i sagen. Det forudsætter efter vores opfattelse, at det er nemt for brugerne at indgive en klage til

tvistbilæggelsesordningen, og at der ikke er prohibitivt høje udgifter forbundet med ordningen. For brugerne bør den udenretslige ordning for tvistbilæggelse enten være gratis eller i det mindste med et fast begrænset gebyr som det kendes fra Forbrugerklagenævnet.

Det fremgår imidlertid af bekendtgørelsen om Ophavsretslicensnævnet, at nævnet selv fastsætter udgifterne ved dets virksomhed, og at udgifterne som udgangspunkt deles mellem sagens parter. På Ophavsretslicensnævnet hjemmeside er der anført nogle honorarsatser for nævnet medlemmer, som hurtigt kan føre til prohibitivt høje udgifter for OCSSP-brugerne der er almindelige borgere, ikke professionelle aktører i det store ophavsretslige økosystem.

Undtagelse for parodi bør indføres generelt

Med § 52 e, stk. 10 indføres en undtagelse for karikatur, parodi og pastiche, der gælder for værker som brugerne uploader til OCSSP'er. Ophavsretsloven har i forvejen en undtagelse for citatretten, som artikel 17, stk. 7 tillige kræver for OCSSP'er.

IT-Politisk Forening vil anbefale, at den nye undtagelse for parodi m.v. indføres generelt og ikke kun i forbindelse med OCSSP'er (som er det formelle krav i det nye direktiv). På andre onlineplatforme end OCSSP'er vil skaberne af parodiværker alternativt skulle forlade sig på retspraksis og en mere upræcist formuleret lovbestemmelse fra 1959-60. En undtagelse for karikatur, parodi og pastiche baseret på Infosoc-direktivet 2001/29/EF vil skabe retlig sikkerhed for skaberne af parodiværker.

Fra: Sekretærer Jura og EU <sekr_juraogeu@kl.dk>
Sendt: 15. januar 2021 11:35
Til: Jesper Diernisse Langsted
Emne: KL's høringssvar til "Høring over lovudkast – ændring af lov om ophavsret"

Kære Jesper

KL har ingen bemærkninger til høringen over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.).

Med venlig hilsen
Marianne Hansen

Sekretær
Jura og EU

Weidekampsgade 10
Postboks 3370
2300 København

D +45 3370 3281
E MGH@kl.dk

T +45 3370 3370
W kl.dk

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K

Fremsendt pr. e-mail til jdl@kum.dk med emnefelt "Høring over lovforslag – ændring af lov om ophavsret"

22. januar 2021

Høringssvar vedr. forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCab-II-direktivet m.v.)

Koda fremsender hermed bemærkninger til Kulturministeriets høringsmails af 18. december 2020 og 14. januar 2021 vedrørende forslag til lov om ændring af ophavsretsloven med henblik på dansk gennemførelse af artikel 15 og 17 i DSM-direktivet samt Sat-CabII-direktivet m.v.

Kort om Koda

Koda er en non-profit medlemsforening, som forvalter rettigheder for komponister, tekstforfattere og musikforlæggere fra ind- og udland. Koda har godt 46.000 direkte medlemmer og repræsenterer derudover mange tusinde rettighedshavere via aftaler med andre forvaltningsselskaber fra hele verden. Kodas opgave er at sørge for at musikbrugere nemt kan få adgang til de musikrettigheder, de har brug for, og dernæst at dem, der har skabt musikken, får betaling når deres musik spilles offentligt, fx i radio, fjernsyn eller på internettet. For yderligere information om Koda henvises der til www.koda.dk/omkoda.

Kodas høringssvar er struktureret således:

1. Overordnede bemærkninger om DSM-direktivets artikel 17
 - a. Baggrunden for bestemmelsen
 - b. Direktivnær implementering er nødvendig
2. Punkter i forslaget, det er afgørende at bevare
 - a. Kvalificeringen af platformenes handlinger (§ 52 e, stk. 2)
 - b. Hvilke bruges handlinger (§ 52 e, stk. 3)
 - c. "Bedste indsats" og "høje branchestandarder for erhvervsmæssig diligenspligt" (§ 52 e, stk. 4)
 - d. Klagehåndtering (§ 52 e, stk. 6 og stk. 9)
3. Punkter i forslaget, som bør forbedres
 - a. Reflektering af SatCabII-direktivets artikel 7
 - b. Ikke nedtone udestående rettigheder i direct injection (§ 35, stk. 1)
 - c. Ordlyd og bemærkningstekst vedrørende § 35, stk. 5
 - d. Ændret bemærkningstekst (§§ 66 og 67)
 - e. Præcisering af "kommercielt øjemed" (§ 52 e, stk. 3)

- f. Facilitering af samarbejdet mellem rettighedshavere og platformene
- g. Ansvarsgrundlag for overtrædelse af § 52 e
- h. Afsenderlandsprincippet og udtrykket ”tilknyttede tjenester” i § 87 a
- i. Bemærkning vedr. indtægtsbestemt vederlag (§ 87 a)

1. Overordnede bemærkninger om DSM-direktivets artikel 17

1.a. Baggrunden for bestemmelsen

Koda har forståelse for, at Kulturministeriet – tvunget af omstændighederne – har valgt at udskyde implementeringen af størstedelen af DSM-direktivet. Koda noterer samtidig med tilfredshed, at ministeriet har prioriteret at implementere direktivets artikel 17.

Igennem en årrække har det været en prioritet på europæisk plan at få opdateret reglerne for den digitale markedsplads og få regler som dem i artikel 17, der skal medvirke til, at rettighedshaverne får en rimelig betaling for brugen af deres indhold på internettet. Hvor internettets første – og stadig eksisterende – udfordring var pirattjenesterne, har det de seneste år været de sociale mediers bruger-uploads, der har voldt størst kvaler. I ly af E-handelsdirektivets regler om *safe harbour* har de sociale medier præsenteret eksorbitante mængder af kreativt indhold gratis for sine brugere, og retstilstanden har betydet, at rettighedshaverne har stået svagt i forhandlingerne om brugen af deres indhold. Dertil kommer, at navnlig børn og unge er storforbrugere af musik på fx YouTube, og at næsten en hel generation er blevet vænnet til, at ophavsretligt beskyttet musik kan tilgås gratis.

Så længe der findes gratis alternativer, er det selvsagt vanskeligt at konkurrere for de tjenester, der licenserer det ophavsretlige indhold på sædvanlige forretningsmæssige vilkår. Det er derfor afgørende for en bæredygtig digital økonomi i EU's indre marked, at der sættes nye ophavsretlige rammer, der kan sikre, at de, der skaber og producerer det kreative indhold, får en rimelig betaling, som derved skaber grundlag for produktion af nyt kreativt indhold.

Det er vigtigt at have for øje, at en styrkelse af rettighedshavernes position overfor techgiganternes sociale medieplatforme fra starten har været det bærende hensyn bag artikel 17 (jf. direktivets betragtning (61)). Netop dette hensyn blev fra dansk side bakket op hele vejen igennem direktivets tilblivelsesproces, jf. Folketingets politiske udtalelse af 27. april 2017 på baggrund af Folketingets Kulturudvalg og Europaudvalgs behandling af EU-kommissionens forslag til reform af ophavsretten (KUU, 2016-17, Alm. Del, bilag 157), hvori det blandt andet hedder: ”Udvalgene finder, at forslaget til art. 13 [nu art. 17] og den tilhørende betragtning 38 udgør en afbalanceret løsning, således at der sikres lige konkurrencevilkår. Bestemmelsen bidrager til at skabe et forhandlingsrum, således at rettighedshaverne kan drøfte vilkårene om rimeligt vederlag m.v. med ejerne af disse tjenester. Derfor må formuleringen af art. 13 eller betragtning 38 ikke forringes eller udvandes.”

I et samlenotat af 15. november 2018 (Europaudvalget, 2016, Bilag 13) redegjorde den daværende regering for sin holdning til forslaget til art. 13 (nu art. 17): ”Regeringen finder det

vigtigt, at rettighedshaverne dels har gode muligheder for at få betaling, når deres værker og frembringelser anvendes på internettet, dels har gode muligheder for at få fjernet ulovligt materiale. Regeringen støtter derfor forslaget til artikel 13, der vil give rettighedshaverne større kontrol over de værker, som uploades og deles på informationssamfundstjenester. Reglerne kan være med til at understøtte de frivillige tiltag, der allerede findes på området.”

Regeringen fandt dog også, at forslaget på visse punkter burde forbedres, og vi kan i dag konstatere, at disse forbedringspunkter blev en del af den endelige direktivtekst:

- Det blev tydeliggjort hvilke informationssamfundstjenester, der er omfattet.
- Det blev sikret, at kravene til informationssamfundstjenesterne er proportionale, så forslaget ikke blive unødvendigt byrdefuldt, herunder særligt ift. små og mellemstore virksomheder.
- Brugerne blev sikret muligheder for at klage, når materiale, som de havde lagt på tjenesterne, blev nedtaget eller blokeret.
- Det blev sikret, at det er muligt for platforme at undgå et ophavsretligt ansvar for det materiale, som uploades af platformens brugere, hvis platformene tager alle rimelige skridt til, at der ikke uploades materiale i strid med ophavsretten.

1.b. Direktivnær implementering er nødvendig

På den baggrund er det i overensstemmelse med bestemmelsens formål og med de politiske intentioner, der fra starten fra dansk side har været på dette område, når Kulturministeriet bemærker, at ”Hensigten med implementering af DSM-direktivets artikel 15 og 17 er at skabe en mere velfungerende markedsplads for ophavsret og dermed sikre, at rettighedshavernes position over for techgiganterne styrkes, således at der sikres fair vilkår og betaling til rettighedshaverne, når techgiganterne bruger deres indhold på nettet” (for god ordens skyld bemærkes, at Koda ikke har interesser knyttet til artikel 15).

Som nævnt tilkendegav Folketinget tidligt i forløbet, at ”formuleringen af art. 13 [nu art. 17] ... ikke må udvandes eller forringes”, ligesom den daværende regerings forbedringspunkter alle blev imødekommet i den endelige direktivtekst.

Samlet set må det fastholdes, at artikel 17 i sin endelige udformning rummer en nøje afstemt og grundigt drøftet balance mellem hensynet til rettighedshavernes interesser og hensynet til brugernes ytringsfrihed – en balance, der ikke bør rykkes ved i den danske implementering.

I den sammenhæng er Koda blevet opmærksom på, at Danmark er medunderskriver af et *non paper* af 27. oktober 2020, som er kritisk over for EU-kommissionens foreløbige tilkendegivelser vedrørende de kommende *guidelines* for implementeringen af artikel 17 – tilkendegivelser, der på en række punkter ville forrykke balancen i artikel 17 til skade for rettighedshaverne.

Koda har derfor med glæde noteret sig, at det er ”... Kulturministeriets vurdering, at der bør ske en direktivnær implementering...” (s. 13), fordi dette er helt afgørende for, at

direktivet får virkning efter hensigten. Det kan ikke understreges kraftigt nok, hvor vigtigt det er, at denne hensigt fastholdes og ikke udvandes af overdrevent og misforstået hensyn til brugernes ytringsfrihed, som til syvende og sidst kun vil tjene til at beskytte techgiganterne hidtidige praksis og dermed modvirke den nødvendige udvikling af en bæredygtig digital økonomi.

2. Punkter i forslaget, det er afgørende at bevare

Koda anser det for afgørende, at følgende dele bevares i forslaget (for den sproglige enkeltheds skyld omtales onlineindholdsdelingstjenester som *platforme*):

2.a. Kvalificeringen af platformenes handlinger (§ 52 e, stk. 2)

Det er afgørende for Koda – og i øvrigt en naturlig følge af direktivet – at det (s. 39 med den angivne begrundelse) nævnes, at reglen omfatter såvel lineær som non-lineær tilgængeliggørelse og dermed ligeledes livestreaming. Det er ligeledes afgørende, at følgende naturlige konsekvenser af direktivteksten bevares: 1) det nævnes (s. 38), at *”hvor § 52 e ikke finder anvendelse, gælder bestemmelsen i den gældende § 2”*, fordi det almindelige udgangspunkt om ophavsretten som en eneret dermed er præciseret; (2) det nævnes (s. 39), at E-handelslovens ansvarsfritagelse ikke finder anvendelse, når der er et direkte ansvar; og (3) formuleringen fra slutningen af betragtning (61) om, at rettighedshaverne ikke er forpligtet til at give tilladelse, fremgår af selve lovteksten.

Koda finder det afgørende – og i tråd med direktivets generelle anbefaling af adgang til udenretlige tvisteløsningsorganer – at det i forslaget (s. 40) nævnes, at platformenes forpligtelse til at gøre deres *”bedste indsats”* for at opnå en tilladelse fra rettighedshaverne omfatter at benytte Ophavsretslicensnævnet i det omfang, der er adgang hertil.

2.b. Hvilke brugeres handlinger (§ 52 e, stk. 3)

På s. 15 angives, at *”ovennævnte tilladelse skal omfatte brugernes handlinger, medmindre disse agerer i kommercielt øjemed eller har betydelige indtægter som følge af deres aktiviteter”* og – i forlængelse heraf (s. 40), at *”Indtægterne fra aktiviteten skal ikke ses isoleret men i sammenhæng med de indtægter, den uploadende bruger i øvrigt oppebærer som følge af upload af indholdet”*. Det er afgørende for Koda, at det fastholdes i forslaget, at undtagelsen for *”betydelige indtægter”* gælder for alle indtægter, der er en følge af aktiviteten, idet betragtning (69)’s formulering om indtægter, *”der genereres af [brugernes] uploads”*, kunne føre til misforståelser og forsøg på omgåelse, når indtægterne er en klar, men indirekte følge af brugerens uploads.

2.c. ”Bedste indsats” og ”høje branchestandarder for erhvervsmæssig diligspligt” (§ 52 e, stk. 4)

Det er afgørende for Koda, at den forståelse af udtrykket *”høje branchestandarder for erhvervsmæssig diligspligt”*, der fremgår af lovforslaget, fastholdes. Det er i fuld overensstemmelse med direktivets overordnede målsætninger, at udtrykket forstås som et

dynamisk krav til platformenes indholdsgenkendelsesteknologier. Dette ligger i forlængelse af Folketingets tilkendegivelser helt tilbage fra 2017 om, at de nye regler skal "tage højde for den fremtidige teknologiske udvikling". Hvis kravene uambitiøst defineres ud fra de teknologier, der er tilgængelige i dag – som vel at mærke er udviklet ensidigt ud fra platformenes selvdefinerede behov – ville kravene over tid blive overhalet af den teknologiske udvikling, ligesom der i udviklingen af teknologierne ikke vil blive taget hensyn til rettighedshavernes interesser.

Kun ved at sikre en teknologineutral forpligtelse for platformene til – i samarbejde med rettighedshaverne – løbende at udvikle indholdsgenkendelsesteknologierne, bliver det muligt at realisere direktivets hensigt om, at platformene skal gøre deres bedste i overensstemmelse med høje branchestandarder for erhvervsmæssig diligenspligt, jf. herved stk. 4, litra b i både artikel 17 og i lovforslagets § 52 e.

Det ligger i klar forlængelse af artikel 17's beskyttelse af såvel frembringelser som værker, at forpligtelserne efter stk. 4 også knytter sig til værker som sådan, "*også når sidstnævnte anvendes i alternative versioner, f.eks. optagelser fra livekoncerter eller cover-versioner*" (s. 41), ligesom det (s. 42) anføres, at en notificering kan angå et værk, altså ikke nødvendigvis en konkret indspilning, og i så fald retter notice-and-stay-down-kravet sig mod selve værket. I betragtning af den teknologiske udvikling, hvor det allerede i dag er muligt maskinelt at genkende afspilninger af store dele af det musikalske repertoire, må eventuelle tekniske vanskeligheder ved at leve op til dette antages at være forbigående, og der er dermed ikke er nogen grund til at slække på formuleringen af hensigten i stk. 4.

Eventuelle konkrete uhensigtsmæssigheder som følge af stk. 4's forpligtelser er der taget højde for i artikel 17, stk. 5, gentaget i § 52 e, stk. 5 om bl.a. proportionalitetsprincippet. Proportionalitetsprincippet bør dog ikke kunne anvendes af store platforme til at se bort fra små og mindre rettighedshaveres legitime interesser. I forlængelse af dette har Koda noteret sig forslaget bemærkning (s. 44) om, at bestemmelsen ikke må føre til en generel lempelse af indsatsen for musikværker, når disse er løsrevet fra produktionen, dvs. når tekst og melodi ikke er knyttet til en specifik indspilning af sangen.

Det er helt afgørende for Koda, at den platform, som ikke har en aftale, og som ikke har gjort sit bedste i overensstemmelse med høje branchestandarder for erhvervsmæssig diligenspligt – således som dette begreb er præciseret i lovforslaget, jf. ovenfor – har et direkte ansvar for den uautoriserede overføring til almenheden og tilrådighedsstillelse.

2.d. Klagehåndtering (§ 52 e, stk. 6 og stk. 9)

Det er afgørende for Koda, at forslaget fastholder følgende afsnit (s. 44-45): "*Såfremt indholdet er tilgængeligt under klagesagen, kan tjenesten ifalde ansvar for den ulovlige brug, hvis klagesagen eller tvistløsningen falder ud til rettighedshavernes fordel. Det følger heraf, at tvivl om, hvorvidt en brug er omfattet af en undtagelsesbestemmelse i ophavsretsloven, bør komme rettighedshaverne til gode under behandlingen af klagesagen og den eventuelle efterfølgende behandling af tvisten ved Ophavsretslicensnævnet, således at det uploadede indhold ikke er tilgængeligt under klagesagen*". Dette er – som omtalt

ovenfor – i overensstemmelse med ønsket fra den daværende danske regering om, at brugere blev sikret muligheder for at klage, når materiale, som de har lagt på tjenesterne, var blevet nedtaget eller blokeret. Samtidig sikrer denne formulering, at platformen har et ansvar, hvis det viser sig, at brugen af indholdet ikke var omfattet af en ophavsretlig undtagelse eller indskrænkning, jf. § 52 e, stk. 4.

Koda er opmærksom på, at der efter direktivets vedtagelse har været udtrykt forskellige opfattelser af de praktiske, processuelle konsekvenser af følgende formulering i artikel 17, stk. 7: *”Samarbejdet mellem udbydere af onlineindholdsdelingstjenester og rettighedshavere må ikke føre til blokering af adgangen til værker eller andre frembringelser, der uploades af brugere, og som ikke krænker ophavsret og beslægtede rettigheder, herunder når sådanne værker eller frembringelser er omfattet af en undtagelse eller indskrænkning.”* Koda kan tilslutte sig den opfattelse, der kommer til udtryk i forslaget, jf. bemærkningerne til § 52 e, stk. 6 ovenfor, hvorefter denne formulering *alene* betyder, at uploads, hvor det er konstateret, at det er omfattet af en undtagelse eller indskrænkning, ikke må blokeres. Det er væsentligt og helt naturligt – i lyset af formålet med artikel 17 og strukturen i artikel 17, stk. 9 – at bestemmelsen giver brugeren adgang til at klage *efter* at der er sket blokering, altså en *efterfølgende* klageadgang. Klagebehandlingen skal være hurtig, blandt andet af hensyn til ytringsfriheden, men der er ikke tale om, at der skal ske en *forudgående* prøvelse af, om brugen er omfattet af en ophavsretlig undtagelse, og der er ikke hjemmel i direktivet til at opstille nogen formodningsregler om, hvornår en af de ophavsretlige undtagelser eller indskrænkninger finder anvendelse. Koda kan kun opfatte disse argumenter som forsøg på at lempe platformenes ansvar efter § 52 e, stk. 4, og de der omtalte krav om blandt andet ”høje branchestandarder for erhvervsmæssig diligenspligt”.

3. Punkter i forslaget, som bør forbedres

3. a. Reflektering af SatCabII-direktivets artikel 7

Det bør for god ordens skyld præciseres i bemærkningerne, at SatCabII-direktivets artikel 7 om retransmission af nationale kanaler allerede er og forbliver implementeret i dansk ophavsret, idet dette har været retstilstanden herhjemme siden 1985.

3.b. Ikke nedtone udestående rettigheder i direct injection (§ 35, stk. 1)

Koda har noteret sig, at Kulturministeriet ikke finder, at der er behov for selvstændige ændringer i ophavsretsloven i forhold til implementering af direktivets bestemmelser om *direct injection*. Bemærkningernes (s. 22) begrundelse herfor er formuleret på en måde, som efter Kodas opfattelse underbelyser både omfanget af udestående rettigheder (som altid gælder musikrettighederne) og udbredelsen af *direct injection*: *”§ 35, stk. 1, omfatter allerede tredjemands brug af rettigheder i lineære (flow) tv-kanaler og vil derfor kunne anvendes i relation til eventuelt udestående rettigheder, distributøren skal klarere i dette helt særlige tilfælde.”*

Koda foreslår, at afsnittet ændres til *”§ 35, stk. 1, omfatter allerede tredjemands brug af rettigheder i lineære (flow) tv-kanaler og vil derfor kunne anvendes i relation til*

udestående rettigheder, distributøren skal klarere i dette tilfælde.”

3.c. Ordlyd og bemærkningstekst vedrørende § 35, stk. 5

Som foreslået i rapporten fra Udvalget om finansiering af dansk digital indholdsproduktion, bør ordene ”i samme tidsrum” udgå af stk. 5, så der opnås fuld ligestilling med stk. 4.

Med forslaget til ændring af § 35, stk. 5, bliver den tredjemandsudnyttelse, der hjemles, gengivelse (”må gengives af andre”) og ikke længere ”må stilles til rådighed af andre...”. Eftersom ”gengivelse” omfatter eksemplar fremstilling, som er nødvendig for gengivelsen, bør § 35, stk. 5, 2. pkt.: ”Eksemplar fremstilling, der er nødvendig for tilrådighedsstillelsen, kan foretages” udgå af bestemmelsen i forbindelse med forslaget. I modsat fald bliver det mindre klart, hvilken tilrådighedsstillelse, der er tale om i den nævnte passus, og man kunne fejllæse den som en fribrugsregel.

Forslagets bemærkninger vedrørende udtrykket ”gengives” afspejler bemærkningerne fra 2014-forarbejderne (https://www.ft.dk/samling/20131/lovforslag/L123/som_frem-sat.htm), hvor det samme udtryk blev indsat i § 35, stk. 4. Koda ser det gerne indføjet i forslaget, at 2014-bemærkningerne fortsat er gældende – med de ændringer, der naturligt følger af forslaget til ændret § 35, stk. 1. Navnlige ønsker Koda dette afsnit af 2014-forarbejderne gentaget i lovens bemærkninger i forbindelse med forslaget til § 35, stk. 5: *”Der er ikke tiltænkt nogen ændring i måden, som rettighederne forvaltes på, når der er tale om gengivelse af indholdet i radio- og tv-udsendelser. Eksempelvis vil Koda og Gramex fortsat selv indhente vederlag for musik i butikker mv.”* Den praktiske relevans heraf er, at Koda i dag også på egen hånd licenserer på alle områder.

Koda finder endvidere, at det bør fremgå af forslaget, at eksemplar fremstilling i forbindelse med gengivelse efter forslaget til § 35, stk. 5, også vil omfatte de værker, som et radio- og fjernsynsforetagende til brug for sine egne udsendelser har optaget uden særskilt tilladelse med hjemmel i ophavsretslovens § 31, stk. 1, 1. pkt. om efemere optagelser. Som det fremgår af § 31, stk. 1, 2. pkt. afhænger retten til at gøre efemere optagelser tilgængelige for almenheden af de i øvrigt gældende regler. Det vil sige, at hjemlen til efemære optagelser kun gælder radio- og fjernsynsforetagendets udsendelsesvirksomhed. Det medfører blandt andet, at værker, der indgår i en efemer optagelse, ikke frit kan gengives – og herunder eksemplar fremstilles – efter forslaget § 35, stk. 5.

3.d. Ændret bemærkningstekst (§§ 66 og 67)

Koda har noteret sig følgende bemærkning (s. 23): *”Der er med den foreslåede annullering af undtagelsen af lyd- og billedproducenters vederlagsret i §§ 66 og 67 i forhold til kabelvidereudsendelse ikke tilsigtet økonomiske ændringer i grundlaget for eksisterende fordelinger af vederlag.”* Koda anser det for væsentligt, at bemærkningen yderligere præciseres på følgende måde: *”Der er med den foreslåede annullering af undtagelsen af lyd- og billedproducenters vederlagsret i §§ 66 og 67 i forhold til kabelvidereudsendelse ikke tilsigtet økonomiske ændringer i grundlaget for eksisterende fordelinger af vederlag mellem forskellige grupper af rettighedshavere.”*

3.e. Præcisering af ”kommercielt øjemed” (§ 52 e, stk. 3)

Koda vil foreslå, at det i bemærkningerne tilføjes, at begrebet ”kommercielt øjemed” skal forstås i overensstemmelse med Markedsføringslovens anvendelsesområde, som vedrører enhver erhvervsmæssig aktivitet, hvorved der udbydes produkter på markedet, uanset om aktiviteten drives med overskud for øje. I modsat fald kunne der argumenteres for, at betydelige aktiviteter på markedet ville falde uden for undtagelsen, fx statsvirksomheder, public service-aktører og andre støttede aktiviteter, der ikke drives med overskud for øje. Præciseringen er derfor afgørende for rettighedshaverne.

3.f. Facilitering af samarbejdet mellem rettighedshavere og platformene

På s. 41 er anført, at de høje branchestandarder løbende bør drøftes mellem rettighedshaverne og platformene, og at en standard, som er udviklet ensidigt af platformene, ikke vil kunne anses for at være ”branchestandarden”. Dette flugter med det ovenfor nævnte om den dynamiske standard, ligesom Koda ser det som en henvisning til det samarbejde mellem rettighedshaverne og platformene, som direktivet forudsætter, jf. betragtning (66), (68) og (70) samt artikel 17, stk. 7, og som den daværende danske regering i 2018 også nævnte: ”Regeringen støtter i den forbindelse, at de nærmere krav til foranstaltningerne fastsættes i samarbejde med rettighedshaverne og informationssamfundstjenesterne.”

Koda vil dog pege på behovet for, at Kulturministeriet eller en anden neutral part, fx Kulturministeriets Dialogforum, påtager sig at facilitere udviklingen af dette samarbejde, som ikke bare opstår af sig selv. Dette skyldes navnlig, at danske rettighedshavere har behov for rapportering og let adgang til indholdsgenkendelsesteknologier m.v., og disse behov har det erfaringsmæssigt været vanskeligt at trænge igennem med over for techgiganterne, som opererer med deres egen målestok for, hvem der kan påvirke deres forretningsgange.

3.g. Ansvarsgrundlag for overtrædelse af § 52 e

Det fremgår af forslaget nr. 12 med tilhørende bemærkninger, at overtrædelse af de foreslåede bestemmelser i § 52 e, medfører, at rettighedshaverne har krav på rimeligt vederlag og erstatning for yderligere skade. Dette forudsætter efter § 83, stk. 1, at overtrædelsen er forsætlig eller uagtsom. Forholdet mellem den sædvanlige uagtsomhedsnorm og de handlepligter, der følger efter § 52 e, stk. 4, bør dog præciseres. Det bør ikke være sådan, at udbydere, som er ansvarlige i medfør af § 52 e, har mulighed for at undgå erstatningspligt med henvisning til, at de ikke har handlet ”uagtsomt eller forsætligt”. En løsning kunne være, at det præciseres, at uagtsomhedsbedømmelsen skal følge de handlepligter, der opstilles i § 52 e, stk. 4 litra a-c, så tilsidesættelse af disse handlepligter i sig selv kan tilregnes som – mindst – uagtsomme.

3.h. Afsenderlandsprincippet og udtrykket ”tilknyttede tjenester” i § 87 a

I modsætning til det almindelige ophavsretlige udgangspunkt, fastsætter § 87 a, stk. 1 – i overensstemmelse med SatCabII-direktivet – et afsenderlandsprincip for de i bestemmelsen nævnte tjenester med de nærmere nævnte typer af indhold. I lyset af de generelle betænkkeligheder, der bør næres ved brugen af denne ”*legal fiction*”, bør reglen indsnævres mest muligt. På denne baggrund bør implementeringen i højere grad afspejle alle de begrænsende faktorer, der følger af direktivet, herunder at en onlinetjeneste skal have et

”klart og underordnet forhold”, jf. betragtning (8), og at der, jf. artikel 2, stk. 1, skal defineres en afgrænset tidsperiode efter udsendelsen.

§ 87 a benytter formuleringen ”via en tilknyttet onlinetjeneste eller under radio- eller fjernsynsforetagendets kontrol og ansvar.” Det fremgår ikke med tilstrækkelig tydelighed, at det efter direktivet er et absolut krav, at der skal være tale om en ”tilknyttet onlinetjeneste”. I direktivteksten står der, at udbuddet af denne onlinetjeneste kan foretages af broadcasteren selv eller under dennes kontrol og ansvar. Samme formuleringer bør anvendes i den danske lovtekst, jf. at det tilsvarende udtryk i den engelske version af direktivets artikel 3, stk. 1 lyder ”in an ancillary online service by or under the control and responsibility of a broadcasting organisation.”

3.i. Bemærkning vedr. indtægtsbestemt vederlag (§ 87 a)

I § 87 a, stk. 3, nævnes, at *”Vederlagets størrelse skal fastsættes under hensyntagen til samtlige aspekter af den tilknyttede onlinetjeneste.”* Under 3.3.3. Kulturministeriets overvejelser og lovforslagets indhold (s. 25) hedder det nærmere herom, at *”Med henblik på at sikre at parterne ved fastsættelsen af størrelsen af vederlaget for de omhandlede rettigheder tager højde for alle aspekter af den tilknyttede onlinetjeneste, foreslår Kulturministeriet, at der i § 87 a, stk. 3, indføres en sådan pligt. Det kan f.eks. være onlinetjenestens egenskaber, herunder varigheden af de i tjenesten indeholdte programmers tilgængelighed online, publikum og de tilgængelige sprogversioner.”*

Bemærkningerne gentager her SatCabII-direktivets artikel 3, stk. 2, 1. afsnit, som er sålydende: ”2. Medlemsstaterne sikrer, at parterne i forbindelse med fastsættelse af vederlag for de rettigheder, for hvilke oprindelseslandsprincippet som fastsat i stk. 1 finder anvendelse, tager hensyn til samtlige aspekter af den tilknyttede onlinetjeneste såsom tjenestens egenskaber, herunder varigheden af de i tjenesten indeholdte programmers tilgængelighed online, publikum og de tilgængelige sprogversioner.” Dog er 2. afsnit i artikel 3, stk. 2, udeladt, som er sålydende: ”Første afsnit udelukker ikke beregning af vederlagets størrelse på grundlag af TV- eller radioselskabets indtægter.” Lovforslaget bør efter Kodas opfattelse ikke kun gengive SatCabII-direktivets artikel 3, stk. 2, første afsnit, men også reflektere indholdet af bestemmelsens 2. afsnit, så det tydeligt fremgår, at de nævnte aspekter af betydning for vederlaget ikke udelukker beregning af vederlagets størrelse på grundlag af TV- eller radioselskabets indtægter, jf. også Kulturministerens svar på spørgsmål 87 fra Kulturudvalget (alm. del, 2020-21) samt Ophavsretslicensnævnets faste praksis.

I betragtning af, at artiklen forpligter Danmark til at *sikre*, at der tages hensyn til disse aspekter ved fastsættelsen af vederlag, bør hele indholdet af og begge afsnit i artikel 3, stk. 2, indsættes i lovteksten. Alternativt kan artikel 3, stk. 2's ordlyd gengives fuldstændigt i bemærkningerne.

Koda er naturligvis til rådighed for drøftelse af ovennævnte eller af øvrige spørgsmål vedrørende høringen.

Med venlig hilsen

Dicle Duran Nielsen
Juridisk chef

NOTAT

Dato: 22. januar 2021

Sag: 20/16069-2

Sagsbehandler: KRM/SAM

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens bemærkninger til Kulturministeriets forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.)

**KONKURRENCE- OG
FORBRUGERSTYRELSEN**

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen (KFST) kvitterer hermed for at have modtaget Kulturministeriets høring over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.). KFST har tidligere modtaget forslaget i præhøring. Der synes ikke at være sket væsentlige ændringer i indholdet.

ERHVERVSMINISTERIET

Nedenstående fokuserer på forslaget til bestemmelserne i §§ 52 c- 52 e, vedrørende implementeringen af art. 15 og art. 17 i DSM-direktivet.

KFST udgør sammen med Konkurrencerådet en uafhængig konkurrencemyndighed. De følgende høringsbemærkninger afgives udelukkende som konkurrencemyndighed.

KFST's bemærkninger til forslaget –Overordnede bemærkninger

- Presseudgivernes adgang til kollektive forhandlinger med informationssamfundstjenester efter § 52 d er problematisk for konkurrencen:
 - Ifølge forslaget kan en rettighedsorganisation i ethvert tilfælde forhandle med udbydere af informationssamfundstjenester på vegne af den samlede gruppe af udgivere, hvilket vil medføre, at konkurrencen mellem presseudgiverne sættes ud af kraft på dette punkt. Hensyn, der skulle begrunde denne begrænsning af konkurrencen, er ikke underbygget i forslaget.
 - Det er KFST's opfattelse, at der ift. adgangen til kollektiv forhandling som minimum bør sondres mellem parternes forhandlingsstyrke i forskellige situationer, således at der kun bliver adgang til kollektiv forhandling i de tilfælde, hvor der forhandles med store, internationale platforme. Det kan konkret omfatte de platforme som iht. EU-kommissionens forslag om Digital Market Act forventes at kunne kategoriseres som digitale gatekeepere. Denne liste omfatter fx Facebook og Google. Hvis adgangen til kollektiv forhandling også kan anvendes overfor mindre aktører i Danmark kan det skævvride konkurrencen til skade for disse.

- Se nærmere nedenfor under de specifikke bemærkninger til § 52 d.
- Forslaget afspejler ikke den nødvendige balance, der skal skabes mellem (i) beskyttelse af presseudgiveres rettigheder og (ii) værdien af den eksponering, som informationssamfundstjenester genererer for presseudgivere. Det kan hæmme konkurrencen mellem presseudgivere samt skævvride konkurrencen i forbindelse med forhandling.
 - Forslaget inddrager ikke i tilstrækkelig grad som et hensyn den værdi, informationssamfundstjenester genererer som distributionskanaler for rettighedshaverne eller ift. investering i innovative løsninger, samt eksponeringens betydning for konkurrencen mellem producenter af indhold.
- Forslagets bestemmelser er ikke konkrete nok til at sikre, at konkurrencemæssige hensyn tilgodeses:
 - Lovforslaget ligger ifølge bemærkningerne tæt op af direktivernes ordlyd og struktur for at mindske fortolkningstvív. Dette indebærer imidlertid, at forslaget efterlader flere af de samme uklarheder, som følger af selve direktivet.
 - Den konkurrencemæssige betydning af implementeringen vil efter KFST's opfattelse derfor i høj grad afhænge af den konkrete anvendelse af bestemmelserne – særligt i forhold til praksis fra Ophavsretslicensnævnet, der indsættes som klageinstans både i medfør af § 52 d og § 52 e. Det rummer en risiko for unødige begrænsninger af konkurrencen.

Specifikke bemærkninger til forslagets §§ 52 c og 52 d implementering af direktivets art. 15 vedrørende rettigheder for udgivere af pressepublikationer

Rettighedsorganisationer og muligheden for kollektive forhandlinger

Det er problematisk for konkurrencen mellem udgivere af pressepublikationer, hvis en rettighedsorganisation i ethvert tilfælde kan forhandle med udbydere af informationssamfundstjenester på vegne af den samlede gruppe af udgivere.

Udgangspunktet i konkurrencereglerne er, at konkurrerende virksomheder skal handle uafhængigt af hinanden, og selv fastlægge fx vilkår og priser. Kollektive forhandlinger reducerer udgivernes mulighed for og incitament til at tilrettelægge deres forretningsmodeller individuelt, og skaber i stedet en koordinering om vilkår og priser. Koordineringen bliver ikke elimineret af, at presseudgivere kan vælge at stå uden for de kollektive aftaler.

Forslaget kunne med fordel inddrage yderligere forudsætninger vedrørende rettighedsorganisationer, og hvad betydningen af aftalelicens som følge af kollektive aftaler vil indebære.

Forslagets mulighed for at indgå kollektive aftaler ligger ud over direktivets bestemmelser. Baggrunden for indførslen synes ifølge forslaget at være, at det vil være administrativt tungt for de enkelte presseudgivere at indgå individuelle aftaler. Dette hensyn ses dog ikke på nogen måde at være tilstrækkeligt faktuel underbygget til, at det kan bære, at konkurrencen på den måde sættes ud af kraft.

Såfremt baggrunden er, at man ønsker at styrke danske mediers forhandlingsposition over for informationstjenesterne, er det væsentligt at bemærke, at forslaget omfatter alle informationstjenester og således ikke kun er rettet mod store, internationale digitale platforme, men også vil gælde for mindre, (nationale) platforme, der i forhandlingerne således vil stå over for en samlet og koordineret sammenslutning af presseudgivere. Det kan også skævvride konkurrencen med negative virkninger for de mindre aktører.

Det er KFST's klare opfattelse, at der ift. adgangen til kollektiv forhandling som minimum bør sondres mellem parternes forhandlingsstyrke i forskellige situationer, således at der alene bliver adgang til kollektiv forhandling i de tilfælde, hvor der forhandles med store, internationale platforme (såkaldte gatekeeperplatforme). Det kan konkret omfatte de platforme, som iht. EU-kommissionens forslag om Digital Market Act forventes at kunne kategoriseres som digitale gatekeepere. Denne liste forventes afgrænset efter forholdsvist objektive kriterier og omfatter fx Facebook og Google.

Det bemærkes i den forbindelse, at det er KFST's vurdering, at markederne for presseudgivelser i Danmark er relativt koncentrerede og præget af få stærke aktører med betydelige positioner, hvilket er kendetegn, der normalt forbindes med markeder med begrænset konkurrence.

Det er samlet set KFST's opfattelse, at forslaget ikke underbygger, at der er hensyn, som begrunder et behov for kollektiv forhandling med deraf følgende eliminering af konkurrencen på dette punkt.

Definition af pressepublikationer og fortolkning af "meget korte uddrag"

KFST finder det usikkert, om anvendelsesområdet "udgivere af pressepublikationer" omfatter alle relevante konkurrerende aktører. Eksempelvis i forhold til graden af beskyttelse for blogs med journalistisk indhold og de nærmere grænser for ageren i "kommercielt øjemed", jf. § 52, stk. 2, nr. 1.

Forslaget indeholder herudover ikke en konkret stillingtagen til, hvorledes "meget korte uddrag" i undtagelsen i § 52 c, stk. 2, nr. 3, skal forstås. Det anføres i forslaget, at en nærmere afgrænsning af "meget korte uddrag"

ikke vil være hensigtsmæssig, da det vil bero på en konkret vurdering i det enkelte tilfælde. Som fortolkningsbidrag nævnes Infopaq-dommen, hvor det blev fundet, at en gengivelse helt ned til blot 11 ord kan være ophavsretligt beskyttet. Det anføres i forslaget, at efter Kulturministeriets opfattelse må enkelte ord eller meget korte uddrag nødvendigvis være kortere end fastslået i dommen. Herudover anføres, at undtagelsen ikke må undergrave pressepublikationernes investering, samt at undtagelsen ikke fortolkes på en sådan måde, at det påvirker effektiviteten af den foreslåede rettighed.

Afgrænsningen vil rent konkurrencemæssigt have betydning ift. hvornår udgivere af pressepublikationer bør kompenseres for den eksponering af indhold, som informationssamfundstjenester genererer. De konkrete fortolkningsbidrag ses imidlertid ikke at inddrage værdien af denne eksponering. Det er derfor relevant at tilføje yderligere fortolkningsbidrag, eksempelvis om grænsen for, om undtagelsen finder anvendelse, skal foretages ud fra en afvejning af, om det konkrete uddrag har så stort indholdsmæssig værdi, at incitament til at tilgå den oprindelige pressepublikation, hvorfra uddraget stammer, bortfalder.

Samme problemstilling vil gøre sig gældende i relation til undtagelsen vedrørende hyperlinks i bestemmelsens nr. 2, hvor forslaget umiddelbart lægger op til, at rammerne for brug af hyperlinks vil være ud fra en vurdering af, hvad der udgør ”korte uddrag”.

Ophavsretslicensnævnets rolle og fastsættelsen af vederlag

De nærmere kompetencer og kriterier for Ophavsretslicensnævnets fremtidige konkrete praksis som klageinstans, hvor ”*almene samfundsmæssige og konkurrenceretlige hensyn*” skal påses, behandles ikke nærmere i forslaget. Den konkurrencemæssige betydning vil derfor først kunne vurderes, når nævnets afgørelser træffes i praksis. Det er imidlertid KFST’s forståelse, at Ophavsretslicensnævnet kan træffe afgørelse om rimelige vederlag og andre vilkår, men ikke har mandat til at meddele selve tilladelsen til brug af indhold på informationssamfundstjenesterne. Forslaget adresserer endvidere ikke, hvilken betydning nævnets afgørelser vil have for håndhævelsen af konkurrencelovens regler.

Det er endvidere KFST’s forståelse, at nævnet heller ikke har kompetence til at sikre adgang til informationssamfundstjenester, hvilket kan have betydning for den konkurrencemæssige vurdering.

Forslaget indeholder herudover ikke de nærmere kriterier for fastsættelse af vederlag for informationssamfundstjenesters brug af indhold, herunder hvad der kan betragtes som rimeligt og om eksempelvis aspekter som genereret trafik (for begge parter) bliver inddraget i denne vurdering, hvilket kan have betydning for den konkrete konkurrencemæssige vurdering.

Specifikke bemærkninger til forslagets § 52 e implementering af direktivets art. 17 vedrørende forpligtelser pålagt udbydere af onlineindholdsdelings-tjenester

Deling og videredeling (generel hensyntagen til eksponering)

KFST savner en nærmere beskrivelse af i hvilke situationer, bestemmelsen finder anvendelse. Hvorledes vil bestemmelsen eksempelvis finde anvendelse, hvis der er tale om, at rettighedshaveren selv lægger materiale op og dette efterfølgende deles af øvrige brugere eller af tjenesten selv? Det kan i den forbindelse nævnes, at det kan forekomme urimeligt, hvis presseudgivere egenhændigt kan lægge materiale på en platform med henblik på at generere vederlag.

Herudover kan de nærmere kriterier for fastsættelse af ”passende vederlag” have betydning for den konkurrencemæssige vurdering, og der henvises i den forbindelse til bemærkningerne ovenfor vedrørende §§ 52 c og 52 d.

Der henvises ligeledes til ovenstående bemærkninger for så vidt angår Ophavsretslicensnævnet, da nævnets kompetencer og kriterier for dets vurdering ligeledes for denne bestemmelse kan have betydning for en konkurrencemæssig vurdering.

Til: Kulturministeriet

Att.: Jesper Diernisse Langsted og Anna Bæhr Christiansen

22. januar 2021

Høringssvar til høring over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.)

Kreativitet & Kommunikation vil først og fremmest gerne takke for muligheden for at afgive høringssvar. Som brancheforening repræsenterer vi den del af det danske erhvervsliv, der arbejder inden for reklame-, kommunikations-, PR-, event-, mediebyrå branchen m.m. En kreativ branche, der i høj grad udnytter og producerer ophavsretligt beskyttet materiale.

Vi finder det hos Kreativitet & Kommunikation helt afgørende, at der er en både fair, lige og mulig konkurrence for erhvervslivet på alle markeder, herunder også det digitale marked, som udvikler sig hastigt og som ændrer sig ofte. Det digitale marked er helt afgørende for vores medlemmer og den branche vi repræsenterer og derfor mener vi også regulering i et sagligt og tilpasset omfang er positivt, i det omfang det styrker det digitale marked og dets aktører.

Med et bagvedliggende direktiv som her, er det afgørende at den danske implementering bliver udført tekstnær og begavet. Der er ingen tvivl om, at den klassiske opdeling mellem udbydere i lovgivning fra tidligere, har sat sine spor i den nuværende digitale virkelighed, hvor platforme, udbydere og tilgængeliggørende virksomheder favner bredere end de kategorier vi tidligere har kendt. Derfor er det vores opfattelse, at sammenlignelige tjenester, der måske traditionelt hører under forskellig lovgivning, skal forsøges sidestilles i den lovgivning der indføres, således at man sikrer en fair og lige konkurrence bedst muligt.

Det digitale marked vil kun flyde mere sammen i fremtiden og derfor er det afgørende at man netop pålægger ansvar på tværs af de traditionelle opdelinger.

Vi mener det er helt afgørende, at man får gjort op med mulighederne for tilgængeliggørelse af ulovligt materiale beskyttet af ophavsretten. Det er dog vigtigt for os, at der er en vis proportionalitet i et sådan opgør, således at de erhvervsdrivende ikke pålægges unødige omkostninger eller omstændigheder, der besværliggør eller umuliggør deres muligheder for, at agere i det digitale marked.

Her tænker vi især på dem, der bruger onlineindholdstjenester i erhvervsmæssig sammenhæng, hvor ophavsretligt beskyttet materiale cleareres inden anvendelse. Det er afgørende, at der stadig er fri mulighed for dette uden at onlineindholdstjenester, grundet nærværende ændringer, indfører filtre, automatiske eller halv automatiske nedtagninger, m.m., som utilsigtet vil lukke ned for de erhvervsdrivendes aktiviteter eller give utryghed om, hvorvidt det sker, til trods for allerede cleareret materiale. Det har tjenesterne, i vores optik, ingen interesse i, da det ligeledes er en del af deres forretningskoncept, men vi vil dog alligevel påpege, at en sådan praktisk konsekvens vil være problematisk.

Vi henviser herudover til Dansk Erhvervs høringssvar.

Ved spørgsmål til høringssvaret kan Cecilie Kunz Paulsen, juridisk rådgiver, kontaktes på + 45 41 31 60 08 eller ckp@kreakom.dk

Med venlig hilsen

Kreativitet & Kommunikation

22. januar 2021

Motion Picture Association (MPA) kommentarer til:

Høring over udkast til lov om ændring af lov om ophavsret (Implementering af dele af direktiv om ophavsret og beslægtede rettigheder på det digitale indre marked samt direktiv om regler for udøvelse af ophavsretten og beslægtede rettigheder, der gælder for visse af TV- og radioselskabernes onlinetransmissioner samt retransmissioner af TV- og radioprogrammer m.v.)

MPA er den globale repræsentant for medlemmerne Netflix Studios, Paramount Pictures Corporation, Sony Pictures Entertainment, Universal City Studios, Walt Disney Studios Motion Pictures og Warner Bros Entertainment. MPAs medlemmer beskæftiger sig med produktion og distribution af dansk og internationalt indhold i Danmark via alle distributionskanaler.

MPA følger nøje gennemførelsen af EU's ophavsretsdirektiver i EU's medlemsstater, og derudover også udviklingen i lovgivningen om ophavsret overalt i verden. Vi sætter pris på muligheden for at kommentere på visse aspekter af lovudkastet og specifikt **den foreslåede udvidelse af retransmission aftalelicens til Subscription Video on Demand (SVOD). Vore kommentarer er baserede på kommercielle overvejelser og EU/internationale ophavsretsnormer.**

- **Kommercielt/Praktisk: Forslaget er en ufuldkommen løsning på et ikke-eksisterende problem.**
- Rent kommercielt ville den foreslåede assimilering af SVOD-tjenesters status til tv-stationer fungere i fuldstændig modstrid med den nuværende praksis på markedet såvel som kommercielle realiteter.
 - Selvstændige SVOD-tjenester er simpelthen ikke i samme position som traditionelle tv-stationer, der leverer lineære tv-kanaler - førstnævnte fungerer på basis af helt forskellige kommercielle realiteter og tekniske krav. At nogle tv-stationer muligvis også har deres egne SVOD-tjenester er irrelevant for dette punkt.
 - På samme måde kan betalings-tv-platforme og andre tredjepartsplatforme, der giver forbrugerne mulighed for at tilmelde sig og få adgang til selvstændige SVOD-tjenester, ikke sidestilles med traditionelle retransmissionsplatformes position (såsom kabeloperatører). SVOD-tjenester er ikke afhængige af disse platforme for at gøre deres indhold tilgængeligt for deres abonnenter.
 - SVOD-tjenester videretransmitteres IKKE af tredjepartsplatforme, og der bliver heller ikke anvendt 'direct injection' i forbindelse med SVOD-tjenester på sådanne tredjepartsplatforme med efterfølgende transmission til forbrugerne. Med hensyn til sidstnævnte punkt foreslår *Bemærkninger til lovforslaget*, at princippet om 'direct injection' udvides til hele §35 inklusive stk. 5 og derfor også anvendes i forbindelse med on-demand-tjenester. *Bemærkninger til lovforslaget* hævder, at dette er passende på baggrund af teknologisk neutralitet. Denne tilgang ignorerer det faktum, at SVOD-tjenester IKKE er lineære transmissioner i teknisk eller juridisk forstand. Denne tilgang ignorerer også den kommercielle realitet, som ligger til grund for anvendelsen af 'direct injection' i forbindelse med visse tv-stationers lineære transmissioner til visse platforme (f.eks. kabel). Faktisk anvendes 'direct injection' undertiden

udelukkende af grunde, der skal sikre "signalernes kvalitet til retransmissionsformål" (betragtning 21) - hvilket ikke er relevant for SVOD-tjenester.

- Ifølge EU-Domstolen (*SBS Belgien*, C-125/14 - den sag, der fremkaldte bestemmelsen omkring 'direct injection' i direktivet og inspirerede sproget deri), skal 'direct injection' forstås som *en proces i to etaper, hvor tv-stationen overfører det programbærende signal via en privat »punkt til punkt«-linje til sine distributører. På dette stadium kan disse signaler ikke modtages af den brede offentlighed. Efterfølgende sender distributørerne de nævnte signaler, eventuelt efter kryptering, til deres abonnenter, således at disse kan se programmerne på deres tv-apparater, i givet fald ved hjælp af en dekoder, som distributøren har stillet til deres rådighed*¹.
 - Disse tekniske og kommercielle elementer er simpelthen ikke relevante for levering af SVOD-tjenester til forbrugere (se også nedenfor). On-demand forretningsmodellen er helt anderledes, og de relevante eksklusive rettigheder er IKKE de samme (se nedenfor).
 - De foreslåede ændringer af § 35, stk. 5, der udvider aftalelicens til at omfatte SVOD-tjenester, vil skabe et unødvendigt ekstra lag af rettighedsklarering og kan risikere at komme til at operere i praksis som en form for obligatorisk kollektiv rettighedsforvaltning. Som sådan kan det afskrække investeringer i online-tjenester og indholdsproduktion i Danmark.
- **Artikel 3 i InfoSocdirektivet fra 2001/Artikel 8 WIPO-traktaten om ophavsret (WCT)**
 - Tredjepartsplatforme griber ikke ind på en meningsfuld måde eller spiller en væsentlig rolle for SVOD-tjenesters tilgængelighed for offentligheden; de beskæftiger sig ikke med copyright-relevante aktiviteter.
 - Tredjepartsplatformenes rolle er snarere begrænset til markedsføring og i nogle tilfælde faktureringsaktiviteter. I denne henseende fremgår det af *Bemærkninger til lovforslaget*, at *"Tredjemands involvering forudsættes at have karakter af distribution med et udbud af indhold, der gøres tilgængeligt fra en flersidig af tv-kanaler og/eller onlinetjenester, fx som en del af et abonnement (direkte eller indirekte) mellem aggregator og slutbrugerne. Der vil også være tale om en distributionslignende situation, hvor indhold fra en tjeneste bruges som attraktion foran en betalingsmur, eller der er reklamer i forbindelse med indholdet. Udbud af apps i appstores, herunder downloads og præinstallation af apps, uden at det er en del af et direkte eller indirekte abonnement eller anden betaling (fx reklame) mellem aggregator og slutbrugerne har eksempelvis ikke en sådan karakter"*.
 - Det antydes imidlertid ikke, og med rette, at denne involvering er relevant set fra et ophavsretligt perspektiv. Som sådan er der derfor ingen begrundelse for at udvide aftalelicens (og begrebet 'direct injection') til også at omfatte SVOD-tjenester.
 - SVOD-tjenesters aktiviteter baseres på den interaktive eneret til tilrådighedsstillelse til almenheden. Denne aktivitet kan ikke sidestilles med lineære transmissioner fra tv-stationer, der ved brug af 'direct injection' videreføres til forskellige platforme, mens de implicerer overføring til almenheden (under den overordnede rettighed i Artikel 3), men ikke tilrådighedsstillelse, da de ikke er on-demand. SVOD 'transmissioner' er ikke statiske feeds, der injiceres i en kabelhovedende - de består af en konstant frem og tilbage mellem SVOD-

¹ C-325/14: *SBS Belgium NV v. Belgische Vereniging van Auteurs, Componisten en Uitgevers (SABAM)*.

tjenesten og forbrugeren - hvor forbrugeren beslutter tidspunktet og stedet, hvor hun vælger, hvilke titler/værker, der tilbydes af tjenesten, hun ønsker at få adgang til. Begrebet 'direct injection' finder derfor ikke anvendelse her - det er bestemt til at håndtere lineære transmissioner - dette fremgår klart af direktivet og af SBS Belgien-sagen, som nævnt ovenfor.

- Lovforslaget anerkender, at aftalelicens kun finder anvendelse, hvor der er ophavsretsrelevante aktiviteter. Men da der ikke er nogen ophavsretligt relevante aktiviteter i forbindelse med SVOD-tjenester og tredjemandsplatforme, giver det ikke mening at lovgive herom - det vil kun forårsage unødvendig forvirring på markedet og potentielt skabe juridisk usikkerhed, der kan føre til dyre retssager. Faktisk anerkender *Bemærkninger til lovforslaget* dette element ved at bemærke, at dette er et spørgsmål for domstolene – faktisk antyder lovforslaget, at dets tilgang vil fremkalde tvister.
- **Artikel 5, stk. 5, i InfoSocdirektivet fra 2001 / Artikel 9 Bern, 13 TRIPs, 10 WCT:** Aftalelicens i forbindelse med SVOD ville medføre en uacceptabel begrænsning af udøvelsen af enerettigheder i strid med tretrinstesten:
 - Udbuddet af SVOD-tjenester er blevet en af de vigtigste metoder til ikke blot at udnytte audiovisuelt indhold, men også til at finansiere produktionen af sådant indhold.
 - Begrænsningen ville være i strid med den måde, hvorpå rettighedshaverne normalt udøver deres rettigheder i forbindelse med SVOD-tjenester. Den ville konkurrere rent økonomisk med de måder, hvorpå rettighedshaverne normalt udvinder økonomisk værdi af deres indhold og dermed berøve dem betydelige kommercielle indtjeningsmuligheder.
 - Aftalelicens fungerer på en måde, hvor alt indhold bliver vurderet til at have samme økonomiske værdi. Dette er ikke tilfældet. Selv hvor en enkelt rettighedsindehaver er i stand til at fravælge aftalelicens, vil aftalelicensen have reduceret værdien af indholdet på markedet.
 - Den skade, der påføres eksklusive rettigheder, vil ikke blive afhjulpet ved muligheden for at fravælge aftalelicens. Disse muligheder fungerer ikke altid optimalt – ej heller det eventuelle vederlag, der genereres af aftalelicens. Derfor er det yderst vigtigt, at rettighedshavere bevarer friheden til at udøve deres rettigheder på individuel basis.
- **Den foreslåede aftalelicens ville være i strid med Artikel 12 i DSM direktivet og internationale normer.** Artikel 12 foreskriver faste parametre for udøvelsen af aftalelicens i henhold til EU-lovgivningen (som igen er nødvendige for at sikre overholdelse af internationale normer).
- Generelt er den foreslåede aftalelicens ikke proportional, da den simpelthen ikke er nødvendig - der er ingen begrundelse for assimilering af SVOD-tjenester til tv-kanaler eller for behandling af de relevante tredjepartsplatforme som retransmissionsoperatører for så vidt angår SVOD-tjenester.
- Mere specifikt er aftalelicens i henhold til Artikel 12 kun tilladt:
 - "*inden for veldefinerede anvendelsesområder*"
 - den foreslåede aftalelicens rejser faktisk flere spørgsmål, end den besvarer – det er ikke engang klart, hvornår den rent faktisk gælder, eller om den er nødvendig, dvs. at rettighederne skal klareres.

- samarbejdet mellem SVOD-tjenester og tredjepartsplatforme antager mange forskellige former, men forslaget indeholder ingen detaljer om, hvilke der er relevante.
- *"hvor opnåelse af tilladelser fra rettighedshavere på individuelt grundlag typisk er så byrdefuld og upraktisk, at den krævede licenstransaktion sandsynligvis ikke vil finde sted [...]"*
 - en lang række godkendte SVOD-tjenester er allerede i gang i Danmark og i hele EU.
 - de nødvendige rettighedstilladelser er opnået gennem eksisterende systemer for direkte aftaler med rettighedshavere og kollektiv forvaltning (f.eks. for så vidt angår musik rettigheder).
 - det er simpelthen ikke tilfældet, at det er besværligt eller upraktisk at opnå tilladelse. Markedet har for længst løst de problemer, der måtte være. Aftalelicens er ikke nødvendig.
- *"på grund af karakteren af anvendelsen eller af de typer af værker eller andre frembringelser, der er tale om, og sikrer, at en sådan licensordning beskytter rettighedshavernes legitime interesser. "*
 - rettighedshavernes legitime interesser ville blive undermineret af indførelsen af en aftalelicens for SVOD-tjenester. Dette ville være i strid med 3-trins testen og risikerer at fungere som de facto tvungen kollektiv forvaltning.
 - aftalelicens ville have *"en negativ indvirkning på den økonomiske værdi af de relevante rettigheder eller fratage(r) rettighedshaverne betydelige kommercielle fordele."* (se betragtning 47 DSM direktivet).
- Endelig er aftalelicens under Artikel 12 underlagt vigtige begrænsninger, herunder navnlig **let og effektivt fravalg til enhver tid** for alle rettighedshavere. Sproget i §35 stk. 6 synes ikke at opfylde dette krav - desuden er det ikke klart, at fravalg i denne situation nogensinde kan fungere effektivt. Hvor et effektivt fravalg i praksis ikke er garanteret for alle rettighedshavere, ville §35, stk. 5, helt klart resultere i tvungen kollektiv forvaltning på en måde, der er i strid med EU og internationale normer – retten til tilrådgivelsesstillelse for almenheden kan ikke underlægges tvungen kollektiv forvaltning.
- Sidst, men ikke mindst, med hensyn til **den foreslåede udvidede bemyndigelse til Ophavsretsnet**, bør parterne tilbydes den samme juridiske beskyttelse, som gælder i henhold til almindelige domstole. Nævnets beslutninger skal give alle de involverede parter tilstrækkelig juridisk og kommerciel sikkerhed for at undgå at hæmme udenlandske investeringer i Danmark. I betragtning af den grad af usikkerhed, som de foreslåede ændringer skaber, opfordrer vi i al respekt Ministeriet til at overveje, om nævnet sikrer tilstrækkelig retssikkerhed sammenlignet med en formel retslig beslutningsproces.

MOTION PICTURE ASSOCIATION EMEA

I lyset af ovenstående opfordrer vi Kulturministeriet til at genoverveje udkastet til lovforslag og anmoder om en dansk implementering af direktivet i overensstemmelse med direktivets ordlyd og hensigt².

² Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/789 af 17. april 2019 om fastsættelse af regler for udøvelsen af ophavsret og beslægtede rettigheder i forbindelse med visse radio- og tv-selskabers onlinetransmissioner og retransmission af tv- og radioprogrammer og om ændring af Rådets direktiv 93/83/EØF.

Kulturministeriet

Att.: Jesper Diernisse Langsted
Nybrogade 2
1203 København K

Sendt pr. e-mail: jdl@kum.dk

Virum, den 20. januar 2021

Høringssvar vedr. lovudkast om ændring af ophavsretslovens § 35 vedrørende kabelretransmission, streaming mv.

Motion Picture Licensing Company Denmark A/S ("**MPLC**") har modtaget høring over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.) af 18. december 2020 med revisioner af 14. januar 2021 ("**Lovforslaget**").

MPLC anerkender, at DSM-direktivet og SatCabII-direktivet skal implementeres i ophavsretslovgivningen i Danmark i overensstemmelse med deres indhold. MPLC har indvendinger imod de dele af Lovforslaget, der går langt videre end implementeringen af direktiverne, og som er konkurrencebegrænsende og underminerer mulighederne for, at amerikanske og andre ikke-danske producenter kan opkræve den fulde værdi af deres rettigheder til offentlig fremførelse i Danmark. Som følge heraf henstiller MPLC til, at disse bestemmelser udgår af Lovforslaget eller som minimum udskilles til behandling i et særskilt spor med en meget længere tidsudstrækning, end der er lagt op til.

MPLC er en uafhængig forvaltningsorganisation (Independent Management Entity – "**IME**"), som indgår licensaftaler og opkræver vederlag for offentlig fremførelse af bl.a. filmværker i forhold til brugere af disse i det offentlige rum, jf. www.mplc.dk. MPLC har fået retten til at forvalte offentlig fremførelse fra, blandt andre internationale producenter, en række af de største amerikanske filmselskaber som NBC, Universal, Disney, Warner Bros., Lionsgate, MGM, Paramount og Sony Pictures Classics.

MPLC har i dette høringssvar alene kommenteret på de dele af Lovforslaget, der vedrører udvidelsen af ophavsretslovens § 35 særligt i relation til offentlig fremførelse, men har ikke kommenteret på øvrige dele af Lovforslaget, herunder vedrørende implementeringen af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet, som ikke vedrører MPLC.

1. Overordnede indvendinger mod Lovforslaget til ophavsretslovens § 35

Lovforslaget rejser en række spørgsmål og er i sin nuværende form særdeles indgribende for centrale enerettigheder og afledte rettigheder for rettighedshavere på det audiovisuelle område, herunder for MPLC, ved

- at foreslå en udvidelse af kabelretransmissionsområdet til nu at omfatte enhver form for transmission, herunder fra streamingtjenester
- at udvide området for kollektiv forvaltning til at omfatte offentlig fremførelse baseret på internetbaserede streamingtjenester
- at underlægge hele det for nyligt udvidede retransmissionsområde kollektiv forvaltning, som i praksis kun administreres af Copydan i relation til audiovisuelt indhold og af KODA i relation til musik.

Da ændringerne vedrører offentlig fremførelse, er de konkurrencebegrænsende og underminerer mulighederne for, at MPLC og dets ikke-CMO (Collective Management Organisation) rettighedshavere kan fastsætte priser og vilkår samt fordele royalty-vederlag. I stedet er de tvunget til at indgå i Copydan's forvaltning og fordelinger, kun bortset fra en meget besværlig opt out proces. Dette strider direkte imod intentionerne bag lov om kollektiv forvaltning af ophavsret, hvorefter kollektive forvaltningsorganisationer som Copydan og IME'er som MPLC på lige vilkår kan operere sideløbende med den resulterende konkurrence til gavn for både danske og ikke-danske rettighedshavere.

Den foreslåede udvidelse af Copydan's område for kollektiv forvaltning til at omfatte offentlig fremførelse baseret på selvstændige streamingtjenester er ikke direkte direktivbaseret eller nødvendig. Den foreslåede udvidelse gør indgreb dels i rettighedshavernes enerettigheder og dels i de frivillige aftaler, som hidtil har fungeret fint på markedet og vil også gøre det fremadrettet. Forslaget tilgodeser i vidt omfang Copydan og underminerer den frie konkurrence på området for licensering og forvaltning af rettigheder.

MPLC ser med stigende bekymring på den udvidelse af det kollektive forvaltningsområde, som Kulturministeriet har forestået igennem de seneste år, herunder senest ved ændringen af ophavsretslovens § 35, stk. 4 i 2014, hvor bestemmelsen på Copydan's foranledning blev udvidet til at omfatte såkaldte "accessoriske udnyttelsesformer", herunder offentlig fremførelse af radio- og tv-udsendelser, som herefter blev undergivet Copydan's kollektive forvaltning. MPLC har tidligere rejst kritik af denne ændring og processen som blev forestået af Copydan under møde og ved skriftlig henvendelse til Kulturministeriet.

Denne og andre lovændringer er sket på Copydan's foranledning, uden at Kulturministeriet har foretaget tilstrækkelig høring af involverede parter. Området for den kollektive forvaltning er således gradvist blevet udvidet med de ulemper, der følger af kollektiv forvaltning, mens den individuelle og frivillige aftalebaserede forvaltning reguleret af frivillighed og frie markeds kræfter er blevet indskrænket. Copydan's forvaltning er i anden sammenhæng undergivet en sag for Sø- og Handelsretten mellem Copydan AVU-medier og MPLC om overtrædelse af konkurrence- og markedsføringsloven.

I det seneste Lovforslag er i lovbemærkningerne beskrevet en tilsvarende udvidelse af ophavsretslovens § 35, stk. 5 med tilføjelse af såkaldte "accessoriske udnyttelsesformer", der bl.a. synes at indebære, at en offentlig fremførelse (offentlig visning i fx butikker, restauranter og andre offentligt tilgængelige lokaler) af indhold på streamingtjenester nu vil blive omfattet af Copydan's kollektive forvaltning.

MPLC har på denne baggrund indvendinger mod udvidelsen af ophavsretslovens § 35, stk. 5 til at omfatte kollektiv forvaltning af offentlig fremførelse. I det omfang der fortsættes med den foreslåede ændring af § 35 under lovgivningsprocessen, henstiller MPLC til en meget mere grundig behandlings- og høringsproces med en længere tidsmæssig udstrækning, end der er lagt op til, og hvor alle relevante parter og rettighedshavere, herunder navnlig internationale filmselskaber og streamingtjenester bliver hørt.

Nedenfor følger MPLC's detailkommentarer til Lovforslaget om udvidelse af ophavsretslovens § 35, stk. 5.

2. Detailkommentarer til Lovforslag om udvidelse af ophavsretslovens § 35, stk. 5

Lovforslaget og lovbemærkningerne hertil forekommer generelt at være meget uklart og upræcist og er i tillæg hertil vanskeligt tilgængeligt rent lovteknisk og forståelsesmæssigt. Det er ikke muligt præcist i den foreslåede § 35 at se, hvilket former for værker, streamingtjenester og transmissionstjenester, der bliver omfattet af udvidelserne, herunder navnlig i relation til §§ 35, stk. 1 og stk. 5, som i øvrigt er uoverensstemmende. Som følge heraf er det på nuværende tidspunkt ikke muligt eller relevant at kommentere i detaljer på selve det lovtekniske indhold, før de principielle punkter er afklaret. Ikke desto mindre står det klart, at de foreslåede udvidelser, uanset de præcise definitioner heraf, vil være skadelige for amerikanske og ikke-danske rettighedshavere og vil begrænse de konkurrencemæssige muligheder for alle rettighedshavere uanset nationalitet.

Af Lovforslaget fremgår nu en tilsvarende udvidelse af ophavsretslovens § 35, stk. 5 til at omfatte offentlig fremførelse med henvisning til og inspiration fra den tidligere udvidelse af § 35, stk. 4. Den nye udvidelse af § 35, stk. 5 vedrører offentlig fremførelse baseret på streamingtjenester.

Som led i gennemførelsen af SatCabII-direktivet indeholder Lovforslaget generelt ændringer af blandt andet ophavsretslovens § 35 og retransmissionssystemet. Af lovbemærkningerne side 30 fremgår generelt til § 35, stk. 1, at *"Den foreslåede bestemmelse vil betyde, at yderligere former for retransmission omfattes af § 35, således at denne ikke er begrænset til retransmission over kabelanlæg og radioanlæg, men omfatter enhver samtidig og uændret viderespredning af radio- og tv-udsendelser udsendt per tråd, herunder over internettet, eller trådløst."*

Den foreslåede nye ordlyd af § 35, stk. 5 er:

"Værker, der af en onlinetjenesteudbyder med et samlet udbud af audiovisuelle produktioner stilles til rådighed på en sådan måde, at almenheden får adgang til dem på et individuelt valgt sted og tidspunkt, jf. § 2, stk. 4, nr. 1, må gengives af andre når gengivelsen sker inden for samme tidsrum som onlinetjenesteudbyderens tilrådighedsstillelse og betingelserne for aftalelicens efter § 50 er opfyldt. Eksemplarfremstilling, der er nødvendig for tilrådighedsstillelsen, kan foretages."

Denne foreslåede ændring synes at indebære, at værker, der af onlinetjenesteudbydere (streamingtjenester) stilles til rådighed on-demand, kan "gengives" (herunder ved at blive fremført offentligt) af andre via aftalelicens, jf. lovbemærkningerne side 31:

"Forslaget til en ny § 35, stk. 5, indeholder et bredere anvendelsesområde end den gældende stk. 5 i forhold til radio- og fjernsynsforetagenders onlinetjenester, idet den foreslåede § 35, stk. 5, ikke er begrænset til at stille indholdet til rådighed, men med den foreslåede ændring omfattes den bredere udnyttelse "gengive", som omfatter fremførelse såvel som eksemplarfremstilling af værker. Brugen af begrebet "gengivelse" bevirker, at der for de omfattede værker gives de samme klaringsmæssige muligheder for accessoriske udnyttelsesformer, som findes i den gældende § 35, stk. 4, for så vidt angår udsendte værker. Som eksempler på omfattede udnyttelser kan nævnes: Offentlig fremførelse i butikker, restauranter og andre offentligt tilgængelige lokaler..."

"Forslaget til § 35, stk. 5, indebærer, at værker, der af onlinetjenesteudbydere stilles til rådighed on demand, må gengives af andre, såfremt betingelserne for aftalelicens efter § 50 er opfyldt, herunder at der skal være indgået aftale med en organisation, der er godkendt af Kulturministeriet. Forslaget vil hermed udvide den gældende aftalelicens i ophavsretslovens § 35, stk. 5."

MPLC har noteret sig, at Kulturministeriet selv angiver, at denne udvidelse af § 35, stk. 5 ikke er direkte direktivbaseret, jf. lovbemærkningerne side 31-32:

"Den foreslåede ændring af § 35, stk. 5, fra "tilrådighedsstillelse" til "gengivelse" er ikke direkte et led i implementeringen af SatCabII-direktivet, men følger dets principper og har blandt andet til formål at sikre, at klareringsværktøjet ikke udgør en begrænsning i tilfælde, hvor de aftalesluttende parter, herunder radio- eller fjernsynsforetagendet, ønsker, at en efterfølgende gengivelse skal kunne ske på anden måde end den oprindelige tilrådighedsstillelse."

Det angives i lovbemærkningerne side 23, at "Kulturministeriet finder det naturligt at udvide aftalelicensen i § 35 til også at omfatte onlinetjenesteudbydere forstået som selvstændige streamingtjenester", hvilket ikke er en naturlig udvidelse, men er båret af Copydan's erklærede interesser og målsætninger om at udvide sit område for kollektiv forvaltning til også at omfatte streamingtjenester.

Tværtimod angiver SatCabII-direktivet præmis 8 gengivet nedenfor (uddrag) direkte, at streamingtjenester ikke er omfattet af direktivet, hvorfor det ikke er en naturlig udvidelse af aftalelicensen:

"Udbuddet af adgang til individuelle værker eller andre beskyttede frembringelser, der er blevet indarbejdet i et TV- eller radioprogram, eller til værker eller andre beskyttede frembringelser, der ikke er forbundet med noget program, som udsendes af TV- og radioselskabet, såsom tjenester, der giver adgang til individuelle musikalske eller audiovisuelle værker, musikalbums eller videoer, f.eks. video-on-demandtjenester, bør ikke høre ind under de tjenester, der er omfattet af dette direktiv"

Som det fremgår af lovbemærkningerne side 8 har SatCabII-direktivet til formål at fremme det grænseoverskridende udbud af onlinetjenester i forbindelse med radio- og tv-udsendelser. Udvidelsen af ophavsretslovens § 35, stk. 5 forekommer meget generel som omfattende alle værker og streamingtjenester og rejser bl.a. følgende spørgsmål:

- Hvilke værker/udsendelser er tilsigtet omfattet af forslaget til ophavsretslovens § 35, stk. 5, og gælder bestemmelsen fx kun tv-udsendelser, men ikke film, dokumentarer og andre individuelle værker, og har det relevans, om omfattede værker er udsendt som led i tv-udsendelser?
- Hvordan defineres "onlinetjenesteudbyder med et samlet udbud af audiovisuelle produktioner"? I lovbemærkningerne side 32 synes dette at være defineret som "streamingtjenester", men gælder § 35, stk. 5 alle streamingtjenester, fx almindelige tjenester som Netflix, HBO, Apple TV+, Disney og Blockbuster mv., og afhænger det af tilgængelige værkstyper på sådanne tjenester?
- Hvordan forholder ophavsretslovens § 35, stk. 5 sig til streamingtjenester med brugergenereret indhold, som fx YouTube?
- I hvilket omfang har det betydning i relation til § 35, stk. 5, hvor streamingtjenesten er etableret og har hovedsæde, og om det er en international tjeneste, og hvilken betydning har det i hvilket land og på hvilken måde streamingtjenesten tilgås af brugeren?

- Når der lægges op til, at anlægsejere og udbydere af internettjenester er ansvarlige for aftaler om videreudsendelse og eventuel opkrævning hos slutbrugere fremstår det helt uklart, hvordan dette skal ske i praksis i relation til rene internetforbindelser til slutbrugere, og om dette er omfattet eller ikke er omfattet? Det er generelt uklart, hvad der gælder og hvor grænserne går i relation til, hvad der er omfattet og ikke omfattet af § 35 samt i hvilke tilfælde og hvordan slutbrugere pålægges betaling. Kvalificerer fx det at have en internetforbindelse, hvor man kan streame indhold fra fx Netflix, HBO, Apple TV+, Disney og Blockbuster til betaling? Kvalificerer det at få inkluderet en tv-pakke/OTT-tjenester/streamingtjeneste med en bredbåndsforbindelse til betaling?

Ovenstående er blot nogen af de mange uklare forhold og væsentlige konsekvenser ved udkastet til Lovforslaget og de meget principielle overvejelser, der ligger bagved.

3. Konsekvenser af Lovforslaget

Som det fremgår, indebærer Lovforslaget en række uklarheder og uafklarede problemstillinger. Ændringen af ophavsretslovens § 35, stk. 5 synes at indebære en yderligere udvidelse af Copydan's område for kollektiv forvaltning på området for offentlig fremførelse baseret på streaming med inspiration fra den tidligere udvidelse foretaget i 2014 i relation til radio- og tv-udsendelser.

En gennemførelse af Lovforslaget i sin nuværende form vil tilsvarende indebære, at MPLC og andre rettighedshavere får undermineret sit grundlag for selvstændigt at kunne licensere offentlig fremførelse baseret på streaming og mister indflydelse ift. fastsættelse af priser og vilkår samt fordeling af indtægter, hvis offentlig visning omfattes af Copydan-forvaltningen og deraf følgende fordelinger.

Det forhold, at det er muligt for "ophavsmanden" at nedlægge forbud over for aftalesluttende parter mod værkers udnyttelse, ændrer grundlæggende ikke herved. Det er i praksis stort set umuligt for forvaltningsorganisationer som MPLC og andre rettighedshavere at nedlægge forbud på vegne af alle relevante rettighedshavere, der kommer fra forskellige lande, og som i sagens natur kan have svært ved i alle detaljer at sætte sig ind i disse særlige danske forhold, der i tilfælde af opt-out (forbud) pålægger en meget tung administrativ byrde for både rettighedshaverne og MPLC.

Den foreslåede udvidelse af ophavsretslovens § 35, stk. 5, som går videre end implementeringen af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet, er unødvendig, og er som angivet af Kulturministeriet ikke direkte direktivbaseret. Der er efter MPLC's opfattelse ikke grundlag for ændringen, som gør indgreb i centrale enerettigheder og de frie markeds kræfter samt frivillige aftaler. Der er mange uafklarede og afledte problemstillinger, der ikke eller kun sporadisk er behandlet i Lovforslaget, ligesom dette på mange punkter er både uklart og upræcist, herunder navnlig i forhold til hvilke former for værker, streamingtjenester og transmissionstjenester, der er omfattet af udvidelserne.

De foreslåede ændringer er offentliggjort med meget kort varsel og høringsfrist forud for fremsættelse af Lovforslaget for Folketinget ultimo marts 2021.

MPLC henstiller til, at der foretages en meget mere grundig behandlings- og høringsproces med en længere tidsudstrækning, hvor alle involverede parter kan blive hørt og hvor de væsentlige problemstillinger kan blive drøftet. Dette er dels fordi området og det lovtekniske er meget vanskeligt, dels som følge af Folketingets foranstående lukning og corona samt de vidtrækkende konsekvenser for bl.a. filmproducenter, streamingtjenester og forvaltningsorganisationer som MPLC.

Da Lovforslaget yderligere begrænser den frie konkurrence for licensering og forvaltning af rettigheder henstilles til, at Kulturministeriet konsulterer Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen herom. MPLC har samtidig sendt kopi af sit høringssvar til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Uanset om Lovforslaget bliver vedtaget i den nuværende eller i ændret form, skal der bl.a. af hensyn til at sikre den frie konkurrence og objektive forvaltning henstilles til, at der sker en liberalisering af Copydan's vedtægter, således at enhver organisation, herunder MPLC, kan blive medlem af Copydan uden at skulle underlægge sig de særlige restriktioner og rettighedsoverdragelser, som Copydan forlanger.

Med venlig hilsen

Frederik Zachø
Managing Director

Fra: [Ole Dreyer](#)
Til: [Jesper Diernisse Langsted](#)
Cc: [Nicky Valbjørn Trebbien](#); [Anna Bæhr Christiansen](#); [Hanne Christensen](#)
Emne: Høring over lovforslag – ændring af lov om ophavsret
Dato: 22. januar 2021 14:51:47
Vedhæftede filer: [image003.jpg](#)
[Koda_høringssvar vedr. forslag til lov om ændring af OHL - dele af DSM og SatCab-II.pdf](#)

Kære Jesper, Nicky og Anna,

Vi ønsker at bakke op om Kodas høringssvar vedr. lov om ophavsret, herunder implementeringen af dele af DSM og SatCab-II.

For god ordens skyld vedhæfter jeg Kodas fulde høringssvar.

Med venlig hilsen, god week end.

Ole Dreyer

Bestyrelsesleder / Chairman of The Board

Musikforlæggerne i Danmark

Music Publishers Association Denmark

ole@musikforlaeggerne.dk

Tel: (+45) 4017 2206

Fra: [Anne Louise Holsøe - NCB](#)
Til: [Jesper Diernisse Langsted](#)
Emne: Høring over lovforslag – ændring af lov om ophavsret
Dato: 22. januar 2021 12:22:08
Vedhæftede filer: [image001.gif](#)
[Koda_høringssvar vedr. forslag til lov om ændring af OHL - dele af DSM og SatCab-II.pdf](#)

Kære Jesper

NCB tilslutter sig Kodas høringssvar, som vedhæftes for god ordens skyld.

Rigtig god weekend.

Venlig hilsen / Best regards

Anne Louise Holsøe

Juridisk seniorkonsulent
Senior Legal Advisor

Nordisk Copyright Bureau
Lautrupsgade 9
2100 København Ø
T: +45 33 36 87 00
Web: www.koda.dk

E-mail: alh@koda.dk

Fra: [Rikke Sonne](#)
Til: [Jesper Diernisse Langsted](#)
Emne: Høring over lovudkast - ændring af lov om ophavsret
Dato: 22. januar 2021 16:13:19
Vedhæftede filer: [image001.png](#)

[Restricted]

Jeg skal på vegne af Nordic Entertainment Group Denmark A/S ("NENT") afgive et kort høringssvar om enkelte dele i Kulturministeriets forslag til lov om ændring af lov om ophavsret.

Lovforslaget har til formål at gennemføre hele SatCabII-direktivet samt artikel 15 og 17 i DSM-direktivet samt ændre ophavsretslovens § 35.

Artikel 17

NENT bifalder, at onlineindholdsdelingstjenester gøres ansvarlige for det indhold, som brugerne uploader til platformene. Det er afgørende for økonomien i det kreative økosystem at brug af andres indhold skal være lovlig og kræver samtykke/betaling.

Direct Injection

NENT noterer, at Kulturministeriet finder, SatCabII's regulering af direct injection allerede stemmer overens med retsstillingen efter dansk ret, som er baseret på Bernerkonventionen, hvorfor direktivet på dette område ikke medfører nogen selvstændig ændring af dansk ret.

Ophavsretslovens § 35

Kulturministeriet foreslår indførelse af ny regulering i § 35, så bestemmelsen kommer til at omfatte selvstændige streamingtjenester ol. Formålet med forslaget er at ligestille alle former for retransmission og dermed sikre teknologineutralitet samt et level playing field. Kulturministeriet begrundes ændringerne med, at bestemmelsen må moderniseres og dermed fremtidssikres. Bestemmelsen vil fortsat ikke berøre egne eller overdragede rettigheder.

NENT konstaterer, at lovforslagets ændringer af § 35 ikke vil have økonomiske konsekvenser for erhvervslivet, hvorfor de foreslåede ændringer ikke vil forandre vederlagsniveauet for eksisterende aktører på markedet. NENT forventer derfor ikke ændringer i tariffer/rettighedsklarering mm. som følge af lovforslaget. Udvidelsen forventes at få betydning for udenlandske tech-virksomheder, der bl.a. udbyder dansk public service indhold.

NENT er enig i, det er et vigtigt med fremtidssikret og forudsigelig lovgivning, der sikrer lige vilkår. NENT er ikke bekendt med problemer i praksis, og da vi har tradition for aftalefrihed undrer det umiddelbart, at lovgivning er nødvendig.

NENT vil altid gerne deltage i dialog eller forsøge at bidrage på anden vis, så måtte Kulturministeriet have spørgsmål el., står vi naturligvis til rådighed.

Med venlig hilsen/Kind regards

Rikke Sonne
Advokat/Head of Legal Denmark
Phone: (+45) 50 93 73 67

CONFIDENTIALITY

This message and any attachment are restricted or confidential and may be privileged or otherwise protected from disclosure. If you are not the intended recipient, please notify Nordic Entertainment Group immediately by reply email and delete the message and any attachment from your system. If you are not the intended recipient, you must not forward this message or any attachment or disclose the contents to any other person.

Draft Legislative proposal Implementation of DSM Directive and SatCabII Directive
Consultation Netflix International B.V. **January 2021**

Netflix thanks the Ministry of Culture for the opportunity to provide input on the proposals to amend the Danish Copyright Act to implement parts of the Copyright Directive and the SatCab II Directive.

Introduction

Netflix is supportive of efforts to faithfully apply these important instruments in a manner that will enhance the growth of the creative ecosystem within the digital single market for the benefit of consumers, distributors and the myriad creators who have a direct stake in earning their living from their skills and copyright-protected contributions. For the purposes of this submission, Netflix is focusing its input on the proposed amendments to Section 35 to enlarge the scope of the existing extended collective licensing (ECL) system to cover standalone streaming services, and to encompass the “principle” of direct injection (hereinafter referred to as the “Proposals”). In this submission we will provide some background to Netflix and its activities in Denmark, and offer our perspective on how the Proposals may complicate and deter investment in Danish creative works and complicate partnerships with local distributors. We also raise a number of concerns pertaining to the compliance of the Proposals with EU law.

At the outset, we wish to underscore our respect for the existing remuneration framework in Denmark, as well as its beneficiaries. Our desire, above all else is to **work cooperatively** with all stakeholders, including Danish producers and rightholders (and their representatives), in a manner that supports our goal of **contributing to the growth of the Danish audiovisual marketplace** - for which we see great potential. It is in this light that we frame our comments in the hope that the Ministry will consider the practical impact of these proposals, and their potential to increase transaction costs, complicate agreements, raise clearance hurdles and invite litigation - all of which will deter, rather than support, investment and the overall growth of Denmark’s audiovisual market.

Therefore while appreciating the imperative to implement the Copyright and SatCABII Directives within the specified timeframe, we note that **these complex Proposals are neither required nor contemplated by those directives**. Indeed, the Proposals **raise questions** of compatibility with principles of EU law, international copyright obligations and are at odds with marketplace realities. As a result, these proposals should **not be adopted and require further consideration and assessment** of their utility and impact in the marketplace.

Netflix in Denmark

Netflix is an online entertainment service available for members in over 190 countries. We offer TV series, documentaries and feature films across a wide variety of genres, languages and devices. Netflix has no long term consumer contracts making it possible for consumers to cancel their membership anytime. Netflix has no advertising on its service and does not sell or otherwise give third parties access to personal data. Our revenue stream comes from members who love to watch a great diversity of genres, content from around the world.

Netflix is committed to being a **significant contributor to the media-entertainment ecosystem in Denmark**. Since launching the service in Denmark in 2012 our production, investment and commitment in Denmark have grown significantly as part of our firm commitment to Danish content and talent. From 2017 till 2020 we invested **hundreds of millions DKK** in Denmark.

We believe that great stories can come from anywhere, and can travel everywhere. Denmark is renowned for the quality of its audiovisual productions and the strength of its creative community. That's why Netflix is proud to produce and license exclusive content and bring Danish stories to Netflix's members. We're exceptionally excited about working with creators and producers in Denmark to make series such as: *The Rain*, *Kastanjemanden*, *Equinox*, *Chosen*, a new season of *Borgen* as a co-production with DR and films like *Shadow in my Eyes*. We have built long term relationships with producers, talent, broadcasters and film institutions. Together with the regional Film Workshops we work on talent development for series. Netflix is committed to the Danish creative community, and we hope to keep investing in Danish content and making Netflix easily available to as many consumers in Denmark as possible.

The Legislative proposal

The Proposals create complexity and would hinder investment in Danish content

The explanatory memorandum makes it clear that the clearance possibility envisaged by an expanded Section 35 is only relevant "if a third party's use of the online service constitutes a copyright-relevant act, i.e. renewed public performance (and possibly reproduction) which then renders of the clearance of involved outstanding rights necessary." Netflix **appreciates this fundamental statement as a starting point** for defining under what circumstances the clearance of outstanding rights might be necessary.

Unfortunately, the memorandum then goes on to propose extending the ECL framework in a way that is unmoored from this fundamental guidepost linked to copyright-relevant acts. The rationale for the Proposals set forth in the explanatory memorandum falls short of identifying specific instances of copyright-relevant acts for which an ECL is an appropriate clearance solution, and instead articulates the need for these Proposals as necessary for "future

proofing” the underlying rules, as well as notions of technological neutrality. We respectfully submit that **legislating for the purposes of “future proofing” without defining more specifically what problem is being targeted is a risky endeavor that would stretch the bounds of the ECL beyond a rational and legally sound basis.** Furthermore, the aims of technological neutrality should not obscure fundamental differences between modes of distribution, particularly when unsupported by underlying EU law and international copyright norms.

Lack of clarity around legal/practical distinctions will inject confusion, complexity and higher transaction costs into the market

Standalone SVOD services such as Netflix do not operate in the same manner as broadcasters, either from a technical or business perspective. Netflix makes its service available to its Members in Denmark via its primary transmission, which Members are able to access either by signing up directly with Netflix, or as part of their subscription to a third party platform such as YouSee. This form of cooperation in the marketplace between Netflix and third parties should not be conflated with the aggregation practices of broadcasters, for which there is often the need for further clearances necessitated by an additional means of exploitation, which the existing ECL was designed to cover. SVOD services may seek co-marketing arrangements with third parties as a means of enhancing efficiency for subscribers to sign up and pay for access to the service. But these are not the same as a “retransmission”, whether by direct injection or otherwise which would necessitate an additional clearance. ***Third party platforms do not retransmit the Netflix service, nor are there any additional forms of exploitation which would need to be cleared as part of the provision of the Netflix service, that arise by virtue of this business relationship.*** The explanatory memorandum states that the amendments to Section 35 arise from contemplated “re-use” of on demand content, such that the “Ministry of Culture assesses that there is a growing need to establish a flexible way for third parties to clear rights to such new forms of exploitation.” However, the nature of such re-use is not identified, and by failing to do so, the Proposals only offer a basis for conflict and litigation in an otherwise well-functioning market.

We are specifically concerned that the blanket application of the *principle* of direct injection to Section 35 invites further confusion and complexity, particularly in light of conclusions in the explanatory memorandum that no further amendments to Section 35 are required.¹ Questions are raised about what it means that the “principle” of direct injection should be applicable to Section 35, without any reference to the specific language of Section 35, leaving it unclear how direct injection fits into the proposed language of the law. Direct injection is not a legal principle, but a technical process which has been defined in the SatCabII Directive,

¹ We note the earlier statement of Minister Mogensen in response to questions of Britt Bager (October 2020) that VoD services not affiliated with a radio or television station are not covered by the services covered by the SatCabII Directive. The new Proposals extend far beyond what the Directive requires.

consistent with the underlying Court of Justice case of *SBS v. Belgium* (C-125/14)². The approach of the SatCabII Directive, both with regards to direct injection as well as retransmission is decidedly not technologically neutral - it is quite technologically specific - purposefully scoped to avoid disruptions to nascent forms of distribution. Although the memorandum states that “the consideration of technology neutrality also speaks for itself” this seems to contradict the technological specificity of direct injection. Online services do not engage in this activity - there are **no “transmissions”** in the same sense as a broadcaster under copyright law, but rather the **making available right, which was not considered in the context of direct injection by the Court of Justice of the EU.**

Another difference between broadcasters and online services is not addressed by the explanatory memorandum: the fact online services which do **not enjoy the same rights** as broadcasters in their transmissions under Danish or EU law. The rules applicable to broadcasters under SatCabII also acknowledge the broadcasters’ rights in respect of their *own* transmissions, consistent with the Information Society Directive which recognizes the broadcaster’s separate neighboring rights in its signal. Online services are not broadcasters, and therefore do not have such rights. This places online services in a decidedly different legal position than broadcasters within the Proposals’ framework, and points to a flaw in the reasoning of the explanatory memorandum that “the considerations that apply to flow TV channels apply with the same strength in relation to online services....”. We would argue that obscuring or ignoring the fundamental legal and technical differences between online services and broadcasters **undermine the integrity and fairness of the contractual licensing scheme contemplated by Section 35.** We note that the proposed changes to Section 35 do not extend to “rights held by an online service provider” and that this is intended to “place online service providers on the same footing as broadcasting organizations in relation to giving consent to retransmission”. This conflates the broadcasters’ neighboring right in its transmission (which it acquires by virtue of its legal status as a broadcaster), with rights that the online service provider has in the content it makes available (which must be obtained from third parties). A scenario may be foreseeable where as a result of the extension of Section 35, broadcasters are in a stronger position to give consent to retransmission than online services are able to consent to the reuse of their content.

Another area of confusion is the use of the term **“online services”** in the context of the direct injection discussion and the Proposals in general. On the one hand, the term is used to reference online service providers in parallel with broadcasters (section 3.2.3), but in relation to direct injection, uses the term to reference distribution platforms - “foreign tech companies that offer TV products etc. that contain Danish public online services” in contrast with

² ‘direct injection’ means a technical process by which a broadcasting organisation transmits its programme-carrying signals to an organisation other than a broadcasting organisation, in such a way that the programme-carrying signals are not accessible to the public during that transmission.

expected “existing players in the market” for which the level of remuneration is not intended to change.³ But “existing players” such as the Netflix streaming service, and the “tech companies” which may provide a platform to access TV products (in some future envisaged way), are of a fundamentally different nature. Yet the Proposal only refers to “online services” without differentiating between them. Netflix believes the intention is to focus this on distribution platforms, not the content services themselves, but this is not made clear. These are issues and concepts that **need to be better articulated and understood before legislation is amended.**

The Proposals raise questions of compliance with EU law and international copyright treaties

We note the important statement in the memorandum that the ECL does not apply unless there is a copyright-relevant act. With that as the starting point for identifying a need for rights clearances, **there is no sufficient basis for when the ECL would in fact be relevant when taking into account the activities of SVOD services and relationships with third parties, which do not engage copyright relevant activities.** Article 12 of the Copyright Directive establishes parameters for the operation of ECLs in EU law, which are not met by the Proposals. In particular:

- The Proposals do not include a “well defined area of use”. Rather the rationale for the Proposals are based on undefined future needs, and a notion of technological neutrality which is misplaced.
- There is no hurdle to obtaining the necessary clearances on an individual basis - since all necessary rights are already cleared (and we would submit that whatever further rights may need to be cleared in future can be cleared in the same way, without the need for an ECL).
- The failure of the Proposals to clearly define the area of use in relation to specific copyright-relevant acts which are known to be occurring in the marketplace creates incentives to distort the marketplace and undermine the legitimate interest of rightholders through **claims to collect for activities which are unrelated to a copyright-relevant act. This disturbing phenomenon is already being attempted in the market.** Not only do the Proposals fail to meet the standards required by EU Law, but they would restructure the ECL in a manner that would incentivize initiatives to monetize activities which are not based on a copyright-relevant act.

The Proposals related to direct injection threaten to distort settled notions of copyright and would not comport with the three step test

³ As referenced in our suggestions, in order to better ensure the Ministry’s intention for existing players not being subject to higher remuneration, the language of the memorandum and/or Section 35 should be made clear to which entities it applies, and that it cannot be applied in the absence of a copyright-relevant act, whether in relation to direct injection, or otherwise.

The explanatory memorandum states, in its description of the application of direct injection to Section 35: “Third party involvement is assumed to be in the nature of distribution with a range of content made available from a plurality of TV channels and/or online services, e.g. as part of a subscription-like-situation (directly or indirectly) between the aggregator and the end users.” This statement appears to describe a legal fiction: which is that where parties come together to aggregate an offering of content (TV or online), that this has a consequence which requires a licensing arrangement to be concluded, over and above the copyright clearances already obtained. Perhaps this language is imprecise because it is attempting to describe a vague and unknown future arrangement which would justify the need for the ECL under Section 35, but it is nevertheless troubling because it implies the need for clearance in a scenario that fails to implicate any additional copyright-relevant act that would justify this. Were it to be applied (or understood) in that way, it would result in a form of mandatory collective rights management applicable to the making available right, which would violate the three step test. It would conflict with the normal exploitation of rights, and prejudice the legitimate interests of right holders.⁴

Recommendation: conduct problem analysis, impact analysis and legal rationale

The Proposals to amend Section 35 are so far-reaching and market-distorting that we believe it is first necessary to support the implementation with a solid **problem analysis, an impact analysis and a legal rationale** - none of which is apparent or clear from the explanatory memorandum. The Proposals **depart radically from the approach at the EU level**, and raise questions as to what the real world **impact** would be. The future impact cannot be ascertained, as the scenarios which the Proposals are intended to cover have not yet come into existence. What is clearer (unfortunately) is the **lack of clarity and complexity these Proposals would introduce into the marketplace**, which would be the opposite of their intended result. The explanatory memorandum anticipates this, and notes that the final determination regarding “direct injection” for the entire Section 35 (both flow TV channels and online services) will fall under the courts. In order to ensure that existing players would not be subject to higher remuneration (as intended by the Ministry), the language of the memorandum and/or Section 35 should be made clear to which entities it applies, and that it cannot be applied in the absence of a copyright-relevant act, whether in relation to direct injection, or otherwise. A failure to do so, or leaving this question open to debate, would undermine the integrity of the ECL, and create hurdles to investment.

We would like to emphasize it is **not just a technical adjustment** that is required. Therefore it would need a more careful process. While we appreciate stakeholders are given the opportunity to provide input, we would like to take this opportunity to address that only one

⁴ To the extent it imposes a payment obligation which is unmoored from the requirement that there first be a copyright-relevant act, this would be more akin to imposing a levy or tax on certain types of business arrangements than an obligation rationally grounded in copyright law.

week of consultation regarding the Direct Injection, is too short for a proper legal analysis and judgment. Due to this hurried process, not all interests can be proportionally weighed.

Given that the Proposals are not necessary for the implementation of the Copyright Directive and the SatCabII Directive, we respectfully propose the Ministry to implement the Copyright Directive and SatCabII Directive limited to what the Directives require and conducts a more thorough legal analysis on amending which takes into account marketplace realities and provides the opportunity to understand which stakeholders have identified the problem that needs solving, and why, before an appropriately tailored solution can be drafted, for consideration by Parliament.

Conclusion

In summary, the Ministry proposes to amend existing law to extend the application of the extended collective licensing (ECL) system in Denmark in a manner that appears confusing, unjustified and adds complexity to what is otherwise an efficient and well functioning system for right clearances. Netflix is concerned that notwithstanding the lack of any clear application to Netflix's current activities in Denmark, that questions and lack of clarity which the Proposals give rise to could nevertheless interfere with engagement with producers, authors and performers (and their representatives).

Our relationships with other right holders in the ecosystem are valuable. We believe the best way to preserve and deepen them, is to avoid the confusion about the scope of the ECL and its applicability to SVOD services, particularly as it relates to our incentives to invest in Danish content and bring Netflix to consumers in Denmark and beyond, through a variety of cooperative business arrangements. Should Denmark enact these Proposals, it would take a starkly divergent path from other EU Member States and Nordic countries by blurring the lines in its ECL framework, the continued success (and legal integrity of which) is dependent on its clarity and ability to function efficiently.

We would be pleased to provide any further input as may be helpful, and once again appreciate the opportunity to contribute to the Ministry's consultation on such an important issue.

For more information

Jasmijn Touw
Manager Public Policy Benelux & Nordics
Netflix International B.V.
jtouw@netflix.com

21. januar 2021

**Høringssvar vedrørende forslag til lov om ændring af lov om ophavsret
(gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.)**

Afsender:

Nye Medier – Foreningen af uafhængige internetmedier
Nyemedier.nu
Halmtorvet 58, 1tv
1700 København

Nye Medier er en brancheorganisation for uafhængige og eksperimenterede internetmedier. Tidligere hed brancheorganisationen Prauda – foreningen af uafhængige internetmedier og medlemmerne er små og mellemstore medier i Danmark – lokale og landsdækkende.

Høringssvar:

Nye Medier takker for muligheden for at bidrage med viden og anbefalinger til lovforslaget. Særligt implementeringen af artikel 15 fra EU-direktivet (herefter Direktivet) om ophavsret er relevant for medier i Danmark, og særligt mindre medier kan blive ramt økonomisk, hvis det implementeres uden omtanke. Hensigten med Direktivet er at give presseudgivere øget kontrol over eget indhold og bevare muligheden for, at andre stadig kan opdage, tilgå og dele information på internettet. Artikel 15 giver endvidere presseudgivere rettigheder under Artikel 2 og Artikel 3(2) i Direktiv 2001/29/EC, som de frit kan udøve i forbindelse med udbydere af informationssamfundstjenesters onlineanvendelse af deres pressepublikationer. Derudover giver Direktivet yderligere beskyttelse gennem undtagelserne vedrørende hyperlinks, blotte fakta, enkelte ord og meget korte uddrag samt individuelle brugeres anvendelse.

21. januar 2021

Ved implementering af Direktivet i EU-medlemsstaterne er det derfor vigtigt, at disse rettigheder og undtagelser afspejles efter bedste hensigt i den danske lovgivning. Overordnet skal det påpeges, at ethvert tiltag eller ordlyd, der gør det mere besværligt, end det er i dag, for pressepublikationer at optræde og blive fundet via informationssamfundstjenester vil tilgodese få medier, der baserer deres indtægt på annoncer online, og modsat vil pressepublikationer, der baserer deres indtægt via eksempelvis medlemskab og abonnement blive stillet betydeligt ringere økonomisk.

Nye Medier vil gerne fremhæve følgende områder, hvor implementeringen kan skabe økonomiske problemer for særligt små og mellemstore medier i Danmark:

1. Introduktion af kollektivt aftale-licenssystem vil være konkurrenceforvridende og skadeligt for langt størstedelen af danske medier:

Det fremgår af lovforslaget, at der påtænkes at lave et kollektivt aftale- eller licenssystem, hvor der skal indgås aftaler mellem pressepublikationer og informationstjenester om sidstnævntes delinger af førstnævntes værker. Der er flere grunde til, at dette er en dårlig ide.

For det første, så er offentlighedens adgang til at finde pressepublikationer på internettet en hjørnesten i den demokratiske samtale. Antallet af pressepublikationer med forretningsmodeller, der ikke baserer sig på at skaffe medlemmer eller abonnenter ved hjælp af internettet kan tælles på to hænder. Begrænsninger sat i forhold til, at pressepublikationer kan blive fundet, delt og fremhævet i uddrag via informationstjenester er ikke foreneligt med et mangfoldigt og demokratisk mediebillede.

Det andet er, at administrationen af et kollektivt licens- og aftalesystem vil tillægge et unødvendigt bureaukratisk lag, hvor prisen for at være med, med al sandsynlighed vil være dyrere end, hvad mindre

21. januar 2021

medier får igen via et kollektivt licens- og aftalesystem. De ville dog ikke kunne fortsætte deres forretning uden at skaffe sig en licens, da de ellers ingen brugere – og derved abonnenter – ville få til deres pressepublikationer. Hvis f. eks. en organisation som Danske Medier skulle stå for et kollektivt aftale-system i Danmark, ville det tvinge medier, der ikke mener, at f. eks. Danske Medier repræsenterer deres interesser, til at være medlemmer hos den interesseorganisation. Oveni skulle de betale et medlemskab på minimum 7500 kr. om året – et beløb, der efter de bedste beregninger er mange gange større, end hvad pressepublikationer ville få igen via et aftalesystem. Det er vigtigt, at lovgivningen afspejler de hundredevis af pressepublikationer i Danmark, der ville finde et sådant system problematisk økonomisk, og i sidste ende kan medføre at de må lukke.

For det tredje er det også væsentligt at pointere, at et kollektivt aftalelicenssystem i Direktivet kun var tiltænkt de situationer, hvor opnåelse af tilladelser fra rettighedshavere på individuelt grundlag “typisk er så byrdefuld og upraktisk, at den krævede licenstransaktion sandsynligvis ikke vil finde sted”. På intet tidspunkt i processen valgte EU-lovgivere at knytte et kollektivt aftalelicenssystem til udgiveres rettighed. Dette var fornuftigt af lovgiverne i EU, da det nemlig bevarede muligheden for ikke-eksklusive licenser. I dag er der rig mulighed for, at pressepublikationer kan “opt-out”, hvis de ikke ønsker at blive fundet på informationstjenesterne – og det kan forhåbentlig ikke være hensigten med lovforslaget at tvinge alle pressepublikationer til at “opt-in” og betale økonomisk for det.

2. Der bør være helt præcise definitioner for længden på tekstuddrag der må deles, og en tydeliggørelse af og udvidelse af forståelsen af et hyperlink:

I henhold til Direktivet har nyhedsaggregatorer tilladelse til at anvende “korte uddrag” for at sætte en given nyhedsartikel i sammenhæng. Af

21. januar 2021

hensyn til klarhed, så bør der fastsættes et bestemt antal tegn, så pressepublikationer kan forberede sig på omstillingen. For de fleste pressepublikationer gælder det, at brugerne besøger deres sider, såfremt de har læst en overskrift plus en underrubrik, som vises i et såkaldt "snippet" format. Det er derfor væsentligt, at pressepublikationer får helt klare retningslinjer om, hvor lange rubrikker de må skrive, hvis de ønsker at være tilgængelige for deres brugere. Dette kunne eksempelvis være 320 tegn.

Artikel 15 indeholder desuden en ubetinget undtagelse af hyperlinks fra bestemmelsens anvendelsesområde. Desværre ser det danske implementeringsforslag ud til at begrænse denne undtagelse ved at definere et hyperlink mere snævert end Direktivet. Det er således udelukkende "et klikbart internetlink, der omdirigerer brugeren til en pressepublikation eller dele heraf på presseudgiverens platform", der betragtes som undtaget udgiverretten. Dette er ikke i tråd med Direktivets ordlyd – hyperlinks bruges på mange forskellige måder – f.eks. i snippets, bogmærker, og kan formentlig blive udviklet i nye formater i den nærmeste fremtid – og derfor er det væsentligt, at definitionen af et hyperlink på ingen måde er begrænsende.

Høringssvar fra OpenDenmark

Høring over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.)

Til
Kulturministeriet

Fra
OpenDenmark

Kontaktperson
Peter Leth, formand for OpenDenmark
info@opendenmark.dk

Ulfborg, januar 2021.

Kære kulturudvalg og kære folketing

Hermed vores høringssvar til Høring over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.)

Læsevejledning:

Almindelig tekst udgør vores svar til lovforslaget.

Kursiv indikerer uddrag fra teksten med lovforslaget.

Indrykket, formindsket tekst repræsenterer baggrundsstof, henvisninger og eksempler.

Indledende afsnit

Vi vil gerne indledningsvis sige tak for, at I vil læse vores svar.

Man kan sige, at vi, som afsendere af dette svar, repræsenterer den gennemsnitlige internetbruger, og på den måde taler på vegne af alle mennesker, der hver dag bruger informationsteknologi. Alle mennesker kan med digitale teknologier deltage og skabe indhold, forbindelser og relationer, som kan bringe dem sociale, uddannelsesmæssige og erhvervsmæssige muligheder.

Internettet er i dag vores alles mest vigtige transportmiddel og transportform. Der er mere på spil, når vi indretter regler i lyslederkabler end der er i asfalt.

Lovforslaget fokuserer på hvordan en tilretning af ophavsretsloven kan støtte en række kommercielle forhold, der de senere år er blevet udfordret. Nogle af disse tilretninger vil sandsynligvis komme til udtryk i teknologiske tiltag, eksempelvis scannere og filtre, der kan monitorere trafik, links og upload.

Inden vi går konkret ind i lovforslaget, vil vi gerne minde om at teknologier er blinde, dvs. ude af stand til at tage de samme forbehold i betragtning som en menneskelig vurdering kan, og at teknologier derfor ikke kan erstatte mennesker og heller ikke kan levere den retssikkerhed, som det menneskelige møde kan sikre. Teknologier opererer efter de udstukne algoritmer, hvor en række hensyn og overvejelser er fraværende, eksempelvis muligheden for dialog og indsigelse.

Det nævner vi, fordi dette lovforslag lægger op til at kræve nogle forhold, som vi mener vil blive sikret, såfremt de indføres ukritisk, ved hjælp af teknologier, da disse teknologier på alle måder er bedst for onlineindholdsdelingstjenesters forretningsmodeller og ringest for os som mennesker og for vores samfund.

Vi repræsenterer foreninger, institutioner, virksomheder og borgere, der benytter og udbreder viden om hvordan man også kan bruge ophavsretten som et redskab til at dele lovligt og sikkert via åbne licenser.

Selve grundkernen i vores kultur og samfund består af videndeling og samarbejde. Open source software og medier under åbne licenser er i dag en grundstamme for det vi bruger internettet til.

En af danmark's mest besøgte hjemmesider/apps er Wikipedia, en anden er Rejseplanen. Nettet består af tusindvis af apps og over 7 millioner hjemmesider, der deler indhold med afsæt i åbne licenser og betingelser.

Mange kender slet ikke de værdier og muligheder åbne betingelser repræsenterer, dels fordi vi som medieforbrugere er forkælede (fx at vi har råd til og adgang til mange informationer og værktøjer, at vi ikke mangler noget på den måde) og dels fordi man ikke umiddelbart kan se forskel på åbent eller lukket indhold.

Hvis man ikke kan se forskel, kan man også risikere at lave en lov, der ikke skelner, og derfor skærer alle over én kam.

Havde Nasa ikke benyttet åbne licenser, ville Neil Armstrongs optagelser fra månen teknisk set først være frie i 2083 - året efter 70 år efter Armstrongs dødsår i 2012.

Hvis man skal se noget mindre end lysets bølgelængde skal man have et elektronmikroskop. Sådan et er der ikke så mange der har. Men vi har alle glæde af at kunne se problemet med corona i en veldefineret form. De billeder og illustrationer, der findes af coronavirus udspringer af at en forsker har frigivet et billede af virus taget med et elektronmikroskop og udgivet det under åbne licenser. Ellers ville vi ikke kunne dele disse billeder, som vi gør.

Når vi gør gevinsterne og eksemplerne med åbent indhold konkret, som fx Rigsrevisionen gjorde det i marts 2019, hvor den peger på en gevinst op mod 34 mia kr, hvis vi bliver bedre til at benytte åbne vilkår for vores fælles data, eller som fx Kammeradvokaten gjorde det til Nationalmuseet for flere år siden, da

de pegede på at åbne licenser ville være den mest sikre måde at gøre vores fælles historie og kulturarv tilgængelig og relevant, eller som fx Kammeradvokaten påpegede i et svar til det tværkommunale samarbejde OS2, der er en sammenslutning af knap 70 af landets kommuner, der sammen udvikler og anvender open source software, til at sikre fri og sikre digitale velfærdsteknologiske løsninger. Og i kraft af at det er open source har kommunerne også kontrol over deres løsninger ligesom politikerne reelt får bedre muligheder for at drive politik.

Uden disse åbne muligheder vil mange af vores grundlæggende digitale rammer ikke fungere, hvilket vil betyde at vi vil være afskåret fra en række forhold, som udgår grundlagt for en stor del af befolkningens arbejdsliv, vores velfærdssamfund såvel som ytrings- og informationsfrihed.

Selve fundamentet for vores samfund og demokrati handler i dag mere end nogensinde om vores måde at bruge teknologier, som redskab til medborgerskab og deltagelse.

Loven om ophavsret bliver dermed også til vores vigtigste færdselslov ligesom den ytringsmæssigt kan komme tæt på at rammesætte nogle vilkår, der ellers er beskyttet af vores grundlov.

Det lovforslag, som er sendt til høring her, rummer en række hensigter, som retter sig mod nogle helt andre forhold, end dem der vedrører videndeling og / eller brug af åbent indhold, sådan som vi har nævnt herover. Nemlig forhold som skattebetaling, økonomisk fair markeds- og konkurrencevilkår og herunder en beskyttelse af ophavsrettens kommercielle interesser.

Vi vil egentlig gerne afstå fra at mene noget om den kamp, som nu tegner sig politisk, som følge af at Youtube i dag er verdens største søgemaskine, og at spillet om milliarder af kroner og euro ikke har kunnet finde plads til at lave politik på skatteområdet. Men som følge af dette, står kampen om de økonomiske interesser pludselig i denne arena omkring ophavsretten.

Vi har ingen dagsorden vedrørende forretningsmodeller.
Vi mener, at alle har ret til at få deres rettigheder beskyttet.

Vi vil til gengæld gerne give et høringssvar, som har en klar mening om de konsekvenser lovtæksten her, hvis den implementeres som foreslået, har for vores samfund og for den enkelte.

For i bestræbelserne på at inddæmme og kontrollere økonomiske værdier, risikerer man med dette forslag også at kontrollere og begrænse mennesker. Fordi trafikken, af

mennesker / kunder / reklameseere jo er den eneste reelle økonomi bag ophavsretten i dette forhold.

Kontrollen og inddæmningsforslagene her har også nogle gennemgribende svagheder, idet flere af lovforslagets løsninger formulerer en utopi i form af teknologier, der enten ikke findes, teknologier, der ikke vil kunne fungere, eller nogle administrative og sagsbehandlende krav til de onlinetjenesteudbydere, der tales om, som i sidste ende vil føre til en række gennemgribende svækkelser af internettet, som vi kender det, og af internettet som et politisk styrbart fænomen.

Vi vil derfor gå ned i lovforslaget og komme med konkrete eksempler på, at der er mange forhold som kommer alvorligt i klemme, hvis vi ikke er meget opmærksomme.

§52c

Vi mener, at forbeholdene i afsnit 2 er afgørende for, at tjenester som fx Wikipedia kan fungere, men også at de demokratiske forhold omkring bekæmpelse af fake news skal finde sin juridiske støtte til at gøre dette.

Vi vil derfor opfordre til at man gør sig grundige overvejelser omkring teksten i dette afsnit.

Når vi fx som borgere deler et link på Facebook for at styrke en debats saglighed eller fokus, vil det jo både sikre nogle demokratiske, ikke-kommercielle muligheder for den brede offentlighed, men samtidig styrker det en dybt kommerciel platform.

Vi mener, at det i dette afsnit derfor vil være vigtigt at formulere hensynet til grundlæggende ytringsfriheder.

I kulturministeriets bemærkninger til punktet synes vi at det er skadeligt, at man foreslår at indskrænke graden af gengivelse til ikke blot at følge §22 i ophavsretten om citering, men at man her skærper formuleringen til *“Henset til, at anvendelse af dele af en pressepublikation ligeledes har opnået økonomisk relevans, foreslås det, at der i § 52 c, stk. 2, nr. 3, indføres en indskrænkning, som medfører, at kun enkelte ord eller meget korte uddrag ikke omfattes af eneretten.”*

Vi mener ikke, at man hverken styrker samfundet eller indfanger en præcis intention med DSM-direktivet ved at formulere begrænsninger, så snævert som det er gjort her.

Vi vil derfor opfordre til, at man undlader at formulere sig på måder, der skaber undtagelser i ophavsretslovens §22, paragraffen om retten til at citere.

§52e

Stk 4

I afsnit b lægges der op til, at man kan anvende uploadfiltre og andre teknologier, (selv om dette ikke udtrykkes eksplicit i hverken lovtekst eller bemærkninger), der skal kunne skanne

indhold, som brugere måtte uploade, for at være helt eller delvist beskyttet af ophavsret. Afsnit c lægger op til, at teknologier kan anvendes for at dette ikke kan gentages.

Der er mange gode grunde til, at det er ønsketænkning og et urealistisk mål at forestille sig ført vellykket ud i livet. Det er velkendt.

Vi undrer os derfor over, at man i afsnit b, og sekundært i afsnit c hvor der refereres til b, giver juridisk plads til disse filtre, når brugen af dem er så problematiske.

En julegudstjeneste blev filmet (af Peter Leth) kort før jul 2020. Da filmen blev lagt på Youtube på præstens YouTube-konto, for at blive tilgængelig, blev filmen mødt med krav om at ophavsretten for musikken var krænkede, og at filmen derfor ikke kunne blive "genstand for reklameindtjening".

Vi snakker om Grundtvig, Brorson m.fl. der trods et godt helbred ikke har trukket vejret siden 1800-tallet. Der er med andre ord ikke en korrekt vurdering af indholdet af YouTubes nuværende uploadfiltre.

1000 mennesker står på en strand og filmer en solnedgang. Den første er en professionel fotograf, der gør krav på sin ophavsret på samme måde som alle andre. Hvis denne fotograf skulle se en af de 999 andre film en dag, kunne vedkommende fejlagtigt tro, at det var hans egen optagelse. En indsigelse vil dermed ramme 999 brugere hurtigere end hvad der må være rimeligt.

Det virker uoverkommeligt for et menneske, men når vi taler om teknologier, kan de jo være masseødelæggende på et splitsekund i deres dømmekraft.

En film (optaget af Peter Leth) blevet taget ned fra YouTube, fordi filmen i baggrunden indeholdt musik spillet fra en butik i den pågældende gade. Optagelser af demonstrationer vil fx risikere at blive nægtet upload, hvis der spilles musik i området, hvor der demonstreres.

Vi foreslår:

At man sikrer en lige så driftsikker sagsbehandling omkring ophævelse af fejlagtige beskyttelser, som man påtænker at sikre sagsbehandlingen for beskyttet indhold.

Det skal være meget nemt og gennemsigtigt, at værker kan markeres som åbne. Det kan være værker, der ikke er omfattet af gældende regler om ophavsret, fx værker i det offentlige eje qua ophavsrettens forældelse, eller værker under åbne licenser qua nulevende menneskers motiver til udvide andres råderet til værket.

På den måde kunne vi sikre, at teknologier, der anvendes til at genkende og godkende indhold, der uploades til onlineindholdsdelingstjenester, både vil have mulighed for at blive opdateret i forhold til indhold, der eventuelt skal blokeres eller kontrolleres, men at de samme teknologier også kan sikre adgang for indhold, der tillader gengivelser og bearbejdning.

Vi foreslår derfor også, at man opfordrer eller tilskynder tjenester, som brugere kan uploade indhold til, til at give flere værktøjer til at notere rettighedsoplysninger, herunder brugsbetingelser og krediteringer, sådan at indhold, der helt eller delvist gør brug af medier udgivet under åbne licenser, også sikres en beskyttelse mod at komme i klemme.

Initiativet skal sikre, at åbne medier ikke fejlagtigt gøres til genstand for ophavsretslig beskyttelse, der dermed vil forhindre helt legitime anvendelser.

Kevin MacLeod, med siden incompetech.com, har igennem de sidste 12-14 år udgivet tusindvis af egne kompositioner ([Link](#)), under den åbne licens cc-by, der blot kræver at han krediteres i forbindelse med, at hans musik bruges. Det har tusindvis af mennesker gjort, også professionelle filmselskaber. Men filmen er jo et samlet værk af mange rettigheder. Et uploadfilter vil som det første lytte og dernæst sammenholde det med den bruger, der udgiver mediet. Er det et professionelt medie, fx Danmarks Radio, vil der være en god chance for at alle andre, trods det helt lovlige forhold, givetvis vil være afskåret fra at benytte musikken på den pågældende tjeneste.

Vi mener:

Lovforslaget vil med §52e gøre det opportunt for onlineindholdsdelingstjenester at implementere teknologier, der svækker brugerens rettigheder, fordi man ganske enkelt ofte vil blive nægtet adgang til at uploade sit indhold, fordi filtret har fundet "noget".

Retssikkerheden for at kunne anfægte teknologien vil svækkes, da hverken rettighedsorganisationer eller onlineindholdsdelingstjenester har økonomiske interesser i klemme, i forhold til at sikre større åbning eller adgang.

Som borger bør der være mulighed for at markere sit upload, som et værk der påberåber sig undtagelser om ophavsret til fordel for ytringsret.

Vi mener, at der bør være transparens omkring alle teknologiske forhindringer eller overvågninger, sådan at uploadfiltre eksempelvis kan gennemses og korrigeres i en synlig og demokratisk form. Vi kan være bekymret for at onlineindholdsdelingstjenester vil påberåbe sig retten til at holde deres algoritmer hemmelige ud fra et konkurrence-hensyn, hvilket blot vil betyde, at ingen vil kunne se hvilke værker, der er registreret og hvilke rettigheder, der hævdes krav på beskyttelse til.

Tilsvarende vil vi opfordre til, at man politisk opfordrer disse tjenester til også at lægge oplysninger om åbne materialer ind i deres algoritmer til blokering af upload, da man derved giver mulighed for at beskytte det åbne såvel som det lukkede.

Ophavsretslicensnævnets mulige udvidede rolle er næppe nogen beskyttelse for borgere, der qua de krænkelser og forhindringer, som disse teknologier vil forårsage, vil være anfægtet på deres grundlæggende rettigheder.

Desuden må nævnets rolle være svækket, hvis der ikke kan leveres fuld offentlig åbenhed fra de onlineindholdsdelingstjenester, hvis forhold man skal behandle.

Vi må derfor indtrængende bede til, at man indskriver gennemsigtighed og fri adgang i alle de afsnit i loven, såvel som i de supplerende bemærkninger til loven, som vil afstedkomme styrkelse af regulering af onlineindholdsdelingstjenester.

Vi mener:

§52 Stk 10 er venligt ment, men viser en meget lille forståelse for de binære sondringer, teknologier udfører. Den dag, hvor uploadfiltre kan gennemskue brugerens motivation og rigtigt kunne afgøre, om man havde til hensigt at kommentere, hylde, parodiere eller på andre måder benytte de i stykke 10 angivne undtagelser, findes ikke - og kommer ikke til at findes.

Vi mener derfor ikke, at lovforslaget på nogen måde er rimeligt dækkende for de grundlæggende ytringsregler, vi har. Vi henviser til afsnittet BILAG 1, hvor dette uddybes.

Vi mener om DSM-direktivet:

DSM-direktivet har, som anført i bemærkningerne til lovforslaget, *“særlig hensyntagen til digitale og grænseoverskridende anvendelser af beskyttet indhold”*.

Som vi nævnte indledningsvis har vi i dag et mix af indholdstyper, der tilgår disse platforme. Det kan overordnet deles ind i fire områder; 1) det beskyttede, som professionelle rettighedshavere har økonomisk interesse i, 2) det beskyttede lavet af amatører, 3) det åbne lavet af professionelle, og 4) det åbne lavet af amatører.

Af disse fire forhold er loven strukturelt afgørende for alle fire forhold, idet alle fire parter i større eller mindre grad færdes på de samme onlineindholdsdelingstjenester, men en stor del af lovforslaget sigter alene til hensynet til det ene af de fire.

Jo flere krav vi binder de offentlige platforme til at efterleve, som de vil kunne efterleve med teknologier, jo flere incitamenter vil de have til at udvikle begrænsende eller monitorerende teknologier.

Jo flere gange teknologier der bruges til afgørelser, jo flere gange vil brugere opleve en forhindring, der ikke kan diskuteres eller på nogen måder åbnes til en juridisk vurdering.

Man ser tydeligt dette retslige underskud, når folk bortvises på livstid fra fx esports eller twitter, uagtet, at vi er et retssamfund.

Som en konsekvens af det, vil nye løsninger, tjenester og platforme opstå, særligt for de borgere, der ikke vil finde sig i, at teknikken driller. Man kan derfor forestille sig en række nye tjenester, der vil dække sig ind under nationale vilkår udenfor EU, eller som vil benytte §52e, stk 8, der kunne sikre platforme under 3 år nogle fordele.

Erfaringer med internettet er jo netop, at en forhindring erstattes med løsninger.

§52 e stk 2 -

Vi vil gerne påpege, at dette stykke kan give nogle meget dybe problemer for vores menneskerettigheder.

Der er fx retningslinjer for, hvor ophavsret og ytringsfrihed er i berøring med hinanden. Vi mener derfor, at der er brug for at understrege, at disse tjenester ikke bør pålægges begrænsninger eller opfordres til på eget initiativ at indføre begrænsninger, der for brugeren vil opleves som en indskrænkning af dennes eller andres ytringsfrihed.

Vi vil ikke argumentere for at foreslå nye regler, blot gøre opmærksom på at netop ophavsretsligt materiale oftest også finder anvendelse til pastiche, parodi, hyldest og aktuel omtale og diskussion i den brede befolkning, og hvis medborgerskab og morskab ryger, fordi loven opmuntrer til hellere "safe-than-sorry" skærmning af upload af beskyttet indhold, er loven imod de fundamentale grundprincipper for vores demokrati.

Vi vil derfor blot minde om, at lovens sigte er at skærme rettighedshavere mod økonomiske tab, og at af hensyn til dette kan teknologier være nyttige, men samtidig samfundsskadelige.

Vi henleder derfor opmærksomheden på, at vores grundlæggende forhold om ytringsret ikke må blive svækket af dette lovforslag. Dette er uddybet i bilag 1.

Bilag 1:

Som bilag 1 har vi valgt også at medbringe informationer om de forhold, der har været gældende i mange å, som et fundament ikke blot i dansk, men også i europæisk ret.

Det har i mange år været et almindeligt princip i dansk ret, at man må bruge værker i en karikatur, en parodi eller en pastiche uden at spørge ophavsmanden.

Princippet er nu udtrykkeligt blevet en del af dansk ret via EU-retten jf. det såkaldte Infosoc direktiv, artikel 5 I. Man kan se direktivet her:

<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/DA/ALL/?uri=CELEX:32001L0029>

EU-domstolen har i denne dom udtalt sig om emnet. Se dommen her:

<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=157281&pageIndex=0&doclang=DA&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=906757>

Og igen omtalt i et i 2019 vedtaget direktiv, som du kan læse om her på EU-parlamentets hjemmeside:

<http://www.europarl.europa.eu/news/da/press-room/20190212IPR26152/aftale-indgaet-om-regler-for-digital-ophavsret>

Følgende fremgår af det vedtagne direktiv: 70) De foranstaltninger, der træffes af udbyderne af onlineindholdsdelingstjenester i samarbejde med rettighedshavere, bør ikke berøre anvendelsen af undtagelser fra eller indskrænkninger af ophavsretten, herunder navnlig sådanne, der sikrer brugernes ytringsfrihed. Brugere bør have mulighed for at uploade og tilgængeliggøre indhold, der er genereret af brugerne, til specifikke formål som citat, kritik, anmeldelse, karikatur, parodi eller pastiche. Dette er især vigtigt for at finde en balance mellem på den ene side de grundlæggende

rettigheder fastlagt i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder ("chartret"), navnlig ytringsfriheden og friheden for kunst, og på den anden side ejendomsretten, herunder intellektuel ejendomsret. Disse undtagelser og indskrænkninger bør derfor gøres obligatoriske for at sikre, at brugerne nyder ensartet beskyttelse i hele Unionen. Det er vigtigt at sikre, at udbydere af onlineindholdsdelingstjenester har en effektiv klageordning til støtte for anvendelsen til sådanne specifikke formål.

Se direktivet her i sin fulde længde:

http://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-8-2019-0231_DA.html

Kommentarer til lovforslagets bemærkninger.

3.1.3

Kulturministeriet vurderer, at det er afgørende for retssikkerheden for de brugere, der ikke handler i kommercielt øjemed, når de uploader indhold til tjenesterne, at de ikke pådrager sig et ophavsretligt ansvar herfor. Det foreslås derfor i § 52 e, stk. 3, at ovennævnte tilladelse skal omfatte brugernes handlinger, medmindre disse agerer i kommercielt øjemed eller har betydelige indtægter som følge af deres aktiviteter. Artikel 17 indeholder en afvejning mellem de forskellige grundlæggende hensyn, som er i spil, herunder beskyttelsen af (den immaterielle) ejendomsret, ytringsfriheden m.v., jf. navnlig betragtning nr. 70 og 84. Selvom hovedsigtet i artikel 17 er at forbedre rettighedshavernes position, indeholder artiklen også bestemmelser, der tilgodeser brugerne og udbyderne af onlineindholdsdelingstjenesterne.

Vi er enige i kulturministeriets betragtninger i denne bemærkning, men kunne godt ønske os, at disse bemærkninger i tydeligere og højere grad indskrives i lovteksten.

3.3.3

*"I betragtning af de særlige forhold, der gør sig gældende for finansierings- og licensmekanismerne for visse audiovisuelle værker, som ofte er baseret på eksklusive territoriale licenser, er det for så vidt angår fjernsynsudsendelser hensigtsmæssigt at begrænse anvendelsesområdet for afsenderlandsprincippet til visse typer af tv-programmer. Kulturministeriet foreslår, at disse programtyper **bør omfatte nyheds- og aktualitetsprogrammer** samt de af et radio- eller fjernsynsforetagendes egne produktioner, som udelukkende finansieres af det selv, herunder hvor de finansieringsmidler, som radio- eller fjernsynsforetagendet anvender til sine produktioner, kommer fra offentlige kilder.*

Nyhedsprogrammer er ofte af offentlig og almen interesse, og ofte produceret uden større brug af fremførelse af kunstneriske værker.

Vi vil derfor foreslå, at man kigger på ikke at omfatte nyhedsprogrammer, da deres betydning for et veloplyst samfund er indlysende og betydelige. Samfund hænger sammen over

grænser, og folk færdes over landegrænser. Behovet for troværdige nyhedsudsendelser er et internationalt behov.

Erfaringer viser også, at misforståelser nemmest udvikler sig til problemer, når man ikke har adgang til troværdige informationer.

Se eksemplet her hvor DR påtaler falske udtalelser fra Fox News.

https://youtu.be/OG_tg5ldBrQ

Fra: Marie Louise Rosendal (PVS) <MLR@dkpto.dk> på vegne af 3 - PVS
Ministerbetjening <ministerbetjening@dkpto.dk>
Sendt: 11. januar 2021 14:08
Til: Jesper Diernisse Langsted
Cc: Anna Bæhr Christiansen
Emne: SV: Høring over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.) frist 22/1 2021

Patent- og Varemærkestyrelsen har ingen bemærkninger til den fremsendte høring.

Venlig hilsen

Marie Louise Rosendal

Direktionssekretær
Direktionen
M: 2961 4348
T: 4350 8425
mlr@dkpto.dk

Patent- og Varemærkestyrelsen | Helgeshøj Allé 81 |
2630 Taastrup | www.dkpto.dk | 4350 8000

Fra: - PVS Patent- og Varemærkestyrelsens officielle postkasse <pvs@dkpto.dk>
Sendt: 18. december 2020 15:29
Til: 3 - PVS Ministerbetjening <ministerbetjening@dkpto.dk>
Emne: VS: Høring over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.) frist 22/1 2021

Fra: Jesper Diernisse Langsted <jdl@kum.dk>
Sendt: 18. december 2020 15:21
Cc: Anna Bæhr Christiansen <abc@kum.dk>
Emne: Høring over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.) frist 22/1 2021

Se venligst høring over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.)

Der er frist for at afgive bemærkninger den 22. januar 2021.

Med venlig hilsen

Jesper Diernisse Langsted
Specialkonsulent
Jura/Ophavsret

Kulturministeriets departement

Dir.tlf.: 41393965

Email: jdl@kum.dk

www.kum.dk

Vi behandler dine personoplysninger i overensstemmelse med persondataforordningen, forvaltningsretlige regler og vores privatlivspolitik. Læs vores privatlivspolitik og find kontaktoplysninger på vores databeskyttelsesrådgiver [her](#). FooterID_GDPR20180525

Høringssvar fra Producent Rettigheder Danmark (PRD)

Ordningen for retransmission mv.:

PRD finder, at den begrænsede tilpasning af § 35 for så vidt angår retransmission på baggrund af NetCab-direktivet er hensigtsmæssig. Der sker allerede i dag en identisk håndtering af retransmission uanset teknik både i forhold til licensering og fordeling. En samlet regulering af videreudnyttelse af flow-tv i § 35, stk. 1, kombineret med en ophævelse af den rent historiske regler i § 67, stk. 3, der ingen betydning har haft i praksis, er helt oplagt. Af rene lovtekniske hensyn bør § 67, stk. 2 henviser til § 35 i sin helhed.

Tilpasningen vil understøtte, at der på dette vigtige område fortsat kan ske let og gnidningsfri licensering gennem aftalelicensen, som gælder, uanset om der er tale om håndtering af enerettigheder eller vederlagsrettigheder, hvilket ministeriet også konstaterer i de almindelige bemærkninger.

PRD bakker også op om forslaget om en modernisering af § 35 generelt, så der på alle mulige måder sikres størst muligt teknologineutralitet og ligebehandling. Det bidrag til finansiering af nyt indhold, der kommer gennem § 35-ordningen, er af stor betydning. Det er derfor afgørende, at der er forudsigelighed i forhold til betalinger for videreudnyttelser på dette område, uanset om ejerforholdet bag en streamingtjeneste måtte skifte, og uanset hvordan eventuelle tredjemænd indretter sig teknisk, når der laves ny forretning på producenterne indhold.

I den forbindelse er ministeriets bemærkninger om "direct injection"-princippet i det supplerende høringsmateriale af 14. januar 2021 særligt positivt. At "direct injection"-princippet som anført skal gælde hele § 35-området, lægger yderligere fundamentet til, at det afgørende for, om der skal bidrages til systemet i alle tilfælde, er, om der sker en selvstændig økonomisk udnyttelse hos tredjemand i stedet for, at det fx kunne blive afgjort på baggrund af valg af teknisk indretning. Som det også fremgår i forslaget, kan dette få særlig stor betydning "i forhold til udenlandske tech-virksomheder, der udbyder tv-produkter m.v., der indeholder danske public service onlinetjenester". PRD bemærker at opdateringen generelt bygger på idé VI i rapporten fra Udvalget om finansiering af dansk digital indholdsproduktion, der allerede i 2017 anbefalede en modernisering, så bestemmelsen kunne favne alle streamingtjenester for derved at sikre, at aftalelicensbestemmelsen matcher det teknologiske stade.

Endelig opfordres Kulturministeriet til at slette sidste pkt. i den nuværende § 35, stk. 5, da denne del af bestemmelsen ved ændringen til "gengivelse" i stk. 5 ikke længere er nødvendig. Samtidig vil sætningen kunne skabe forvirring ift. licensering af eventuel eksemplar fremstilling, der sker hos den

oprindelige onlinetjenesteudbydere, og som ikke er knyttet til andres gengivelse. Dette bør selvfølgelig ikke være omfattet af bestemmelsen.

Onlinedelingsplatforme - §52e:

I forbindelse med den danske implementering af art. 17 i DSM Direktivet lægger PRD og dets medlemmer, som omfatter både producenter og distributører, vægt på rettighedshavernes aftalefrihed med hensyn til at vælge at give tilladelse/udstede en licens under § 52e, stk. 2 - DSM Direktivets betragtning 61 – som også er præciseret i Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser s. 38 nederst. Aftalefriheden sikrer forenelighed med de kontrakter og licenser, der allerede findes mellem producenter, eventuelle medproducenter og distributører. Aftalefrihed sikrer også branchens forretningsmodeller og aftalemodeller, som understøtter de betydelige investeringer forbundet med at udvikle, finansiere, markedsføre og distribuere film og tv-programmer.

Samtidigt er det yderst vigtigt for PRDs medlemmer, at samarbejdet med onlinedelingsplatforme fremover forbedrer mulighederne for at håndhæve rettigheder til film og tv-programmer, som deles på disse platforme uden tilladelse fra rettighedshaverne. Den ulovlige brug har en negativ indvirkning både på PRDs forretningsområder og på PRDs medlemmers muligheder for at rejse finansiering til nyt indhold og til at genindtjene deres investeringer.

Vi understreger derfor vigtigheden af, at den danske implementering sikrer at:

- alle rettighedshavere har adgang til effektive håndhævelsesværktøjer, der kan begrænse ulovligt forbrug på platformene (forslagets bemærkninger til § 52 e, stk. 4 b og c, s. 42).
- forpligtelsen om 'bedste indsats' i forhold til høje branchestandarder forstås 'dynamisk' og 'teknologi-neutral' (jf. Bemærkninger til lovforslagets *enkelte bestemmelser* s.42).
- forpligtelserne for tjenesteudbydere til at leve op til ansvarskravene for at stille indhold til rådighed i form af indgå licens, nedtage indhold osv., er kumulative (jfr. lovforslagets § 52 e, stk. 4).
- tvister om nedtagning henvises til Ophavsretslicensnævnet og i særdeleshed, at det gøres klart, at indhold skal forblive utilgængeligt, indtil nævnet træffer afgørelse (jfr. forslaget § 52 e, stk. 6).

Derudover kunne det med fordel præciseres yderligere i selve lovteksten, at der ikke er tale om en ændring af brugerens ansvar for at sikre sig, at det indhold, der uploades til en onlineindholdsdelingstjeneste, er lovligt indhold, og ikke stammer fra en ulovlig kilde, fx en pirattjeneste, jf. Ophavsretslovens § 11, stk. 3.

Oprindelseslandsprincippet - §87a:

I lyset af de typisk høje investeringer i forbindelse med udvikling, produktion markedsføring og distribution af film og tv-programmer og den danske branches tradition for samarbejde mellem flere aktører i værdikæden i form af co-produktionsaftaler og/eller præsalg af fremtidige

distributionsrettigheder under forskellige former for eksklusivitet, lægger PRD stor vægt på en tekstnær implementering af SatCab II Direktivet. Derved begrænses de negative konsekvenser for parternes mulighed for at aftale fuld territorial eksklusivitet mest muligt, og den danske film og tv-branche sikres de bedste betingelser for fortsat at kunne sikre kulturel mangfoldighed i udbuddet af film og tv-programmer via mange forskellige former for distributionskanaler, med det bredeste udvalg også for danske forbrugere.

Vi understreger derfor vigtigheden af, at den danske implementering sikrer:

- at det fremgår klart og utvetydigt, at § 87 a – i overensstemmelse med SatCab II Direktivets art. 3 udelukkende vedrører ”udøvelse af ophavsretten og beslægtede rettigheder”, men derimod ikke udgør en ny lovvalgsregel.
- at begrebet ’egne’ produktioner forstås som produktioner, som et radio- eller fjernsynsforetagende skaber under anvendelse af sine egne interne ressourcer, men ikke produktioner, som selskabet bestiller hos producenter, der er uafhængige af tv- eller radioselskabet, eller samproduktioner (betragtning 10 i SatCab II Direktivet). Det ville være hensigtsmæssigt at præcisere dette i selve lovteksten.
- At alle elementer i SatCab II Direktivets art. 2(1) bestemmelse om definitionen af en »tilknyttet onlinetjeneste«, dvs. en onlinetjeneste, der består i, at TV- eller radioprogrammer udbydes til almenheden af et TV- eller radioselskab eller under dets kontrol og ansvar samtidig med eller i en defineret tidsperiode efter TV- eller radioselskabets udsendelse af disse TV- eller radioprogrammer fremgår klart af selve lovteksten.
- at de tjenester, der omfattes af oprindelseslandsprincippet udtrykkeligt begrænses til tjenester, hvis indhold står i ”klart og underordnet forhold” til tv-foretagendets udsendelser (betragtning 8). Dette kunne også med fordel præciseres i selve lovteksten.
- at de begrænsninger, som parter kan aftale for udnyttelsen af de omfattede rettigheder, fortsat kan omfatte geografiske begrænsninger i overensstemmelse med EU-retten generelt (betragtning 10). Dette kunne med fordel præciseres i selve lovteksten.
- Den foreslåede § 87 a, stk. 3 sikrer, at parterne ved fastsættelsen af størrelsen af vederlaget for de omhandlede rettigheder tager højde for ”samtlige aspekter” af den tilknyttede onlinetjeneste. Det kunne med fordel præciseres i selve bestemmelsen, at sådanne aspekter f.eks. omfatter onlinetjenestens egenskaber, herunder varigheden af de i tjenesten indeholdte programmers tilgængelighed online, publikum og de tilgængelige sprogversioner, således som det er fastlagt i Sat Cab II Direktivets art. 3.2.

**Producent
Foreningen**

Bernhard Bangs Allé 25
2000 Frederiksberg

info@pro-f.dk
T. +45 3386 2880
F. +45 3386 2888
www.pro-f.dk

22. January 2021

Høringssvar fra Producentforeningen

Høring over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.)

Angående § 35:

Medfinansieringen af produktion af nyt indhold gennem retransmissionssystemet i ophavsretslovens § 35 er helt afgørende for økonomien i det danske produktionsmiljø. Dette blev blandt andet slået fast i 2017-rapporten fra Thomas Riis-udvalget om dansk indholdsproduktion, hvor det på s. 28 konstateres, at rettighedsvederlaget udgjorde ca. 18 pct. af finansieringen af audiovisuel indholdsproduktion. Samtidig viste rapporten, at der er udsigt til et fald i ordningen over tid på flere hundrede mio. kr., hvis ikke denne fremtidssikres i lyset af den teknologiske udvikling.

En stor del af rettighedsvederlagene går til producenter, der producerer public service-indhold. Et tab af medfinansieringen på det område vil utvivlsomt få den afledte effekt, at fx DR vil være nødsaget til at betale mere for produktioner, såfremt produktionsniveauet og mængden af dansk indhold skal opretholdes. Tilsvarende ville et fald også ramme bl.a. TV 2 på økonomien. Der bakes fuldt ud op om, at Kulturministeriet, mere end 3 år efter udgivelsen af rapporten, tager skridt til at modernisere og fremtidssikre ordningen, så den afspejler den virkelighed, der er i den danske distributions- og indholdsbranche. Som ministeriet også selv bemærker i både høringsbrev og lovbemærkninger, sker der i disse år en hastig konvergens mellem tv-kanaler, broadcaster-ejede streamingtjenester og streamingtjenester i øvrigt. Moderniseringen er nødvendig for at sikre, at der også fremadrettet er den fornødne finansiering til dansk indhold.

Et solidt finansieringsgrundlag er så meget desto mere afgørende i disse år, hvor mange mia. dollars skydes ind i produktionen af amerikansk indhold, som de danske producenter skal konkurrere med om danskernes opmærksomhed. En meget vigtig del af den fornødne modernisering af § 35 er også Kulturministeriets forslag om, at "direct injection"-princippet finder anvendelse for hele ordningen. Princippet går ud på, at dem, der laver ny forretning på indhold, skal bidrage til finansieringen, og at man ikke kan omgå reglerne ved at indrette sig på en bestemt teknisk måde.

**Producent
Foreningen**

Den hastige teknologiske udvikling muliggør og vil i fremtiden muliggøre et utal af udnyttelsesformer – nogle er allerede kendte, og nogle findes endnu ikke. For at skabe en nogenlunde forudsigelighed i producenternes indtægter og den fremtidige finansiering kræves der derfor regulering af en vis generel karakter, der bygger på en pragmatisk vurdering af de forskellige forretningsmodeller og en "level playing field". Det står i modsætning til, hvad, der har kendetegnet mange andre områder i den digitale verden, nemlig at der er ét sæt regler for de traditionelle aktører og ét meget lempeligere sæt regler for "big tech". Kun gennem teknologineutralitet og ligebehandling, som det samlede forslag til modernisering af § 35 er udtryk for, kan det sikres, at alle nyder godt af det danske produktionsmiljø og bidrager til finansieringen heraf.

Angående § 52(e)

Grundet de høje udviklings- og produktionsomkostninger forbundet med film og tv-produktion og behovet for at kunne genindtjene disse investeringer via forskellige kommercielle distributionskanaler, vil størstedelen af film og tv-producenter sandsynligvis ikke udstede en licens, der dækker kopiering og upload af private brugere på online indholdsdelingstjenester. Det ville næppe være foreneligt med de anvendte forretningsmodeller og ville underminere evnen til at rejse de betydelige investeringer forbundet med at udvikle og finansiere film og tv-programmer. På samme måde ville det også forringe distributionspartneres evne til at genvinde deres investeringer på markedsføring og distribution. I mange tilfælde ville en sådan licens også være uforenelig med de kontrakter og licenser, der allerede findes mellem producenten og dennes co-producenter samt diverse distributionspartnere. Endeligt ville en sådan licens også have en negativ betydning for selve værdien af film og tv-programmer i kommerciel distribution, en værdi som typisk realiseres ved direkte og individuel licensering af primære, eksklusive rettigheder (herunder rettigheder, der overføres af ophavsmænd til producenten ved lov eller ved aftale). Rettighedshavernes aftalefrihed med hensyn til at vælge at give tilladelse/udstede en licens under § 52e, stk.2 er derfor også sikret i selve DSM Direktivet (betragtning 61) – et vigtigt element som også er præciseret i *Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser* s. 38 nederst.

I lyset af ovenstående er det derfor yderst vigtigt for Producentforeningens medlemmer, at samarbejdet med onlinedelingsplatforme fremover forbedrer mulighederne for at håndhæve rettigheder til film og tv-programmer, som deles på disse platforme uden tilladelse fra rettighedshaverne. Derfor hæfter vi os særligt ved de følgende elementer i lovforslaget og de tilhørende bemærkninger:

- Vigtigheden af at sikre adgangen for alle rettighedshavere til effektive håndhævelsesværktøjer, der kan begrænse ulovligt forbrug på platformene (forslagets bemærkninger til § 52 e, stk. 4 b og c, s. 42).

- Vigtigheden af at sikre at faglige organisationer, der repræsenterer rettighedshaverne i håndhævelses øjemed, f.eks. RettighedsAlliancen, kan agere på vegne af relevante rettighedshavere.
- Det kunne med fordel yderligere præciseres (udover *Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser* s. 37), at ansvarsfritagelse under § 52e ikke tilfalder 'pirattjenester', som det også fremgår af betragtning 62.
- Det ville også være hensigtsmæssigt at understrege, at der ikke er tale om en ændring af brugerens ansvar for at sikre sig, at det indhold, der uploades til en onlineindholdsdelingstjeneste, er lovligt indhold, og ikke stammer fra en ulovlig kilde, fx en pirattjeneste, jf. Ophavsretslovens § 11, stk. 3.
- Vigtigheden af at det præciseres, som er tilfældet i lovforslagets § 52 e, stk. 4, at forpligtelserne for tjenesteudbydere til at leve op til ansvarskravene for at stille indhold til rådighed i form af indgå licensaftaler, nedtage indhold osv., er kumulative.
- Vigtigheden af at lovforslaget indeholder en præcisering af, at forpligtelsen om at yde 'bedste indsats' i forhold til høje branchestandarder skal forstås 'dynamisk' og 'teknologi-neutral' (jf. *Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser* s.42).
- Den danske version af direktivet benytter flere steder terminologien "blokere adgangen" eller "blokering af adgang", se fx artikel 17, stk. 4, litra c), og artikel 17, stk. 7. Denne terminologi adskiller sig fra flere af de andre sprogversioner af direktivet, som i stedet anvender terminologien "forhindrer tilgængeligheden af", se fx den engelske version ("prevention of availability"), den spanske version ("impida la disponibilidad") og den franske version ("empêcher la mise à disposition"). Under hensynet til en harmoniseret lovtekst ville det være hensigtsmæssigt at tilpasse terminologien i § 52(e).
- Endelig er det positivt, at forslaget § 52 e, stk. 6 henviser tvister om nedtagning til Ophavsretslicensnævnet og i særdeleshed, at det gøres klart, at indhold skal forblive utilgængeligt, indtil nævnet træffer afgørelse.

§ 67, stk. 3 - Producentrettigheder

Det har stor betydning, at man foreslår at gøre op med undtagelsen i blandt andet § 67, stk. 3. Bestemmelsen er udtryk for en historisk anomali, og som det også fremgår, har undtagelsen som sådan ikke haft betydning i praksis. Ophævelsen vil ikke påvirke den velfungerende ordning, men vil give producenter sikkerhed for, at de fortsat kan modtage deres andel af rettighedsverderlaget uanset teknik, og det vil være en vigtig anerkendelse af producenternes centrale rolle i udviklingen af dansk indhold i verdensklasse.

Henvisningen i § 67 bør af ordensmæssige hensyn justeres til § 35 i sin helhed således at "stk. 4 og 5" slettes, så det lovteknisk svarer til fx § 65.

§ 87a – Oprindelseslandsprincippet

Film og tv-programmer kræver typisk høje investeringer i forbindelse med udvikling og produktion og er forbundet med stor økonomisk risiko. Der er ofte tale om prototyper, og producenten udvikler en finansierings- og forretningsplan tilpasset hvert enkelt projekt. Finansieringsbyrden forudsætter ofte, at den finansielle risiko kan spredes mellem flere aktører, deriblandt co-produktionspartnere og/eller fremtidige distributionspartnere i form af salg af fremtidige sende- og distributionsrettigheder til forskellige aktører (f.eks. biografdistributører, tv-selskaber og forskellige former for video distribution på fysiske formater og online (TVOD, SVOD, AVOD). Dette gælder også distribution i udlandet.

Muligheden for at kunne sælge distributionsrettigheder med fuld territorial eksklusivitet er en forudsætning for kulturel mangfoldighed både i produktion og distribution samt basis for en dynamisk og levedygtig film- og tv-branche i Danmark. Hvis producenten ikke kan tilbyde fuld territorial eksklusivitet til sine distributionspartnere, reduceres værdien af de pågældende rettigheder med en deraf følgende negativ indvirkning både på produktionsbudgettet og på den efterfølgende genindtjening af investeringen i udvikling og produktion. Det begrænser producentens mulighed for at udvikle og producere det bredest mulige udvalg af film og tv-programmer, med forskellige kreativ og økonomisk risiko. Tilsvarende fremgår af de såkaldte Oxera-rapporter [*The impact of crossborder access to audiovisual content on EU consumers*](#) maj 2016 og [*The impact of including AV in the EU Geoblocking Regulation*](#) november 2020.

Det er derfor af stor vigtighed for Producentforeningen, at den begrænsning af territorial eksklusivitet, som følger af implementeringen af SatCab II Direktivet indskrænkes i videst muligt omfang, således at den danske film og tv-branche sikres de bedste betingelser for fortsat at kunne bidrage til kulturel mangfoldighed i udbuddet af film og tv-programmer via mange forskellige former for distributionskanaler, med det bredeste udvalg også for danske forbrugere.

Med hensyn til forslaget til implementering af SatCab II Direktivet, inklusive ændringer/tilføjelser til Ophavsretsloven og tilhørende bemærkninger, har vi følgende kommentarer:

§ 87 a vedrører udelukkende udøvelse af ophavsretten og beslægtede rettigheder:

Dette antydes i sidste afsnit i lovbemærkningerne, men det bør fremgå klart og utvetydigt af lovtekst og lovbemærkninger, at § 87 a – i overensstemmelse med SatCab II Direktivets art. 3 udelukkende vedrører "udøvelse af ophavsretten og beslægtede rettigheder", hvorimod § 87 a ikke udgør en ny lovvalgsregel.

Programtyper der omfattes af oprindelseslandsprincippet:

I overensstemmelse med direktivteksten, foreslås det i lovforslaget, at de programtyper, der omfattes af oprindelseslandsprincippet, begrænses til "nyheds- og aktualitetsprogrammer samt radio- eller fjernsynsforetagenders egne produktioner". Disse 'egne' produktioner foreslås defineret som udelukkende finansieret af radio- eller fjernsynsforetagendet selv, herunder hvor de finansieringsmidler, som radio- eller fjernsynsforetagendet anvender til sine produktioner, kommer fra offentlige kilder. Producentforeningen lægger yderligere vægt på, at begrebet 'egne' produktioner forstås som produktioner, som et radio- eller fjernsynsforetagende skaber under anvendelse af sine egne interne ressourcer, men ikke produktioner, som selskabet bestiller hos producenter, der er uafhængige af tv- eller radioselskabet, eller samproduktioner (betragtning 10 i SatCab II Direktivet). Dette kunne med fordel præciseres i selve lovteksten. Desuden ville det være hensigtsmæssigt at præcisere, at begrebet 'aktualitetsprogrammer' ikke omfatter dokumentarfilm under henvisning til AVMS Direktivets art. 10.4.

Tjenester der omfattes af oprindelseslandsprincippet:

I overensstemmelse med direktivteksten lægger Producentforeningen vægt på:

- At alle elementer i SatCab II Direktivets art. 2(1) bestemmelse om definitionen af en »tilknyttet onlinetjeneste«, dvs. en onlinetjeneste, der består i, at tv- eller radioprogrammer udbydes til almenheden af et tv- eller radioselskab eller under dettes kontrol og ansvar samtidig med eller i en defineret tidsperiode efter tv- eller radioselskabets udsendelse af disse tv- eller radioprogrammer fremgår klart af selve lovteksten. Dette antydes i *Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser* s. 50 øverst og s. 50 midt, men bør fremgå direkte af lovteksten.
- At de tjenester, der omfattes af oprindelseslandsprincippet udtrykkeligt begrænses til tjenester, hvis indhold står i "klart og underordnet forhold" til tv-foretagendets udsendelser (betragtning 8). Dette kunne med fordel også præciseres i selve lovteksten.

Kontraktslig frihed og vederlag:

Producentforeningen forstår på *Almindelige bemærkninger til lovforslaget* punkt 3.3.2, at lovforslaget ikke vil være til hinder for, at parterne kan aftale begrænsninger for udnyttelsen af de omfattede rettigheder. Producentforeningen lægger i den forbindelse særlig vægt på, at sådanne begrænsninger kan inkludere geografiske begrænsninger i overensstemmelse med EU-retten generelt (Betragtning 10).

**Producent
Foreningen**

Den foreslåede § 87 a, stk. 3 sikrer, at parterne ved fastsættelsen af størrelsen af vederlaget for de omhandlede rettigheder tager højde for "samtlige aspekter" af den tilknyttede onlinetjeneste. Det kunne med fordel præciseres i selve bestemmelsen, at sådanne aspekter f.eks. omfatter onlinetjenestens egenskaber, herunder varigheden af de i tjenesten indeholdte programmers tilgængelighed online, publikum og de tilgængelige sprogversioner, således som det er fastlagt i Sat Cab II Direktivets art. 3.2.

Med venlig Hilsen

Jørgen Ramskov
Direktør, Producentforeningen

København, den 21. januar 2021

**RettighedsAlliancens bemærkninger til:
Forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.)**

RettighedsAlliancen er en interesseorganisation for virksomheder og organisationer i de kreative brancher, der arbejder med at beskytte indholdsprodukter som film, serier, musik, litteratur mv. mod uautoriseret distribution og anvendelse på internettet.

RettighedsAlliancen takker for muligheden for at kommentere ovennævnte forslag, som vi mener balancerer en direktivnær tilgang samtidig med, at en række af de centrale elementer i direktivet, der er vigtige i bestræbelserne på at bekæmpe digitale rettighedskrænkelser, er blevet tydeliggjort. Dette, uanset DSM-direktivets ikke altid helt konsistente fremstilling.

RettighedsAlliancen skal her henvise til, at Kommissionen direkte har tilkendegivet¹, at en væsentlig bestræbelse for EU overordnet er at styrke kampen mod rettighedskrænkelser:

..., the capacity of law enforcement authorities has to be substantially strengthened. Counterfeiting and piracy must become a higher priority.

Netop vægten på sikring af ophavsrettigheder i forhold til implementering af DSM-direktivet er også direkte understreget af kulturminister Joy Mogensen:

Danmark er i gang med at implementere det copyright-direktiv, som skal fjerne platformenes ansvarsløshed over for det indhold, de deler. Jeg går efter at implementere det nye direktiv på en måde, der skaber de bedste rammebetingelser for indholdsproducenter, og som eksempelvis klart gør platformene ansvarlige for, at der ikke ligger indhold tilgængeligt, som rettighedshavere har tilkendegivet, at de ikke ønsker er tilgængeligt².

¹ MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN *Optimering af EU's innovative potentiale En handlingsplan for intellektuel ejendomsret til støtte for EU's genopretning og modstandsdygtighed*. 25.11.2020 COM(2020) 760 final

² Facebookopslag den 10. august 2020

Teknologineutralitet, samarbejde mellem aktører i de berørte brancher og effektiv beskyttelse af rettigheder er parametre, der alle afspejles i det fremlagte forslag. Dette er fornuftigt set i lyset af det øgede behov for effektivt at kunne bekæmpe ulovlig distribution, og dermed sikre et sundt og innovativt marked for indholdsprodukter.

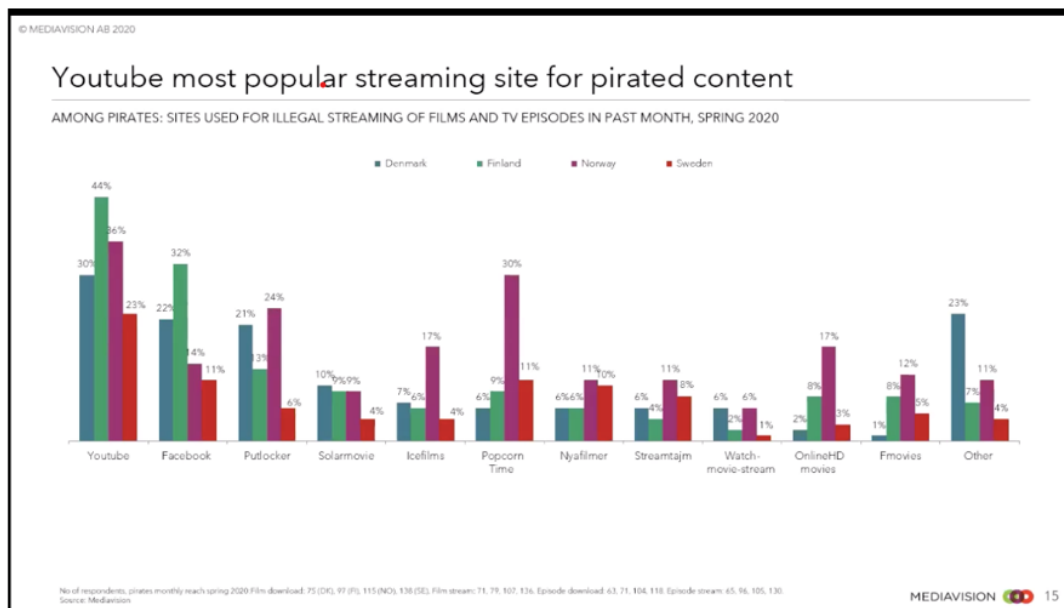
RettighedsAlliancen vil kommentere de dele af forslaget, der også har været i fokus for RettighedsAlliancen i den forudgående proces, dvs. de dele, der vedrører håndhævelse af ophavsrettigheder, og som implementerer DSM-direktivets artikel 17, specielt artikel 17.4, 7, 9 og 10.

Generelle bemærkninger

Indledningsvis er RettighedsAlliancen enig, når det i forslagets afsnit 3.1.1 og 3.1.2 samt § 52 e, stk. 2 fastslås, at forslaget skal ses som undtagelse fra ansvarsfritagelsen i e-handelsdirektivet, dvs. at onlinedelingsplatforme er ansvarlige for indhold, uploadet af brugerne, idet der dermed foretages en overføring til almenheden (jf. forslaget side 38 og § 52 e, stk. 2).

RettighedsAlliancen forventer med implementeringen af DSM-direktivet, at rettighedshavernes adgang til at håndhæve på onlinedelingsplatforme, som fx YouTube, vil blive en reel og effektiv mulighed i modsætning til, hvad der er tilfældet i dag. Danskerne benytter i stigende omfang onlineindholdsdelingsplatforme, som YouTube, til at forbruge film, serier osv. ulovligt.

Det understreger vigtigheden af adgangen til effektive håndhævelsesværktøjer, der kan begrænse ulovligt forbrug på platformene jf. undersøgelse fra Mediavision (2020) af forbrug af indhold på ulovlige tjenester i Norden:

Det er ydermere RettighedsAlliancens forventning, at denne præcisering af ansvaret for onlineindholdsdelingstjenester vil have den inddirekte effekt, at håndhævelsen overfor notorisk ulovlige tjenester, dvs. pirattjenester, bliver enklere. Eksempelvis beror blokeringer af ulovlige hjemmesider, hvor Danmark er foregangsland, først og fremmest på den objektive kendsgerning, at tjenesterne foretager en overføring til almenheden. Det er centralt i disse sager, hvor mange forskellige aktører indretter sig efter domstolenes kendelser, at det er indiskutabelt, at tjenesten foretager en overføring til almenheden. Lovforslagets præcisering af, at der er tale om overføring til almenheden, selvom indholdet uploades af brugerne, er dermed en velkommen håndsrækning til det generelle arbejde med at beskytte den danske infrastruktur ved at bekæmpe ulovlige tjenester.

RettighedsAlliancen har følgende bemærkninger til lovforslagets konkrete indhold.

Lovforslagets § 52e stk. 1 og stk. 2

Bemærkningerne side 37 oplister en række undtagelser til onlineindholdsdelingstjenester omfattet af § 52e, hvor "pirattjenester" nævnes som en af disse.

Det bør i lovbemærkningerne i lighed med direktivets betragtning nr. 62 præciseres, at det er ansvarsfritagelsen, der ikke finder anvendelse på pirattjenester, og ikke §52e som sådan.

Betragtning nr. 62: "... For at sikre et højt niveau af ophavsretsbeskyttelse bør den ordning for ansvarsfritagelse, der er fastsat i dette direktiv, ikke finde anvendelse på tjenesteudbydere, hvis hovedformål er at engagere sig i eller fremme piratkopiering af ophavsretligt beskyttet materiale."

Det vil bidrage til at skabe den fornødne klarhed i forhold til håndhævelse, jf. RettighedsAlliancens generelle bemærkninger ovenfor.

Lovforslagets § 52e, stk. 3 – onlineindholdstjenesternes brugere

Det understreges i bemærkningerne, at omfattelsen af brugernes uploads ikke strækker sig til evt. eksemplarfremsstillinger, fx i form af downloads, hvilket er positivt.

Dog vil det være hensigtsmæssigt at understrege, at der ikke er tale om en fjernelse af brugernes ansvar. Således har brugerne fortsat et eget ansvar for at sikre sig, at det indhold, de uploader til en onlineindholdsdelingstjeneste, er lovligt indhold, og ikke stammer fra en ulovlig kilde, fx en pirattjeneste, jf. § ophavsretslovens § 11, stk. 3. Dette for at bidrage til, at lovforslaget ikke generelt i den offentlige mening vil blive betragtet som en erodering af brugernes ansvar for deres aktiviteter online. Dette er blandt andet en væsentlig sikring af de gode oplysningsinitiativer, der pågår.

Der gøres i dag fra både myndigheders og branchernes side en særlig indsats i forhold til brugeroplysning med det formål dels at guide brugerne til lovligt indhold og dels at skabe opmærksomhed på konsekvenserne ved at bruge og dele indhold ulovligt.

Dette arbejde er eksempelvis sket i et samarbejde mellem rettighedshavere, teleselskaber og myndigheder, hvor man er lykkedes med at etablere projekter, der har haft en positiv indflydelse på brugeradfærden og brugernes forståelse af ophavsret og eget ansvar i relation hertil.³ Det er centralt at værne om dette arbejde, ved at det tydeliggøres i bemærkningerne til lovforslaget, at der ikke er tale om en fjernelse af brugernes ansvar for det indhold, de uploader.

Vedr. lovforslagets §52e, stk. 4

I forhold til den centrale artikel 17.4 i direktivet er det en velkommen præcisering, at forpligtigelserne for onlineindholdsdelingstjenesterne om at indgå licens, nedtage

³ Se eksempelvis www.sharewithcare.dk.

indhold osv. er kumulative, ligesom det er frugtbart at indholdet af "høje branchestandarder" løbende skal drøftes mellem rettighedshaverne og udbyderne af tjenestene.

I forhold til forpligtigelserne for onlineindholdsdelingstjenester er det centralt i forhold til mulighederne for effektivt at kunne håndhæve, at onlineindholdsdelingstjenesterne pålægges at gøre relevante værktøjer tilgængelige for *alle relevante parter* jf. forslaget bemærkninger til § 52 e, stk. 4 b og c, side 42.

I lyset af RettighedsAlliancen indhøstede erfaringer, med hensyn til adgang til onlineindholdsdelingstjenesternes værktøjer, er denne forpligtigelse afgørende for at tilvejebringe et effektivt og velfungerende samarbejde mellem rettighedshavere og onlineindholdsdelingstjenester. Dette gør det muligt for organisationer som RettighedsAlliancen at varetage håndhævelse for medlemmerne i ét samlet forum, hvilket er ressourcebesparende, og ikke mindst minimerer risikoen for misforståelser og fejl.

Det er et vigtigt skridt for at sikre en omkostningseffektiv anvendelse af forslaget centrale bestemmelser i § 52e, at forslaget uddyber, at relevante faglige organisationer, der repræsenterer rettighedshaverne, kan agere på vegne af disse som 'trusted notifier' i forhold til onlineindholdsdelingstjenesterne.

For at sikre en transparent og faglig høj standard, også fra rettighedshaver-side, ser RettighedsAlliancen, at pointeringen af at "...en anden organisation, som repræsenterer rettighedshaverne på området, fx trusted notifier..." har adgang til at notificere, som en central tilføjelse. RettighedsAlliancen anser brugen af 'trusted notifiers' som nødvendigt, for at der kan ske effektiv håndhævelse både på onlineindholdsdelingstjenester og andre online platforme, som også Kommissionens Meddelelse om Bekæmpelse af ulovligt indhold på nettet 'Større ansvar for onlineplatforme 28. september 2017' fremhævede.⁴

I henseende til de enkelte forpligtigelser er det formålstjenligt, at begreberne 'sit bedste' og 'branchestandarder' skal fastlægges i en dialog mellem rettighedshavere og tjenesteudbydere og i særdeleshed, at standarder udviklet og fastlagt ensidigt af en onlineindholdsdelingstjeneste ikke kan anses for at være en branchestandard.

⁴ 'Fjernelse af ulovligt indhold på nettet sker hurtigere og mere pålideligt, når onlineplatforme indfører mekanismer, der giver indberettere med en særlig ekspertise en privilegeret kanal til indberetning af potentielt ulovligt indhold på deres websted. De såkaldte "pålidelige indberettere" er specialiserede enheder med særlig ekspertise i at identificere ulovligt indhold og særlige strukturer til at påvise og identificere sådant indhold online. I forhold til almindelige brugere kan pålidelige indberettere forventes at besidde ekspertise og arbejde med høje kvalitetsstandarder, hvilket bør resultere i indberetninger af højere kvalitet og hurtigere fjernelse.'. COM(2017) 555 final

Ligeledes er det velkomment, at omfanget af begreberne 'relevante' og 'nødvendige' oplysninger, som rettighedshaverne skal stille rådighed for onlineindholdsdelingstjenesterne, skal fastlægges i et samarbejde, men som udgangspunkt kan ske ud fra formodning om ophavsret.

RettighedsAlliancen skal til forslaget forudsætte antagelse om 'dialog' og om 'samarbejde' bemærke, at det med fordel kan uddybes i bemærkningerne, at om nødvendigt vil en sådan dialog/samarbejde blive faciliteret af en relevant myndighed jf. f.eks. det eksisterende Dialogforum hos Kulturministeriet.

Med hensyn til 'stay-down' bestemmelsen i forslaget § 52e, stk. 4 c. er det uagtet, at 'hurtig' og 'tilstrækkelig' skal fastlægges i samarbejde, hensigtsmæssigt, at der lægges en nedre grænse. RettighedsAlliancen foreslår derfor en præcisering i bemærkningerne af, at 'stay-down' kravet ikke kan anses for efterlevet, hvis rettighedshaver flere gange skal notificere tilstedeværelse af samme værk.

Mht. forslaget centrale § 52 e, stk. 4.b, der implementerer DSM-direktivets omdiskuterede artikel 17.4, foretager forslaget en, i forhold til direktivet påkrævet, præcisering af, at forpligtelsen om 'bedste' i forhold til høje branchestandarder skal forstås 'dynamisk' og 'teknologi-neutral' (jf. forslaget p.42). Det er med den teknologiske udvikling in mente afgørende vigtigt, og denne præcisering vil sammen med forpligtelserne til at indgå aftaler om branchestandarder og til at sådanne standarder ikke ensidigt kan fastlægges af tjensteudbydere, være med til at sikre en rimelig balance mellem såvel rettighedshavere og onlineindholdsdelingstjenester, som mellem onlineindholdsdelingstjenesterne indbyrdes. RettighedsAlliancen bemærker også, at uanset, at der skal foretages en proportionalitetsafvejning, indebærer bestemmelsen, at onlineindholdsdelingstjenesterne forventes at investere i den nødvendige IT-udvikling.

Et sådant krav bør i øvrigt kunne gøres gældende over for øvrige onlinetjenesteudbydere, der fungerer som mellemmand.

I lyset af det danske markedes størrelse er det positivt, at forslaget indebærer, at direktivets tærskel for onlineindholdsdelingstjenester, der ikke er omfattet af det fulde sæt af forpligtelser, efter forslaget § 52 e, stk. 8 skal fortolkes restriktivt. Særligt vigtigt er det, at det pålægges onlineindholdsdelingstjenesten at dokumentere, at de er omfattet af tærskelværdien og dermed omfattet af den lempeligere ansvarsordning. Ligeledes er det en påkrævet præcisering, når forslaget i § 52 e, stk. 3 med hensyn til, hvorvidt brugerindhold kun generer små eller ubetydelige indtægter, pålægger onlineindholdsdelingstjenesten bevisbyrden for at give indsigt i hvilket indhold.

Endelig er det positivt at forslaget § 52 e, stk. 6 henviser tvister om nedtagning til Ophavsretslicensnævnet, og i særdeleshed at det gøres klart, at indhold skal forblive utilgængeligt, indtil nævnet træffer afgørelse.

RettighedsAlliancen står naturligvis til rådighed for yderligere oplysninger og uddybning af de ovennævnte tilkendegivelser.

Med venlig hilsen

Maria Fredenslund
Direktør, RettighedsAlliancen

T: +45 21647448

M: maria.fredenslund@rettighedsalliancen.dk

SAMRÅDET FOR OPHAVSRET

Lautrupsgade 9 – 2100 København Ø

E-mail: info@samraadetforophavsret.dk – www.samraadetforophavsret.dk

21. januar 2021

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K

Fremsendt pr. e-mail til jdl@kum.dk med emnefelt "Høring over lovforslag – ændring af lov om ophavsret"

Høringssvar vedr. forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCab-II-direktivet m.v.)

Samrådet for Ophavsret benytter sig herved af lejligheden til at komme med bemærkninger til Kulturministeriets høringsmails af 18. december 2020 og 14. januar 2021.

Samrådet har noteret, at Kulturministeriet har set sig nødsaget til at udskyde implementeringen af størstedelen af DSM-direktivet, og ser frem til at samarbejde med ministeriet om de resterende og meget væsentlige bestemmelser.

Generelt vedrørende forslaget til nyt Kapitel 2 b om Informationssamfundstjenester m.v., implementering af DSM-direktivets art. 15 og 17

Samrådet for Ophavsret er enig i Kulturministeriets bemærkning om, at "Hensigten med implementering af DSM-direktivets art. 15 og 17 er at skabe en mere velfungerende markedsplads for ophavsret og dermed sikre, at rettighedshavernes position over for techgiganterne styrkes, således at der sikres fair vilkår og betaling til rettighedshaverne, når techgiganterne bruger deres indhold på nettet."

Samrådet støtter den direktivnære implementering af DSM-direktivet art. 15 og 17.

Særligt i forhold til implementeringen af art. 15 bemærker Samrådet, at presseudgiveres nye rettighed ikke skal gøres bredere, end direktivet tilsiger. Det er vigtigt, som Kulturministeriet er opmærksom på, at den nye rettighed til presseudgivere ikke påvirker rettighederne til de værker og andre frembringelser, som indgår i pressepublikationerne.

Samrådet bifalder, at Kulturministeriet indfører en ny specifik aftalelicens for blandt andet techgiganternes brug af pressepublikationer. Samrådet forudser, at dette vil blive den klart bedste måde til at klarere rettigheder på disse platforme.

Samrådets Forretningsudvalg

Sekretariatschef **Anna-Katrine Olsen**
tlf. 22 92 14 61 – ako@skuespillerforbundet.dk
Sekretariatschef **Sandra Anne Piras**
tlf. 3333 0888 – sandra@filmdir.dk
Chefjurist **Morten Madsen**
tlf. 3524 0240 – mm@dmf.dk

Juridisk Seniorkonsulent **Kaspar Lindhardt**
tlf. 3330 6300 – kli@Samrådet.dk
Direktør **Christina Bergholdt Knudsen**
tlf. 33 45 40 30 – cbk@dramatiker.dk
Advokat **Anders Sevel Johnsen**
tlf. 3342 8000 – asj@journalistforbundet.dk

Vedrørende implementering af DSM-direktivets art. 15, forslaget til nye §§ 52 c og d

Samspillet med de rettigheder til værker mv., som indgår i pressepublikationen (§ 52 c, stk. 3)

Samrådet påpeger, at det er meget vigtigt, at det er understreget i bemærkningerne, at retten til pressepublikationer ikke kan påberåbes overfor hverken ophavsmænd, andre rettighedshavere eller autoriserede brugere. Samrådet anbefaler, at det i lovbemærkningerne uddybes, at der ved autoriserede brugere forstås brugere, der med ophavsmanden eller rettighedshaveren har indgået en aftale om brug af et værk eller en anden frembringelse, som indgår i pressepublikationen.

Fastsættelsen af passende vederlag til ophavsmænd (§ 52 c, stk. 4)

Samrådet mener, at det vil være nødvendigt, at ophavsmænd og presseudgivere kan indbringe tvister om "passende andel" til et relevant nævn. Det følger ophavsretslovens systematik, at tvister om størrelsen på vederlag i forbindelse med aftalelicens indbringes for Ophavsretslicensnævnet – i stedet for de almindelige domstole.

Samrådet ønsker derfor, at tvister omkring ophavsmændenes passende andel kan indbringes for enten Ophavsretslicensnævnet eller evt. et andet nævn, som måtte nedsættes i henhold til direktivets art. 21. Det gælder dog ikke, hvis klareringen af rettighederne til gengivelsen af pressepublikationer finder sted gennem en kollektiv forvaltningsorganisation, og denne organisation har et voldgiftssystem til at håndtere uoverensstemmelser om fordelingen af indkomne rettighedsvederlag.

Yderligere kommentarer til pressepublikationsretten (§ 52 c)

Samrådet mener, at det skal stå klart i § 52 c, at de almindelige indskrænkninger mv. i ophavsretsloven finder tilsvarende anvendelse i forhold til presseudgiverrettighederne. Det følger også af direktivets art. 15.3. Samrådet foreslår, at modellen for producentrettigheder anvendes (§§ 65, stk. 2, og 67, stk. 2), hvor det også fremgår, hvilke øvrige bestemmelser, herunder specifikke aftalelicensbestemmelser, som også gælder i forhold til disse rettigheder.

Specifik aftalelicens for gengivelse af pressepublikationer (§ 52 d, stk. 1)

I Samrådet er vi glade for, at Kulturministeriet foreslår at indføre en specifik aftalelicens for gengivelse af pressepublikationer. Samrådet mener dog, at aftalelicensbestemmelsen rettelig bør placeres i kapitel 2 sammen med ophavsretslovens øvrige aftalelicensbestemmelser.

Samrådet mener, at det er meget vigtigt, at aftalelicensordningen både rummer pressepublikationsrettighederne efter § 52 c, og de rettighederne til værker og andre frembringelser, som indgår i pressepublikationerne. På den måde vil der være én samlet hjemmel til, at en aftale omkring eftergørelse og tilrådighedsstillelse af pressepublikationer får tillagt aftalelicensvirkning.

Samrådet støtter derfor Kulturministeriets almindelige bemærkninger, om at rettighederne skal klareres af en organisation, som repræsenterer en væsentlig del af ophavsmændene. Ved klarering af rettigheder til pressepublikationer vil det både være ophavsmænd, rettighedshavere til andre frembringelser og udgivere af pressepublikationer. Samrådet mener, at dette bør understreges i bemærkningerne.

Lovteknisk bør § 52 d, stk. 1, tilføjes til opregningen af specifikke aftalelicenser i § 50, stk. 1.

Muligheden for at nedlægge forbud (§ 52 d, stk. 2)

Konstruktionen svarer til andre aftalelicensordninger i ophavsretsloven, fx § 30 a. I forbindelse med de andre specifikke aftalelicensordninger er det anført, at ophavsmanden kan nedlægge forbud mod brugen af dennes værker. "*Ophavsmanden*" forstås i disse bestemmelser som "rettighedshaveren".

Af § 52 d, stk. 2, fremgår det imidlertid, at "*Udgiveren*" kan nedlægge forbud i forhold til en aftalelicensordning for pressepublikationer.

Det må også gælde individuelle ophavsmænd, som også bør kunne nedlægge forbud mod en aftalelicensaftale for pressepublikationer. Det vil være et indgreb i ophavsmandens eneret, hvis denne ikke kan forbyde anvendelsen af sine værker gennem en aftale med aftalelicensvirkning.

"*Udgiveren af en pressepublikation*" bør derfor erstattes af "*Ophavsmanden*" i bestemmelsen. I de specielle bemærkninger bør det samtidig anføres, at "*Ophavsmanden*" forstås som alle rettighedshavere, hvis rettigheder udnyttes inden for aftalen.

Vedrørende implementering af DSM-direktivets art. 17, forslaget til ny § 52 e

Som nævnt støtter Samrådet den direktivnære implementering, og det er helt afgørende, at denne tilgang fastholdes, så intentionerne med direktivbestemmelserne fastholdes og ikke udvandes af modhensyn – særligt i forhold til art. 17 i form af uforholdsmæssigt og misforstået hensyn til brugernes ytringsfrihed, som til syvende og sidst kun vil tjene til at beskytte techgiganterne hidtidige praksis og dermed modvirke den nødvendige udvikling af en bæredygtig digital økonomi.

Samlet set må det fastholdes, at art. 17 i sin endelige udformning rummer en nøje afstemt og grundigt drøftet balance mellem hensynet til rettighedshavernes interesser og hensynet til brugernes ytringsfrihed – en balance, der bør videreføres i dansk ret.

Kvalificeringen af platformenes handlinger (§ 52 e, stk. 2)

Det er afgørende for Samrådet – og i øvrigt en naturlig følge af direktivet – at det (s. 39 med den angivne begrundelse) nævnes, at reglen omfatter såvel lineær som non-lineær tilgængeliggørelse og dermed ligeledes livestreaming. Det er ligeledes afgørende, at følgende naturlige konsekvenser af direktivteksten bevares: 1) det nævnes (s. 38), at "hvor § 52 e ikke finder anvendelse, gælder bestemmelsen i den gældende § 2", fordi det almindelige udgangspunkt om ophavsrettens som en eneret dermed er præciseret; (2) det nævnes (s. 39), at E-handelslovens ansvarsfritagelse ikke finder anvendelse, når der er et direkte ansvar; og (3) formuleringen fra slutningen af betragtning (61) om, at rettighedshaverne ikke er forpligtet til at give tilladelse, fremgår af selve lovteksten.

Samrådet finder det afgørende – og i tråd med direktivets generelle anbefaling af adgang til udenretlige tvisteløsningsorganer – at det i forslaget (s. 40) nævnes, at platformenes forpligtelse til at gøre deres "bedste indsats" for at opnå en tilladelse fra rettighedshaverne omfatter at benytte Ophavsretslicensnævnet i det omfang, der er adgang hertil.

Hvilke brugeres handlinger (§ 52 e, stk. 3)

På s. 15 angives, at "ovennævnte tilladelse skal omfatte brugernes handlinger, medmindre disse agerer i kommercielt øjemed eller har betydelige indtægter som følge af deres aktiviteter" og – i forlængelse heraf (s. 40), at "Indtægterne fra aktiviteten skal ikke ses isoleret men i sammenhæng med de indtægter, den uploadende bruger i øvrigt oppebærer som følge af upload af indholdet". Det er afgørende for Samrådet, at det fastholdes i forslaget, at undtagelsen for "betydelige indtægter" gælder for alle indtægter, der er en følge af aktiviteten, idet betragtning (69)'s formulering om indtægter, "der genereres af [brugernes]

uploads", kunne føre til misforståelser og forsøg på omgåelse, når indtægterne er en klar, men indirekte følge af brugerens uploads.

I den forbindelse vil Samrådet – i lighed med sine tidligere tilkendegivelser overfor Kulturministeriet – **foreslå**, at det i bemærkningerne tilføjes, at begrebet "kommercielt øjemed" skal forstås i overensstemmelse med Markedsføringslovens anvendelsesområde, som vedrører enhver erhvervmæssig aktivitet, hvorved der udbydes produkter på markedet, uanset om aktiviteten drives med overskud for øje.

"Bedste indsats" og "høje branchestandarder for erhvervmæssig diligenspligt" (§ 52 e, stk. 4)

Det er afgørende for Samrådet, at den forståelse af udtrykket "høje branchestandarder for erhvervmæssig diligenspligt", der fremgår af lovforslaget, fastholdes. Det er i fuld overensstemmelse med direktivets overordnede målsætninger, at udtrykket forstås som et dynamisk krav til platformenes indholdsgenkendelsesteknologier. Dette ligger i forlængelse af Folketingets tilkendegivelser helt tilbage fra 2017 om, at de nye regler skal "tage højde for den fremtidige teknologiske udvikling". Hvis kravene uambitiøst defineres ud fra de teknologier, der er tilgængelige i dag – som vel at mærke er udviklet ensidigt ud fra platformenes selvdefinerede behov – ville kravene over tid blive overhalet af den teknologiske udvikling, ligesom der i udviklingen af teknologierne ikke vil blive taget hensyn til rettighedshavernes interesser.

Kun ved at sikre en teknologineutral forpligtelse for platformene til – i samarbejde med rettighedshaverne – løbende at udvikle indholdsgenkendelsesteknologierne, bliver det muligt at realisere direktivets hensigt om, at platformene skal gøre deres bedste i overensstemmelse med høje branchestandarder for erhvervmæssig diligenspligt, jf. herved stk. 4, litra b i både art. 17 og i lovforslagets § 52 e.

På s. 41 er anført, at de høje branchestandarder løbende bør drøftes mellem rettighedshaverne og platformene, og at en standard, som er udviklet ensidigt af platformene, ikke vil kunne anses for at være "branchestandarden". Dette flugter med det ovenfor nævnte om den dynamiske standard, ligesom Samrådet ser det som en henvisning til det samarbejde mellem rettighedshaverne og platformene, som direktivet forudsætter, jf. betragtning (66), (68) og (70) samt art. 17, stk. 7.

Samrådet vil dog **pege på** behovet for, at Kulturministeriet eller en anden neutral part, fx Kulturministeriets Dialogforum, påtager sig at **facilitere** udviklingen af dette samarbejde, som ikke bare opstår af sig selv. Dette skyldes navnlig, at danske rettighedshavere har behov for rapportering og let adgang til indholdsgenkendelsesteknologier m.v., og disse behov har det erfaringsmæssigt været vanskeligt at trænge igennem med over for techgiganterne, som opererer med deres egen målestok for, hvem der kan påvirke deres forretningsgange.

Det ligger i klar forlængelse af art. 17's beskyttelse af såvel frembringelser som værker, at forpligtelserne efter stk. 4 også knytter sig til værker som sådan, "også når sidstnævnte anvendes i alternative versioner, f.eks. optagelser fra livekoncerter eller cover-versioner" (s. 41), ligesom det (s. 42) anføres, at en notificering kan angå et værk, altså ikke nødvendigvis en konkret indspilning, og i så fald retter notice-and-stay-down-kravet sig mod selve værket. I betragtning af den teknologiske udvikling, hvor det allerede i dag er muligt maskinelt at genkende afspilninger af store dele af det musikalske repertoire, må eventuelle tekniske vanskeligheder ved at leve op til dette antages at være forbigående, og der er dermed ikke er nogen grund til at slække på formuleringen af hensigten i stk. 4.

Eventuelle konkrete uhensigtsmæssigheder som følge af stk. 4's forpligtelser er der taget højde for i art. 17, stk. 5, gentaget i § 52 e, stk. 5 om bl.a. proportionalitetsprincippet. Proportionalitetsprincippet bør dog ikke kunne anvendes af store platforme til at se bort fra små og mindre rettighedshaveres legitime interesser. I forlængelse af dette har Samrådet noteret sig forslaget bemærkning (s. 44) om, at bestemmelsen ikke må føre til en generel lempelse af indsatsen for musikværker, når disse er løsrevet fra produktionen, dvs. når tekst og melodi ikke er knyttet til en specifik indspilning af sangen.

Det er helt afgørende for Samrådet, at den platform, som ikke har en aftale, og som ikke har gjort sit bedste i overensstemmelse med høje branchestandarder for erhvervsmæssig dilignspligt – således som dette begreb er præciseret i lovforslaget, jf. ovenfor – har et direkte ansvar for den uautoriserede overføring til almenheden og tilrådighedsstillelse.

Klagehåndtering (§ 52 e, stk. 6 og stk. 9)

Det er afgørende for Samrådet, at forslaget fastholder følgende afsnit (s. 44-45): "Såfremt indholdet er tilgængeligt under klagesagen, kan tjenesten ifalde ansvar for den ulovlige brug, hvis klagesagen eller tvistløsningen falder ud til rettighedshavernes fordel. Det følger heraf, at tvivl om, hvorvidt en brug er omfattet af en undtagelsesbestemmelse i ophavsretsloven, bør komme rettighedshaverne til gode under behandlingen af klagesagen og den eventuelle efterfølgende behandling af tvisten ved Ophavsretslicensnævnet, således at det uploadede indhold ikke er tilgængeligt under klagesagen". Denne formulering sikrer, at platformen har et ansvar, hvis det viser sig, at brugen af indholdet ikke var omfattet af en ophavsretlig undtagelse eller indskrænkning, jf. § 52 e, stk. 4.

Samrådet er opmærksom på, at der efter direktivets vedtagelse har været udtrykt forskellige opfattelser af de praktiske, processuelle konsekvenser af følgende formulering i art. 17, stk. 7: "Samarbejdet mellem udbydere af onlineindholdsdelingstjenester og rettighedshavere må ikke føre til blokering af adgangen til værker eller andre frembringelser, der uploades af brugere, og som ikke krænker ophavsret og beslægtede rettigheder, herunder når sådanne værker eller frembringelser er omfattet af en undtagelse eller indskrænkning." Samrådet kan tilslutte sig den opfattelse, der kommer til udtryk i forslaget, jf. bemærkningerne til § 52 e, stk. 6 ovenfor, hvorefter denne formulering alene betyder, at uploads, hvor det er konstateret, at det er omfattet af en undtagelse eller indskrænkning, ikke må blokeres. Det er væsentligt og helt naturligt – i lyset af formålet med art. 17 og strukturen i art. 17, stk. 9 – at bestemmelsen giver brugeren adgang til at klage, efter der er sket blokering, altså en efterfølgende klageadgang. Klagebehandlingen skal være hurtig, blandt andet af hensyn til ytringsfriheden, men der er ikke tale om, at der skal ske en forudgående prøvelse af, om brugen er omfattet af en ophavsretlig undtagelse, og der er ikke hjemmel i direktivet til at opstille nogen formodningsregler om, hvornår en af de ophavsretlige undtagelser eller indskrænkninger finder anvendelse. Samrådet kan kun opfatte disse argumenter som forsøg på at lempe platformenes ansvar efter § 52 e, stk. 4, og de der omtalte krav om blandt andet "høje branchestandarder for erhvervsmæssig dilignspligt".

Generelt vedr. implementeringen af SatCabII-direktivet samt øvrige ændringer i § 35 mv.

Samrådet mener, at de internationale techgiganter skal respektere de danske regler og danske systemer, og at aftalelicens er et godt og velfungerende system til at sikre både brugernes adgang til at benytte beskyttet indhold og rettighedshavernes berettigede krav på et rimeligt vederlag. Forslaget lever grundlæggende op til dette, hvilket er tilfredsstillende.

Vedr. aftalelicens

Aftalelicensmodellen er af helt afgørende betydning for finansiering af audiovisuelt indhold. Uden en velfungerende § 35 ville det være svært for mange kunstnere og producenter at fortsætte med at skabe og investere i det kvalitetsindhold, vi er blevet vant til at se.

Samrådet er enige i lovbemærkningerne om, at der i aftalelicenssystemet ikke sondres mellem vederlagsrettigheder og enerettigheder. Det er af afgørende betydning, at disse bemærkninger fastholdes i det endelige lovforslag. Det er af stor betydning at få præciseret, at også en vederlagsret kan gøres gældende over for tredjemand, altså brugeren; heraf vil også følge, at en rettighedshaver med en vederlagsret i forbindelse med aftalelicensgodkendelser tæller med ved opgørelsen af forvaltningsorganisationens repræsentativitet. Dette er efter vores opfattelse allerede gældende ret, men det er centralt at få det præciseret i lovbemærkningerne.

Frem til en ændring af ophavsretsloven i 1996 var ophavsretslovens § 35 en tvangslicens, og alle afgørelser og lovmotiver om retransmissionsordningen har forudsat, at en sådan vederlagsret kunne gøres gældende over for brugerne. Selv i dag er rettighedshavernes forbudsret på retransmissionsområdet begrænset, da Ophavsretslicensnævnet i § 48, stk. 1, har hjemmel til at meddele den fornødne tilladelse. Vederlagsretten er således en mindst lige så central ingrediens i en ophavsret som forbudsretten. Indholdet af forbeholdsklausuler er afgørende for, om rettighedshaverne har et vederlagskrav i behold, og i hvilket omfang der efter § 35 kan gøres vederlagskrav gældende over for brugerne. I disse aftaler kan forbeholdet enten dreje sig om en vederlagsret eller en eneret (dvs. forbudsret).

Hvis rettighedshaverne er nødsaget til at forbeholde sig en eneret/forbudsret alene med det formål at sikre sig repræsentativitet og berettigelse til vederlag fra tredjemand, vil det således udløse betydelige konflikter mellem de forskellige rettighedshavergrupper, konflikter, som risikerer at skabe kaos for en ellers velfungerende ordning, som årligt genererer hundredvis af millioner af kroner til finansiering af dansk indholdsproduktion.

Vedr. § 66, stk. 3, og § 67, stk. 3

Samrådet er enig i, at § 66, stk. 3, og § 67, stk. 3, ophæves, idet der lægges vægt på lovbemærkningerne om at dette ikke skal føre til en ændret fordeling.

Vedr. § 35, stk. 1, 3 og 5

I 2014 gennemførte Folketinget en modernisering af ophavsretsloven i lyset af den teknologiske udvikling. Det drejede sig om aftalelicensen i § 35 om retransmission af radio- og tv-udsendelser af kabel-tv-anlæg. 2014-revisionen gik ud på, at aftalelicensen blev udvidet til også at omfatte andre former for gengivelse (genudnyttelse) af radio- og programmer, navnlig digitale former for udnyttelse såsom online-retransmission, catch-up (altså at man kan se programmerne on demand efterfølgende) og start-forfra.

I forbindelse med tilblivelsen af bl.a. Satellit og Kabeldirektivet II, arbejdede Danmark, på baggrund af Folketingets vedtagelse 37 "Om EU's planer for det indre marked", aktivt for de nye regler i videst muligt omfang skulle understøtte den danske aftalelicensmodel og den danske ordning har utvivlsomt tjent som et forbillede, da EU skulle opdatere den europæiske lovgivning på området, nemlig i form af det direktiv, der nu skal implementeres. Her blev det gennemført, at EU-landene skulle udstrække de oprindelige retransmissionsregler (der stammer fra et EU-direktiv fra 1993) om obligatorisk kollektiv forvaltning, aftalelicens m.v. til også at omfatte online-retransmissioner.

Det er denne direktivregel, som foreslås gennemført i ændringen af § 35, stk. 1 og 3, i forslag til ændring af ophavsretsloven. Som nævnt er online-retransmission allerede omfattet af aftalelicensen i § 35, men det flyttes fra stk. 4 til stk. 1, med den konsekvens, at der ikke er nogen optout-mulighed (dvs. at rettighedshavere ikke kan nedlægge forbud mod udnyttelsen), og at Ophavsretslicensnævnet kan gennemtvinge vilkårene om vederlag osv. for udnyttelsen, jf. lovens § 48, stk. 1. Det er en fin løsning, som er fuldt i overensstemmelse med direktivet.

Ændringen af § 35 i 2014 har således vist sig god og nyttig. Imidlertid har den teknologiske udvikling ikke stået stille de seneste 6-7 år. På det audiovisuelle område har det navnlig været konvergens mellem flow-tv og on demand, der har præget udviklingen. Noget, der markant har ændret danskernes daglige forbrug af tv og

film har været tilkomsten af nye streamingtjenester såsom Netflix og HBO samt ikke mindst tv-stationernes egne streamingtjenester (fx TV 2 Play, DRTV, og Viaplay), hvor programmerne er til rådighed samtidig med udsendelsen i tv, sågar ofte før – og i stigende grad bliver programmerne slet ikke broadcastet, men alene ”sendt” på onlineplatformen; DR har tilmed deciderede kanaler, fx ungdomskanalen DR3, som nu udelukkende har en digital tilstedeværelse på DRTV-tjenesten. Her bliver broadcasteren ren streamingudbyder.

Der har derfor vist sig at være et behov for at revidere lovens § 35, stk. 5. I denne bestemmelse har der siden 2014 været en aftalelicens om brug af værker i broadcasteres streamingtjenester, dvs. som on demand-tilrådighedsstillelse. I dag er der i OHL § 35, stk. 4, en aftalelicens vedr. forskellige former for gengivelse af værker, der udsendes i radio/tv. I stk. 5 er der en aftalelicens om brug af værker i broadcasteres streamingtjenester, dvs. som on demand-tilrådighedsstillelse.

I 2014 var det danske Folketing fremsynet. Lovændringen betød, at danske kabeldistributører kunne fortsætte og udbygge sin internationale førerposition, når det gælder at kunne tilbyde kunderne sådanne løsninger. Danske forbrugere har således haft disse digitale tv-tjenester til rådighed før forbrugerne i andre lande, vi normalt sammenligner os med.

En udvidelse af § 35, stk. 5, vil betyde, at alle streamingtjenester, vil blive omfattet af de samme aftalelicensstrukturer, som bl.a. nationale broadcastere, dvs. at streamingtjenesterne sidestilles med broadcasterne, som dels vil styrke DR og TV 2 over for disse tjenester, dels vil stemme overens med generelle politiske målsætninger.

På den baggrund støtter Samrådet forslaget til modernisering af § 35, stk. 5, med den ene bemærkning, at sidste pkt. i stk. 5, bør slettes, som en konsekvensrettelse af forslaget om, at stk. 5 vedrører ”gengivelse”, der – på samme måde som i stk. 4 – allerede i sig selv vil omfatte den eksemplarfremsættelse, der er nødvendig for gengivelsen.

Vedr. direct injection-princippet

Princippet i art. 8, stk. 1, udtrykker et generelt princip i ophavsretten. Art. 8, stk. 1, og betragtning 20 gør det klart, at selv når der er tale om en enkelt overføringshandling, deltager både broadcasteren og distributøren i udnyttelseshandlingen, og begge skal indhente tilladelse hos rettighedshaverne for deres respektive del i udnyttelsen af værkerne. De har ifølge betragtning 20 begge et ansvar. Begge har en økonomisk interesse i udnyttelsen. Nogle taler om ”de to økonomiers princip”.

Derfor kan Samrådet bakke op om de supplerende bemærkninger i det opdaterede høringsudkast om, at direct injection-princippet i art. 8, stk. 1, også gælder for online- eller streamingtjenester, dvs. finder anvendelse for hele § 35-området, både i forhold til flow-kanaler og onlinetjenester. Enhver virksomhed, der laver forretning på ophavsretligt beskyttet indhold, skal være forpligtet til at klarere og betale vederlag til rettighedshaverne.

Vedr. § 87 a

I lovtæksten til § 87 a står der ”via en tilknyttet onlinetjeneste eller under radio- eller fjernsynsforetagendets kontrol og ansvar”. Dette stemmer ikke overens med direktivteksten (art. 3), hvor det er et absolut krav, at der skal være tale om en ”tilknyttet onlinetjeneste. I direktivteksten står der, at udbuddet af denne onlinetjeneste kan foretages af broadcasteren selv eller under dennes kontrol og ansvar”, jf. hertil den engelske version af det tilsvarende udtryk i art. 3: ”in an ancillary online service by or under the control and responsibility of a broadcasting organisation”.

Samme formuleringer bør anvendes i den danske lovtækt.

Betingelsen om, at udbuddet af den tilknyttede onlinetjeneste skal ske ”samtidig med eller i en defineret tidsperiode efter tv- eller radioselskabets udsendelse af disse tv- eller radioprogrammer”, jf. direktivets art. 2, nr. 1, skal fremgå af lovtæksten, jf. udtrykket ”defineret”.

I direktivets betragtning 8 understreges det flere gange, at de tilknyttede onlinetjenester skal have "et klart og underordnet forhold" til broadcasterens udsendelser. Denne betingelse er så central, at den må fremgå af lovteksten, ikke blot af lovbemærkningerne.

Samrådet ser frem til det videre samarbejde og står naturligvis til rådighed for uddybninger og kommentarer.

Med venlig hilsen

Samrådet for Ophavsret

Fra: [Jette Demuth Andersen](#)
Til: [Jesper Diernisse Langsted](#)
Cc: [Danske Universiteter](#); [Nisrin Adel Hamad](#)
Emne: 20/74610 Høring over lovudkast - ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.)
Dato: 21. januar 2021 08:50:40

Til Kulturministeriet

SDU har ingen bemærkninger til ovennævnte høring.

Venlig hilsen

Jette Demuth Andersen

Kontorfuldmægtig
Juridisk Kontor, Rektorsekretariatet

T [65 50 10 47](tel:65501047)

M [60 11 10 47](tel:60111047)

jat@sdu.dk

www.sdu.dk/ansat/jat

Syddansk Universitet

Campusvej 55
5230 Odense M
www.sdu.dk

**STM SUBMISSION REGARDING THE PUBLIC CONSULTATION ON THE
IMPLEMENTATION OF THE DIRECTIVE 2019/790 ON COPYRIGHT AND
RELATED RIGHTS IN THE DIGITAL SINGLE MARKET**

The International Association of Scientific, Technical and Medical (‘STM’) publishers welcomes the opportunity given by the Ministry of Culture of Denmark to respectfully submit observations and comments on the implementation of Directive 2019/790 on Copyright and Related Rights in the Digital Single Market (“the DSM Directive”).

This brief will provide inputs with regards to the implementation of article 17 of the DSM Directive on the use of protected content by online content-sharing service providers.

**I. ARTICLE 17 — USE OF PROTECTED CONTENT BY ONLINE
CONTENT-SHARING SERVICE PROVIDERS**

(1) General Comments on Article 17

With greater clarity than ever before, Article 17 of the DSM Directive establishes the responsibility of online content sharing service providers (OCSSPs) to collaborate in good faith with rightsholders and address the posting of unauthorized, copyright-protected content on OCSSP websites. This is of key importance to STM’s members who are the rightsholders in the majority of peer reviewed scientific and scholarly content. STM members have long been directly engaged with OCSSPs regarding STM member copyright-protected content being made available to the public in violation of our members’ rights. This is of special concern where OCSSPs give access to a large amount of copyrighted content uploaded by their users and organize, index, promote and sometimes incentivize further uploads for commercial gain. Before the adoption of Article 17, the copyright responsibility of OCSSPs was not clear and often resulted in a complete lack of accountability. Article 17 is thus particularly relevant in the STM publishing sector as it clarifies the liability of OCSSPs particularly.

The rationale behind the adoption of Article 17 concerns the situation of legal uncertainty arising when certain online platforms and internet service providers give access to a large amount of copyrighted content uploaded by their users and the measures taken to answer to such uncertainty with regards to copyright liability.

In light of this, STM welcomes the draft proposal submitted by the Ministry of Culture on Article 17. Most notably, STM welcomes the explicit intention of the Ministry of Culture to stay true to the text and spirit of the DSM Directive and to suggest an ad verbatim implementation which main aim is to focus on ensuring equity for rightsholders with regards to the handling of their copyright protected works and other subject matter when they are uploaded and shared on OCSSPs’ services.

STM wishes to draw the attention of the Ministry of Culture on certain elements that are of utmost relevance when implementing Article 17 of the DSM Directive.

(2) Definition in Section 17(2) and 18(a) of the Copyright Act

Article 2(6) of the DSM Directive brings forward the definition of an Online Content-Sharing Service Provider ('OCSSP') and is of paramount importance for the implementation of the Copyright in the DSM Directive. Such concepts and definitions need to be carefully and narrowly understood and all the elements of Article 2(6) need to be transposed. The text of the Directive provides helpful additions in related Recitals clarifying the definition under Article 2(6) and concepts under Article 17.

At the outset, STM welcomes the proposed new Section 52(e) that will be inserted in the Copyright Act and the definition of an OCSSP that mirrors Article 2(6) of the DSM Directive. Most notably, STM welcomes the proposed definition to cover an essential element in Recital 62 – the covering of both direct and indirect profits. Recital 62 clarifies the extent of one of the definitional criteria in order to qualify as an OCSSP under Article 2(6) of the DSM Directive – the for-profit purpose – by including both direct and indirect profits as one of the main definitional elements

In order to provide clarity and legal certainty STM believes that the proposed new definition should nonetheless incorporate the following essential elements of Recital 62. First, Recital 62 clarifies which services should be excluded from the scope of Article 17. The proposed Section 52(e) should make clear that the liability exemption mechanism provided in Article 17 of the DSM Directive should not apply to service providers the main purpose of which is to engage in or to facilitate copyright piracy. This would prevent cases surrounding the defunct Rapidshare from trying to hide behind a safe harbour that was never intended to apply to such infringing services. Finally, in order to complement and add legal certainty to Article 2(6), the proposed Section 52(e) should indicate that services excluded such as cloud services and cyberlockers are only excluded under certain circumstances. For business-to-business clouds services and cloud services to be excluded, content uploaded by their users should only be for the uploading user's private use and not the general public. Similarly, Recital 62 clarifies that cyberlockers are only excluded under the same conditions applicable for cloud services. Marketplaces are only excluded if their main activity is online retail and not giving access to copyright-protected content. Failing that, the proposed Section 52(e) should clarify that those services can qualify as OCSSPs.

(3) Exceptions under Article 17(7)

The balance of fundamental rights is underpinning any legislative exercise and shall be carefully considered. The DSM directive is the result of a careful compromise highlighting this balance and reached a delicate equilibrium. In this respect, STM welcomes the proposed truthful implementation of Article 17(4) and Article 17(7) of the DSM Directive by the Ministry of Culture.

Article 17(7) provides that "Member States shall ensure that users in each Member State are able to rely on any of the following existing exceptions or limitations (...) (a) quotation, criticism, review; (b) use of for the purpose of caricature, parody or pastiche." Article 17(7) explicitly refers to these exceptions within the scope of Directive 2001/29/EC ("Infosoc"). The

Ministry of Culture will need to implement in the Copyright Law exceptions for caricature, criticism and parody as per the closed list of exceptions provided by Article 17(7).

STM submits that Art. 17(7) does not introduce “new” exceptions but refers to existing exceptions. Consequently, the use for such exceptions must necessarily be limited to the specific permitted use and be premised on compliance with all the conditions contained in the Infosoc Directive for each of the exception concerned. Therefore, their limited scope and applicability to some online services must thus be sufficiently reflected in Danish Law.

Finally, STM welcomes the explicit intention of the Ministry of Culture to limit the use of such exception to existing conditions under the Infosoc Directive including under S 75(c) that provides for the non-circumvention of technical protective measures.

About STM:

At STM we support our members in their mission to advance research worldwide. Our over 140 members based in over 20 countries around the world collectively publish 66% of all journal articles and tens of thousands of monographs and reference works. As academic and professional publishers, learned societies, university presses, start-ups and established players we work together to serve society by developing standards and technology to ensure research is of high quality, trustworthy and easy to access. We promote the contribution that publishers make to innovation, openness and the sharing of knowledge and embrace change to support the growth and sustainability of the research ecosystem. As a common good, we provide data and analysis for all involved in the global activity of research.

Contact details:

Claudia Russo, Regional Manager Public Affairs Europe, claudia@stm-assoc.org

Mathilde Renou, Legal Counsel, mathilde.renou@rendelconsulting.com

Carlo Scollo Lavizzari, Legal Counsel, csl@lclaw.ch

Returadresse: Teglholmsgade 1, DK-0900 København C, G-4

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K

Sendt pr. mail til jdl@kum.dk

København 22. januar 2021

Høring over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.)

TDC har modtaget høring over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.) af Kulturministeriet den 18. december 2020 og efterfølgende yderligere materiale den 14. januar 2021 med høringsfrist den 22. januar 2021.

TDC støtter overordnet Kulturministeriets ambitioner om at skabe en mere tidsvarende ophavsretslov, der særligt tager hensyn til teknologiske og markeds-mæssige udviklinger.

TDC takker for den tidlige inddragelse for så vidt angår implementeringen af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet. Til den konkrete implementering af de to direktiver i medfør af denne høring har TDC derfor heller ingen bemærkning.

Samtidig ærgrer den manglende involvering i processen vedr. § 35 os, da lovforslaget går videre end blot implementering af de to direktiver. Dertil kommer, at det er meget uklart, hvad konsekvenserne af den foreslåede ændring af paragraf § 35 vil være. Det er i høringsbrevet af 18. december 2020 angivet, at der med lovforslaget foreslås: *"At indføre regler, der gør det nemmere for distributører at indgå aftaler i forbindelse med videredistribution af programmer i lukkede netværk over internettet."* Det er i den forbindelse ikke en bekymring for TDC, værende blandt de største distributører i Danmark, at den nuværende lovgivning skulle gøre det særligt vanskeligt at indgå sådanne aftaler. Vi stiller os derfor uforstående overfor behovet for at foretage ændringer til § 35. Særligt for den del som vedrører § 35, stk. 5.

På den baggrund anbefaler vi, at den forstående revision af ophavsretsloven – særligt set i lyset af den korte høringsproces af den konkrete bestemmelse – udelukkende fokuserer på implementeringen af de to direktiver, og at Kulturministeriet undlader den foreslåede ændring af § 35. Da Kulturministeriet samtidig oplyser, at man påtænker en todelt tidsplan for implementeringen af DSM-direktivet, foreslås det at skubbe eventuelt forslag om ændring af § 35 til den anden del af implementeringen. Alternativt at Kulturministeriet på et senere tidspunkt, efter forudgående inddragelse af branchens aktører, eventuelt udarbejder bestemmelsen i et selvstændigt lovforslag.

TDC A/S,
Teglholmsgade 1
DK-0900 København C
Tel. +45 51 20 87 11
E-mail: liki@tdc.dk

tdcgroup.dk

TDC har naturligvis stor forståelse for Kulturministeriets ønske om et tidssvarende retransmissionsvederlag, hvilket vi forstår, at ændringen af § 35 også afspejler. Derfor opfordrer TDC til, at Kulturministeriet får udarbejdet en analyse af, hvordan et fremtidigt rettighedssystem bør udformes. Dermed kan der også sikres en inkluderende og gennemarbejdet proces, der tager hensyn til både kunder, rettighedshavere, tv-stationer, distributører og andre væsentlige interessenter i det danske tv-marked.

Vi står naturligvis til rådighed for en uddybning af vores høringssvar og indgår meget gerne i en konstruktiv dialog frem mod fremsættelse af lovforslaget.

Med venlig hilsen

TDC Group

Fra: [Anne Hjorth](#)
Til: [Jesper Diernisse Langsted](#)
Cc: [Anna Bæhr Christiansen](#)
Emne: Høring over lovforslag - ændring af lov om ophavsret
Dato: 22. januar 2021 15:06:42
Vedhæftede filer: [image001.png](#)
[image003.jpg](#)
[Samrådet Høringssvar- ændring af ophavsretsloven - dele af DSM og SatCabII.pdf](#)

I forhold til Kulturministeriets lovforslag sendt i høring 18. december 2020 skal Teknisk Landsforbund meddele, at vi tilslutter os Samrådets høringssvar.

Høringssvaret er vedhæftet.

Venlig hilsen

Anne Hjorth
Faglig sekretær
T: 33 43 65 81 M: 51 57 24 00 - ahj@tl.dk

Faglig Afdeling
Nørre Voldgade 12 - 1358 København K
T: 33 43 65 00 - tl.dk

Fra: Jesper Diernisse Langsted <jdl@kum.dk>

Sendt: 18. december 2020 15:26

Cc: Anna Bæhr Christiansen <abc@kum.dk>

Emne: Høring over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.) frist 22/1 2021

Se venligst høring over forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af DSM-direktivet og SatCabII-direktivet m.v.)

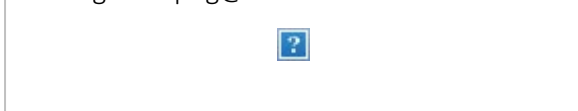
Der er frist for at afgive bemærkninger den 22. januar 2021.

Med venlig hilsen

Jesper Diernisse Langsted
Specialkonsulent
Jura/Ophavsret

Kulturministeriets departement
Dir.tlf.: 41393965
Email: jdl@kum.dk
www.kum.dk

cid:image001.png@01D159D3.FA9B0550

Kulturministeriet
Att.: Jesper Diernisse Langsted, jd@kum.dk

Odense, den 22-01-2021
SAG-2020-20579

VEDRØRENDE HØRING OVER FORSLAG TIL LOV OM ÆNDRING AF LOV OM OPHAVSRET (GENNEMFØRELSE AF DELE AF DSM-DIREKTIVET OG SAT-CAB II-DIREKTIVET M.V.)

Kulturministeriet har den 18. december 2020 fremsendt forslag til lov om ændring af ophavsret i høring, og lovforslaget er ved høringsbrev af 14. januar 2021 udvidet, som varslet i høringsskrivelsen af 18. december 2020.

Lovforslaget giver TV 2 DANMARK A/S (i det følgende TV 2) anledning til at fremkomme med følgende bemærkninger:

Generelle bemærkninger til ændringerne til §§ 35 og 48

Det er vigtigt at holde sig for øje, at udgangspunktet for overdragelse af rettigheder er de konkrete aftaler, men hvor disse ikke indeholder en overdragelse af de relevante rettigheder, eller der i aftalerne er forbeholdt en vederlagsret, er kollektiv klarering et hensigtsmæssigt supplement, ligesom den kollektive klarering giver mulighed for en ordning, hvor der aftales et supplerende vederlag for en udnyttelse, der kun kan gøres gældende kollektivt.

TV 2 anerkender behovet for at justere omfanget af § 35. Den teknologiske udvikling har betydet, at situationer, der ikke adskiller sig fra de klassiske distributionsmåder i henseende til udnyttelsen behandles forskelligt i forhold til muligheden for klarering efter § 35. Lovforslaget ses at adressere denne problemstilling ved at udstrække klareringen til at omfatte hele § 35, det vil sige også streamingtjenester, og også den situation, hvor den tekniske afvikling forbliver på indholdsudbyderens tekniske platform, men det kommercielle distributions- og forretningsforhold indgås mellem en distributør og dennes kunde.

Omfattes sådanne distributionslignende forhold af aftalelicensen, omfattes forhold, hvor distributøren ikke nødvendigvis er ejer eller bruger af infrastruktur, og hvor den eneste tekniske foranstaltning, distributøren skal foretage, kan være at etablere en API-løsning til indholdsudbyderens platform. I en sådan situation er det vigtigt at udskille de kommercielle udnyttelser, der kan sammenlignes med distributionsforhold i den "gamle" verden, fra de øvrige kommercielle dispositioner, tredje-mand kan foretage med tv kanaler og streamingtjenester, der ikke er sammenlignelige med distributionsforhold. I den henseende forekommer afgrænsningen af "distributionslignende forhold", givet på side 22 i forslaget, for vag og upræcis. For at anse forholdene for distributionslignende skal de mere præcist afgrænses fra

TV 2 DANMARK A/S

Rugaardsvej 25
5100 Odense
+45 65 91 91 91

Teglholt Allé 16
2450 København SV
+45 39 75 75 75

www.tv2.dk

øvrige dispositioner, foretaget af tredjemand, som nok kan være kommercielle, men ikke distributionslignende.

Sammenligningen vanskeliggøres af, at mange nye aktører er indholdsleverandører, men de distribuerer også selv indholdet. En aftale med en sådan (ny) indholdsleverandør om udnyttelse af indhold kan komme til at fremstå som et distributionsforhold, uagtet der reelt er tale om en aftale om overdragelse af licensrettigheder til hele eller dele af indholdsudbyderens indhold, med henblik på at den nye aktør integrerer indholdsudbyderens indhold i sin egen tjeneste. Aftalen mellem indholdsudbyderen og den nye aktør er ikke en aftale om et distributionslignende forhold, heller ikke selvom den nye aktør udbyder "en flerhed af tv-kanaler og/eller onlinetjenester". Det samme vil være tilfældet, hvis flere indholdsudbydere går sammen om at tilbyde deres indhold til forbrugerne, fx via en fælles platform, uden en distributørs mellemkomst.

For at anse den nye aktørs aktivitet for et "distributionslignende forhold" skal det udgøre et selvstændigt økonomisk bæredygtigt forretningsområde, og således ikke være et appendix eller accessorisk til en indholdstjeneste eller en anden kommerciel aktivitet. Det sikres blandt andet ved at stille et krav om, at den flerhed af tv-kanaler og onlinetjenester, den nye aktør skal udbyde, skal bestå i andet indhold end indhold fra den nye aktør, og skal komme fra flere forskellige indholdsudbydere.

Det er dernæst nødvendigt mere præcist at afgrænse udnyttelsen omfattet af klareringsmekanismen i § 35 fra den udnyttelse radio- og fjernsynsforetagendet/udbyderen af streamingtjenesten selv foretager. I forslaget står, at det ikke omfatter disses "primære" aktivitet, men dette er ikke et entydigt begreb, og det må derfor defineres, så udnyttelser, der tidligere er foretaget af indholdsudbyderne uden kollektiv klarering, ikke omfattes. Sådanne udnyttelser er fortsat omfattet af den vederlæggelse, der er aftalt mellem indholdsudbyderne og rettighedshaverne, og afleder ikke behov for kollektiv klarering.

Det er vigtigt, at det gentages i bemærkningerne, at de rettigheder, der kan klare efter § 35, er overdragelige, og at indholdsudbyderen derfor kan erhverve dem. Det foreslås at udskifte ordene "*indledende betaling*", jf. side 22 i forslaget, med "*den grundbetaling eller lignende*" eller "*den oprindelige betaling*", så man ikke med ordvalget signalerer, at der forventes at følge yderligere betaling.

Der skal stilles mere præcise krav til den nye aktørs kommercielle relation til slutbrugerne. Relationen skal bestå i at styre den fortløbende adgang til indholdet fra indholdsudbyderne, og i den forbindelse forekommer det uklart, hvad der menes med et "*indirekte abonnement*", og udtryk som "*blikfang foran en betalingsmur*" kommer ikke afgrænsningen meget nærmere. Hvis "*reklamer*" skal ligestilles med abonnementer, må det som minimum kræves, at det er reklame, som ikke er placeret af indholdsudbyderen.

I forslaget er anført, at udvidelsen af princippet om *direct injection* særligt får betydning for techvirksomheders udbud af danske public service onlinetjenester. Her overses det, at der med udvidelsen skabes en forventning hos de danske rettighedshavere om, at princippet også nyder beskyttelse i aftalerne om tilblivelse af dansk indhold, og dermed får udvidelsen også betydning for de streamingtjenester,

der indeholder dansk indhold. Derfor er ovennævnte afgrænsninger af stor betydning for alle sådanne streamingtjenester.

TV 2 har noteret sig, at vederlagsrettigheder ligestilles med egentlige enerettigheder i relation til, hvorvidt en forvaltningsorganisation er repræsentativ. Dette er i mange henseender praktisk, men når man så samtidig anfører, at Ophavsretslicensnævnet for udnyttelserne nævnt i stk. 4 og 5 ikke skal kunne udstede tilladelser, men kun fastsætte vederlag, overser man imidlertid, at repræsentativiteten hovedsagelig kan være opnået via vederlagsrettigheder, der ikke kan modsætte sig en udnyttelse. Hermed kan vederlagsrettighederne komme til at bane vej for, at udnyttelsen ikke finder sted. Fastholdes ligestillingen, må det føre til, at Ophavsretslicensnævnet for alle de nævnte udnyttelser i § 35 kan udstede tilladelser, dog ikke mod radio- og fjernsynsvirksomhedernes ønske (og onlinetjenesteudbyderens ønske, hvis § 35 stk. 4 og 5 udvides som foreslået). Og for den rettighedsklarering, der nu foreslås omfattet af § 35 som følge af, at princippet om *direct injection* foreslås udvidet, så det kommer til at omfatte hele § 35's område, og det vil sige også en udnyttelse, som ikke ses at nyde beskyttelse efter de ophavsretlige konventioner, foreslås det, at der for denne udnyttelse indføres tvungen kollektiv forvaltning, som tilfældet er med rettigheder efter stk. 1.

Udvidelsen af princippet om *direct injection*, som beskrevet nærmere på side 22 i forslaget, hvor det fremover skal være muligt at anvende § 35 "*uanset den anvendte teknik*" og således også i de situationer, hvor den tekniske afvikling forbliver hos indholdsudbyderen, men der blot via et link fra distributøren etableres en forbindelse til indholdet hos indholdsudbyderen, ses umiddelbart at stride mod konstateringen på side 32 i lovforslaget, hvor det anføres, at klareringsmuligheden kun anses for aktuel i de situationer, hvor tredjemands brug af onlinetjenesten indebærer en ophavsretlig relevant handling. Udstrækkes *direct injection*-princippet, som foreslået, er der vel kun én ophavsretlig relevant handling, og den foretages af indholdsudbyderen. Udvidelsen rejser endvidere et problem i relation til, hvem der kan holdes ansvarlig for, at rettighederne ikke honoreres i de tilfælde, hvor afviklingen forbliver hos indholdsudbyderen. Er det kun indholdsudbyderen, eller hæfter distributøren for sine handlinger, om end distributøren vel ikke selvstændigt foretager en ophavsretlig relevant handling?

Som nævnt indledningsvis har TV 2 forståelse for, at den teknologiske udvikling afstedkommer et behov for at opdatere indholdet af § 35. Udvides § 35 til at omfatte streamingtjenester generelt, vil det imidlertid afføde et behov for at tildele sådanne onlinetjenester en selvstændig beskyttelse i lighed med den beskyttelse, der følger af § 69 for radiofonier.

Konsekvenserne af at udvide principperne om *direct injection* til hele § 35's område forekommer generelt uklare. Det er således ikke nok at henvise til principperne for *direct injection*, der, som beskrevet på side 21-22 i forslaget, hidtil kun har omfattet situationer, hvor distributøren foretager en ophavsretlig handling, hvis konsekvensen skal være som beskrevet ovenfor, uden at man mere detaljeret i loven eller i bemærkningerne beskriver konsekvenserne af at overføre principperne til hele § 35's område og uanset den anvendte teknik.

Generelle bemærkninger til kapitel 2b

TV 2 er enig med Kulturministeriet i, at DSM-direktivets artikel 15-17 bør implementeres så direktivkonformt som muligt.

Idet artikel 15 er en ny nærtstående rettighed, undrer det TV 2, at Kulturministeriet foreslår at indføre § 52 c i det nye kapitel 2b i stedet for at indføre den i kapitel 5 i loven sammen med de øvrige nærtstående rettigheder.

Hvis ikke artikel 15 implementeres i kapitel 5, er det TV 2s opfattelse, at der mangler en henvisning i § 52 e til § 52 c således, at den nye rettighed for udgivere af pressepublikationer også er blandt de rettigheder, som udbydere af onlineindholdsdelingstjenester skal indhente tilladelse til, at deres brugere uploader jf. § 52 e, stk. 2.

TV 2 støtter forslaget om den specifikke aftalelicens i § 52 d. Såfremt § 52c flyttes til kapitel 5 kan det dog overvejes, om § 52 d skal blive i kapitel 2b eller flyttes.

Til de enkelte bestemmelser i forslaget og dets bemærkninger kan bemærkes følgende:

§ 1

Nr. 5

Udgangspunktet for rettighedserhvervelsen er stadig, at rettighederne overdrages i de enkelte aftaler om medvirken og produktion, og behovet for at regulere en eventuel fremtidig udnyttelse af onlinetjenester, og dermed at udvide klareringen til at omfatte "gengivelser" er ikke dokumenteret. Enhver udvidelse af hjemlen skaber en forventning om, at sådanne fremtidige udnyttelser honoreres særskilt, uden refleksioner over hvorvidt udnyttelsen træder i stedet for udnyttelser, som i dag frikøbes. Derved kommer udvidelser af bestemmelsens anvendelsesområde reelt til at gribe ind i aftaleforhandlingen. TV 2 vil derfor fraråde at ændre ordlyden, så den fremadrettet omfatter "gengivelser", før der har vist sig et behov for en kollektiv klarering af en sådan udnyttelse.

Nr. 9

Specifikke bemærkninger til § 52 c

§ 52 c, stk. 1 er formuleret negativt. TV 2 foreslår, at bestemmelsen i stedet formuleres positivt ligesom i direktivet. Det vil lette forståelsen herunder af bestemmelsens stk. 2.

Definition/afgrænsning af pressepublikationer:

Det er TV 2s opfattelse, at definitionen af begrebet "pressepublikation" (journalistiske publikationer, der udgives via ethvert medie, herunder i papirform som led i en økonomisk aktivitet) bør ske direkte i lovteksten og ikke blot -som foreslået af Kulturministeriet - i forarbejderne.

Det er TV 2s opfattelse, at definitionen af "pressepublikation" i relation til TV 2 omfatter TV 2s indhold på www.tv2.dk, men ikke TV2s streamingtjeneste TV 2 PLAY (www.play.tv2.dk), der rent teknisk udgør et subdomæne til www.tv2.dk. TV 2 foreslår, at det bemærkes i lovforslagets bemærkninger, at indhold på streamingtjenester ikke er omfattet af begrebet "pressepublikationer", uanset der kan være journalistisk indhold/publikationer på streamingtjenesten.

Undtagelser til eneretten:

Det er TV 2s opfattelse at § 52 c, stk. 2, nr. 1 er overflødelig idet bestemmelsens indhold allerede følger af ordlyden af § 52 c, stk. 1. TV 2 foreslår derfor, at bestemmelsen ikke indgår i lovteksten, men at der i stedet indgår bemærkninger herom i lovbemærkningerne.

§ 52 c, stk. 4:

Det fremgår af § 52 c, stk. 4 at:

"Ophavsmænd til værker, der indgår i en pressepublikation, har ret til at modtage en passende andel af de indtægter, som udgiveren modtager for den i henhold til stk. 1 udnyttelse af dennes værker."

Det fremgår af betragtning 59 til direktivet, at dette

"[...] bør ikke berøre nationale retsregler om ejerskab eller udøvelse af rettigheder i forbindelse med ansættelseskontrakter, forudsat at sådanne retsregler er i overensstemmelse med EU-retten."

Med henvisning til betragtning 59 skal det -ligesom før ikrafttrædelse af DSM-direktivet - fx være muligt for en presseudgiver at foretage frikøb af rettigheder tilhørende ophavsmænd til værker, der indgår i en pressepublikation. Det forekommer derfor forkert, at Kulturministeriet på side 37 i lovforslaget skriver

"at indførslen af denne bestemmelse medfører ikke ændringer i alle rede eksisterende rettigheder eller aftaler, fx ansættelsesaftaler."
(TV 2s understregning)

Kulturministeriets bemærkning kan misforstås sådan, at det kun skal være muligt at foretage frikøb i relation til allerede eksisterende aftaler og ikke aftaler, der indgås i fremtiden. Det kan ikke være meningen. Det skal fremgå specifikt, at det -ligesom hidtil - også fremover er muligt for en presseudgiver at frikøbe ophavsmændenes rettigheder.

Aftalelicens, § 52 d:

I lovforslagets side 14 står der, at

"Det foreslås yderligere, at der i § 52 d indføres en specifik aftalelicens for informationssamfundstjenesters brug af pressepublikationer, således at rettighederne kan klareres kollektivt hos en rettighedsorganisation, der omfatter en væsentlig del af ophavsmændene til de værker, der anvendes i pressepublikationer." (TV 2s understregning)

Det forekommer meget besynderligt, at det skal være ophavsmændenes rettighedsorganisation, når nu det er presseudgiverens eneret. Det må være en rettighedsorganisation, der omfatter en væsentlig del af presseudgiverne.

Forslag til sproglige rettelser til lovforslagets side 11 og side 14.

På side 11 i afsnittet

"I medfør af artikel 15, stk. 5, fastsættes det, at ophavsmænd, hvis værker indgår i pressepublikation, skal modtage en passende andel af de indtægter, som presseudgivere modtager for udbydere af informationssamfundstjenesters anvendelse af deres pressepublikationer."

mangler der "en" foran "pressepublikation", og der skal stå "... modtager af udbydere ..." i stedet for "... modtager for udbydere..."

På side 14 i afsnittet

"Det foreslås, at det i § 52 c, stk. 4, fastsættes, at ophavsmænd til værker, der indgår i en pressepublikation modtager en passende andel af de indtægter, som en presseudgiver modtager for udbydere af informationssamfundstjenesters anvendelse af deres pressepublikationer i henhold til den foreslåede stk. 1."

skal der stå "... modtager af udbydere..." i stedet for "... modtager for udbydere..."

Specifikke bemærkninger til § 52 e

Som indholdsskaber og rettighedshaver ser TV 2 positivt på denne ændring af ophavsretsloven, som vil betyde, at onlineindholdsdelingstjenesterne i udgangspunktet skal indhente tilladelse til at foretage de handlinger, som tjenesteudbyderen og brugerne foretager på tjenesten. Samtidig er TV 2 tilfreds med, at der værnes om aftalefriheden, og at rettighedshavere således er frit stillet til at afstå fra at meddele sådan en tilladelse, jf. § 52 e, stk. 2, 2. pkt. Som en landsdækkende broadcaster, der årligt investerer væsentlige summer i dansk indholdsproduktion, er det af afgørende betydning for TV 2 på denne måde at kunne bevare kontrollen over distributionen af det beskyttede indhold. TV 2 fortolker muligheden for at afstå fra at meddele tilladelse iht. stk. 2 som gældende, uanset om de relevante kategorier af rettigheder måtte blive forvaltet direkte af rettighedshaverne eller via en eventuel kollektiv forvaltningsorganisation.

I forhold til at sikre en direktivkonform implementering af artikel 17, bemærkes det i forhold til artikel 17, stk. 2, at medlemsstaterne skal sørge for, at når en onlineindholdsdelingstjeneste har indhentet en tilladelse, "omfatter denne tilladelse også handlinger, der udføres af tjenestens brugere" (TV 2s kursivering). Ordet "også" er dog ikke medtaget i forslaget til § 52 e, stk. 3, 1. pkt., hvilket det efter TV 2s opfattelse bør, eftersom dette ord netop understøtter forudsætningen i direktivet om, at en tilladelse *både* skal omfatte handlinger foretaget af udbyderen af tjenesten *og* handlinger foretaget af tjenestens brugere. At dette reelt har været hensigten med stk. 3, 1. pkt., synes på baggrund af lovforslagets bemærkninger til bestemmelsen også at være forudsat af Kulturministeriet.

For så vidt angår det nærmere indhold af rettigheder omfattet af den afgivne tilladelse, anfører Kulturministeriet i sine bemærkninger til stk. 3 på lovforslagets side 40, at "den foreslåede bestemmelse vedrører kun de handlinger, som er omfattet af § 52 e, stk. 2, dvs. overføring til almenheden og tilrådighedsstillelse for almenheden, og f.eks. ikke eksemplarfremsstilling eller brugernes eventuelle download".

Med denne bemærkning synes Kulturministeriet at fortolke direktivets artikel 17 meget snævert og ud fra en forudsætning om, at fordi artikel 17 alene omtaler rettighederne til overføring til almenheden og tilrådighedsstillelse for almenheden, kan eksemplarfremsstillingsretten dermed ikke siges at være en implicit del af 'minimumsindholdet' i en tilladelse efter stk. 2. Konsekvensen må således være, at rettighedshavere og tjenesteudbydere/autoriserede brugere vil være nødsaget til udtrykkeligt at inkludere eksemplarfremsstillingsretten i deres (licens)aftale.

TV 2 er ikke umiddelbart enig i, at det har været direktivets hensigt på denne måde at adskille eksemplarfremsstillingsretten fra retten til at overføre eller tilrådighedsstille for almenheden. Således fremgår det udtrykkeligt af direktivets præmis 69, 1. pkt., at *"disse tilladelser også [bør] omfatte de ophavsretligt relevante handlinger i forbindelse med brugeruploads"*. De ophavsretligt relevante handlinger i forbindelse med brugeruploads er – sådan som TV 2 umiddelbart forstår det – ensbetydende med en eksemplarfremsstilling, idet det er teknisk nødvendigt at foretage en eksemplarfremsstilling for at uploade indhold til en onlineindholdsdelingstjeneste med henblik på publicering. Upload-handlingen (eksemplarfremsstillingen) og publicerings-handlingen (overføringen/tilrådighedsstillelsen til almenheden) er i denne kontekst to sider af samme sag, og det virker ulogisk at definere en meget omdiskuteret tilladelse på en måde, der kun tager højde for overføringen/tilrådighedsstillelsen til almenheden, og dermed overlader det til parterne selv at løse spørgsmålet om eksemplarfremsstillingen.

Kigges der på 2. pkt. i præmis 69, fremgår det også heraf, at i den situation, hvor en bruger meddeles tilladelse til *"at uploade"* beskyttet indhold til tjenesten, opnår udbyderen af tjenesten automatisk ret til *"overføring heraf til almenheden"*. Også her synes direktivet således at forudsætte, at de handlinger og rettigheder, som er nødvendige for i praksis at kunne publicere indhold på onlineindholdsdelingstjenester, følges ad. Det vil derfor efter TV 2s opfattelse give bedst mening, at tilladelsen efter stk. 2 i alle tilfælde forudsættes at indeholde såvel en ret til overføring/tilrådighedsstillelse til almenheden som en ret til den for overføringen/tilrådighedsstillelsen nødvendige eksemplarfremsstilling.

I relation til de af tilladelsen omfattede juridiske og fysiske personer fremhæver Kulturministeriet i sine bemærkninger til stk. 3, 2. pkt., jf. lovforslagets side 40, at tilladelsen i udgangspunktet ikke omfatter de situationer, hvor brugerne handler i kommercielt øjemed, eller hvor brugernes aktiviteter skaber betydelige indtægter, men at tilladelsen godt *kan* omfatte også disse situationer. TV 2 mener, at denne aftaleretlige frihed til at udvide omfanget af tilladelsens rettighedssubjekter med fordel kan tydeliggøres yderligere i ordlyden til stk. 3, 2. pkt., f.eks. ved at omskrive indledningen på sætningen til *"Medmindre andet aftales, gælder dette dog ikke, når brugerne handler i kommercielt øjemed, eller deres aktivitet skaber betydelige indtægter"*.

I forhold til vurderingen af, om der reelt genereres betydelige indtægter af brugernes aktiviteter, noterer TV 2 sig Kulturministeriets bemærkninger til bestemmelsens stk. 3 om, at *"tjenesteudbyderen skal give rettighedshaverne indsigt i, hvilket indhold der genererer betydelige indtægter, så rettighedshaverne kan sikre, at denne brug licenseres særskilt – enten via tjenesten eller med den enkelte bruger. Undlader tjenesten at give denne indsigt, bør tjenesten også licensere denne brug"*, jf. lovforslagets side 39.

TV 2 er enig i, at tjenesteudbyderen bør give rettighedshaverne denne indsigt, idet det reelt kun er tjenesteudbyderen, der besidder disse oplysninger og det nødvendige overblik. Det er imidlertid uklart for TV 2, om Kulturministeriets bemærkninger om nævnte indsigt hviler på lovforslagets § 52 e, stk. 7, 2. pkt., og/eller på gennemsigtighedsforpligtelsen i henhold til DSM-direktivets artikel 19, som endnu ikke er implementeret i dansk lovgivning. TV 2 vil opfordre Kulturministeriet til at præcisere dette, idet denne adgang til indsigt er afgørende for, at rettighedshaverne får mulighed for at sikre klarering af den indtægtsgenererende brug af indholdet. Det

skal endelig bemærkes, at TV 2 ikke på nuværende tidspunkt i øvrigt har en holdning til, hvornår indtægterne bør betragtes som *"betydelige"*.

TV 2 har ingen bemærkninger til bestemmelsens stk. 4 og 5, som umiddelbart fremstår som en direktivkonform implementering af den ansvarsordning, der etableres i DSM-direktivets artikel 17, stk. 4 og 5.

Lovforslagets § 52 e, stk. 6, har til formål at sikre brugerne af tjenesten den adgang til en af tjenesteudbyderen administreret klageordning, som fremgår af DSM-direktivets artikel 17, stk. 9. Lovforslagets stk. 6 er en lettere omformuleret udgave af direktivets stk. 9, som TV 2 i det store hele betragter som direktivkonform. Dog bemærkes det, at artikel 17, stk. 9, stiller udtrykkeligt krav om, at indgivne klager skal *"behandles uden unødigt forsinkelse"*. Dette krav til tjenesteudbyderens klagehåndtering er dog ikke indarbejdet i lovforslagets stk. 6, hvilket det efter TV 2s klare opfattelse bør. Forslaget til § 52 e, stk. 6, angiver således alene, at klageordningen skal være *"effektiv og hurtig"*, men dette udtrykker efter TV 2s opfattelse ikke samtidig en klar og entydig forventning til tjenesteudbyderen om, selve klagebehandlingen skal ske *"uden unødigt forsinkelse"*. Sidstnævnte krav må rent sprogligt og forståelsesmæssig opstille en strengere standard end indholdet af *"effektiv og hurtig"*. Det er således TV 2s vurdering, at en tjenesteudbyder med udsigt til en forventeligt meget stor administrativ byrde i forhold til behandlingen af en væsentlig mængde klager kan være tilbøjelig til at strække begrebet *"hurtig"* længere, end hvad direktivet har til hensigt at opnå med kravet om en klagesagsbehandling *"uden unødigt forsinkelse"*. Dette kan potentielt skade både rettighedshavernes og brugernes interesser.

I forlængelse af ovennævnte skal det i en sidenote bemærkes, at den foreslåede ordlyd i § 52 e, stk. 6, fremstiller kravet om *"underkastelse af menneskelig kontrol"* som relateret til *klageordningen* i sig selv. Dette bør omformuleres, sådan at det mere tydeligt – og i tråd med ordlyden af artikel 17, stk. 9 – fremgår, at det er de indgivne *klager og afgørelser*, der skal underkastes menneskelig kontrol. Dette kan eventuelt formuleres i et nyt 2. pkt. til "Klager, der indgives i henhold til den i 1. pkt. fastsatte ordning, skal behandles uden unødigt forsinkelse, og afgørelser om at blokere adgangen til eller fjerne indhold, der er uploadet, skal underkastes menneskelig kontrol".

TV 2 har ingen bemærkninger til lovforslagets § 52 e, stk. 7-10.

Nr. 10

Efter TV 2s opfattelse, skal man ændre mindst mulig i de bestemmelser, som kan give anledning til en forhøjelse af det kollektive vederlag, der indsamles for udnyttelsen beskrevet i § 35, ligesom man ikke skal indføre ændringer, der i sig selv kan medføre en anden fordeling af vederlaget.

Copydan indsamler i dag et beløb, der overstiger 1 mia. kr. om året, og beløbet har været stigende år for år. Vederlagsfordelingen mellem rettighedshaverne er oprindeligt fastsat via en voldgift. Det er TV 2s opfattelse, at implementeringen af Sat-Cab-II direktivet ikke afføder krav om ændring af beskyttelsen efter §§ 66 og 67, og den foreslåede tilføjelse i § 35 stk. 1, hvorefter § 35 stk. 1 udtrykkelig gøres teknologineutral i relation til den primære udsendelse af radio- og fjernsynsudsendelsen, og til de krav, der må stilles til retransmissionen over internettet, ændrer ikke herved. I hvert fald må man begrænse ændringen mest mulig, så man i § 66 stk. 2 og §

67 stk. 2 henviser til " § 35 st. 1, 2. pkt.", ligesom § 66 stk. 3 og § 67 stk. 3 ikke bør ophæves.

Det er dog tilfredsstillende, at det af bemærkningerne fremgår, at der ikke med forslaget til ændring af §§ 66 og 67 tilsigtes økonomiske ændringer i grundlaget for eksisterende fordelinger af vederlag, jf. bemærkningerne gengivet under pkt. 3.2.3. Men det skal tilføjes, at dette også gælder i forhold til betalingsniveauet for videreudnyttelsen, idet en ændring af hvem, der er berettiget til vederlag, ikke som fx for blankbånd eller Copydan-kanaler alene er et fordelingsanliggende mellem rettighedshaverne.

Nr. 11

Se ovenfor under pkt. 10

§ 2

Stk. 2

Der er en sproglig fejl i lovforslaget side 51 nederst:

"herved finder regler om rettigheder for presseudgiverne i forhold til udbydere af informationssamfundstjenesters onlineanvendelse af deres pressepublikationer først anvendelse på pressepublikationer, der er udgivet første gang før den 6. juni 2019, jf. DSM-direktivets artikel 15, stk. 4." (TV 2s fremhævelse)

Der skal stå "efter den 6. juni 2019" i stedet for "før den 6. juni 2019".

Med venlig hilsen

Lisbeth Qvist
Juridisk chef
TV 2 JURA

Kulturministeriet

Specialkonsulent Jesper Diernisse Langsted

21. januar 2021

Høringssvar til lov om ændring af lov om ophavsret

TV 2-Regionerne har haft TV 2/Danmarks høringssvar til gennemlæsning.

Efter aftale med TV 2/Danmark tiltræder vi de samme bemærkninger til lovforslaget, som TV 2/Danmark har fremsendt.

På vegne af TV 2-Regionerne

Med venlig hilsen

Jan Jørgensen

Direktør

TV 2/Bornholm

Til Kulturministeriet

Twitters svar på Kulturministeriets offentlige høring vedrørende gennemførelsen af direktiv 2019/790/EU om ophavsret og beslægtede rettigheder på det digitale indre marked.

Indgivet i pdf-format den 22. januar 2021

Philip Merrils-Dearn

Associate General Counsel
Head of Legal for EMEA

1 Indledning

Twitter International Company ("Twitter") hilser Kulturministeriets opfordring til at deltage i den offentlige høring vedrørende gennemførelsen af direktiv 2019/790/EU af 17. april 2019 ("DSM-direktivet" eller "DSM") velkommen.

Twitters bemærkninger i dette høringssvar angår artikel 2, 15 og 17. Der vil i forhold til hver enkelt artikel være en kort indledning og derefter bemærkninger til konkrete dele af Kulturministeriets lovforslag, som Twitter mener at kunne bidrage med nyttige input til.

2 Twitters generelle bemærkninger til DSM-direktivet

Twitters nuværende tjenester er ikke omfattet af anvendelsesområdet for artikel 15 og 17.

Både vi og vores brugere har imidlertid en interesse i at sikre, at artikel 15 og 17 vedtages på en så præcis og afbalanceret måde som muligt, og at der tages hensyn til de involverede parter rettigheder og interesser og skabes et forudsigeligt regelværk for onlineindholdsdelingstjenester i Europa. I den forbindelse fremsætter Twitter sine anbefalinger til en afbalanceret, konsekvent og ensartet gennemførelse af DSM-direktivets artikel 15 og 17.

En af udfordringerne ved DSM-direktivet er uklarheden med hensyn til, hvilke virksomheder det er hensigten at regulere eller ikke regulere med de nye bestemmelser. Mange af definitionerne er "åbne" og skaber som sådan usikkerhed på markedet og vil sandsynligvis kvæle investeringer og innovation. Vi opfordrer Ministeriet til at skabe så meget klarhed og sikkerhed som muligt for så vidt angår de nye reglers anvendelsesområde.

3 Artikel 2, stk. 6

3.1 Indledning

Twitters nuværende tjenester er, som nævnt ovenfor, ikke omfattet af anvendelsesområdet for artikel 17. Vi kommer nærmere ind på dette nedenfor og fremsætter derefter en række konkrete forslag til, hvordan artikel 17 kan gennemføres på en sådan måde, at dens formål kan opnås samtidig med, at man undgår utilsigtede følgeskader og sikrer retssikkerheden for alle involverede parter.

DSM-direktivets artikel 2, stk. 6, definerer en onlineindholdsdelingstjeneste som:

en udbyder af en informationssamfundstjeneste, der har som hovedformål eller som et af sine hovedformål at lagre og give almenheden adgang til en stor mængde

ophavsretligt beskyttede værker eller andre beskyttede frembringelser, som uploades af dens brugere, og som den organiserer og promoverer med et profitmæssigt formål.

Bestemmelsen angiver efterfølgende en række konkrete undtagelser for tjenester, som ellers kunne være omfattet af (den første del af) definitionen af en onlineindholdsdelingstjeneste:

Udbydere af tjenester såsom ikkeprofitbaserede onlineencyklopædier, ikkeprofitbaserede, uddannelsesrelaterede og videnskabelige databanker, platforme til udvikling af open source software og open source-delingsplatforme, udbydere af elektroniske kommunikationstjenester som defineret i direktiv (EU) 2018/1972, onlinemarkedspladser og business to business-cloudtjenester samt cloudtjenester, som gør det muligt for brugere at uploade indhold til eget brug, er ikke udbydere af onlineindholdsdelingstjenester i henhold til nærværende direktiv.

Betragtning nr. 62 i DSM-direktivet præciserer, at definitionen fokuserer på en bestemt slags platforme med indhold uploadet af brugerne, og at listen over undtagelser ikke er udtømmende:

Visse informationssamfundstjenester er som en del af deres normale anvendelse designet til at give almenheden adgang til ophavsretligt beskyttet indhold eller andre frembringelser, som uploades af deres brugere. Definitionen af en udbyder af onlineindholdsdelingstjenester fastlagt i dette direktiv bør kun omfatte onlinetjenester, der spiller en vigtig rolle på markedet for onlineindhold ved at konkurrere med andre onlineindholdsdelingstjenester såsom online lyd- og videostreamingtjenester om det samme publikum. (...)

Definitionen af udbydere af onlineindholdsdelingstjenester bør heller ikke omfatte udbydere af tjenesteydelser såsom open source-softwareudviklings- og delingsplatforme, ikkeprofitbaserede videnskabelige eller uddannelsesmæssige databanker samt ikkeprofitbaserede onlineencyklopædier. (Vores fremhævelse)

Denne betragtning betyder, at ikke kun de tjenester, der specifikt er nævnt i artikel 2, stk. 6, andet punktum, ikke er omfattet af anvendelsesområdet, men at et betydeligt bredere udvalg af tjenester muligvis ikke er omfattet af anvendelsesområdet (selvom de opfylder andre dele af definitionen), fordi de ikke konkurrerer med andre, licenserede onlineindholdstjenester såsom online lyd- og videostreamingtjenester.

Artikel 17 fokuserer således kun på tjenester, hvis hovedformål konkurrerer med andre licenserede onlineindholdstjenester om det samme publikum, f.eks. online lyd- og videostreamingtjenester, hvilket også anerkendes i Tysklands bemærkninger til artikel 17 i Rådet for Den Europæiske Unions note af 15. april 2019 (pkt. 6):

The requirements laid down in Article 2(6) of the Directive must be addressed and clarified, since the rules are aimed solely at those market-dominant platforms which make large quantities of copyright-protected uploads accessible and which base their commercial business model on such a practice, i.e. services such as YouTube or Facebook. At the same time, we will make it clear that services such as Wikipedia, university repositories, blogs and forums, software platforms such as Github, special-interest offers without any connection to the creative industry, messenger services such as WhatsApp, sales portals or cloud services are not platforms within the meaning of Article 17.¹ (Vores fremhævelse)

For at sikre fuldstændig og korrekt gennemførelse og af hensyn til retssikkerheden bør dette betones i forarbejderne ved indarbejdelse af det citerede uddrag fra betragtning nr. 62 i de specielle bemærkninger til § 52 e, stk. 1, vedrørende definitionen af en onlineindholdsdelingstjeneste.

Selv da vil vurderingen af, hvorvidt en konkret tjeneste udgør en onlineindholdsdelingstjeneste i mange tilfælde være en usikker øvelse. Der er risiko for, at denne usikkerhed vil afskrække investeringer og innovation blandt såvel store som små, eksisterende og potentielle onlinetjenesteudbydere, både i Europa og globalt. Twitter opfordrer derfor til, at der i forarbejderne angives konkrete eksempler på tjenester, som er omfattede og ikke omfattede af anvendelsesområdet.

For at sikre, at implementeringen af DSM-direktivet rent faktisk fokuserer på det problem, som direktivet afdækker, foreslår Twitter også, at det præciseres udtrykkeligt i de specielle bemærkninger til § 52 e, stk. 1, at kun omfanget af indhold uploadet uden tilladelse fra rettighedshaverne, skal tages i betragtning ved vurdering af, hvorvidt en tjeneste udgør en onlineindholdsdelingstjeneste. Størstedelen af det indhold, som er tilgængeligt på onlinetjenester såsom Twitter er førstepartsindhold (f.eks. brugere, som oplader deres eget indhold), eller lovligt uploadet indhold (dvs. baseret på en licens eller en undtagelse eller begrænsning). Denne form for upload er ikke en del af det licenseringsproblem, som forsøges behandlet i artikel 17, og bør ikke tages i betragtning ved vurderingen af, hvorvidt der uploades en "stor mængde" indhold.

Det faktum, at Twitter ikke konkurrerer eller forsøger at konkurrere med licenserede lyd- eller audiovisuelle indholdstjenester, ses også tydeligt af Twitters produktdesign, som viser brugere deres tidslinje i stedet for videoer, musik eller andre konkrete typer af værker eller værkskilder. Hvis brugere vedhæfter et medie i deres tweets eller inkluderer hyperlinks i dem, så er hovedformålet oftest at illustrere et synspunkt, som er fremført i et tweet, således at en undtagelse eller begrænsning i eneretten (citater, parodi m.m.) ofte vil være gældende.

¹ <https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-7986-2019-ADD-1-REV-2/en/pdf>

Til belysning heraf kan det oplyses, at kun ca. 5% af daglige tweets inden for EU indeholder en eller anden form for video eller billede. Af de 5% tweets inden for EU, som indeholder en video eller et billede, er de fleste fra brugere, som poster f.eks. egne fotos eller videoer.

Twitter er ikke en "markedsdominerende platform", som gør store mængder ophavsretligt beskyttede værker (og slet ikke indhold uploadet uden tilladelse fra rettighedshaveren) tilgængeligt, og bygger heller ikke sin forretningsmodel på udnyttelse af tredjeparters ophavsretligt beskyttede værker, som er uploadet af brugerne. Twitter konkurrerer heller ikke med licenserede, betalte lyd- eller videostreamingtjenester. Brugere tilgår ikke deres Twitter-feed for at finde og se beskyttet indhold online. De gør det, fordi de ønsker at vide noget om det, der sker i verden, og deltage i samtalen. Twitters tjeneste hører således (sammen med Wikipedia, Github, WhatsApp og Blogs) til på listen over tjenester, som ikke er omfattede, hvortil der henvises i den tyske regerings ovennævnte udtalelse.

3.2 Konkrete dele af lovforslaget

- Udtrykket indholdsdeling som "**hovedformål**"

Twitter er af den opfattelse, at for at kunne betragtes som at have indholdsdeling som sit hovedformål, (i) skal indholdsdelingen være den normale anvendelse, som tjenesten blev designet til, og (ii) tjenesten skal klart konkurrere med licenserede tjenester, som omhandlet i betragtning nr. 62.

Designet normal anvendelse

Betragtning nr. 62 foreslår også at se på den "designede" normale anvendelse af produktet i modsætning til mulig anvendelse, idet enhver uregelmæssig anvendelse af tjenesten ikke kan betragtes som en del af onlineindholdsdelingstjenestens "hovedformål", medmindre onlineindholdsdelingstjenesten opfordrer til den pågældende uregelmæssige anvendelse. Twitter er af den opfattelse, at dette udelukker anden anvendelse, som er teknisk mulig, men som udbyderen ikke har designet tjenesten til.

Når man vurderer en tjenestes designede normale anvendelse, bør man se på brugergrænseflade, funktioner, markedsføring, FAQ, servicevilkår m.m.

Konkurrerer med licenserede tjenester

Det fremgår tydeligt af artikel 17 læst sammen med betragtning nr. 62, at en onlinetjeneste kun kan betragtes som en onlineindholdsdelingstjeneste, hvis den

konkurrerer med andre — formodentlig licenserede — lyd- og videotjenester om det samme publikum, hvilket også logisk passer sammen med det angivelige formål med artikel 17, som er at håndtere "the Value Gap". Udtrykket "onlineindholdstjeneste", som det anvendes i betragtning nr. 62, skal fortolkes² som defineret i [Portabilitetsforordningen](#).³ Denne definition omhandler lovlige (dvs. licenserede) kommercielle tjenester, som sædvanligvis tilbyder professionelt indhold.

Dette støttes også af betragtning nr. 61 i DSM-direktivet, hvor det forklares, at "onlinetjenester er et middel til at sikre bredere adgang til kulturelle og kreative værker og giver de kulturelle og kreative sektorer store muligheder for at udvikle nye forretningsmodeller", men at disse modeller trues af uploading uden forudgående tilladelse fra rettighedshaverne.

Med andre ord, når en tjeneste helt tydeligt ikke konkurrerer med en licenseret professionel onlineindholdstjeneste, så er tjenestens hovedformål ikke "at lagre og give almenheden adgang til en stor mængde ophavsretligt beskyttede værker eller andre beskyttede frembringelser, som uploades af dens brugere", da det er sådan dette krav forklares i betragtning nr. 62.

Twitter anbefaler derfor, at det udtrykkeligt nævnes i de specielle bemærkninger til § 52 e, stk. 1, at det, for at en tjeneste kan betragtes som at have indholdsdeling som sit hovedformål, skal vurderes, hvordan onlinetjenesteudbyderen designede sin tjeneste, og hvad den normale brug, som følger af det pågældende design, er. Det bør også udtrykkeligt angives i de specielle bemærkninger, at tjenester, som ikke klart konkurrerer med licenserede online indholdstjenester, som f.eks. online lyd- og videostreamingtjenester, om samme publikum, ikke betragtes som en udbyder af en onlineindholdsdelingstjeneste.

- Udtrykkene "**organisere**" og "**promovere**" indholdet

Twitter gentager, at en tjeneste kun er en onlineindholdsdelingstjeneste, hvis den (i) organiserer og (ii) promoverer tredjeparters beskyttede værker uploadet af dens brugere uden indhentelse af tilladelse fra rettighedshaveren (iii) med fortjeneste for øje, jf. definitionen i DSM-direktivets artikel 2, stk. 6.

² Et begreb, som benyttes på tværs af forskellige EU-retsakter bør have samme betydning i hver enkelt retsakt, medmindre EU-lovgiver i en konkret lovgivningsmæssig sammenhæng har givet udtryk for en anden hensigt; jf. Domstolens Sag C-117/15, Reha Training, præmis 28.

³ Forordning (EU) 2017/1128, artikel 2, stk. 5: "en tjeneste som omhandlet i artikel 56 og 57 i TEUF, som en udbyder lovligt stiller til rådighed for abonnenter i deres bopælsmedlemsstat på aftalte vilkår og online, som er portabel, og som er: (i) en audiovisuel medietjeneste som defineret i artikel 1, stk. 1, litra a), i direktiv 2010/13/EU, eller (ii) en tjeneste, hvis vigtigste funktion er at give adgang til og benyttelse af værker, andre beskyttede frembringelser eller transmissioner fra radio- og TV-foretagender enten lineært eller on-demand."

Organisere

DSM-direktivet definerer ikke "organisere", så i sidste ende er det Domstolen, som vil skulle fortolke dette begreb. Eksisterende praksis, især Brein/Ziggo-dommen, udgør et relevant udgangspunkt.⁴ I denne sag afgjorde Domstolen, at Pirate Bay gik længere end "den blotte tilrådighedsstillelse af fysiske faciliteter, der muliggør eller bevirker overføring" (hvilket ikke i sig selv udgør overføring), præcis fordi "online delingsplatformen TPB – ud over en søgemaskine – tilbyder et indeks, der kategoriserer værkerne under forskellige kategorier på baggrund af værkernes art, genre eller popularitet, hvori de værker, der stilles til rådighed, fordeles, og at den korrekte placering af et værk i en passende kategori kontrolleres af platformens administratorer. Desuden sletter administratorerne torrents-filer, der er forældede eller indeholder fejl, og frasorterer aktivt visse former for indhold."⁵ En tjenesteudbyder, som udfører sådanne aktiviteter i relation til indhold uploadet af brugere kan forventes at opfylde testen for så vidt angår "organisering".

Barren skal dog ikke sættes for lavt i forhold til "organisering". Selve eksistensen af en søgefunktion, som tillader brugere at finde bestemt indhold baseret på emneord, bør ikke være nok til, at udbyderen anses for at "organisere" det indhold, som uploades af brugerne. Selvom kategorisering kan være et eksempel på organisering, så skal barren heller ikke sættes for lavt her.

Vi anbefaler derfor, at dette præciseres i de specielle bemærkninger til § 52 e, stk. 1.

Promovere

Det bør også præciseres, at (målrettet) promovering af indhold, som uploades af brugerne, skal forstås i forhold til indhold, der uploades af brugerne uden tilladelse fra rettighedshaverne. Det at en annoncør betaler en tjenesteudbyder for at promovere indhold, som annoncøren selv har skabt, bør ikke være relevant for spørgsmålet om, hvorvidt en tjeneste promoverer indhold uploadet af brugere.

- Andre aspekter der skal tages i betragtning ved den overordnede vurdering af en onlineindholdsdelingstjeneste

Twitter mener, som anført ovenfor, at kun indhold, som uploades uden indhentelse af tilladelse fra rettighedshaverne, bør tages i betragtning ved den overordnede vurdering. Endvidere bør omfanget af mængden af filer, som er uploadet, vurderes ud fra en

⁴ Domstolens dom af 14. juni 2017, C-610/15.

⁵ Sammesteds, præmis 38.

konkurrenceretlig standard, nemlig i relation til antallet af markedsdominerende platforme, som reglerne i artikel 17 er rettet mod.⁶

3.3 Sammenfatning

Sammenfattende anbefaler Twitter, at det gøres klart i forarbejderne, at kun udbydere af informationssamfundstjenester, hvis hovedformål er at lagre og give almenheden adgang til en stor mængde af andre rettighedshaveres ophavsretligt beskyttede værker eller andre beskyttede frembringelser, som uploades af deres brugere, og som konkurrerer direkte med licenserede indholdstjenester om det samme publikum, er omfattet af definitionen af en onlineindholdsdelingstjeneste. De specielle bemærkninger til § 52 e, stk. 1, bør konkret udelukke udbydere, hvis tjenester at dømme efter deres hovedformål ikke konkurrerer med licenserede onlinestreamingtjenester.

4 Artikel 15

4.1 Indledning

Twitters platform er begrænset til 280 tegn, og den er særligt begrænset for så vidt angår det indhold, som man kan lægge op. Når de anvender Twitter, giver presseudgiverne Twitter en licens, der også gælder for Twitters brugere, således at de kan gøre brug af det indhold, som presseudgiverne lægger op. Presseudgiverne udformer, affatter og promoverer ofte selv nyhedsoversigter og artikler og lægger disse op på Twitter for at lokke deres følgere på Twitter og andre brugere over på deres hjemmesider. Twitter søger ikke på internettet efter indhold fra presseudgivere, og kopierer heller ikke indhold og lægger det op på Twitters platform. Når presseudgivere uploader deres indhold på Twitter, er det fordi, de ønsker at bruge Twitter som distributions- og markedsføringskanal for at tiltrække et publikum gennem deres følgere samt et bredere publikum via engagement med andre brugere på platformen.

Derfor er Twitter ikke en udbyder af nyhedsaggregatorer, som artikel 15 er møntet på. Men såvel vi som vores brugere har en interesse i at sikre, at artikel 15 bliver indarbejdet så præcist og afbalanceret som muligt under hensyntagen til aftalefriheden, og således at nyheder og anden information frit kan udveksles, hvilket er afgørende for et demokratisk samfund.

⁶ Se også den tyske regerings udtalelse efter, at den havde stemt for direktivet:
<https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-7986-2019-ADD-1-REV-2/en/pdf>.

4.2 Konkrete dele af lovforslaget

- Definitionen på "**pressepublikationer**"

Den definition på "pressepublikationer", der er angivet i artikel 2, stk. 4, i DSM-direktivet er indarbejdet i lovforslagets specielle bemærkninger til § 52 c. Det er meget vigtigt, at "pressepublikation" defineres klart, og det vil potentiel kunne forhindre, at en online platform skal agere som dommer for hvad, der udgør en pressepublikation.

Det står på baggrund af betragtningerne til direktivet klart, at artikel 15 er rettet mod udbydere, der tjener penge på at genanvende pressepublikationer, herunder især nyhedsaggregatorer og presseklipstjenester. Det fremgår også af betragtning nr. 55, at det er hensigten, at de udgivere, der i henhold til artikel 15 skal ydes beskyttelse, er nyhedsforlag og nyhedsbureauer. Personlige og ikke-personlige blogs og feeds på de sociale medier skal derfor ikke beskyttes som pressepublikationer, selv hvis de er 'regelmæssigt opdateret' og 'har til formål at bringe almenheden oplysninger'.

Twitter anbefaler, at det for at sikre såvel en positiv brugeroplevelse som gennemsigtighed udtrykkeligt anføres i lovens forarbejder, at nyhedsoverskrifter skal være undtaget fra beskyttelse i henhold til artikel 15, uanset hvordan de optræder på online platformen (f.eks. i et hyperlink eller vist som et meget kort uddrag), eller hvor lange de er. På denne måde kan online platformene oplyse brugerne om konteksten for indholdet i disse uddrag eller hyperlink, hvilket i brugernes beslutningsproces er en vigtig faktor for, om de skal læse indholdet eller ej, hvilket selvfølgelig netop er udgiverens hensigt med at distribuere deres værker på de platforme, som de selv har valgt at uploade indholdet til.

- Begrebet "**individueel bruger**" bør præciseres.

Begrebet "individueel bruger" i § 52 c, stk. 2, nr. 1, skal forstås som en individuel kontoindehaver, der anvender platformen til at dele indhold. Tjenesteudbyderen er generelt ikke bekendt med i hvilken kapacitet, brugerne deler et specifikt indhold. Hvis begrebet "individueel bruger" fortolkes strengere, ville det derfor medføre, at disse platforme ikke kunne anvende denne undtagelse, hvilket ville gå imod lovgiverens hensigt. Det vil omvendt ikke gå imod rettighedshavernes interesser, hvis man anvender en bred og fleksibel fortolkning af begrebet "individueel bruger", idet det afgørende for anvendelsen af undtagelsen i § 52 c, stk.2, nr. 1, er, om "brugerens anvendelse [...] er privat eller ikke foretages i kommercielt øjemed".

Vi anbefaler derfor, at det udtrykkeligt anføres i lovens forarbejder, at begrebet "individuelle brugere" skal forstås som en individuel kontoindehaver, der anvender platformen til at dele indhold.

- Definitionen på "**hyperlinks**"

Begreberne "hyperlinks" og "meget korte uddrag" bør ligeledes præciseres på en måde, så udgiverne fortsat har ret til at sætte deres eget præg på, hvordan deres publikationer skal se ud på online platforme, samtidig med at EU-lovgivers hensigt om, at korte uddrag og hyperlink er unddraget, bevares.

For så vidt angår hyperlinks bemærker Twitter, at hyperlinks specifikt og eksplicit er undtaget fra beskyttelsen i henhold til artikel 15. Det er Twitters opfattelse, at dette klare valg skal respekteres under implementeringen, og således at det bekræftes, at alle hyperlinks er undtaget under alle omstændigheder. Det anbefales derfor, at sætningen "undtagelsen vedrørende hyperlinks giver ikke adgang til at anvende dele af en pressepublikation" skal udgå fra de specielle bemærkninger til § 52 c, stk. 2, nr. 2, selvom vi anerkender, at der er behov for specificere, at bestemmelsen om hyperlink ikke bør kunne anvendes til at omgå § 52 c, stk. 1, blot ved at udforme dele af en pressepublikation som et hyperlink.

Det skal også fremhæves, at brugen af hyperlinks samt brugen af enkelte ord eller meget korte uddrag af en pressepublikation ikke udgør undtagelser til den ret, der følger af artikel 15, men at de overhovedet ikke er omfattet af bestemmelsens beskyttelsesomfang, hvilket fremgår ordlyden af artikel 15, stk. 1 ("De i første afsnit fastsatte rettigheder gælder ikke"), sammenholdt med henvisningen til undtagelserne i artikel 15, stk. 3.

Det følger også af EU-domstolens praksis på det ophavsretlige område vedrørende hyperlinks, at spørgsmålet ikke er, hvorvidt et hyperlink er omfattet af en undtagelse til eneretten, men hvorvidt et hyperlink overhovedet udgør en kommunikation til almenheden, hvilket det ikke gør. Ligeledes gælder det, at når man bruger en del af et værk, der er så kort, at den ikke i sig selv er original, er der ikke tale om en undtagelse til eneretten, men snarere at der slet ikke har fundet kommunikation sted til almenheden eller gengivelse af et beskyttet værk.

Denne sondring har væsentlig praktisk betydning, idet undtagelser generelt anvendes indskrænkende og er underlagt tretrinstesten, og bevisbyrden påhviler almindeligvis brugeren. Mens det omvendt generelt påhviler rettighedshaveren at bevise, at en specifik handling omhandler den pågældende enerettighed.. Dette bør derfor præciseres i

forarbejderne til § 52 c, herunder bør formuleringen "Andre typer af links er ikke omfattet af undtagelsen", og "undtagelsen vedrørende hyperlinks giver ikke..." ændres til, "Andre typer af links er ikke omfattet af § 52 c, stk. 2, nr. 2", og "nærværende bestemmelse giver ikke...". Det bør endvidere udtrykkeligt anføres, at det påhviler rettighedshaveren at bevise, at en udbyder af en informationssamfundstjenestes specifikke online brug udgør mere end (a) brug af et hyperlink eller (b) brug af enkelte ord eller meget korte uddrag af en pressepublikation.

5 Artikel 17

5.1 Indledning

Vi vil i dette afsnit redegøre for problemstillingerne og fremsætte vores anbefalinger til Kulturministeriet til en velbalanceret, konsekvent og ensartet gennemførelse af artikel 17 i DSM-direktivet.

Vi skal endvidere også opfordre til, at der ydes yderligere praktisk vejledning til, hvad der i i lyset af proportionalitetsprincippet kan kræves som "bedste indsats" i relation til § 52 e, stk. 4, litra a-c, for at forbedre retssikkerhed på området, og for at sikre, at bestemmelsen overholdes. Twitter anerkender, at dette kan være vanskeligt, men gør opmærksom på, at der med formuleringen af de specielle bemærkninger til § 52 e, stk. 4, ikke ydes tilstrækkelig praktisk vejledning på dette område, hvilket kan føre til, at online platforme kan overreagere og fejlagtigt fjerne indhold, der umiddelbart skulle være forblevet online, da de ellers frygter for at blive holdt ansvarlige i urimelig grad.

5.2 Konkrete dele af lovforslaget

Artikel 17, stk. 1 - Ophavsretligt ansvar

Der henvises i artikel 17, stk. 1, i DSM-direktivet til de i artikel 3, stk. 1 og 2, i InfoSoc Direktivet omhandlede rettighedshavere, dvs. forfattere, udøvende kunstnere, fonogramfremstillere, producenter af den første filmoptagelse samt radio- og fjernsynsforetagender. Den ovennævnte opremsning omfatter ikke den nye kategori af rettighedshavere, der er opstået med DSM-direktivets artikel 15 - nemlig presseudgivere - således at disse ikke kan betegnes som "relevante rettighedshavere", fra hvem der skal søges om tilladelse. Dette samme gælder for databaseindehavere, indehavere af rettighederne til computerprogrammer, varemærkeindehavere osv., og det bemærkes, at der bør opretholdes den samme sondring i den danske implementering af direktivet.

Det anbefales derfor også, at det udtrykkeligt angives i forarbejderne, at de relevante rettighedshavere i henhold til § 52 e - hvorfra der skal søges om tilladelse - er de rettighedshavere, der henvises til i artikel 3, stk. 1 og 2, i InfoSoc Direktivet.

Ansvarsordningen i henhold til § 52 e, stk. 4-8

- Kravet om en proportionalitetsvurdering

Det gøres klart med § 52 e, stk. 5, hvormed DSM-direktivets artikel 17, stk. 5, gennemføres, at alle tre led i forpligtelsen til at gøre den bedste indsats for udbydere af onlineindholdsdelingstjenester (dvs. at de skal gøre deres bedste for at opnå tilladelse, for at sikre, at specifikke værker og andre frembringelser ikke er tilgængelige og have en procedure for notice and take down anmodninger) er underlagt et proportionalitetsprincip.

Det anbefales, at det eksplicit præciseres i de specielle bemærkninger til § 52 e, stk. 5, at det fastlæggelsen af udbydernes forpligtelser efter § 52 e, stk. 4, kræver, at der foretages en grundig afvejning af de forskellige interesser og rettigheder, og at det tilsikres, at de relevante rettigheder og hensyn til brugerne og online platforme også varetages, idet det er afgørende for retssikkerheden og brugernes ytringsfrihed, der er det væsentlige ved Twitters tjenester. Det bør også forhindre et scenarie, hvor online platforme ellers ville blive pålagt besværlige og byrdefulde krav, der nærmest er umulige at opfylde, eller som kunne være til hinder for tekniske fremskridt.

- Kravet om "**at gøre sit bedste**"

Vejledning vedrørende kravet om "at gøre sit bedste"

Det anbefales som allerede nævnt ovenfor, at der ydes yderligere praktisk vejledning i forarbejderne for så vidt angår kravet i § 52 e, stk. 4, om "at gøre sit bedste". Rent praktisk er der ikke meget vejledning at hente i, at det anføres, at begrebet at "have gjort sit bedste" skal forstås således, at udbyderen "har taget alle de skridt, som en påpasselig erhvervsdrivende ville tage", og at have "gjort sit bedste" er en strengere standard end "taget rimelige skridt".

Retssikkerhedsprincippet er en hjørnesten i enhver retsstat, og EU-domstolen har beskyttet dette princip siden starten på den europæiske integration. Der bør ved gennemførelsen af forpligtelsen til at "have gjort sit bedste" tages hensyn til, at der skal være klarhed omkring dette begreb, brugernes privatliv og ytringsfrihed, og den tekniske virkelighed, selskaber som Twitter opererer i. Forpligtelsen bør således også altid være underlagt rimeligheds- og proportionalitetshensyn under de givne omstændigheder i hver enkelt sag i overensstemmelse med § 52 e, stk. 5.

Endvidere kan det praktisk set være nødvendigt af klarhedshensyn at indføre en teknisk bagatelstandard for notice and stay down forpligtelserne, således at der kan foretages en teknisk vurdering i stedet for en vurdering foretaget på baggrund af et vagt defineret juridisk begreb.

Bedste indsats for at opnå tilladelse

Twitter bemærker, at det i de specielle bemærkninger til § 52 e, stk. 4, anføres, at en onlineindholdsdelingstjeneste ikke er forpligtet til at indgå licenser uanset vilkårene. Men det anbefales af hensyn til retssikkerheden og for at sikre, at bestemmelsen overholdes i så vidt muligt omfang, at der tilføjes yderligere fornuftige overvejelser vedrørende kravet om bedste indsats for at opnå tilladelse.

Som nævnt ovenfor bør det for det første fastsættes i forarbejderne, at der i artikel 17, stk. 1, i DSM-direktivet henvises til de i artikel 3, stk. 1 og 2, i InfoSoc Direktivet omhandlede rettighedshavere, dvs. forfattere, udøvende kunstnere, fonogramfremstillere, producenter af den første filmoptagelse samt radio- og fjernsynsforetagender. Denne opremsning omfatter som tidligere anført ikke den nye kategori af rettighedshavere, der er opstået med DSM-direktivets artikel 15 - presseudgivere - således at disse ikke kan betegnes som "relevante rettighedshavere", fra hvem der skal søges om tilladelse. Det samme gælder for databaseproducenter, indehavere af rettigheder til computerprogrammer, varemærkeindehavere osv.

For det andet vil det i lyset af proportionalitetsvurderingen i § 52 e, stk. 5, være til hjælp for såvel rettighedshavere som onlineindholdsdelingstjenester, der søger en rimelig og gennemførlig løsning, at følgende overordnede regler som udgangspunkt blev indført:

- For så vidt angår "gøre sit bedste for at opnå tilladelse" skal det ikke medføre, at en onlineindholdsdelingstjeneste er forpligtet til aktivt at opsøge enhver potentiel rettighedshaver.
- At "gøre sit bedste for at opnå tilladelse" skal ikke nødvendigvis gøre det påkrævet, at der skal gøres en indsats for at opnå en licens, idet det også kan betyde at gøre en indsats for at blive enig med rettighedshavere om effektive foranstaltninger, der skal forhindre tilgængeligheden af indhold, som onlineindholdsdelingstjeneste ikke ønsker at opnå licens for.
- Vurderingen af, om en onlineindholdsdelingstjeneste har "gjort sit bedste for at opnå tilladelse", afhænger af, hvad man med rimelighed kan forvente af en onlineindholdsdelingstjeneste, hvilket kræver, at alle relevante forhold indgår i vurderingen, herunder f.eks.:
 - Tjenestens størrelse.

- Typen af værker set i forhold til tjenestens hovedformål (det vil sige en lavere standard for værker, der er blevet medtaget accessorisk eller tilfældigt, og ingen forpligtelse i forhold til værker, som onlineindholdsdelingstjenesten ikke har nogen interesse i og/eller, som er forbudt på tjenestens platform, f.eks. pornografi eller indhold, der i sig selv er ulovligt).
- Hvorvidt en tilladelse kan opnås via aftalelicens eller kun fra individuelle rettighedshavere, og hvis det sidstnævnte er tilfældet, hvor let de kan identificeres.
- Den mængde af en specifik rettighedshavers materiale, der er tilgængeligt på tjenesten, set i forhold til den totale mængde af værker på tjenesten.
- Hvorvidt rettighedshaveren på retmæssig vis har dokumenteret, at rettighedshaveren ejer rettighederne til værkerne, at rettighedshaverens værker regelmæssigt bliver ulovligt uploadet på onlineindholdsdelingstjenesten, og hvilken indvirkning værkernes tilgængelighed på tjenesten har for rettighedshaverens ret til udnyttelse af værkerne.
- Antallet af værker, der ulovligt bliver uploadet og gjort tilgængelige via tjenesten set i forhold til den samlede mængde af værker, der uploades og gøres tilgængelige på tjenesten.
- Det besvær og de omkostninger, der er forbundet med, at onlineindholdsdelingstjenesten skal identificere, finde frem til og indgå aftale med rettighedshaveren.
- Den licensafgift, der skal betales i henhold til en licensaftale set i forhold til rettighedshaverens samlede licensindtægter og/eller onlineindholdsdelingstjenestens samlede licensudgifter.

Som det forudsættes i lovforslaget, skal rettighedshavere være samarbejdsvillige og fremsætte rimelige royaltykrav, og licensaftalerne skal være rimelige, og der skal være en rimelig balance mellem begge parter, idet kravet om "at gøre sit bedste" for at opnå tilladelse ikke indeholder en udtrykkelig reference til de materielle vilkår i en licensaftale.

Dette er dog ikke en selvfølge, idet Twitter gentagne gange har oplevet problemer med at opnå licenser til forskellige rettigheder. Det er vores erfaring, at rettighedshavere ikke altid er villige til at udlevere oplysninger om deres rettigheder og på hvilke vilkår, de eventuelt ønsker at indgå licensaftaler. Mens de i et vist omfang har ret til dette, har det nødvendigvis også konsekvenser for, hvad man med rimelighed kan forvente af en onlineindholdsdelingstjeneste. I det tilfælde, at en rettighedshaver ikke kan tilvejebringe tilstrækkelige oplysninger og/eller egentlige licenser til en onlineindholdsdelingstjeneste for så vidt angår det pågældende indhold, så bør onlineindholdsdelingstjenesten ikke

anses for at have undladt at gøre sit bedste for at opnå en tilladelse i henhold til § 52 e, stk. 4, litra a. Det anbefales, at dette specificeres i forarbejderne.

Den bedste indsats for at sikre, at specifikke værker ikke tilgængeliggøres, og for at forhindre fremtidige uploads (§ 52 e, stk. 4, litra b og c)

I henhold til den i § 52 e foreslåede nye ansvarsordning skal onlineindholdsdelingstjenesten have "gjort sit bedste for at sikre, at specifikke værker og andre frembringelser, for hvilke rettighedshaverne har givet tjenesteudbyderne de relevante og nødvendige oplysninger, ikke er tilgængelige", og endvidere have "gjort sin bedste indsats for at forhindre, at de fremover uploades". Det præciseres i forarbejderne, at denne "indsats" vil blive vurderet "i overensstemmelse med høje branchestandarder for erhvervsmæssig diligenspligt", og at der kan hentes vejledning i betragtning nr. 66 i DSM-direktivet.

Teksten i DSM-direktivet indeholder ikke et eksplicit krav om uploadfiltreringssystemer, hvilket var et meget omstridt spørgsmål under vedtagelsen af DSM-direktivet, men det er vanskeligt at forudse alternative måder, hvorpå man ellers kan efterleve denne bestemmelse. Indførelsen af sådanne filtreringssystemer ville bl.a. føre til blokering af mange parodier, remix, fanfiktion og andre kreative måder at genbruge ophavsretligt beskyttede værker på, som ikke krænker, og som udtrykkeligt er tilladt i henhold til § 52 e, stk. 9 og 10.

Efter Twitters mening, og som også den polske regering har argumenteret for i sit annulationssøgsmål ved EU-domstolen, ville indførelsen af krav om uploadfiltreringssystemer være uforenelig med EU Chartret om grundlæggende rettigheder. EU-domstolen fandt i Netlog-sagen, at indførelsen af en forpligtelse til at indsætte filtreringssystemer ikke alene var uforenelig med artikel 15 i E-handelsdirektivet (2000/31/EF), men også med princippet om "en rimelig balance" mellem modstridende grundlæggende rettigheder. EU-domstolen fandt med denne konklusion, at ophavsretsbeskyttelsen i Chartrets artikel 17, stk. 2, var i modstrid med de andre involverede interessenters tre grundlæggende rettigheder: formidlingstjenesternes frihed til at drive egen virksomhed (artikel 16), formidlingstjenesternes brugeres ytringsfrihed og frihed til at modtage eller meddele oplysninger (artikel 11), samt deres ret til beskyttelse af personoplysninger (artikel 8).⁷

EU-domstolen har i senere afgørelser gentaget, at der skal være en rimelig balance mellem disse individuelle rettigheder. En rimelig balance kræver som minimum, at alle foranstaltninger skal målrettes præcist, således at de skal tjene til at bringe

⁷ EU-domstolens afgørelse af 16. februar 2012, C-360/10 (Netlog), præmis 47.

ophavsretskrænkelsen til ophør, uden at det samtidig påvirker adgangen til lovlig information.⁸ Hvis en tjenesteudbyder pålægges en forpligtelse om, at ethvert upload skal sammenholdes med en liste over indhold, der skal blokeres, ville det udgøre en overvågningsforpligtelse i modstrid med det ovennævnte Charter samt artikel 17, stk. 8, i DSM-direktivet.

Twitter anbefaler derfor for at undgå retsusikkerhed, og for at sikre DSM-direktivets overholdelse, at der tilføjes praktiske eksempler i forarbejderne om, hvorledes onlineindholdsdelingstjenesterne kan gøre deres bedste for at sikre, at specifikke værker ikke er tilgængelige, og forhindre fremtidige uploads i henhold til § 52 e, stk. 4, litra b og c, uden at der skal anvendes uploadfiltreringssystemer eller påbegyndes en generel overvågning af platformens indhold.

Det bør også præciseres, at kravet om "at gøre sin bedste indsats" ikke må underminere brugernes privatliv og ytringsfrihed, hvilket ville være i modstrid med den grundlæggende lovgivning i såvel EU som i Danmark.

- Begreberne "**relevante og nødvendige oplysninger**" og "**en tilstrækkelig begrundet meddelelse**" i § 52 e, stk. 4, litra b og c

Relevante og nødvendige oplysninger

Det præciseres i betragtning nr. 66 til DSM-direktivet, at i de tilfælde, hvor rettighedshaverne ikke har opfyldt deres forpligtelse til at give udbyderne de relevante og nødvendige oplysninger, er en onlineindholdsdelingstjeneste ikke i stand til at gøre "sit bedste" for at forhindre adgang til uautoriseret indhold på den pågældende tjeneste, og tjenesteudbyderen skal derfor ikke være ansvarlig herfor. Rettighedshaverne skal være forpligtede til at afgive alle relevante og nødvendige oplysninger til en onlineindholdsdelingstjeneste, og hvis det ikke sker, skal onlineindholdsdelingstjenesten være undtaget fra ansvar.

Twitter skal således opfordre til, at der på dette vigtige punkt gives yderligere vejledning til situationer, hvor en onlineindholdsdelingstjeneste modtager modstridende oplysninger. Det sker ofte, at online platformene bliver mødt med forskellige krav, der bliver fremsat gentagne gange af mange forskellige rettighedshavere. En online platform er i denne situation dårligt udrustet til at foretage vurdering af hvem, der specifikt ejer det ophavsretligt beskyttede materiale.

⁸EU-domstolens afgørelse af 27. marts 2014, C-314/12 (UPC Telekabel Wien), præmis 47 og 56.

Det anbefales derfor, at det bliver præciseret i lovens forarbejder, at en onlineindholdsdelingstjeneste, der modtager modstridende oplysninger fra rettighedshavere, ikke er forpligtet til at gøre andet end at underrette den anden rettighedshaver om, at der er opstået en konflikt. I forbindelse med en sådan konflikt skal foranstaltninger, der skal forhindre adgang til indhold, sættes i bero af hensyn til ytringsfriheden og for at forhindre blokering af adgang til lovligt indhold, med mindre en domstol måtte træffe afgørelse om noget andet.

En tilstrækkelig begrundet meddelelse

I henhold til DSM-direktivets artikel 17, stk. 4, litra c, kan en onlineindholdsdelingstjeneste ikke holdes ansvarlig, hvis onlineindholdsdelingstjenesten har handlet hurtigt efter at have modtaget en tilstrækkelig begrundet meddelelse fra en rettighedshaver. Dette betyder, at det, en rettighedshavers som minimum er forpligtet til, er at give meddelelse om hvilket ophavsretligt beskyttet værk, rettighedshaveren ejer, og hvilket specifik bruger-uploadet indhold, der krænker ophavsretten til det pågældende værk. En onlineindholdsdelingstjeneste kan ikke uden en sådan meddelelse foretage vurdering af, om det påståede krænkende indhold svarer til rettighedshaverens værk.

Men som det fremgår af betragtning nr. 70, bør onlineindholdsdelingstjenestens foranstaltninger ikke berøre anvendelsen af undtagelser fra eller indskrænkninger af ophavsretten, herunder navnlig sådanne, der sikrer brugernes ytringsfrihed. Det vil anspore onlineindholdsdelingstjenesterne til at behandle meddelelser fra rettighedshaverne hurtigst muligt, når der er risiko for at blive holdt ansvarlig for uautoriseret tilgængeliggørelse for almenheden, hvis en onlineindholdsdelingstjeneste ikke handler hurtigt. Hvis en onlineindholdsdelingstjeneste som det eneste kun har rettighedshaverens ret og en notifikation om et værk at gå ud fra, vil onlineindholdsdelingstjenesten skulle foretage sin egen vurdering af, om en notifikation af et værk er omfattet af en undtagelse eller indskrænkning. Denne vurdering er ikke kun underlagt et tidspres men også den ansvarsrisiko, der er forbundet med at foretage en forkert vurdering af en notifikation om et værk. Det skal holdes for øje, at det ikke er muligt for en onlineindholdsdelingstjeneste at undersøge og afgøre i hver enkelt sag, og før alle uploads, om der gælder en undtagelse eller en indskrænkning (og det skyldes ikke mindst, at der er væsentlige forskelle imellem de forskellige medlemsstater i forhold til hvilke undtagelser og indskrænkninger, der gælder, og hvorledes disse skal defineres).

I praksis vil konsekvensen heraf derfor højst sandsynligt være, at det pågældende værk ofte vil blive fjernet, selvom der rent faktisk gjaldt en undtagelse eller en indskrænkning for beskyttelsen i det pågældende tilfælde.

Det samme vil formentlig gælde for den klageordning, der i henhold til § 52 e, stk. 6, bliver obligatorisk, idet det vil være usandsynligt, at onlineindholdsdelingstjenesten vil give medhold til den enkelte bruger i stedet for rettighedshaveren, hvis onlineindholdsdelingstjenesten risikerer at blive holdt ansvarlig, hvis Ophavsretslicensnævnet eller domstolene sidenhen træffer en afgørelse til fordel for rettighedshaveren.

Twitter vil derfor hilse enhver afklaring i lovens forarbejder velkommen vedrørende, hvorledes onlineindholdsdelingstjenesten skal håndtere dette spørgsmål, så der sikres en rimelig balance mellem rettighedshaverne og brugernes rettigheder og interesser. Efter vores opfattelse bør rettighedshaverens meddelelse om en krænkelse omfatte en vurdering af, hvorfor der ikke gælder en undtagelse eller en indskrænkning i det pågældende tilfælde. Det bør også udtrykkeligt anføres i loven eller dens forarbejder, at onlineindholdsdelingstjenesten ikke vil blive holdt ansvarlig, hvis en afgørelse truffet i god tro af onlineindholdsdelingstjenesten under klageordningen i § 52 e, stk. 6, senere bliver omstødt af Ophavsretslicensnævnet eller domstolene, idet det ellers vil underminere den pågældende klageordning.

- Klageordningen og løsning af konflikter i henhold til § 52 e, stk. 6

Det anbefales, at det i de specielle bemærkninger til § 52 e, stk. 6, specificeres præcist, hvordan onlineindholdsdelingstjenestens klageordning og løsning af konflikter i Ophavsretslicensnævnet i praksis skal fungere.

6 Artikel 17, stk. 10, i DSM-direktivet - den ventede vejledning fra EU-kommissionen

Twitter er af den opfattelse, at de interessentdialoger, som EU-kommissionen pt. afholder i henholdt til DSM-direktivets artikel 17, stk. 10, er særligt vigtige som led i at undersøge mulighederne for en ensartet implementering af direktivet i medlemsstaterne.

Det er essentielt, at EU-kommissionen søger at udvikle retningslinjer vedrørende forebyggende foranstaltninger, også således at det undgås, at der opstår splittelse mellem forskellige medlemsstater. Ideelt set bør EU-kommissionen oprette en liste, som jævnligt opdateres, hvori de forskellige typer situationer og indhold beskrives samt hvilke foranstaltninger, der anses som passende.

Det bør for at undgå tvivl nævnes i lovens forarbejder, at hvis EU-kommissionen har fundet en foranstaltning passende i henhold til direktivets artikel 17, stk. 4 (og følgelig § 52 e, stk. 3), bør den pågældende foranstaltning også findes tilstrækkelig i henhold til § 52 e.

Sendes pr. mail
Til KUM@kum.dk
Og JDL@kum.dk

Høringssvar vedr. forslag til lov om ændring af lov om ophavsret (gennemførelse af dele af sat/kab II-direktivet og dele af DSM-direktivet og m.v.)

Den 20. januar 2021
Sags.nr. S-2020-1395
MR/hfa/

Akademikernes Udvalg til Beskyttelse af Videnskabeligt Arbejde (UBVA) takker for muligheden for at kommentere Kulturministeriets udkast til ændring af ophavsretsloven med henblik på implementering af sat/kab II-direktivet og dele af DSM-direktivet.

UBVA
Udvalget til Beskyttelse af
Videnskabeligt Arbejde

The Committee for the
Protection of Scientific
and Scholarly Work

Vi henviser til høringssvarene fra Samrådet for Ophavsret, DJ, Rettigheds-Alliancen og Copydan Verdens TV, som UBVA bakker op om.

Nørre Voldgade 29
DK - 1358
København K.

Hvad angår forslagene til §§ 52 c og 52 d, der implementer DSM-direktivets art. 15, er det for UBVA afgørende, at avisudgivernes nye nærtstående ret ikke griber ind i ophavsmændenes rettigheder, jf. forslaget til § 52 c, stk. 3, og at ophavsmændenes har krav på en andel af de vederlag, som eneretten vil generere, jf. stk. 4.

T +45 3369 4040

E ac@ac.dk
W www.ubva.dk

I den forbindelse forekommer aftalelicensen i forslaget til § 52 d helt at være på sin plads.

I lovtekst og lovbemærkninger synes der imidlertid visse steder at være sket en sammenblanding af beskyttelsen af værker og den nye beskyttelse af pressepublikationer som en nærtstående ret. I § 52 c, stk. 4 in fine, bør "værker" således ændres til "pressepublikationer".

På samme måde rejser den manglende reference i § 52 d til § 52 c, kombineret med bemærkningerne i pkt. 3.1.3 i de almindelige bemærkninger, hvor der vedrørende aftalelicensen tales om "en væsentlig del af ophavsmændene til de værker, der anvendes i pressepublikationer", tvivl om, hvad aftalelicensen konkret angår.

Hvis aftalelicensen alene skal vedrøre de pressepublikationer, der beskyttes efter § 52 c, bør dette præciseres i lovtekst og lovbemærkninger samtidig med, at det anføres, at lovlig brug desuden forudsætter aftale med rettighedshaverne til de underliggende journalistiske værker, evt. i form af en aftalelicens.

Alternativt kunne man gennemføre en ny aftalelicens, der både vedrører pressepublikationer, der beskyttes efter § 52 c, og de værker, der beskyttes efter § 1; i så fald bør aftalelicensen placeres i lovens kap. 2, således at der i aftalelicensen (svarende til forslaget § 52 d) tales om "ophavs-mænd til værker, der indgår i pressepublikationer", og således at der i § 52 c indføres en reference til, at denne nye aftalelicens finder tilsvarende anvendelse i forhold til § 52 c-retten.

Side 2 af 4

UBVA foretrækker klart sidstnævnte løsning.

Med hensyn til § 52 c synes Kulturministeriet at have overset, at der bør gælde de samme undtagelser fra eneretten, som gælder for værker og andre frembringelser, der beskyttes efter §§ 65-71, hvilket da også følger af direktivets art. 15, stk. 3.

Forslaget til implementering af art. 17 om onlineplatforme, jf. § 52 e, lægger sig tæt op ad direktivet. Dette er naturligt, eftersom det vedrører internationale og grænseoverskridende internettjenester. En sådan tekst-nær implementering har da også været vores overordnede ønske.

Det er tilfredsstillende, at man nu tager de første skridt i opgøret med tech-giganternes negligering af ophavsmændenes rettigheder. UBVA hilser med tilfredshed, at man i § 52 e, stk. 8 entydigt har lagt bevisbyrden for, om denne undtagelse skulle finde anvendelse, hos tjenesterne, jf. ordet "påviser"; denne linje skal fastholdes i det endelige lovforslag. Det samme gælder det forhold, at det i bemærkningerne til stk. 6 er anført, at hvis en bruger klager over en rettighedshaverblokering af indhold, er der ikke hjemmel til at have materialet liggende under klagesagsbehandlingen. Dette er helt essentielt. UBVA støtter gode og effektive brugerklageordninger, som der lægges op til i stk. 6, men klagemuligheden bør ikke være på bekostning af den ophavsretlige beskyttelse. Lovforslaget forekommer at være afbalanceret også på dette punkt.

På s. 34 i lovbemærkningerne nævnes det, at e-handelslovens ansvarsfritagelse alene omhandler medvirkensansvar, ikke ansvar for "egen lagring af information". Denne vurdering deler UBVA fuldt ud.

På s. 39 nævnes aftalelicens som en mulig ved licensering efter § 52 e, nærmere betegnet den generelle aftalelicens i ophavsretslovens § 50, stk. 2. Denne mulighed støtter UBVA fuldt ud.

YouTube og andre platforme skal ikke kunne opstille deres egne krav til notifikationer, som det nævnes s. 41. Og de kan ikke fastsætte deres egne branchestandarder – rettighedshaverne skal inddrages og godkendes, jf. s. 42. Her kunne Kulturministeriet nævne RettighedsAlliancen og det glimrende netværkssamarbejde, der foregår i dét regi.

Et punkt, hvor det er nødvendigt med en præcisering, er definitionen af en onlineindholdsdelingstjeneste i § 52 e, stk. 1, hvor det bør med, at definitionen kun vedrører den pågældende paragraf, ikke generelt. Dette følger da også af definitionen i slutordene i direktivets art. 17, stk. 6: "i henhold til nærværende direktiv".

Det er helt afgørende for de akademiske forfattere, som UBVA repræsenterer på det audiovisuelle område, at ophavsretslovens § 35 fremtidssikres. Aftalelicenssystemet er sundt og godt. Der er årligt hundreder af millioner kroner på spil for rettighedshaverne generelt. Uden en teknologineutral sikring af aftalelicenssystemet risikerer det danske samfund, at de velfungerende aftaleordninger undermineres til skade for produktion af dansk indhold og udelukkende til glæde for udenlandske tech-giganter.

Side 3 af 4

Det er derfor absolut påkrævet, at § 35, stk. 5, omlægges, og at man gennemfører direct injection-princippet i sat/kab II-direktivets art. 8, stk. 1, om, at aktører, der gør forretning på en distribution, har et ansvar for vederlagsbetaling til rettighedshaverne for deres del af rettighedsudnyttelsen. Dette repræsenterer et almengyldigt ophavsretsprincip. Man ser da også på forskellige områder aftalemæssige løsninger, hvor flere aktører, der har økonomisk fordel af en udnyttelse, som lovteknisk betragtes som én overføring til almenheden, har aftaler med rettighedshaverne om betaling af vederlag. Også i nordisk retspraksis er der eksempler på, at man har fastslået et sådant princip ud fra medvirkensbetragtninger. Gennemførelsen af direct injection-princippet skal derfor ske teknologineutralt og uden mulighed for modsætningsslutninger.

Vi henviser nærmere til Copydan Verdens TV's bemærkninger herom.

§ 87 a – der implementerer sat/kab II-direktivets art. 3 – er ikke nogen ny lovvalgsregel. Det er blot en regel om, at udøvelsen af visse rettigheder anses at finde sted i oprindelseslandet, altså en "legal fiction". Dette sidste antydes i sidste afsnit i lovbemærkningerne til § 87 a, men det er af så stor og grundlæggende betydning, at det bør anføres klart og utvetydigt. I direktivteksten står der udtrykkeligt "med henblik på udøvelsen af ophavsretten og beslægtede rettigheder"; dette udtrykkelige forbehold skal også fremgå af lovteksten i § 87 a.

Samtidig bør det forklares i lovbemærkningerne, at lovvalget ved on demand og andre udnyttelser på internettet ifølge EU-Domstolens faste praksis er modtagerlandet, dvs. der hvor modtageren (brugeren) befinder

sig. Det bør endvidere samtidig anføres, at direktivets legal fiction om alligevel at anse udøvelsen af rettighederne at have fundet sted i oprindelseslandet, er en helt særlig undtagelse, som ikke kan eller skal have præcedens på andre områder; undtagelsen er alene begrundet i, at der er tale om onlinetjenester, der er tilknyttet tv-udsendelser, og at onlinetjenesten har et klart og underordnet forhold til denne udsendelsesvirksomhed.

I lovteksten står der "via en tilknyttet onlinetjeneste eller under radio- eller fjernsynsforetagendets kontrol og ansvar". Dette stemmer ikke overens med direktivteksten, hvor det er et absolut krav, at der skal være tale om en "tilknyttet onlinetjeneste". I direktivteksten står der, at udbuddet af denne onlinetjeneste kan foretages af broadcasteren selv eller under dennes kontrol og ansvar. Samme formuleringer bør anvendes i den danske lovtekst.

Side 4 af 4

Betingelsen om, at udbuddet af den tilknyttede onlinetjeneste skal ske "samtidig med eller i en defineret tidsperiode efter tv- eller radioselskabets udsendelse af disse tv- eller radioprogrammer", jf. direktivets art. 2, nr. 1, skal fremgå af lovteksten, jf. udtrykket "defineret" i direktivteksten.

Med venlig hilsen

Morten Rosenmeier
Formand for UBVA
D: 20 34 08 87
E: mr@ac.dk

Fra: [Nicoline Silke Strand Henriksen](#)
Til: [Jesper Diernisse Langsted](#)
Cc: [Torben Gammelgaard](#); [Bo Tjeldal](#)
Emne: Høring over lovudkast – ændring af lov om ophavsret
Dato: 22. januar 2021 12:43:40
Vedhæftede filer: [image001.jpg](#)
[image002.jpg](#)
[image003.jpg](#)
[image004.jpg](#)
[image005.jpg](#)

Kære Jesper Langsted

VISDA kan tilslutte sig Kulturministeriets forslag til implementering af art. 17 om onlineplatformes ansvar. Onlinedelingstjenesterne bør underkastes de almindelige regler, som også andre tjenester skal overholde, ved at indgå aftaler med og betale til rettighedshaverne. Dette er den simple, danske model, som også internationale tech-giganter må respektere. YouTube og andre platforme skal have et ansvar, og platformenes ansvarsforflygtigelse kan ikke længere accepteres. Problemstillingen er også relevant for fotografer og andre ophavsmænd på billedområdet, og derfor hilser vi Kulturministeriet forslag til § 52 e velkomment.

Med venlig hilsen

Nicoline Strand Henriksen
HR- og kommunikationsmedarbejder

[logo_mail] <<https://visda.dk/>>

[home] <<http://www.visda.dk/>> [facebook] <<https://www.facebook.com/visda.dk/>> [instagram]
<<https://www.instagram.com/visda.dk/>> [linkedin] <<https://www.linkedin.com/company/visda-visuellerettighederidanmark>>

Telefon: 31 40 60 00
Direkte: 53 72 94 25
Bryggervangen 8
2100 København Ø